Cuprins

1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8 .
9.

Elfriede Jelinek

Lăcomie

Un roman de duminică

Traducere din limba germană și note de
Maria Irod

POLIROM
2008

Elfriede Jelinek s-a născut în 1946 la Mürzzuschlag, Austria. A studiat compoziția la Conservatorul din Viena, urmând, în paralel, studii de teatru și istoria artei, întrerupte din pricina unei depresii. A debutat în 1967 cu volumul de versuri *Lisas Schatten (Faptele Lisei)*. Cunoaște succesul cu romanele *Die Liebhaberinnen (Amantele*, 1975), *Die Ausgesperrten (Excluşii*, 1980), *Die Kinder der Toten (Copiii morților,* 1995) și mai ales cu *Die Klavierspielerin (Pianista*, 1983), acesta din urmă având o puternică încărcătură autobiografică. Romanul a fost distins, în 1986, cu Premiul Heinrich Böll. În anul 2001, a fost ecranizat de regizorul Michael Haneke, cu Isabelle Huppert, Benoît Magimel și Annie Girardot în rolurile principale. Pelicula a obținut Marele Premiu la Festivalul de la Cannes, precum și Premiul pentru cea mai bună actriță și cel mai bun actor. În 1989, romanul *Lust (Nesaț)* declanșează un imens scandal din pricina sexualității violente, linie în care se înscrie și romanul *Gier (Lăcomie,* 2000). Elfriede Jelinek a tradus din operele lui Thomas Pynchon, Christopher Marlowe, Georges Feydeau și Eugène Labiche, a scris scenarii de film, librete de operă, eseuri. A fost distinsă cu nenumărate premii naționale și internaționale, printre care Premiul Brener (1996), Premiul Georg Büchner (1998), Premiul Heinrich Heine al orașului Düsseldorf (2002) și Premiul Stig Dagerman (2004). În 2004 i-a fost decernat Premiul Nobel pentru Literatură „pentru fluxul muzical al vocilor și antivocilor din romanele și piesele sale, ce relevă, cu un extraordinar talent lingvistic, absurditatea stereotipurilor sociale și forța lor subjugatoare”. La Editura Polirom au mai apărut *Pianista* (2004), *Excluşii* (2005) și *Amantele* (2006).

Kurt Janisch, antieroul din *Lăcomie,* este un polițist de țară ambițios și frustrat care, prin natura slujbei sale, ajunge să cunoască o mulțime de

oameni, în special femei aflate între două vârste, singure și cu ceva avere. Ceea ce urmează e ușor de anticipat: Janisch speculează atracția femeilor pentru el și nevoia lor de tandrețe și înțelegere, implicându-le în situații umilitoare și sordide. Dar în curând cineva ajunge să știe prea multe și cadavrul unei adolescente e descoperit în apele lacului. Construit ca un thriller psihologic, *Lăcomie* este o meditație necruțătoare despre meschinăria vieții umane, despre capcanele sexului și miturile societății contemporane. Originalitatea formală și bogăția lingvistică fac din el cel mai important roman al lui Jelinek, după *Pianista.*

1.

Jandarmul Kurt Janisch se uită azi din nou la poza în care tatăl său, colonelul Janisch, fusese surprins cu treizeci de ani în urmă, în timp ce dădea onorul regelui. Iată, aici îl vedem încă pe tată, evident constrâns de propriul gest entuziast de a lua poziția de drepți să dea ușor înapoi. Cum se face totuși că nimic nu-l poate reține? Are ceva molatic, nehotărât în umeri, care pare să-l împingă apoi din nou înainte. Poate că nu era decât o plecăciune involuntară în fața monarhului, un fel de supliment la onorul pe care-l repetase atât de des. Fiul – așa cum stă acum în fața dulapului, echipat ca pentru jogging, în treningul cu dungi șerpuitoare, încercând să-și stăpânească trupul și încălzindu-l treptat înainte de alergare – nu mai are nimic servil în el. Cu umerii căzuți, dar cu mâinile mereu gata să se apuce de treabă, tatăl și-a făcut datoria peste tot, pe șoselele prăfuite și pe lângă mașinile distruse în accidente. Poate că fiul e mai complex și știe să dea și ordine. Înfățișarea lui îmi stârnește curiozitatea: are un chip cam colțuros pe care gândurile, ce la alți oameni se umflă în pene cu mare plăcere, par să se furișeze doar, timide. Hm. Voința nu i-ar lipsi, de fapt, dar oare la ce are de gând s-o folosească? Barca a încetinit viteza, semaforul e pornit și arată mereu verde, iar diferența subtilă în raport cu ceilalți oameni se face tot mai mare.

Între timp, jandarmul e dominat întru totul de un soi de lăcomie care a venit pe neobservate, dar a rămas până la urmă și pe care au observat-o până și vecinii (mirându-se, bunăoară, de unde au apărut răsadurile din fața casei, despre care nimeni nu știe nimic și pe care e imposibil să le fi cumpărat!). Câte unul mai verifică din când în când registrul funciar ca să vadă ce încearcă să ascundă jandarmul, folosindu-se de cartea vieții. Acum a

tras la mal și și-a ochit obiectivele. A strâns vâslele și a fixat undița. A aruncat plasele. Se poate oare ca inițial în jandarmul ăsta să fi fost loc și de altceva, de lucruri frumoase și deștepte? Un bărbat arătos și aparent jovial jandarmul ăsta, exact genul care ne place nouă, femeilor. Cu astfel de însușiri se poate face treabă bună. Nu doar pentru menținerea păcii mondiale le trântesc bărbații femeilor tot felul de minciuni ca să le facă dependente de ei, pe când ele, de fapt, ar avea ceva mai bun de oferit, și anume, întreaga lor gândire și simțire, precum și multe alte lucruri din lână colorată. E de înțeles că noi – în special cele cu vaginul mai bătrân, care n-am văzut destule prin aceste mici ferestre ale corpului – ne vom rămâne totuși niște străine! Noi, doamnele însetate de iubire, noi, din păcate, nu-l cunoaștem personal pe acest jandarm (toată floarea șoselelor trece direct prin fața mașinii lui de intervenții, iar noi nu suntem acolo). Nicio grijă, se rezolvă: ca să nu vă pun în pericol mica fericire amoroasă care, ca orice fericire, se bazează pe o iluzie, prefer să preiau doar eu povestirea. Nu mă întrerupeți! Pentru moment nu-mi dau seama nici măcar de rolurile pe care le au corpurile, dacă aș încerca să împiedic înfrumusețarea între ele. Nici măcar fermitatea asta a bărbatului, pe care o simt deja, nu-și cunoaște încă scopul, dar știu că-l caută de mult și că-l va găsi în lucrul cel mai perisabil, și anume în corpul omenesc. Cine ajunge să se cunoască pe sine vrea după aceea imediat ceva și de la celălalt, dar atunci și celorlalți le trebuie același lucru.

Între timp au murit amândoi, atât regele, cât și călăuza și paznicul său, tatăl jandarmului, care pe vremea aceea însoțise trăsurile negre cu mândrie, cu mersul legănat, de la Gara centrală din Graz (delegația oficială venise cu trenul de la Viena via Semmering) spre podul de peste Mur, pregătit

dinainte pentru ocazia asta, pentru a le abandona apoi fără nicio jenă la depozitul de armament, unde, cu secole în urmă, oamenii bogați își păstrau armura din metal! Cum poate cineva să urască viața, se gândește fiul – tot ce-a mai rămas de la masa tatălui – și lasă vântul de munte să-i sufle direct în față. Acolo sus, prin fereastra de la mansarda casei sale, se vede o mică hrănitoare pentru animale sălbatice, în care se afundă boturi moi ale căror proprietari și proprietare vor fi – mulți dintre ei – împușcați ceva mai târziu, cu excepția animalelor gestante sau cu pui, pe care maternitatea le protejează încă în acest sezon. Altele, în schimb, sunt singure. Până și animalele greșesc și caută adesea apropierea cuiva, așa cum și jandarmului îi place să lege amiciții la cârciumă și să mai facă, pe lângă asta, și câte o afacere (cu ceasurile și bijuteriile preferă însă să meargă în capitala landului, unde nu-l cunoaște atâta lume). De aceea, mulți îl consideră un bun camarad, de la care poți lua mai ieftin unelte la mâna a doua și materiale de construcție, însă dacă face o incursiune cinstită în lăuntrul său, jandarmul trebuie să admită că acolo e așa de întuneric că nici nu știi unde te afli. Nu-i de mirare că e nevoit să se ilumineze puțin la intervale regulate, de câteva luni, îmbătându-se criță, fără vreun scop precis, dar pe îndelete. Colegii lui nu văd această latură întunecată a tovarășului lor, poate că o intuiesc doar câteodată, iar pe soțiile lor – care au un fler special pentru acest aspect, ce le atrage atât de puternic, încât le transformă într-o adunare în călduri – nu vor să le creadă. Cine se rezumă să cunoască lumea doar din lecturi e invitat s-o facă acum.

Mă înșel eu sau cu ani în urmă aici s-a descoperit ceva care n-a fost elucidat nici până acum? Ce mi-e dat să văd când deschid ziarul ăsta vechi? Iată o față luminoasă care sclipește la

poalele molizilor ca o lună în miniatură. Fața povestește ceva, dar nu poate continua fiindcă o mână grea i s-a așezat pe beregată, hainele i-au fost smulse și chipul răvășit. Niște șine, care poate că ar fi lăsat cu amabilitate calea liberă dacă le-ai fi rugat frumos, s-au curbat și au plesnit în timp ce rădăcinile corpului, adică picioarele, erau scuturate zdravăn până la saturație, până nu mai rămânea pe ele nicio fărâmă de pământ. Ei, unde-i rezerva de umor pe care-am avut-o până nu demult, când am anunțat poliția? Unde-i humusul bun de pus în ghiveci? Niște blugi, în care pare să nu mai încapă nimic, plesnesc la cusături, o fustă zboară spre cer, apoi revine pe pământ și formează – în silă, pentru că nu pentru asta a fost croită – un sac în care intră fața femeii. Bun, și acum unde punem ștampila care să ateste că, pe viitor, cea care a fost inițial o femeie cu multiple preocupări nu-și va dori decât să doarmă, pentru că tocmai a învățat să deteste până în adâncul ființei opusul somnului, adică activitatea susținută?

Jandarmul e iritat uneori că sătenii nu-l cunosc cu adevărat – deși la început a căutat să poarte masca bunătății și amabilității – iar atunci bea din nou prea mult, la nevoie singur. Femeile pe ale căror pământuri a pus ochii au dezmierdat deja de atâtea ori pământul pe care a călcat jandarmul, încât pământul a început să-i frigă tălpile. E un bărbat așa măreț și energic, care poate face să se întâmple aproape orice… Una aleasă care stătuse până atunci prea mult în vitrină – fiind văzută de prea mulți și luată de niciunul – a ajuns să nu mai știe altceva în afară de suprafața de un metru pătrat din fața telefonului – și aceasta arsă de atâta frecuș – și drumul de la ușă până la patul frumos cu lenjerie de mătase, cumpărat la Graz, special pentru două persoane. La ce-ți mai trebuie și altceva?

N-o fi bine să urăști, dar abia când îmi spuneți și mie pe cine, pot să spun cu adevărat dacă e bine sau e rău. Unora ura le dă energia de care au nevoie, ca un baton de ciocolată Mars, care vine direct de la zeul războiului[1] și aterizează pe figura omului, prelingându-se apoi. Pilotul lui se mai poate salva nici măcar cu scaunul catapultabil. Însă cu dușmănia se poate trăi mult și bine. Îți omoară timpul, care și așa fuge de noi numai ce ne vede. Oricine ar crede că are de-a face cu un prieten, dacă la un moment dat ar da peste cineva care la suprafață pare pașnic și care îmbracă o haină oficială și dezbracă femeile, care oricum se dau în vânt după așa ceva. Și atunci de ce să urăști? Poate doar în caz de război; un război se profilează oricum din nou în momentul de față și – în funcție de furia părții adverse – face să țâșnească afară din noi totul, ceea ce nu-i puțin deloc și nu se lasă stăvilit decât de extrema dragoste de viață și de o cortină de fier cusută de mână. Dar așa ceva noi n-avem în stoc, acolo se află doar două pilote foarte moi, în caz că ne vin musafiri. Avem în schimb o ofertă promoțională de expediții militare reciproce, până când câmpul de luptă dintre noi o să fie bătătorit bine de tot. De la ploaie și de la dorința noastră de a acapara proprietatea vecinului, s-a fleșcăit deja de pe acum și nu mai e bun nici măcar pentru un măcel. Dar vecinul trebuie să cedeze oricum, l-am amenințat și cu poliția, dacă nu dă jos gardul ăla urât care ne strică priveliștea. Sinceritatea, hărnicia și voia bună pe care jandarmul le simulează față de alții cu drag ar trebui să trezească în ceilalți dragoste de viață și față de el, numai că nici marfa asta nu prea se găsește în stoc. Flăcările se înalță rapid pe ecranul calculatorului unde, printr-un joc electronic, este simulată propria noastră viață. Totuși, ce chip îngrozitor privește din noi într-acolo? Niciun chip nu privește din noi spre jandarmul care doarme legănat de vise dulci de putere și măreție, fiindcă,

pe nedrept, acest bărbat nu ne interesează încă. Situația s-ar putea schimba însă rapid atunci când va face rost de planul căsuțelor sau al apartamentelor noastre proprietate personală, precum și de cel al racordării lor la rețeaua de curent electric. Sper să reușesc să vă procur și dumneavoastră măcar un moment fericit alături de el! Dar mă îndoiesc, fiindcă tipul îmi displace încă de pe acum. Asta mi se reproșează adesea, că stau prostește și mă uit cum se prăbușesc personajele înainte de a le fi construit cum se cuvine, deoarece – sincer vorbind – mă plictisesc repede de ele. Poate că tocmai acum, când slujbașul statului se apleacă asupra planului de construcție care nu-i aparține și pe care l-a furat, poate că acum el este mai fericit decât noi? Și asta ar trebui să ne intereseze?

Totuși, mă tem că abia când i s-ar vorbi în numele republicii, chestiunea ar trebui să ne intereseze și pe noi, cei vii, iar până atunci ar putea să treacă mult și bine. Așa că umplu timpul care a mai rămas cu cântecul meu steril. Cel mai potrivit lucru, deși nu le e dat tuturor, ar fi să pleci în drumeție, cu toate că ghioceii – da, a venit primăvara și noi ne bucurăm de ea – își întind micile cupe ca de excavator spre pământ, de parcă ar vrea să-l înghită, în loc să se întoarcă ei în țărână mai devreme sau mai târziu, sub talpa unui pantof. Kurt Janisch se întreabă uneori de unde vine tot întunericul ăsta (pentru care profesia lui îi acordă un fel de permis și care, atunci când crezi că nu-i decât un bec ars, devine brusc și mai întunecat. Cine trage oare jaluzelele pe timp de noapte? Doar unul care dimineața se ferește de lumina zilei!). Dar nu găsește niciun răspuns. De fapt, părinții lui nici nu l-au subestimat, dar nici nu l-au încurajat în nimic, nici măcar în cultivarea înfățișării sale care promitea mult încă din fragedă tinerețe. Nu i-au spus că va veni cândva cineva și-l

va opri pe stradă, făcând autostopul, iar acel cineva va fi, poate, o fată drăguță. Sigur se va găsi cineva care să aibă nevoie de această apariție fantomatică, blondă și cârlionțată, totuși robustă, pentru care omul n-are niciun merit. Mă rog, jandarmul are totuși niște merite, având în vedere că face jogging regulat: Dumnezeu i-a dat omului înfățișarea asta împreună cu poruncile sale, pentru ca omul să uite iarăși de supunerea cuvenită. În special femeile fac foarte mult pentru exteriorul lor și se supun astfel unei industrii ale cărei produse ne contrazic permanent unul pe altul, altfel cum ar mai fi atât de multe? Jandarmul se gândește doar arareori la faptele sale, de care urmează să ne ocupăm noi. Preferă să rămână la suprafață și să-și traseze cu pieptenul cărări în părul des, blond închis, ca și cum ar lovi cu ciocanul într-o stâncă. Pieptenul a fost umezit înainte, iar capul arată de parcă l-ar fi udat ploaia, lucru de care, în mod normal, trebuie să te ferești. Acum jandarmul a reușit să se cațăre în vârful ierarhiei și până și fiul său are deja un post bun, chiar dacă nu la comandamentul de jandarmi, unde, din păcate, ar intra în coliziune cu funcția tatălui. Da, și ce voiam să mai spun e că fiul are deja și o căsuță, ceea ce e excelent, chiar dacă nu-i aparține încă lui, ci e obținută prin moștenire cu clauză de întreținere. Însă cealaltă proprietară a casei a continuat – din păcate și în mod cu totul neașteptat – să trăiască, mai bine sau mai rău, dar în orice caz foarte temeinic, deși la început nu părea a fi altceva decât o ruină: o femeie în vârstă care mai iese foarte rar afară, cu toate că ar fi de datoria nurorii jandarmului să o scoată zilnic la plimbare, dar nimeni nu poate să le facă pe toate de unul singur. Și nici s-o otrăvești, de exemplu, cu frunze de lăcrămioare nu poți, ar fi prea devreme și ți-ar ieși vorbe într-o comunitate așa restrânsă. Oamenii s-ar îngrămădi în jurul tău până ar forma un gard viu aproape impenetrabil (care ar fi totuși rentabil dacă pe el ar atârna fructe

bune de mâncat!), un gard viu care l-ar proteja în primul rând pe făptaș de el însuși, ca o plasă de siguranță, pentru a-l preda apoi justiției, în cazul în care n-a reușit să-și facă între timp vreun rău. Fiul jandarmului are o nevastă devotată lui Dumnezeu și Fecioarei Maria, care se aduce pe sine jertfă nesângeroasă în fața tabernaculului în fiecare seară și în fiecare duminică dimineață. Așa a fost educată și a căzut de acord prin propria ei voință să meargă în continuare pe același drum, chiar fără să fie constrânsă de călugărițele care au șlefuit-o pentru a încăpea cândva pe poarta raiului. Acum zece ani a născut un copil, un fiu, care este unicul sens și scop al căsniciei. Putea foarte bine să fie și o fiică, puteau foarte bine să fie și mai mulți copii. Dar că va trebui să schimbe scutecele unei babe, despre asta Dumnezeu n-a spus nimic. De aceea tânăra femeie are un cap atât de tare, fiindcă părerile bisericii sunt cel mai solid lucru din lume, prin urmare, bătrâna n-are decât să fiarbă până diseară în suc propriu, să stea până ruginește, că noi mergem acum la vecernie, iar până la ora de culcare trebuie să reziste, bătrâna, nu biserica, fiindcă aceasta din urmă rezistă mult mai mult și n-are nevoie nici de scutece. Pentru că obișnuiește să tot ia și să nu dea niciodată din ce are. Poate că de la ea am învățat și noi chestia asta, ba nu, o știam dinainte. Iar fiul – hai să-i spunem în sfârșit și numele, Ernst Janisch îl cheamă – are la rândul lui un fiu, Patrick, însă nevastă-sa aparține pe jumătate, iar bătrâna în proporție de șapte optimi lui Dumnezeu. Baba dă zilnic pe gât doi litri, fără probleme, și trebuie să i se dea, altfel face scandal. De aici rezultă o cantitate mare de excremente, mai ales când n-ai voie să mergi la closet, fiindcă acesta a fost mutat cu un etaj mai jos, în actuala locuință a copiilor de jandarm, unde este folosit mult mai des. Bătrâna nu și-a închipuit așa ceva, atunci când, indirect, și-a încredințat soarta unui funcționar al statului. Dar ce scriu eu aici nu se

vrea o anchetă socială. Diagnosticul de „ciroză hepatică incipientă” cred că oricum e destul de clar. Dacă Dumnezeu reușește să dea gata și ultima optime[2] care a mai rămas din bătrână, o să fie el însuși atât de amețit, încât n-o să mai fie atent la nimic și o să treacă cu vederea o mulțime de răufăcători. Mă rog, nu contează. Atunci casa va aparține, în sfârșit, în întregime fiului de jandarm care n-o să mai împartă nimic cu nimeni, niciodată, nici măcar cu Dumnezeu. La urma urmei, suntem în stare să ne facem parte și singuri. Dumnezeu se alege cu păcatele noastre și asta ar trebui să-i ajungă.

Niciuna dintre proprietățile foarte promițătoare care se profilează la orizont – și sunt mult mai multe decât pot înșira eu aici – nu este achitată integral. În plus, nici n-a meritat efortul și nici nu se profilează cu adevărat la orizont, cu excepția părții de casă unde locuiește bătrâna care, dacă nu se întâmplă o minune, pare sortită veșniciei, deși e oricum ruinată din toate punctele de vedere. Pentru această fericire veșnică, nora jandarmului a plătit totuși un aconto frumușel, sub forma unui fiu, care este încă un copil pe placul lui Dumnezeu. Dumnezeu îi curăță sufletul la spovedanie, preotul i-l cercetează cu atenție, vânând toate gândurile murdare, și îl poftește – după ce și-a luat-o și el la labă în întunericul sufletului, locul său preferat – să se așeze în spatele rândului de copilași, unde poate fi ajuns mai ușor. E un rând care șușotește și se înghiontește și pe care părintele îl primește în fiecare săptămână la liturghia copiilor. Câte unul mai e pocnit și trimis acasă, dacă vorbește neîntrebat sau răspândește adevăruri dezagreabile. Dar nu cumva toată această agoniseală este mai degrabă un împrumut ipotecar apărut în calea unui bărbat încă tânăr, care ar avea el însuși nevoie urgentă de câteva ipoteci pentru a se degreva un pic? Pentru el până și perdelele sunt o decizie

revoluționară, el n-ar avea nevoie decât de strictul necesar – așa spune mereu iar acest strict necesar înseamnă casa și pământul. În rest e zgârcit domnul montator, domnul inginer, iar taică-său e și mai și. Soția acestuia din urmă e nevoită să împodobească grădina din fața casei cu lăstari rupți pe furiș din pepinieră, de parcă asemenea lucruri nu s-ar petrece mereu pe lume în stil mare și n-ar fi un avertisment pentru noi. Oare omul ăsta vrea să păstreze căsuța, dar să scape de nevastă și copil? Să i se fi epuizat atât de repede fidelitatea? Doar n-are familie de prea multă vreme! Poate c-or să mai vină și alți copii? O să aflăm sau poate că nu, depinde, dacă o să reușesc eu să mă exprim inteligibil și n-o să mai încurc mereu personajele… Dar deocamdată șansele nu sunt prea grozave. De ce-oi fi început cu trei generații deodată? De fapt, sunt chiar patru. Of, doar nu sunt prezente toate în același timp și, în afară de asta, sunt toți o apă și un pământ. Să ne urcăm și noi, cu toții, în aceeași barcă, ce ziceți? Cui nu i-ar plăcea să aibă, acolo, măcar o căsuță care să fie numai a lui? Ar putea să treacă în goană cu mașina pe sub poduri și pe autostrăzi, în timp ce casa ar rămâne răbdătoare acasă și l-ar aștepta.

Fiul actualului jandarm e angajat la poștă ca montator și depanator de telefoane. A făcut o școală medie tehnică, ai cărei absolvenți își spun ingineri și sunt foarte căutați în industria de azi, mai ales de companiile de telefonie apărute ca ciupercile după ploaie – în fine, curând n-o să mai fie, poate, decât un singur concern. Pentru a-și extinde și consolida situația, fiul se duce în fiecare săptămână – așa de hotărât, de-ai zice că atitudinea asta ar putea să-i aducă ceva în plus față de garanțiile pe care le are – la banca din Piața Centrală, unde și-a deschis cont, cu coarnele gata de atac în caz că l-ar contrazice cineva, impasibil, de neclintit, și totuși cu mâinile rugătoare, ridicate

aproape într-un gest vag, nehotărât, așa merge el la banca de unde obține credite până când va pierde orice garanție, iar ultimul lucru care-i va mai rămâne de făcut va fi să implore mut, întinzând mâinile, care vor rămâne totuși la locul lor. A fi bogat se bazează pe o cunoaștere exactă a ceea ce ai și a ceea ce ai mai putea obține. De ce Biserica n-o fi făcând nimic pentru oamenii ei, care-i umplu conștiincioși clădirile cu trupurile lor? Bisericii nu-i pasă dacă vin sau nu oameni, oricum e mai tot timpul închisă, cu excepția slujbelor, când sfânta împărtășanie își face fără chef datoria, închisă în cutiuța ei amărâtă. Ar mai fi cum ar mai fi dacă, de exemplu, slujitoarele pioase ale parohiei, ca tânăra noră a jandarmului, în timp ce desfășoară activități dezinteresate în serviciul comunității, ar afla mai repede ca alții ce căsuțe sunt pe cale să se elibereze. Adică de ce nu, de ce să nu moștenească ele? De ce să moștenească un nepot din Linz care n-a văzut niciodată o biserică pe dinăuntru, iar în ultimii ani nici casa mătușii? Și de ce nu suntem toate actrițe bogate, care să ne lepădăm seara dorințele, în timp ce ne demachiem, pentru a avea a doua zi altele mai mari și mai frumoase și pentru a arăta nemaipomenit de odihnite, astfel încât să nu se vadă pe chipul nostru viața pe care o ducem și să putem poza fără grijă în reviste? Din fericire, infracțiunile cu violență sunt destul de rare la noi. Nici nu vă vine să credeți cât de puțini oameni există care să nu aibă absolut pe nimeni! Există, în schimb, altele care se deghizează în văduve, își fac părul permanent, iar undeva departe au un fiu care și-a luat tălpășița la vreme, dar care apare totuși la momentul decisiv și schimbă cursul lucrurilor, care oricum s-au târât apatice mai tot timpul. La naiba! Și iată că se întoarce acest fiu, de la Linz, cum spuneam, sau, mă rog, de la Recklinghausen, din Germania sau din Canada, unde-l credeam dispărut în furnalul unei oțelării sau sub o stivă imensă de lemne, iar vițelul fript îl așteaptă laolaltă cu casa,

fără ca el să fi făcut ceva pentru asta. Testamentul e atacat imediat, cu paloșul necruțător, un moment, țac, s-a și dezumflat. Poate că Biserica există doar pentru a-i învăța minte pe bătrânii care oricum nu mai au mult de trăit și a-i readuce la timp în rândurile ei, învățându-i să zugrăvească frumos adâncurile iadului. Raiul sunt întotdeauna ceilalți, atunci când binevoiesc să ne ușureze de povara averii. Iadul este în noi. Biserica preferă să deschidă imediat succesiunea, în loc să-i lase pe tâmpiții ei de angajați să se aleagă și ei cu ceva.

La bancă, în biroul directorului, fiul jandarmului stă nemișcat pe scaunul rezervat vizitatorilor, de teamă să nu trădeze involuntar, prin limbajul trupului, pe care nici el nu-l înțelege prea bine, câte ceva, fie și un fleac, din ceea ce banca nu trebuie neapărat să știe despre proprietățile lui reale și prezumtive. Ce vreți să fac cu hârțoaga asta? Ce scriu în fițuica asta nu mă interesează absolut deloc. Nu contează decât semnătura și ceea ce scrie deasupra. Abia atunci realitatea are și valabilitate juridică. Astăzi, banca trebuie să afle de perspectiva măririi de salariu, care a fost anunțată printr-o scrisoare neoficială. Bineînțeles că asta e doar o stare provizorie a acestui funcționar, deoarece în curând proprietățile lui vor fi mai consistente decât firele de nisip de pe legumele proaspete, culese din grădină, care te ajută să faci economii. Femeia și-o smulge direct din inima în care nu mai locuiește nimeni, fiindcă bărbatul ei s-a mutat de acolo cu mulți ani în urmă. Da, casa aceasta este o feudă, spune Dumnezeu și se referă la corpul omenesc. Câteva case în plus nu vor face din mine un cavaler, spune jandarmul care a auzit de o asemenea ființă de tinichea dintr-o carte cu basme și legende din zona noastră. Fiul său e deja la fel de pus pe căpătuială ca și tatăl și ar fi în stare să calce pe cadavre dacă oamenii n-ar muri înainte de bunăvoie, chiar dacă uneori o fac totuși cam târziu. Oh, dac-ar ști asta bunul

Dumnezeu, căruia lumea îi înalță case, în loc să fie El nevoit să le fure, așa cum fac copiii Lui, care trebuie s-o rezolve și pe asta tot singuri!

Furia care se ascunde uneori în spatele unui surâs mulțumit poate izbucni brusc, dar cu atât mai eficient, atunci când trupul acela bătrân care face casă bună cu pensia apare pe culoar, în dreptul ușii de la WC, unde n-are ce căuta, fiindcă locul lui este, o dată pentru totdeauna, sus în pod. Femeia asta bătrână are o țeastă destul de dură, însă la urma urmei nici mânerul de plastic al unei șurubelnițe care are înăuntru multe capete de schimb – copiii ei schimbați, ca să spunem așa – nu-i tocmai de vată. Ba e chiar foarte dur, deși nu letal. Sfinții cedează uneori și-ți oferă ceva, nu-i însă și cazul acestui cap. Mă rog frumos, iată că, judecând după formă, avem totuși aici, la tâmplă, hematomul de rigoare. Și baba asta! Ce trebuie să cadă așa mereu?! Să te mai apropii tu vreodată, rahat răsuflat, că-ți arătăm noi ție cât de jalnic poți să sângerezi, în dosul mușcatelor vesel colorate de pe pervaz, care se văd de afară pentru a nu se vedea nimic din afară înăuntru. Ieri, la bancă, bărbatul ăsta a fost iritat într-un mod inadmisibil de privirile oamenilor și e foarte nervos. Aha, s-a înființat din nou la directorul filialei, înseamnă că luna asta iar e la ananghie! S-a împovărat prea mult cu atâtea ipoteci, polițe și credite în valută! Janisch jr. se simte de parcă toată lumea ar căuta să întărâte fiara din el. Însă dacă fiara ar ieși cu adevărat afară, ei ar fi primii care ar lua-o la fugă țipând. Janisch jr. ar spune directorului: soției mele o să i se rupă inima dacă nu va putea să-și amenajeze o mică mercerie acolo jos, la subsol. Iar pentru asta, subsolul se cere renovat și uscat mai temeinic, avem nevoie să instalăm și să dezinstalăm tot felul de chestii, în funcție de banii în numerar pe care mi-i veți înmâna azi dumneavoastră și banca dumneavoastră, după care n-aveți decât să vă spălați pe cap cu suma totală,

fiindcă n-o să mai primiți nimic. Da, doamna Eichholzer mai trăiește și sperăm că va mai trăi încă mult și bine, soția mea are grijă de ea, iar pe ea n-o să vină s-o verifice biserica din pricina unei babe incontinente. Soția mea vede oricum biserica pe dinăuntru în fiecare zi. Hi, hi, nevastă-mea ar fi ca o carte deschisă pentru bunul Dumnezeu, în caz că acesta ar avea nevoie să citească, dar El a scris Cartea Cărților și de-aia nu-i mai trebuie în vecii vecilor nicio altă carte. Oricum știe totul și fără cărți. Ha! Și încă ceva: nu vă faceți griji, am ochit deja următoarea casă, deși ne-am obosit destul s-o renovăm pe ultima. Terenul acesteia va furniza o asigurare suficientă pentru ipotecile primei case. Am putea să achiziționăm o serie întreagă de case proprietate personală, unde una o asigură întotdeauna pe cealaltă (iar când o să le punem la punct or să arate ca niște adevărate palate), chiar dacă nu în mod legal și chiar dacă n-am identificat încă toate casele. Cu ce-o să facem copia asigurării știm deja: cu banii băncii, cu banii dumneavoastră, scumpă societate mixtă alcătuită din mai multe bănci de schimb, de credit funciar și de circulație. Da, da, ce mai case și apartamente o să primim, pe care o să le închiriem sau arendăm ulterior ca spații comerciale. Ferestrele o să le desființăm, podelele o să le sigilăm, o să montăm dulapuri în perete, gresia o s-o lăsăm deocamdată în pace sau, dimpotrivă, o s-o călcăm furioși în picioare dacă nu ne convine modelul, și vedem noi ce mai facem. Sensul acestor căsuțe populate de organisme vii va fi că fiecare model precedent îl va garanta pe următorul, ei bine, nu-i o idee bună pentru revigorarea economiei naționale și eliminarea ființelor în plus?! La cei cu inima slabă se pot folosi și bulbii de flori, ca de exemplu cei ai iubitei noastre lăcrămioare, așa cum am mai spus și cum știe, de altfel, oricine. Iar pacienta o să facă și o mutră încântată când îi vom condimenta brânza de vaci cu asemenea buruieni și i-o vom

unge pe pâine. Hi, hi. Mulțumesc frumos, acum plec să impulsionez mai departe lucrările de renovare. Să vedeți ce frumos o să arate când va fi gata! La urma urmei, o să vă aparțină și dumneavoastră o vreme, scumpă bancă. Încrederea e bună, iar controlul nu poate fi mai bun, asta o veți înțelege însă abia după ce voi fi început lucrările de mansardare a acestei locuințe proprietate personală. Adeseori, lucruri care se petrec în apropiere au efect cine știe unde. Dacă nu mă credeți, puneți o monedă mică în fasungul lămpii și aprindeți lumina!

Uneori băncile stau și privesc îndelung până se hotărăsc în sfârșit, să se retragă pe drumul lor plin de hârtoape. Până când directorul filialei își pierde postul, iar datornicul, care trebuie să facă penultimul drum la bancă, se transformă într-o ruină plângând înfundat, fiindcă mai nou a trebuit să-și vândă și mașina care era încă bună – singurul lui prieten care l-a însoțit cuminte mereu – pentru că nu-i mai ajungeau banii de benzină. Acum datornicul e nevoit să-și lumineze singur propriul întuneric pentru a da bine în fața funcționarului de bancă. Face toate astea cu puterile lui limitate pentru ca termenul, care trosnește deja din toate încheieturile, să mai poată fi întins o dată pe masa de tortură. Și toți se uită la tine cum negociezi disperat, cum faci mofturi din orice fleac, care, dacă nu te potolești, riscă să devină niște catastrofe despre care să scrie toate ziarele. Toate astea în timp ce o casă întreagă îți dispare de sub nas. Directorul băncii trebuie să-i mai dea iar niște bani, altfel dispare totul. Altfel, comisia de revizuire o s-o ia pe urmele fiecărei nuci presărate de niște copii cuminți, care marchează un drum abrupt și tot mai lat, la al cărui capăt se află cea mai frumoasă casă din lume, căsuța de turtă dulce a vrăjitoarei. Acolo, niște degețele grăsuțe se agită neajutorate prin aer, pregătite de mult de pus la grătar. Dar vrăjitoarea oare de ce n-a pus încă

masa? Pentru că mai voia o garnitură! Constând în vizitarea landului de basm Stiria, regiunea Mürzzuschlag, de luni până vineri, între 8 și 12. Așa arată, la urma urmei, realitatea și iluziile ei, nu-i așa? Cum se face că oamenii nu plesnesc decât de furie? Când de fapt ar fi trebuit să fie terminați de mult. Tocmai de aceea termenul n-o să se întindă până la Sf. Așteaptă, puteți fi sigur de asta, domnule Janisch, chiar dacă tatăl dumneavoastră e un membru de vază al nu știu cărei asociații, ah, da, al asociației jandarmeriei și al asociației sportive a jandarmilor și al asociației de dresaj al câinilor jandarmeriei, care – toate laolaltă – după un antrenament epuizant, își dau duhul la cârciumă, lângă cepul butoiului, vreau să spun, termină exercițiul în mod regulamentar. De curând, cu ocazia unei intervenții la un incendiu, am realizat cu toții gravitatea situației, când focul a mistuit în centrul orașului K. o serie întreagă de șarpante de acoperiș și mobilier, lăsând în urmă pagube ce s-au ridicat la suma totală de peste 30 de milioane de șilingi, duși pe apa sâmbetei, adică a pârâului, și așa sărac în apă (vai, până și pâraiele pot fi sărace!). Atunci acești bărbați au participat la o intervenție periculoasă, alături de unitatea de pompieri 29 din regiune, ei, asta nu-i de colo! Ca să nu mai vorbim de toate gospodăriile incendiate de copii și de alții, mai puțin copii, ce, asta-i oare mai prejos? Copiii sunt îndărătnicia întruchipată. Doar de dragul tatălui dumneavoastră vă mai acordăm o prelungire, domnule Janisch jr., cine știe dacă nu cumva o să ardă și pe la noi vreodată. Am citit undeva că specialistul în incendii de la unitatea de care aparține tăticul dumneavoastră a constatat la un moment dat că o ușă ruginită de cămin fusese cauza unui incendiu. Omul merge, dar cine-i numără pașii? Nimeni. Oricum n-ar avea niciun rost. Celui căruia vrea să-i facă o favoare Dumnezeu îi trimite din cer o casă și are grijă ca noul proprietar să și locuiască în ea. Datoriile or să

ne înghită pe toți dacă nu ne transformăm noi înainte în animale.

Despre lucrările de curățare a terenului din toamna trecută, după ce râul Mur a ieșit din matcă, nici nu mai vrem să mai discutăm, e cazul să încheiem capitolul ăsta, deși ne mai obsedează încă. Atunci, până și elevii jandarmi au ajutat la operațiunile de curățare care au durat cinci zile; ca să nu mai vorbim de tonele de păr găsite în pământ, pe care nu și le poate explica nimeni până în ziua de azi. Pentru asta a trebuit să apelăm atunci la armată, nu-i așa? După incendiul de anul trecut, terenurile sunt din nou în proprietatea noastră, a băncilor. Asta nu-i un motiv să fii împotriva băncilor sau a evreilor, deși pe aici există o frumoasă tradiție în acest sens; pur și simplu nu mai există terenuri proprietate particulară și gata. Cauze lipsă și efect maxim, cum spunea mereu și NATO, pe vremea războiului din Kosovo. Închipuiți-vă că există oameni care vor să-și deschidă un magazin cu materiale de construcție în cel mai întunecat și inaccesibil colț al lumii, nici nu-ți vine să crezi, în timp ce mase uriașe trec în goană pe lângă ei cu vântul șuierând în față, îndreptându-se vertiginos peste granița de est și de sud, unde trăiesc oameni pe care-i disprețuiesc, a căror limbă n-o vorbesc și ale căror legi nu le cunosc, însă unde totul e la jumătate de preț, ceea ce e foarte practic, fiindcă restul de bani se pune deoparte. Iar ca bonus poți să te îndopi, să pilești și să mergi la frizer cu banii pe care-i dai aici pe câteva chifle. Oamenii de dincolo de graniță, care au putrezit de vii atâția ani într-o obscură structură colectivă, nu știu încă să facă afaceri, iar lumina noastră o să mai aibă nevoie de câțiva ani-lumină până să ajungă la ei. De aceea, ei își deschid propriile afaceri, care sunt deja destul de eficiente și reușesc chiar să umple până la refuz rezervoarele de benzină. Oricum, banca noastră știe totul mai bine, încă dinainte, și inspectează

casa cea nouă – care-i amintește de toate celelalte care există deja, numai că aceasta se va prăbuși încă din timpul vieții – și le ia alor noștri și mobila din casă. Trebuie să vadă cu ochii ei cum stă mobila pe covorul pe care datornicul va fi nevoit, de asemenea, să-l amaneteze. Păcat că a mai acordat acest ultim credit, acest penultim ajutor, dar acum nu se mai poate face nimic. S-au cheltuit bani frumoși și pentru ce? Nu pentru noi! Noi suntem deja răsfățați. Aici nu se mai întâmplă nimic care să mă facă fie și să mângâi pe careva pe cap ca să obțin acel lucru.

Pe scurt, iată ceva nu foarte frumos: Janisch fiul – care e la rândul lui tată și pe care propriul fiu îl ajută chiar bucuros să se îmbrace atunci când pleacă la luptă, cu surle și trâmbițe, pe terenul de fotbal – a deposedat banca de o mică, dar importantă parte a bogățiilor ei, servindu-i șefului filialei, pe lângă cele câteva navete de vin, și niște minciuni sfruntate, care trebuie clătite cu și mai mult alcool. Oricum, ne revedem la masa noastră obișnuită de la cârciumă. Împreună cu moștenitorii noștri, care ne duc numele mai departe, da, da, neamul nostru nu moare niciodată, am înființat un partid special pentru el, iar tuturor celorlalți le dorim toate cele rele, în timp ce noi o ținem mai departe cu glumele și bârfele noastre. Ăsta-i argumentul meu final, care-i prea nerăbdător pentru a mai lua loc aici. Peste tot se spun doar răutăți la adresa acestui partid cu state vechi, dar de votat, toată lumea îl votează. Da' ia hai să ne facem și noi comozi. Kurt Janisch (momentan șeful și decanul de vârstă al firmei „Șterpelit de case și fiul") muncește oricum pe rupte și și-a mai luat și două joburi cu jumătate de normă la oraș, pentru supravegherea afacerii. Pe-astea i le-a găsit taică-său, încă pe vremuri. Aici, unde generațiile se succed cum se cuvine, tradiția mai înseamnă ceva. Iar fiul, Ernst, prințul moștenitor, i-a mai dat băncii – care și-așa are tendințe de acumulare fiindcă îi

place să strângă dobânzile de întârziere de prin brazii de Crăciun ai altora, care ne-au amăgit și au stat împodobiți doar o săptămână, și să le pape – și ceva de băut. Banca poate să înghită chestia asta sau nu. Lui oricum nu-i pasă. La urma urmei, banii ăștia tot au fost băuți, iar acasă nu ne ducem fiindcă mai întâi trebuie să avem casa, după care deja nu mai avem banii. Iar casa nici nu-i bine acolo încă, adică ar cam fi, dar pare atât de absentă, de parcă ar vrea să dispară cât ai zice pește și să ia o pauză de cafea până când dobânzile vor începe să lucreze de-a binelea. O babă care zbiară într-o mansardă amărâtă nu prea îți aduce laudele opiniei publice, iar asta trebuie să se schimbe. Nu trebuie să se ducă vorba. Altfel, vine ea ziua scadenței și se face lumină în debaraua în care se va petrece totul și unde mai așteaptă și alte vechituri să fie ridicate. Nu, asta n-o să meargă la azil, o să rămână, aici, să ne aducă profit până când va ajunge o mumie străvezie și fragilă care încearcă să omoare șobolanii ce mișună noaptea pe plita fierbinte, aruncând în ei cu făină, fiindcă ei vor s-o atace, iar ea n-are la îndemână decât pulberea asta albă, din care-și prepară în taină un aluat… da, da, ce bun e vinul.

Raiffeisen întinde mâna, ba nu, amândouă mâinile, iar la mijloc e gâtul nostru. Nu-i de mirare dacă acestei răbdătoare instituții i se spun iar și iar alte povești îngrozitoare, din fericire toate inventate, pretextând mereu alte bogății, care de fapt n-au existat niciodată. De pildă, e umil care are datorii la noi, dar nu e dispus să le plătească, ce facem atunci? Stăm tolăniți în fotoliile colorate și comode, fiecare la filiala de care aparține, ne distrăm și privim veseli cireașa confiată de pe umplutura spumoasă (obținută prin încorporarea aerului absolut obișnuit!) a pretențiilor noastre. Apoi ne uităm pe fereastră, de unde vedem foarte clar vitrina cofetăriei și, iată, acolo sunt torturile

adevărate. După aceea, cu colesterolul mărit, în groapă, ne va fi mult mai bine. Dar trebuie să ne arătăm optimiști încă de pe acum, în timp ce banca învață cum să se poarte cu adolescenții care au datorii la patru companii de telefonie, datorii ce se ridică la valoarea câtorva salarii pe următorii ani. Noi apreciem valori mai solide, apune Kurt Janisch și la fel spune și fiul său, Ernst. Un astfel de turnuleț de bronz pe vilișoara noastră – sus, în vârf, ce elegant! – ar fi foarte drăguț, casa ar părea mai impozantă decât e în realitate, chiar așa: cum de nu ne-am gândit să-i punem și-o pălărie? Sigur, o să-i facem și un turn. Dar cu cizmele de tortură asortate la turnul ăsta n-o să ne încălțăm. Vorba scurtă, bogăția omului: banca vrea ceva în fiecare lună. Banii sunt mereu doar în perspectivă și niciodată n-avem un ochean la îndemână care să-i apropie și să-i facă să arate mai mari decât sunt de fapt. Dar lucrurile nu vor rămâne așa! Vin cu totul alte vremuri pentru cei harnici, decenți și destoinici, care vor să ajungă și ei, în sfârșit, la putere, că doar au așteptat destul! Și tot așteptând, s-au adunat într-o mișcare ce – închegându-se ca un ou în tigaia descoperită – vrea să ne așeze pe noi, da, chiar pe NOI!, pe post de garnitură grasă alături de o friptură și mai grasă. Eu una nu ne-aș vota pe noi, am fi prea leneși pentru toate astea, iar în urma noastră n-ar rămâne decât război, pentru că ne-ar lipsi viziunea politică. Poate că la un moment dat partidul ăsta va învăța și ceva maniere elegante, dar de fapt nici nu-i nevoie de așa ceva, fiindcă marile finanțe, care pun preț pe așa ceva, vor ezita un timp, dar mai devreme sau mai târziu se vor urca oricum în trenul ăsta, indiferent cine și încotro îl conduce, însă vor frâna întotdeauna cu un picior, astfel încât, în caz de nevoie, să poată sări la timp din tren, pentru a-și căuta un alt mecanic de locomotivă. Da, dar capitalul nu-i cunoaște pe Janischii noștri! Cu ei ar fi ieșit bine din prima. Și Marx ar fi scris altceva, mai bun,

dacă i-ar fi cunoscut. E drept, Janisch & co. Sunt nou-veniți în domeniul construcțiilor de locuințe, în schimb, alți oameni asemenea lor din partidul cu pricina se ocupă de mult cu înființarea unor astfel de societăți și toți au luat-o în freză până acum. Societățile au trebuit să fie desființate din nou, ceea ce, într-un fel, e păcat. Acum domnii Janisch încearcă altceva! Vor să facă, în sfârșit, propriile greșeli, dar numai pe acelea pe care le-ar face și alții în aceeași situație. În asocierea asta, bazată pe convingeri comune, chiar s-au strâns la un loc toate însușirile omenești, iar bocceaua asta ne va cădea tuturor în cap, va fi groaznic, parcă văd de pe acum. Ei bine, acuși vor începe să colecționeze oameni, case au deja, veți vedea!

Banii, vasăzică, vor să fie mai întâi smulși de la niște săraci lacomi și dați apoi altor săraci la fel de lacomi. Însă fiul jandarmului are acum neapărată nevoie de ei pentru a se dedica hobby-ului său, colecționarea de case și terenuri, împreună cu taică-său. (Asociația Depunătorilor la Casa de Economii pentru Construcții din Austria este cea care a reprodus în propria ei publicație imagini color cu reședințe ale nobililor englezi sau măcar niște case ale medicilor austrieci de provincie, obținute prin renovarea și extinderea unor colibe țărănești din lemn vechi și frumos, încărunțit demn, nevopsit. După ce le-am luat miliardele, o să trimitem fițuica asta drăguță și depunătorilor noștri. Iar atunci austriecii vor economisi și mai mult! Cu dobândă mai mică de un procent! Așadar ne axăm pe acțiuni, dar tot nu putem dormi liniștiți. Dacă Dumnezeu a creat omul după chipul și asemănarea Sa, atunci omul de ce să nu-și amenajeze căsuța după chipul și asemănarea lui Buckingham Palace?) Directorul filialei are, la rândul lui, un hobby: speculația. Vremurile grele care vor veni l-au îndemnat la așa ceva. Este un om viteaz și inteligent. Dar cu ce hobby frumos v-ați procopsit! Când te gândești că alții sunt nevoiți

să joace tenis sau să moară sau să facă jogging! Mai exact, cei care trebuie să moară sunt proprietarii de drept ai terenurilor învecinate, oameni pentru care proprietatea reprezenta inițial o chestiune foarte importantă. Proprietățile stăteau una lângă alta ca două sate pașnice, pentru a fi contopite în final într-o zonă rezidențială confortabilă, destul de mare pentru a găzdui un jandarm și pe fiul acestuia, nu însă și pe familiile lor, de care cei doi s-au săturat între timp până-n gât. La început, tatăl și fiul și-ar fi dat și viața numai să pună mâna pe ele: pe familii, cu neveste și copii. Iar acum nu le mai convine situația fiindcă pretențiile le-au crescut, și copiii, din păcate, la fel. Dintr-odată au nevoie de mult mai multe! Oamenii își depășesc pretenție și sunt atât de stupizi, încât devin violenți atunci când au alte pretenții. Din păcate, mai suntem și noi pe aici, un fel de elită care-și pune scaune de grădină pe balcon. Vă rog, aveți puțină răbdare. Să le luăm pe rând, câte o casă, câte o femeie, câte un recul, până când vom apuca, în sfârșit, ocaziile de părul cam rărit de vreme și le vom face să urle. Pielea participă și ea. Asta numesc eu arta războiului! Oamenii mor până la urmă într-un fel sau altul, dar nu vă temeți, casele lor rămân aici, doar dacă nu suntem cumva în Kosovo, acolo ar fi tocmai pe dos, ba nu, acolo n-ar mai rămâne nimic. Nici una, nici alta. Cel care poate vrea să plece. Da, ceva trebuie făcut cu oamenii ca să nu ruginească de atâta stat. Trebuie să aibă timp să-și pună mai întâi la adăpost proprietățile înainte de a începe războiul pe care visătorii și-l doresc de multă vreme. V-ați prins! Unde-i camioneta, tractorul, căluțul, acum se urcă dealul. Înainte ca proprietățile să se fărâmițeze, haideți să le luăm noi dacă n-o face altcineva. Averea fără stăpân nu suportă vidul interior și vrea să aparțină iarăși cuiva. Acolo sus zace un armăsar sub tractor, fiindcă niciunul n-a vrut să meargă cuminte, unul după altul, prin defileu. Unele

proprietăți sunt pur și simplu prea mari pentru orice fel de mijloc de transport. Dacă nu te așezi tu însuți la volan și nu supraveghezi de acolo totul până la cel mai mic detaliu – chiar de-ar fi să intri în șanț –, o să-ți ia altul ce-ți aparține. Uneori chiar impozitele[3] îți fac figura, alteori vreo rudă îndepărtată, la care nu te așteptai fiindcă nu auziseși în viața ta de ea. Acești doi bărbați, Janisch-tatăl și Janisch-fiul – care, una peste alta, fac o impresie extraordinară, nimic de zis, unul ca jandarm, celălalt ca îmblânzitor de linii telefonice după care trebuie să te chiorăști sus de tot, până în vârful unor stâlpi înalți –, au găsit o metodă foarte frumoasă de a îmblânzi proprietatea, făcând-o să li se așeze gemând la picioare, ca un câine obosit. Doar că n-are voie nimeni să o viziteze, fiindcă atunci sare și mușcă, dovadă că ne aparține numai nouă.

Cei doi fac curte femeilor. Amândoi, dar mai ales Janisch tatăl, jandarmul. Nu pare cine știe ce, însă lucrul ăsta făcut multă lume nefericită în oraș și, de altfel, în tot landul. Ei v-ați fi gândit la așa ceva? Domnii pândesc cu precădere femeile cu case sau apartamente proprietate personală în orășelul învecinat. Aceste mecanisme feminine trebuie conduse și supravegheate discret, chiar dacă ceea ce fac cei doi Janisch nu se poate numi așa. Ei îmbină, de fapt, utilul cu plăcutul. Uite-așa.

E un noroc să faci deplasări în timpul serviciului și să ai programul destul de flexibil, încât să-ți permiți din când în când câte o plimbare cu mașina. De preferință, bărbații acestor femei ar trebui să fie morți sau să nu fi existat niciodată. De asemenea, e bine ca ele să nu fi avut nici copii. Căci cine știe oare asta mai bine (și anume că o doamnă trebuie să se retragă la un moment dat, altfel averea ei ar avea o proprietară în plus) decât un jandarm, polițist, preot, vecin, montator de

telefoane sau băcanul din colț care a pus și el ochii pe acest vid, ce se umple în imaginația lui cu tot mai multe țigle, până când inima începe să-i atârne sub această povară grea ca o piatră? În orice caz, despre marjele din comerțul cu amănuntul merită să vorbești doar, nu să treci imediat la acțiune. Lada asta cu fructe exotice nu trebuie răsturnată pentru că ușurința și dezinvoltura cu care ar țâșni din ea păianjenul roșu săritor, foarte veninos, ba nu, păianjenul-pieptene, de fapt, ar putea provoca niște grimase cum n-ați mai văzut. Băcanul, de pildă, n-o să-și mai recapete ochii pe care i-a pus în joc. Așa sunt ele, femeile, croite după același calapod, conform căruia menirea dragostei și cel mai înalt proiect posibil – față de care poluarea și pacea mondială sunt fleacuri – este căsătoria. Asta vor toate. Femeile și căsătoria reprezintă combinația perfectă, mai ales la țară, unde sunt puține distracții, de care te saturi oricum destul de repede. Urmează căsnicia. Iar atunci nicio femeie nu mai poate spune: „Mersi, dar eu mă retrag”. Băcanul o să-și cumpere bananele din altă parte și o să-și livreze lăzile altundeva, pentru el ușa e deja închisă. N-are nici cea mai mică bănuială pentru cine e deschisă ușa respectivă, dar știe că pentru cineva tot trebuie să fie. Pe femeia din spatele ușii n-a mai văzut-o de săptămâni întregi. Nepoata din Krems va primi în cele din urmă ceva la care nici nu se aștepta, însă abia după moartea mătușii. Băcanul conștiincios, care i-a tot trimis babei mâncare cu mașina, nu-și va vedea niciodată răsplătit efortul, fiindcă alții au fost mai rapizi și au ajuns înaintea lui. Și vecinilor le place să ciugulească fiecare câte ceva, fie doar și resturi. Cercetează cu atenție grămezile de gunoaie. Ce de chestii care mai pot fi folosite aruncă baba asta! Mai întâi, oamenii se fură unii pe alții din convingere, apoi din dragoste. La început se prezintă ca vecini și se transformă apoi în prieteni, adică în bestii lacome, la fel cum se întâmplă în

dragii noștri Balcani – pe care-i cunoaștem între timp mai bine decât pe propria noastră sufragerie, având în vedere că apar zilnic pe micul ecran, de cel puțin patru ori – unde vecinii erau încă vecini până când, dintr-odată, n-au mai fost. Propriii noștri megieși dau pinteni armăsarilor lor apocaliptici pentru ca acești bătrâni și bătrâne, năvălind ca într-o avalanșă aţâţată și sângerândă, să fie conduși în patul lor din dormitor, unde, de obicei, nu există televizor. Dacă nu procedezi cu grijă, s-ar putea să ai o mare deziluzie și să te înec în propriul rahat, sedat cu anafranil. Furatul nu-i așa de simplu, ba adesea e chiar o muncă grea, altfel am face-o cu toții.

Cei doi Janisch – aici suntem de acord, nu-i așa? – vor să ia pe nimic o casă întreagă sau mai multe, fie acum, imediat, fie ceva mai încolo. La urma urmei, ei n-au nimic altceva în afară de: nimic. Mai exact, terenurile dorite trebuie să fie alipite celor pe care Janischii le au deja. Mă tem însă că înainte de asta cei doi vor trebui să schimbe viteza câtorva femei. Cu viteza întâi se pornește, cu ultima se încheie. Cred că s-a mai produs un accident de circulație grav, așteptați un moment, îndată vine și jandarmeria! Pesemne că nu noi vom fi fost vinovații. Domnul jandarm își notează totul într-un caiet și fotografiază tacticos. Din motive de economie, posturile de țară cam duc lipsă de personal. Adesea sunt obligate să împrumute oameni pe care să-i poată manevra ușor. Cât durează până cucerești o femeie ca asta sau ca oricare alta, mă întrebați? Păi, trebuie să te culci cu ea și apoi trebuie să-i iei și caimacul. La țară mai sunt unele care se simt vinovate din cauza unei relații extraconjugale, așa că le promiți una conjugală, doar că până acolo mai sunt de înlăturat câteva obstacole din carne și oase. Nu vă agitați atâta, că mai sunt și altele la rând înaintea dumneavoastră! Și lor trebuie să li se vâre o sulă,

ce credeți, de câte ori pe zi se poate una ca asta, că doar nu mai suntem nici noi în floarea vârstei?! Doamnă, cel puțin un an sunteți în perioada de probă și n-o primiți decât cel mult ca s-o atingeți și să vă uitați la ea, de organul în sine avem nevoie ca să nu intre alta la bănuieli. Din când în când, ne mai spovedim și noi repejor și revenim pe linia de plutire.

Toate astea mai țin și de volumul părului, de caracter și de alte lucruri pe care le mai are omul sub căciulă sau în portofel, deci nu doar de bunurile imobiliare. Și totul se termină când caii-putere pe care-i are iubițica, biata de ea, se epuizează. Uneori femeile sunt mulțumite dacă mai au măcar propriul vehicul pe patru roți, atunci când tumultul, veselia și chemarea vieții încep să se stingă. Atunci trebuie, cel puțin pentru o vreme, să le îngrijești gradina și să te faci că treci absolut întâmplător, în timpul serviciului, prin fața casei lor, pe niște rute ocolitoare, special gândite în acest scop, doar ca să le întrebi: toate bune, doamnă? Înainte mă simțeam destul de rău, dar măcar simțeam ceva. De ceva timp însă nu mai simt nimic. Așa, vasăzică, sună cineva la ușă. O să-l cercetăm noi acuși, vă rog, dați-mi voie să intru, vin din partea unei instituții, drept pentru care pot fi folosit oricând, fără nicio grijă, ca un șervețel! Nu vă jenați, puteți să mâncați și cu mâinile, dar, atenție, s-ar putea să mi se scoale în prezența dumneavoastră, ia uitați-vă cum picură, stați un pic, să mă scurg de pe covor. Dar podeaua dumneavoastră melaminată e a naibii de tare, totuși, eu sunt obișnuit cu lucruri și mai tari, vedeți, de exemplu, ce am eu acum aici? Sigur că ar fi mai bine dacă am merge direct în dormitor, în hol mă afișez așa, rapid, dar în dormitor o scot afară de tot, nicio grijă, măciuca mea nu se fâstâcește și nici nu se împotmolește când nu trebuie, doar fiindcă sunteți dumneavoastră prea

uscată pe dinăuntru, cu asta merge oricând și oriunde, o cunosc prea bine. Numai ce vă vede și se și ambalează, stă drepți ca un militar gata să doboare totul în jurul lui. Da' ce voiam să spun mai înainte? Hai, acum, să ne dăm jos pantalonașii (oh, da, vă rog, cu plăcere, continuați!). Ce, vreți să vă urcați pe mine? Obștea are și ea pretenții la noi, dar nu așa de mari ca dumneavoastră! Mă rog, faceți cum vreți, eu îmi păstrez calmul, dar pe saltea tot aș vrea să mă întind, nu-i nimic dacă n-ai făcut curat, fac eu ordine în tine! În orice caz vei atinge acum absolutul, după care ai tânjit tot timpul, e cam lung, dar la o adică, dacă ar putea merge, ți-ar încăpea și-n geantă. Da, de multe ori femeile sunt modeste, fiindcă au avut o viață grea. Dar ceva așa de frumos ca mine n-ați mai văzut, pun pariu. Și vă și distrați cu mine, că nu-s din ăla posac, ci dimpotrivă, sunt vesel și glumeț. Din partea mea, vă puteți dezbrăca și pe hol – pentru public vă vorbesc iar cu „dumneavoastră" –, între timp eu încui ușa și mă pregătesc să vă văd fără lenjerie intimă, asta poate să dureze, ce, doar n-oți fi cumpărat astea special pentru mine? Ei, atunci am onoarea! Și, în ce mă privește, puteți să rămâneți îmbrăcată cu ele, nu-mi pasă, oricum te cunosc așa de bine, cum îmi cunosc foamea și setea sau dorința de case, mai ales de casa ta, la ușa căreia încă mai trebuie să bat dacă vreau să intru. Nu ne-ați anunțat dumneavoastră ieri că aveți un jder lacom pe undeva prin tindă, scumpă doamnă, oh, nu dumneavoastră sunteți aceea? Atunci o fi fost vreo greșeală. Sau poate o fi fost bursucul din vecini care a dat iama în coacăzele dumneavoastră. Ce animal mare și puturos! Ia uită-te la puiuțul meu, te așteaptă de atâta vreme, uite că-l țin bine ca să-l poți mângâia, altfel o ia la fugă. Înainte poți să te uiți și pe revista asta frumoasă pe care ți-am adus-o și să-ți alegi de acolo o poziție, una care-ți place ție. Nu, nu-i un catalog de grădinărit. Ce vrei tu, aia-ți face

băiețelu' Eu unul n-o să-l țin în frâu. Bag mâna-n foc că-i așa, abia l-am adus. De fapt, mi s-ar cuveni o pensie onorabilă pentru tot ce-am băgat în femei. Tot tai și cioplești și iese mereu același lucru. Doar că arată altfel, oarecum mai mic, așa mi se pare mie.

Toate pretextele astea tâmpite ca să nu observe partenerul din echipa de patrulare ce se întâmplă de fapt! Și lui, și lui Kurt Janisch le bate inima cu putere. Tocmai rulează, încet sau repede, pe șosea. Bărbatul mai tânăr e observat cu atenție, iar pentru scurtă vreme cei doi sunt o pereche. Un braț îl atinge pe celălalt, în timp ce șoferii pleacă mai departe, bucuroși că de data asta abaterile lor au trecut neobservate. Pentru o clipă, partenerului i se ridică perișorii de pe antebrațe, apoi își revin la loc, te rog, Kurt, nu mă mai atinge sau, dacă tot o faci, să fie măcar din greșeală! Oricum, patrula o ia acum în altă direcție. Partenerul, un tânăr tată de familie, nu se gândește la nimic și totuși se gândește la ceva, așa că trebuie să i se închidă gura – cu greu, ce-i drept – prin frecventarea asiduă a popicăriei și a clubului sportiv al jandarmeriei, și în niciun caz astupându-i gura cu propriile-ți buze. Fiindcă abia atunci această gură s-ar trezi și mai tare. Da, te iubesc, ești tot ce am mai scump pe lume și încă mai mult de atât sau cam așa ceva, iar atunci când gura ta mă sărută, nici nu mi-e greu…

Așa, deci, cum vă spuneam. Din păcate, cu femeile trebuie să vorbești foarte mult, însă cu totul diferit, ca să le faci să atingă extazul erotic. Firește că nicio dorință nu trebuie să rămână secretă (absolut nimic nu va rămâne vreodată secret!), fiindcă, dacă-i secretă, nu mai poate fi îndeplinită. Abia vorbirea îl face pe om independent, cu ajutorul ei îi poate întreba pe alții care-i drumul bun, pentru a o lua apoi în altă direcție. Vorbitul este și hobby-ul multor femei. În

mod ciudat, odată așezate, femeile sigur n-o să rămână tăcute. Atunci hai să le dăm motive să țipe! E uluitor cum chestia asta le smulge atâtea vorbe din gură! Dar și mai bine e dacă apuci totuși să le-o bagi înăuntru, în gura aia care altfel nu mai tace. Nici nu trebuie să te ajuți cu nimic, fiindcă sula are o autorizație care o îndreptățește să ridice pretenții, ceea ce și face cu vârf și îndesat. Bun, să trecem la treabă și să i-o băgăm acolo unde are limba. Îi dăm puța s-o sugă ca pe o bucățică de zahăr. Măcar atunci tac, fiindcă nu vor să te rănească cu prestația lor jalnică. Un moment, mai aud un geamăt care se prelinge pe chipul schimonosit ca norii, peste un câmp biciuit de furtună. Din păcate, un jandarm nu câștigă prea mult și mai are acasă și o nevastă de care a reușit cu greu să se detașeze. În orice caz, de vorbit urmează să mai vorbească în timp ce întind mâna spre prohab. Chiar merită să le vezi pe femei cum se chinuie săptămâni întregi pentru un singur moment și cum îl așteaptă ani de zile pe următorul, amăgite și duse cu zăhărelul. Iar când apare o erecție ca lumea, gata să presteze acțiunea dorită, chiar dacă neglijent și nepremeditat, toată așteptarea – care a fost zadarnică, pentru că omul înflorește ca plopul și se stinge ca mucul de țigară – e dată uitării. Trebuie să te pricepi la femei, la asta se reduce totul, de asta depinde totul. La urma urmei, și politicienii trebuie să facă același lucru, chiar dacă numai prin vorbe. Ca bărbați, poate că noi o să reușim mai degrabă prin fapte. Din când în când mai aducem câte ceva nou pe lângă faptele noastre care sunt, de fapt, de ultima speță. Facem amor când am avea totuși altele mai bune de făcut. Uneori trebuie să renunțăm chiar și la jogging. În cazurile astea, jandarmul își ia mașina personală – doar e vorba de un scop nobil! – pentru că azi a apucat-o iarăși pe doamna din strada laterală, colț cu grădinița comunală, am eu o presimțire. Ce, ăsteia nu i-am mai tras-o de trei săptămâni?! N-aș fi crezut că a

trecut atâta, e timpul s-o fac să se urce din nou pe pereți. Îi place să fie trântită brutal cu burta pe saltea și desfăcută rapid, pentru consum imediat, fiindcă e deschisă de mult la orice, numai că rareori are ocazia să mai fie și bătută măr[4] atunci când se deschide. Asta așa, ca să nu scârțâie prea tare balamalele (sertarul secret nu e scos foarte des de la locul lui!). Iar în vecini sunt copii mici, o droaie!

În principiu, poți face orice cu femeile, de parcă ar fi pus la cale vreo trăsnaie și acum ar vrea să fie pedepsite. Iar ceea ce nu li s-a mai făcut niciodată le place cu atât mai mult. Asta îi indispune la culme pe bărbați, cam ca atunci când se așază la pian fără să știe să cânte. Dar trebuie, iar plăcutul vine odată cu utilul, obrăznicia vine odată ce apari în public și nimeni nu te pune la punct, fiindcă nici nu e cazul. Totul se face dinainte. Mai târziu, totul trece și nu mai ești dispus să discuți despre asta cu următoarea femeie, care o să vrea să știe, la rândul ei, toate detaliile, orice-ar fi. La femei nici măcar ceea ce-i de la sine înțeles nu vine de la sine, trebuie să li se explice și să li se arate totul, însă abia după ce le-ai luat prin surprindere, punându-le brutal mâna pe sâni sau pe sex. O, dar nu trebuia să vă deranjați! Sunt cuminte și fără să-mi fi adus dumneavoastră pralinele astea care se găsesc și la mine, la Merkur – unde vin oameni de peste tot, parcă i-ar fi adus vântul – și sunt sigur mai ieftine decât acolo de unde le-ați luat dumneavoastră. Dar după o vreme, femeile știu dinainte ce le așteaptă și deschid ușa îmbrăcate într-o cămașă de noapte transparentă, achiziționată prin teleshopping, sau chiar goale. Cu ceva antrenament, nici măcar vârsta nu mai contează, chiar dacă bărbatul ar prefera totuși să inițieze o ființă mai tânără. Dar femeile obișnuite sunt măcar modeste.

Pe bărbații precum Kurt Janisch toate astea îi costă timp și bani, dar astfel pot să-și depună gunoiul în mai multe locuri și, dacă au noroc, să-l schimbe pe o garnitură de canapele. Vă rog, poftiți înăuntru, aici în mine mai e loc destul, copiii sunt afară sau chiar au plecat de acasă, vă deschid cu plăcere cămăruța din spate, ca să nu vă osteniți prea tare. Ba chiar, dacă vreți, fac și din mine o cămăruță, doar pentru dumneavoastră, ei, ce spuneți? Sunt încântat, fiindcă tocmai camera asta, de fapt toată locuința, e ceea ce-mi doresc de mult! Acum hai să facem curățenie, așa cum se cuvine!

Faptele astea – la care recurgi când vorbele ți s-au terminat, iar femeia ezită și nu vrea să semneze în grabă ceva ce n-a citit – îți aduc și mai mult timp (începând din momentul când femeia va muri, în sfârșit), dar și mai mulți bani, sunt, deci, o investiție bună. Lucrurile astea nu merg însă fără eforturi din partea jandarmului și a fiului său, funcționarul, care e încă tânăr, dar deja incredibil de multilateral. Un Ianus cu mai multe fețe, umflat cu vitamine artificiale ca să nu-i mai recunoști prea bine trăsăturile, da, un astfel de cap poartă pe umeri tânărul nostru. Ia uitați-vă numai la el! Dacă există cineva făcut să ne trezească simpatia, el e acela! Fiul e, și el, foarte îndemânatic la meșterit și poate să facă multe alte treburi nu doar să instaleze linii telefonice. Pentru fiu, tatăl său e tot ce are mai scump pe lume, iar acesta calcă pe cadavre care, în timpul vieții, i-au servit drept garnitură pe lungă bucata lui de carne. Cum se face atunci că jandarmul și fiul lui sunt înglodați în datorii? Cum de au pierdut tot ce au avut odată? Nu știu. Tatăl ne poate sfătui, tatăl poate aranja lucrurile și ne poate salva, pentru ca noi să avem mereu grijă de ce-i al nostru. Mă îndoiesc că e primul caz în istoria jandarmeriei când unul dintre reprezentanții ei face o afacere așa de bună cu moartea asta cumsecade, care-i ia doar pe ai lui și niciodată pe

cei străini. Moartea îi ia pe aceia pe care i-a însemnat mai întâi. În privința asta seamănă cu un pădurar. De obicei, acești vajnici funcționari de stat, instruiți în serviciul armelor, își împușcă doar familiile și numai atunci când e absolut necesar, de exemplu atunci când familiile vor să fugă de acasă. În orice caz, ei sunt cei care rămân după aceea cu casele și cu pământul. Totuși, nu mai sunt stăpâni decât pe micul lor etaj superior și exact acolo e locul în care se vor și împușca, la un moment dat. Dacă nu reușesc să plece și ei în călătorie, până la urmă se împușcă în cap.

Nu, nu încape îndoială, moartea e specialitatea acestor doi bărbați. Iar moștenirea morții e un magazin întreg cu lucruri pe care nu mai trebuie să le cumperi, fiindcă fac deja parte din moștenire. Și asta se întâmplă chiar sub ochii noștri, la țară, în apropierea unui orășel plin de animație și de primejdii, dar și de tot felul de facilități sportive și distractive, în care toată lumea se cunoaște de pe terenul de tenis sau de la tribunal, unde se ajunge adeseori atunci când meciul se lasă cu certuri și înjurături și unde toți locuitorii țin la cunoștințele lor. Până găsesc altele mai bune, evident. Regiunea se termină brusc, apoi nu mai urmează nimic, decât autostradă în stânga și autostradă în dreapta. Orășelul e ca un iaz în care ceva se varsă dintr-o parte și se scurge pe cealaltă. Să treci de regiunea asta e o realizare comparabilă cu traversarea unui râu fără ajutorul cailor-putere. Cortina se ridică la timp, se schimbă priviri, primești, de pildă, priviri mai rele în schimbul unora mai bune sau invers, ceea ce tot e o afacere. Și nimeni nu întreprinde nimic împotriva acestui troc. Localnicii sunt dornici atunci când vine vorba să ia, dar rareori devin întreprinzători.

Toți oamenii mor mai devreme sau mai târziu, asta-i soarta tuturor. Totuși, aici nu-i ca la oraș,

unde nu se observă imediat când moare cineva. Mai des decât v-ați închipui, medicul legist e singurul care vede cadavrul înainte de înmormântare – și atunci ce rost mai are să te aranjezi? În plus, într-un bloc de la oraș cine-ar putea spune ce s-a ales de un cetățean în a cărui cutie poștală s-a adunat un maldăr de scrisori? Unde o fi un asemenea domn, unde-i păzitorul lui și, în general, unde-or îi dispărut toți păzitorii capabili să te ocrotească? Polițiștii și jandarmii știu întotdeauna unde se eliberează un spațiu, că doar nici postul nu le-a picat din cer, ci au dovedit că se pricep la asemenea lucruri. Preferă să se așeze într-un cuib gata făcut, din care-i alungă pe ceilalți, așa cum face și cucul – hați! – acum suntem legați și iar trebuie să dezlegăm o legătură și să deznodăm un nod. Moartea e soarta omului, dar, din păcate, înainte de asta nu putem trăi fără oameni[5]. Așa că adresați-vă cu încredere poliției! Dar cine știe cu adevărat ceva despre acești păzitori ai legii gata să latre mereu la tine și al căror comportament frizează impertinența, dar de care n-ai voie totuși să râzi în hohote fiindcă te-ai alege cu cel puțin o pereche de palme? Tot ce trebuie să faci e să te răstești suficient de autoritar atunci când intri în casa cuiva și-i pui niște întrebări. Iar jandarmeria, care le știe pe toate, știe inclusiv acest lucru. În plus, aproape în fiecare a doua locuință se află câte o femeie singură, dornică să dea drumul în casă oricărui necunoscut, oh, numai de-ar veni odată, să fim măcar doi. Mai târziu poate c-o să vină și moartea. Abia atunci va fi din cale-afară de plăcut. Înainte de a apuca să-i promiți ceva femeii (de exemplu, că-i verifici țevile, îi cureți scurgerea de la baie, îi cauți animalul pierdut etc.), un ceva curios ar trebui să ți se strecoare în palmă, un cap cu păr moale, în timp ce tu discuți cu ea dacă să i-o tragi prin față sau pe la spate. Conversația răsună pe la țevi; încă nu se poate numi preludiu, dar e clar că urmează și asta și e neplăcut, fiindcă s-ar

putea auzi la vecini. Atunci te uiți mai atent la cea de lângă tine: totul e în ordine? Oare gaura se închide la loc sau rămâne așa, căscată, ca o gură lipăind, fiindcă nu mai e de mult obișnuită s-o țintuiască cineva locului în felul ăsta și s-o arunce apoi cât colo, fără măcar s-o astupe ca lumea (cu șpaclul)? Capul învață să reflecteze mai bine la cel căruia îi aparțin, de fapt, mobilele și locuința abia când e aproape spart. Acum sunt ale mele, îi șoptește jandarmul. Nu-i tocmai în toate mințile când zice asta, dar oricum nu-l aude decât ea și poate să protesteze oricând. Ai ceva împotrivă? Nicio inimă nu-i inimoasă când dă buzna într-o casă nesupravegheată, atunci ți-ai dori un alt organ mult mai rezistent. Femeile au instincte foarte puternice, nici nu-ți vine să crezi. Ce de lucruri le mai trec prin minte și în câte locuri vor să și-o pună! Ar trebui să ai o hartă în cap (cum are proiectilul Cruise-Missile) ca să-ți vină asemenea idei! În cadă sau pe masa din bucătărie mai merge, dar pe podea, sub icoane, Doamne, Dumnezeule, acolo e un loc strâmt și plin de praf, iar Dumnezeu n-a vrut să ne futem la picioarele lui, ca viermii pe care i-a făcut – ca și pe noi toți, de altfel – din țărână. Unde mai pui că nici măcar nu se poate uita cum trebuie la noi, fiindcă e răstignit tocmai acolo sus. Apoi mai trebuie să și cureți după tine – altă bătaie de cap! Soluția e rola de bucătărie, deși unii se folosesc de bureții și de cârpele îngălate din chiuvetă. Ustensilele de curățat te privesc uneori îmbietor încă de la intrare, indicându-ți locul unde femeia ar vrea să fie operată. Câteodată medicii își ascund instrumentele, în schimb femeile le etalează întotdeauna fără nicio jenă. Arată totul. Tot ce au. Moartea ne face să ne pierdem cumpătul. Dar femeile abia atunci încep să se desfășoare – pentru că se pot controla incredibil – și cel mai mult își doresc un inel de aur. Iubirea le face să învețe atât de multe. Dar deocamdată moartea e mai tare. Să vedem ce-o mai fi.

Peste tot e păr, până și în palma moartei, păr lipit cu sânge închegat. Aș spune că e vorba de niște rămășițe îmbibate cu vopsea de păr și soluție de permanent, provenite de la o persoană de sex feminin; iar sexul ăsta a văzut și a pătimit multe înainte de a muri. Poate că expertul în telefoane și tatăl lui, jandarmul, au montat un fel de supapă de război, mda, în fine, cred că le place foarte mult violența, doar că – în calitate de funcționari ai statului, respectiv salariați – trebuie să fie ceva mai rezervați în public. Dar pe undeva tot trebuie să iasă fiara și, de obicei, în femeie nu găsește un teren de manifestare propice. După aceea, mai fac și o tură de alergări. Unora li se face foame abia după masă, se îmbrățișează și se ling unii pe alții, dar pupilele au ajuns deja, neliniștite, în fundul capului care se comportă ca și când ar fi vinovat și care poate că se și jenează un pic din cauza asta. Oricum] privirile o iau înaintea oamenilor. Și dau deja din coadă! înainte ca unul sau altul să scoată la iveală bastonul de orbi aferent. Apropo. Oare am cercetat prea serios miezul chestiunii? Aoleu, n-am vrut asta! Dă-i, tare și cu forță, în lâna de pe cap, care nu prea e în stare să atenueze loviturile. Întoarceți-vă repede în trecut și veți vedea un om serios, tată de familie, care zbiară fără nicio jenă la niște oameni vii, care acum ar fi morți dacă maniera lor de a conduce ar fi avut urmări. Jandarmul se răstește la ea fiindcă au încălcat regulile de circulație, da, da, șoferii ăștia de pe vremea când erau încă cineva și se făceau și filme despre ei, mereu șoferii ăștia! Câteodată mai fac probleme și bicicliștii, care însă sunt călcați în picioare la simpla lor apariție. Femei singure, foarte îngrijite, dar trecute de prima tinerețe, înhață tot ce mișcă și poartă pantaloni, ceea ce, la o adică, poartă și ele. Dar asta nu le ajunge și uneori primesc câte o bucățică în plus, care le stârnește apetitul, carne la care nu se mai așteptau, dar care

așteaptă acum ceva de la ele. Hmmm, oare apartamentul a fost achitat integral? O femeie foarte îngrijită se duce deja a doua oară pe săptămâna asta la
coafor și își vopsește unghiile în sidefiu; în general, așa ceva atrage atenția. Prin aceste semne, mai bine decât ar face-o un poet, corpul ei spune că tânjește și că, în sfârșit, știe după cine.

Curând cineva bate imperios la ușă, în timpul patrulării la intersecția cu sens giratoriu din dreptul băncii; acolo o farmacia, iar noi locuim chiar deasupra. În clipa următoare trebuie să și deschizi, goală, desigur, fiindcă n-ai avut timp suficient să te îmbraci pentru a acoperi provocator rotunjimile care se caută în ziua de azi. La nevoie, după baie, trebuie să ungi formele femeii cu cremă sau în caz de accident, să reiei patrularea. Nu-i nimic, în fond, până și motoarele se cosmetizează, iar șasiurile se pot monta mai jos. Culorile vesele strălucesc astăzi din nou pe față, pe mâini și pe unghiile de la picioare – o frumusețe! Și noi suntem cineva, am spus asta mereu în gura mare, până când n-am mai fost nimeni și nimic și nimeni nu s-a mai gândit la noi.

Un jandarm e atent la cum și pe cine îi cășunează cu pixul și cu butucul de execuție. Are așa un fler care-i spune cum ar putea s-o facă pe femeia asta să-și exprime mulțumirea gemând și gâfâind. Pe o femeie cu care simte că ține figura o ia mai întâi puțin deoparte și își permite să vorbească pe șleau. După două zile – deși situația a fost atât de clară, iar numărul de telefon și-a schimbat clar posesorul – doamna se plimbă deja neliniștită de colo colo, de la o fereastră la alta, se miroase la subsuoară, să vadă dacă parfumul e destul de persistent, și se dă cu tot felul de loțiuni. Azi trebuie să vină sau, dacă nu, la vremea asta am fi deja în trenul de Viena, în drum spre o veche prietenă! Ceva o îmboldește de la o clipă la alta și face observația că viața ei nu poate să fi ajuns încă

la capăt, din moment ce la acel capăt cineva mai vrea încă să intre, oricine ar fi el. Moartea vine oricum prea devreme. Jandarmul își notează o adresă, acolo unde își notează de obicei numerele mașinilor și amenzile. Zilele următoare o să ne mai uităm noi în liniște peste carnețelul ăsta. Peste tot există o cămăruță, se află și o ușă care poate fi deschisă. Mai ales doamnele singuratice și dezamăgite, de vârstă medie, sunt cele care obișnuiesc să dea imediat cheia pe mâna oricui, fără să se uite prea bine la individ, fiindcă știu: în caz că le deschide cineva, nu prea mai găsește mare lucru înăuntru, însă printr-un măturat energic s-ar putea stârni în aceste femei ceva ce ele însele n-au mai trăit și care ar putea deveni absolut grandios. Acest domn are experiență și antrenament, chiar dacă nu la treburile gospodărești. Dar când ai șansa să primești în dar o casă, faci și așa ceva cu mare plăcere. Ești în stare să îmbrățișezi și un lemn și să te freci de el până când începe să plângă cu lacrimi de rășină. Oare ce-o fi găsit la mine, el care e așa de atrăgător și ar putea găsi mult mai mult la unele mai tinere și mai frumoase? Și de ce nu? De ce nu eu? Poftiți înăuntru și întrebați-mă, iată: aici e coșul de la intrare, cu buchețelul de plante aromate și cu un carnet pe care ne putem nota lista de cumpărături!

Alteori, fiindcă șoferul vrea să fie pe placul poliției, nu în trebuie decât să ridic mâna și începe deja să plouă cu bancnote. În schimbul lor, permisul de conducere poate să rămână acasă. Poți să ridici paleta și să dirijezi oamenii ni un simplu gest, aproape ca un criminal. E ceva unic pe pământ. E cea mai frumoasă meserie din lume. Ia să facem noi o mutră curioasă și să ne punem ochelarii! Priviți: bunicul salută încă în fotografie, de unde nu va mai ieși niciodată, așa cum, în timpul vieții, n-a ieșit niciodată din zona asta. Uitați-vă ce frumos salută aici în fotografie, da, e

domnul din stânga, nu cel din dreapta, ăla o regele. Ce, a stat timpul în loc? Nu. Nimeni nu stă pe loc. Iar acum hai să ieșim odată afară, la aer! De parcă bunicul ar fi știut atunci că-i fotografiat, ei, sigur că știa, iar noi vedem acum, bineînțeles, îl vedem pe el în înghețul clipei, cu privirea concentrată a supunerii, dar îndulcit, înfrumusețat, ca o cupă de înghețată! Asta-i bunicul, îl vezi, aici, în fața regelui, stă drepți în fața monarhului pe care nu-l va cunoaște niciodată mai îndeaproape, după cum știm astăzi, deși poate că ar fi fost interesant. Cine știe ce om ar avea, de fapt, ceva să-i spună altui om, fiind din păcate foarte des nevoit să se exprime într-o limbă străină? Nimeni nu știe. Cred că propoziția asta, deși a fost scrisă de mine, nu e adevărată. Eu, de pildă, n-am nimic de zis despre personajele pe care le creez. Vreau doar să îngrămădesc expresiile una peste alta, una și încă unii, și tot așa, până când încep să se zvârcolească sub mine de durere sau poate fiindcă n-au destul loc. Nervul ăsta lingvistic n-ați fi putut să mi-l scoateți în veci fără narcoză! Regele nu seamănă cu nicio persoană cunoscută. Regele este întotdeauna cel pe care nu-l vei cunoaște niciodată. Poate fi cumsecade și conștient de actele sale, în timp ce alții nici măcar n-au nevoie de conștiință. Nu-și pot permite așa ceva, iar ceva mai ieftin nu ne putem permite nici noi. Un bărbat suplu, în costum de culoare închisă, ăsta-i regele, rămâneți, vă rog frumos, în cadru, ba nu, n-are nevoie de asta, el apare deja în destule poze! Iar pe vremuri, în anii ’70, fotografia regelui alături de supla sa soție meridională, reprodusă de multe ori și cu mare plăcere de revistele ilustrate, apărea frecvent în salonul de coafură local. Un loc ideal pentru a se insinua în închipuirea femeilor – care și așa se lasă cu plăcere pradă închipuirii, mai ales când stau pe scăunelele astea tapițate cu alb, crezând că astfel devin mai frumoase – și a le sădi dorințe în nuanțe de roz sau ciclamen. Încrezutele sunt și mai

ușor de prins, sunt cele tăcute, care le privesc de sus pe altele. În schimb când sunt singure, în mare secret, atunci n-au nicio limită, corpul lor își pierde controlul în totalitate, mai ales dacă cineva le retează tulpinițele fragile cu care se ancorează disperate în pământ și le aduce în poziție orizontală, pe care o pot pierde, la o adică, în orice moment. Totuși, până atunci își vor fi pierdut de mult capul și nu vor mai ști nici cum le cheamă și nici câți bani mai au la bancă. În orice caz, mai puțini ca înainte.

La salonul de coafură, un jandarm ar atrage atenția și mai și decât un rege. Doar dacă nu cumva vreo clientă a parcat într-un loc nepermis, atunci atenția s-ar îndrepta asupra ei și a frizurii sale încă neterminate. Jandarmul ar fi bun, dar drept. Și-ar da întâlnire cu inculpata și ar pretinde că are nevoie de acoperire; pentru ca în spatele jaluzelelor să-i poată împlini toate dorințele secrete, chiar și pe acelea care nu sunt ținute deloc în secret și care i se bagă mai degrabă în suflet, cu insistență, ca niște câini curioși, care sunt însă alungați apoi imediat, fără să primească bățul de aport după care alergaseră cu limba scoasă. Sunt alungați fiindcă sunt așa de uzi și de neatrăgători, că nu prea-ți vine să te culci alături de ei. Dar cineva are o casă boierească de dat și șoptește încetișor: vino! Iar el vine. Dacă femeile nu se aleg cu un rege pentru noptiera personală, acolo unde se află revistele color, atunci ar vrea să se aleagă măcar cu un funcționar de stat, care trebuie să fie mereu la dispoziția regelui. Hârtie: răbdare. În fotografie, regele e destins, nonșalant și prietenos. Eu aș spune că femeia asta are bucle lejere, proaspăt aranjate, dar cu toate astea e foarte nesuferită. Anta aș spune doar dacă aș îndrăzni și dacă nu mi-aș fi interzis să-mi privesc întruna cu condescendență produsul minții. Dacă judeci oamenii după cum arată, atunci tatăl imul armului

ar putea să mai trăiască și astăzi. Pe aici viețile vin mereu în dublu exemplar sau chiar în mai multe exemplare. Și stau una lângă alta ca niște case, absolut identice. Dar pe mine asta nu mă privește. Viețile o potrivesc între ele, dar adesea nu se potrivesc cu persoana căreia i-au fost date, așa cum dai niște haine. De role mai multe ori viețile sunt lipsite de evenimente, de parcă prea multă viață ar trebui împărțită la prea puține persoane, astfel încât fiecare primește mai mult decât suficient din unul și același destin, peste care noi turnăm acum, grijulii, un butoi desfăcut cu puțin înainte. S-o luăm, de exemplu, pe mama jandarmului de azi: mie mi se pare că ea continuă să existe, mereu și mereu sub o altă formă, de parcă majoritatea femeilor de aici ar fi ca ea, iar eu cunosc câteva și vi le pot prezenta, la alegere. Însă știu de pe acum că n-o să le alegeți pe ele, dar poate că atunci o să aveți măcar garnitura potrivită. Ce încântată a privit ea pe vremuri fotografiile astea, doamna Janisch, cu ce sentiment înălțător! Și, de altfel, în acel moment se afla la același coafor din piața centrală, numai că pe atunci scaunele erau verzi și nu atât de moi. Mai târziu, doamna Janisch chiar a cumpărat revista ca să aibă și ea ce lăsa moștenire familiei. Asta era pe vremea când putea încă să meargă dreaptă. Hai să ne închipuim că ar fi astăzi: se uită, vasăzică, o dată și încă o dată, de parcă regele și cu bărbatu-său s-ar putea evapora înainte ca ea să apuce să se laude cu ei. Face toate astea în timp ce părul îi e răsucit pe niște bețigașe subțiri, uns cu o soluție și apoi încălzit – o friptură de toată frumusețea care miroase înainte de a fi gata (și toată povestea se repetă la fiecare spălat pe cap! Toată viața e chimie și pute ca atare…) încercând să ia o atitudine demnă în rochia ei de nevastă de jandarm, ca și cum ar fi vorba despre mătasea cu buline a reginei și nu despre o rochie oarecare, confecționată într-un atelier anonim, controlându-și ținuta sub frizura

tapată care, vă rog frumos, trebuie să arate exact ca aceea a Maiestății Sale din fotografie. Din păcate, asta nu este posibil. Nici măcar noi, poeții, nu putem realiza așa ceva. În schimb, oamenilor aflați în căutare de soluții li se oferă o perucă din păr sârmos, precum și alte lucruri durabile și incomparabile, din nailon, trevira și alte astfel de fibre sintetice. Nu-i rău deloc, e un lucru durabil, mă rog, dacă nu te apuci să-i dai foc; dar oricum: e altceva! Veșnicia însă nu vrea lucrurile astea și caută să scape de ele, dându-le mai departe pe un preț de nimic, fiindcă sunt la mâna a doua. N-ai ce face. Regina asta le-a servit drept model multor femei de pe vremea aceea și a declanșat în ele instinctul de imitație, tocmai pentru că nu era frumoasă, așa cum nici noi nu suntem frumoase. Dar suntem, ca și ea, îngrijite și prezentabile, nu ni se poate reproșa nimic în privința asta. Aici n-avem ce critica. Cine n-are frumusețe în cont are cu atât mai mare nevoie de haine și de frizer, pentru a imita cât mai bine frumusețea înainte de a ieși pe stradă cu rochia cea nouă și a se ofili apoi imediat din cauza lipsurilor acute. Uneori chiar mai trebuie să dai și un aconto, cum ar fi o casă sau o altă proprietate. Ceea ce nu-i un motiv de a primi și oaspeți pe care să trebuiască să-i tratezi apoi cu propria carne, fiindcă n-ai altceva în casă. Cunosc personal una sau două văduve și câteva femei singure în prag de pensie care, prin modul lor de a se prezenta în public, au reușit să ajungă mult mai departe decât le fusese prevăzut. Și totuși au fost depășite de altele mai tinere. În ultimul moment. Lovesc gongul. Bang! Timpul a expirat. Orice timp expiră la un moment dat. Am mai spus-o de multe ori și-am s-o spun și mai des, fiindcă nu-i corect ca timpul să plece, iar eu să rămân mereu aici. El durează exact cât trăiești, mai exact, propria ta viață e măsura timpului. Apoi vine următoarea viață care deja nu-ți mai aparține. Așa că se cere o intervenție hotărâtă încă din timpul

vieții. Doar e clar a limpede ca supa pe care și-au pregătit-o iar oamenii în donul ferestrelor lor proaspăt spălate. Dar cine să înghită luate astea?

Astăzi, în spatele rapoartelor și justificărilor jandarmului, s-a pitulat iar ceva – încă nu văd prea bine ce – în timp ce el scoate bețivii din cârciumă, îi lovește, își examinează victimele scurt și superficial, fiindcă hemoragiile interne nu se văd, după care cheamă salvarea pe motiv că victima s-a lovit singură și, bineînțeles, în cădere și-a part și capul ăla cam sec. Victima tace pentru că a leșinat, și, oricum, chiar dacă și-ar reveni în simțiri, tot n-ar avea un nicio putere. Numai să nu omori pe cineva, asta ar fi legea nescrisă a jandarmului. În rest, ai voie să-i bagi capul – împreună cu urechile și cu nasul, care e organ vital, și cu gura, la fel de vitală – într-o pungă de plastic prin care nu se poate respira. Ăsta-i specificul ei. Iar un om aflat sub escortă poate să-și blocheze respirația, n-avem nimic împotrivă, ei bine, e treaba lui. La urma urmei, e viața lui. S-a dus vorba până în capitala landului despre brutalitățile acestui post de jandarmerie, iar lumea râde și face o figură care denotă că e în cunoștință de cauză. Dar de dovedit nu s-a putut dovedi niciodată nimic. Cu toate astea, uciderea cuiva aduce cu sine o anume emoție, o gravitate interioară care te face să uiți complet de propria persoană, fiindcă te-ai aruncat cu totul asupra altcuiva. N-aveți decât să întrebați un criminal, care sigur n-o să vă spună! N-o să vă spună că e permis să ucizi sau, mai ales, că e posibil. Dar, tocmai de aceea, femeile îl consideră unic, fiindcă nu mai cunosc pe nimeni care să fie în stare de așa ceva. Femeile se înghesuie de preferință în jurul răufăcătorilor violenți, iar jandarmul știe asta, doar a arestat el însuși odată pe unul ca ăsta. Femeile nu l-au lăsat nici să se încalțe pe acest tip care-și spulberase nevasta cu pistolul și-și rănise grav fiul adolescent. Să pui mâna pe un

asemenea individ e ca și cum ai câștiga la loto, mă rog, nu chiar lozul cel mare, fiindcă la țară oamenilor le place să ucidă și chiar exersează pe animale. O fac însă pe tăcute și există case unde găsești dimineața cinci cadavre și nimeni n-are habar de unde au apărut. Oamenii se cam plictisesc (judecătorul de instrucție, știind că făptașul are asupra sa o armă de foc de care s-ar putea folosi, a transmis imediat această știre infernală. Îl cunoștea deja pe acest Pappenheimer din alte cazuri; tipul nu fusese niciodată un om de carton[6] și trăsese, printre altele, până și în Kobra, trupa specială de intervenții a jandarmeriei. Unul ca ăsta nu-i sănătos.). De cele mai multe ori, criminalul ajunge la pușcărie și astfel e anihilat, familia sa e scoasă din circuit, însă toate astea nu-l fac pe criminal să-și piardă potențialul, laolaltă cu inima lui chinuită, pe care o etalează acum. Da, văd foarte bine: câteva femei îi scriu deja scrisori frumoase de dragoste. Jandarmul le-a văzut de vreo două-trei ori bocind în fața biroului său, în timp ce el era de serviciu; muierile urlau, în timp ce el, nervos că n-are destule degete, bătea la mașină un raport. Unii făptași plâng tot timpul, dar de regretat nu regretă niciodată. Dar poate că aici îl va ajuta această portăreasă, în a cărei mică locuință criminalul urmează să stea în curând la masă, cam peste vreo cincisprezece ani, după eliberarea condiționată. El îi promite că va aborda foarte energic chestiunea, își va stoarce conștiința cu propriile mâini, până cândva curge zeama din ea. Nasol e doar că a fost prins. În finalul cuvântării de la proces, criminalul a cerut iertare victimei, foarte amabil și binevoitor, numai că victima era de mult îngropată și nu l-a mai putut auzi. Interesant bărbat a mai fost și ăsta, ar trebui să încercăm să învățăm de la el. De la alții nu poți învăța decât că pe fundul lacului Toplitz nu mai există lingouri de aur ascunse de naziști și că te poți îneca dacă te încăpățânezi să le cauți. De aceea, în zona din jurul lacului trebuie interzis

accesul publicului. Lucru pe care-l face tot jandarmeria. Cu puțin noroc și cu ajutorul unei camere de filmat subacvatice, peste vreo trei-patru ani se va mai descoperi un cadavru. Cum ar fi, de exemplu, eleva de optsprezece ani găsită în pădure și din care nu mai rămăsese, din păcate, decât scheletul. Sau ucenicul care nu împlinise încă șaisprezece ani, găsit, din păcate, în apa mică a lacului și care, de aceea, era încă intact. Tot lacul, tot lacul… Dar vom reveni negreșit la acest subiect.

Jandarmul nu s-ar scuza niciodată, la ce bun? Persoanele suple, care au muncit mult pentru silueta lor, mai fac ceva în plus și urcă în fiecare zi pe munte sau se cațără pe pereți la ele acasă, fiindcă nu le sună cineva, o anumită persoană. Jandarmul nu trebuie decât să se servească; la urma urmei, fiecare mai face câte o greșeală la condus. Iar cine crede că nu-l vede nimeni se înșală. Femeile se lasă cu mare plăcere cucerite de jandarm. E vorba de acele femei care de multă vreme privesc cu regret la înfățișarea lor frumoasă de odinioară, care pălește pe zi ce trece și pe care acum, fără să fi cerut voie în prealabil, a preluat-o o persoană mai tânără care o poartă fără jenă, de parcă ar fi a ei. Și mie tocmai mi s-a înfățișat ceva, am avut o viziune, cred că era Fecioara Maria, dar, din păcate, eu eram cu totul alta. Aoleu, din cauza asta n-am văzut indicatorul de cedează trecerea care stă aici de vreo douăzeci de ani. Pentru că tocmai mă uitam după rivală. Orice femeie își mai pierde capul câteodată. Dar pe aici nici nu sunt prea multe lucruri demne de reținut. Odată ce l-ai prins, n-ai voie să scapi omul din lesă, chiar de-ar fi un criminal, iar de capătul lesei trebuie să ții strâns. Pentru că femeile sunt specialitatea lor. Putrezesc în închisoare și în timpul ăsta nu pot face ochi dulci altor femei. Dar cu siguranță există și alte motive în acest sens. În orice caz, criminalii

sunt în sfârșit inofensivi, după ce li s-a dezamorsat fitilul și au ajuns la răcoare. Acum au tot timpul să-și caute în liniște prietene prin corespondență, care în curând își vor face personal apariția la închisoare, crezând că au fost invitate. Purtarea criminalului întemnițat, care nu-și poate exercita momentan profesia, se va dovedi a fi, așadar, o adevărată încântare, așa cum se bucură uneori și mielul de compania lupului. Slavă Domnului că n-am nicio răspundere față de femeile astea. În schimb, ele sunt răspunzătoare pentru copiii lor, pe care criminalul îi poate omorî în orice clipă, dacă vrea și dacă i se oferă ocazia, mai ales că va exista cândva acea fatală eliberare condiționată. Mai bine n-ar mai fi primit-o! Dar a fost totuși atât de frumos, mai frumos ca niciodată! Eu și cu femeia asta suntem în stare să jurăm că data viitoare n-ar mai face-o. Dar de data asta însă, din păcate, el a câștigat din nou într-un joc spontan cu cuțitul, e vina dumneavoastră, domnule preot al închisorii, doamnă directoare a închisorii și domnule psihiatru al închisorii. Nu m-aș fi așteptat la așa ceva din partea unui criminal pe deplin vindecat! Omul ăsta a fost întotdeauna o excepție. Femeilor nu prea le place să-l vadă pe criminal în aer liber. Tentațiile ar fi prea mari. Bine că acum bărbatul e aici, înăuntru. Un băiat de treisprezece ani tocmai a întins mâna spre întrerupătorul electric și o dâră lungă de sânge se întinde deja direct spre podea unde va fi înjunghiat cu peste douăzeci de lovituri de cuțit. Dar mama preferă să-l plângă mai degrabă pe criminal decât pe băiatul ei, fiindcă astfel plânsul îi face mai mare plăcere. Și, în definitiv, mai are și alți copii, toți la fel ca ăsta, doar că de vârste diferite. Nici nu se observă când lipsește unul. Criminalul a fost împușcat exact când încerca să fugă, tocmai când pregătea să măcelărească și o călugăriță într-o capelă. Nu merita asta, plânge neconsolată femeia care-l iubea. Copii mai pot să fac, dar un asemenea

bărbat nu mai găsesc, Există atât de puțini ca el și tocmai de aceea îmi plăcea așa de mult. E foarte răspândită credința că trebuie să închizi mai întâi pe cineva pentru ca acela să-ți acorde atenție, fie și din cușcă. Altceva oricum n-are de acordat, așa că mai bine îi acordăm noi lui iertarea. Dar am divagat de la subiect și am ajuns la aceste mimoze impudice, care vor cu tot dinadinsul să fie înduplecate, ceea ce destinul singur n-ar fi reușit decât, poate, peste vreo cincizeci de ani. Ei bine, în fond ce a făcut bărbatul ăsta? Acum șaptesprezece ani a măcelărit cu cuțitul o tânără profesoară. Nu-i nimic, că oricum există mai multe profesoare decât criminali, aceștia fiind o specie rară și retrasă de animale sălbatice, din cele care au rămas cu adevărat sălbatice. Nu alea care mănâncă din ieslea pusă de pădurari și-și rotesc timide privirea ca să vadă pe unde mai sunt iesle – în pădure, pe malul iazului sau în subteran, la sala de fitness. Ca să-și dovedească delicatețea sa de ani de zile, rămasă fără urmări, bărbatul a preferat să poarte în închisoare doar ciorapi de damă. Sau poate că acest domn, care acum e mort, a făcut-o pentru a se putea pune mai bine în locul femeilor. Iar dacă are cumva rude care cred în el și îl îndrăgesc, asta înseamnă, din păcate, că acum mi-a sunat chiar mie ceasul.

Femeile se ițesc mândre din lâna pufoasă și parfumată a puloverelor spălate cu balsam de rufe, de parcă ar fi buricul pământului și ar avea doar succese la bărbați, atunci când se oferă gratis, ca delicatesă, frumos garnisite cu pulovărașe, tricouri și eșarfe – succesul e garantat! În realitate, ele sunt cel mult desertul, asta în cazul în care domnul mai are loc liber în stomac. Numai că ele n-au de unde să știe dacă are sau nu. Și atunci de ce-i îndoapă în halul ăsta pe criminali? Să fi fost eu în locul lor la masă, n-aș fi făcut asta. La cât de recunoscătoare sunt animalele – mai recunoscătoare decât un om

pe care-l cunoaștem mai degrabă mi-aș fi cumpărat un câine! Eu nu mă pricep deloc. Dar mă gândesc totuși: criminalii exercită un soi de hipnoză subtilă, unii își cercetează și-și analizează luni de zile viitoarele victime. Își dau osteneala să fixeze în jurul lor inele de beton pe care – în timp ce victimele se agață de ele – să le scufunde apoi în cel mai apropiat râu. Omul nu-i decât vată sau, mai bine zis, un vid absolut. Dacă are noroc, ucigașul își va face o nouă idee despre natura umană, un avantaj al lui la care noi, poeții, cu greu putem ajunge. Oamenii nu sunt altceva decât nisip, sunt mulți ca firele de nisip de pe plajă. Ei, nu știu ce să zic… abia apucă cineva să facă o crimă, că i se și ivesc ca din senin alte victime. Până și din țările vecine vin cu duiumul (există curve la Viena, în Austria Inferioară, în Burgenland, în Cehia și în California și peste tot sunt sugrumate într-un mod aparte, cu propria lor lenjerie, să zicem. Domnul U., un bărbat cu care am corespondat personal pe probleme umane și politice, a provocat o asemenea situație, în momentul în care și-a dat seama că e singurul bărbat pe o rază destul de extinsă și că femeile sunt mizerabile. Ei bine, atunci a hotărât să le facă figura, jignit de privirile lor, pentru că niciuna nu era o aristocrată pe placul lui. De unde să fi știut eu una ca asta? Oricum, spre deosebire de sufletele altora, al meu n-a fost deloc încântat de acest individ.). Și iată că vine deja alta acum – abia dacă pot s-o urmăresc –, o tipă cu douăzeci de ani mai în vârstă decât tânărul domn L. Acest domn e un cu totul altfel de individ, e un invidios care azi e culturist și care a reușit să-și creeze astfel un corp nou, devenind un alt om, în sensul cel mai autentic al cuvântului. Vasăzică, domnul L., exact acela care și-a împușcat vărul, prietena și pe mama acesteia direct în față, cu un pistol cu aer comprimat. Mă rog, după un asemenea episod ăia oricum nu mai aveau nevoie de față. Nici domnul L. n-a putut să-și construiască o față nouă, a

îmbătrânit doar, ca noi toți. Unde se vor sfârși oare toate astea? Iată că acum apare o femeie din Germania care vrea să-i țină ucigașului loc de mamă. De fapt ar prefera să-i fie unica iubită, căci nu există prea multe locuri pe lume unde să nu poți face comparație cu nimic altceva, iar aici a găsit tocmai un asemenea loc. Este vorba de închisoare, de penitenciarul special pentru infractori ajunși în pragul disperării. Cam așa văd femeile situația: în sfârșit un bărbat care să merite să-l ridic până la mine! Iar apoi, mare atenție să nu cumva să-l scap! La greutatea lui, mă tem că doamnele or să se aleagă cu o hernie. Dar mai întâi vor fi torturate cum se cuvine de abilitatea răufăcătorului de a-și păstra calmul. Cum mai tânjesc apoi după rarele momente de tandrețe, când crusta dură se topește și iese la iveală umplutura dulce de marțipan și nuga: sunt momente fulminante, vă asigur! Luați, de probă, o bomboană Mozart și veți vedea care-i diferența. Femeia aceasta maternă – cu care, sincer vorbind, tânărul se cam plictisește uneori – trăiește doar pentru aceste momente. Ce noroc că el mai stă încă la răcoare și stă bine acolo unde e. În fond, femeia asta vorbește numai despre sine, iar cel care o ascultă, la rândul lui, nu poate vorbi cu nimeni în afară de celelalte nouăzeci și cinci de prietene prin corespondență, de care femeia habar n-are. Criminalul nu vrea decât să iasă din pușcărie, ceea ce nu miră pe nimeni din cei ce-l cunosc mai îndeaproape pe el și pe femeia care-l vizitează mereu. Afară ar fi la adăpost de ele. Numai această femeie, care continuă să vorbească despre ea, vrea s-o apuce în sens invers, împotriva îmbulzelii de la ghișeu, pentru a fi, chiar și aici înăuntru, în spatele gratiilor care reprezintă lumea, văzută și, dacă se poate, chiar atinsă de acest tânăr sălbatic – o existență periclitată, care caută în continuare pericolul – și pentru a fi totodată admirată așa cum admiri o persoană pe care n-ai mai văzut-o niciodată, dar pe care ai senzația că o

cunoști de când lumea. Ce vrea să însemne asta? Asta înseamnă că femeia ajunge un fel de „afară”, un spațiu care de fapt n-ar fi prevăzut pentru ea decât dacă ar fi cu adevărat prezentabilă. De loc e din Bottrop, însă momentan s-a stabilit în Austria ca să concureze cu femei mai tinere, motiv pentru care a lăsat totul baltă, inclusiv orașul natal, unde era secretară-șefă. Dar, mă rog, ăsta era oricum un oraș care nu și-a permis niciodată s-o privească lasciv. Asta a fost ultima ei mutare norocoasă, alta n-o să mai pupe. Iar eu jur că asta-i ultima dată când o mai pomenesc pe această femeie! A fost doar un exemplu pentru nimeni și nimic în mod special. Bun, acum m-am răzbunat pe ea, nu știu nici eu de ce. Deținutul, în schimb, trage lozul cel mare. Femeilor le place să se apropie foarte mult de el, drăguțele domnului nostru, domn pe care și l-au ales chiar ele, singure-singurele (în timp ce, spre exemplu, Dumnezeu era dintotdeauna acolo, fusese prezent de la bun început). Chiar dacă domnul e cu douăzeci, treizeci de ani mai tânăr, femeile au cu atât mai multe motive să ia cu asalt închisoarea. Se agață ceremonios de zidurile ei cu ghearele proaspăt lăcuite, care stau să plesnească la orice apăsare mai puternică, de parcă ar fi de sticlă. Nu fac asta pentru că-și propun să fie mai bune și nici ca să-l aducă astfel pe ucigaș pe calea cea bună, ci pentru a-i fi lui, care n-are de ales, mai întâi mamă, apoi iubită și apoi orice altceva. Bineînțeles, după ce se vor cunoaște mai bine. O mamă este tot ce poate fi mai bun (dar femeile par să ignore asta, fiindcă se încăpățânează să nu fie mame), cel puțin până când i se taie capul, care-i va fi expus apoi în vitrina micului ei butic. Atâta vreme cât există curioși pe lume, se vor opri în fața vitrinelor și vor crede în iubire, care – așa îmi închipui – ar fi și mai frumoasă în combinezonul ăsta drăguț de dantelă. Și, deodată, ce să vezi? Drept la mijloc, un cap tăiat! Apropo, aveți idee de ce matricizii le taie mamelor capul, după ce le

omoară? Ar putea la fel de bine să le spintece pântecul, să le smulgă uterul din care au ieșit ei, fiii, și să-l privească în sfârșit de aproape. Nu-i așa? Nu înțeleg. Ar putea să se mulțumească doar cu crima, dar ei se deranjează și retează capul, precum Salomeea care, totuși, n-a fost nevoită să-și murdărească ea însăși mâinile. Uneori fiii matricizi bagă capul Gorgonei chiar și-n tocătorul de legume – în cazul în care au așa ceva –, ceea ce nu face decât să dovedească lipsa lor de competență. N-au avut niciodată posibilitatea să studieze, altfel ar fi știut. Dar, mă rog, să ne întoarcem de unde am rămas. Asta a studiat economia, ce-i drept dar de mecanica solidelor habar n-are!), și între timp aud că s-a apucat din nou. De studiat, vreau să zic. Din fericire, s-a însănătoșit complet, iar de la faptă a trecut cel puțin un an. Mă bucur așa de mult pentru el, că e din nou afară și că poate deocamdată (până când o să-și găsească o prietenă care să semene cu maică-sa) să se refacă și să afle cât de departe poți ajunge cu îndrăzneala. Poți alunge la ziar! Oh, ce frumos ar fi să ajungi până acolo!

Da. Vor continua să-i ia pe criminali acasă, iar la câteva zile după aceea, aceștia vor ucide copiii femeii sau măcar pe unul dintre ei. Dar am mai spus asta, din păcate am spus deja totul, fără să ne ascundem după deget și nici după vreun munte înalt de 2 000 de metri. Criminalii fac asta fiindcă nu vor să înceapă o viață nouă sau, dacă vor, atunci singuri sau alături de altcineva, însă niciodată alături de cei pe care-i au deja. Poate că sufletele lor vor ca ei să devină oameni, în schimb rațiunea lor vrea cu totul altceva, vrea ceea ce vrem cu toții, dar nu îndrăznim s-o facem. Noi toți ar trebui să urâm existenta fizică, dar numai acest jandarm - în afară de mulți alții, pe care nu-i cunosc - o urăște cu adevărat. Doar că nu-ti dai seama imediat de asta, fiindcă sunt momente în

care jandarmul râde și glumește și cântă la muzicuță.

Pentru că nu vine niciodată, iubirea e căutată mereu în altă parte, vânată, până când femeia se transformă ea însăși din vânătoare în vânat. Hai, ce mai așteptați? Băgați-vă și dumneavoastră un criminal în casă sau, cel puțin, corespondați mai întâi cu el pentru a vă putea bucura anticipat de ceea ce urmează. Luați-l, de exemplu, pa acest asasin care-și înjunghie victimele, cel căruia îi placa să poarte ciorapi de damă: cred că aveți destule perechi de ciorapi în dulap! Ah, ba nu, pe ăsta nu-l mai puteți luai că a murit deja! Mai târziu, fiul de treisprezece ani s-ar fi masturbat oricum în ciorapii ăia de mătase, se gândește jandarmul care a urmărit cazul în presă și la televizor. În ceea ce-l privește, el doar a auzit de asemenea cazuri senzaționale, n-a cunoscut niciunul mai îndeaproape, Jandarmul ocupă un post care-l îmbracă bine. Nu-i răii deloc, cu caschetă și cu pistolul într-un toc de piele. Supei] Da' bine mai arătăm! Infractorul nici n-ar ieși bine din pușcărie – gândește jandarmul, răutăcios – că i-ar stâlci iar mutra femeii ăsteia care stă plângând încetișor în fața mașinii de scris, cerșind permis de vizitare ca să vadă un bețivan bătăuș care a băgat-o trei săptămâni în spital. Torționarul ei nu i-ar permite în veci acestei femei să-l scrie biografia! Mă rog, cel puțin nu la mașina mea de scris. Cu mine nu merge! Curând se vor achiziționa computere care pot stoca în memorie mult mai multă informație, de care, la o adică, le poți aduce aminte femeilor atunci când se vor prezenta iar înaintea ta cu fața distrusă. În astfel de situații, dreptul de restituire e exclus. Făptașul își va scrie singur romanul vieții, în care va pune mai mult accent pe realitate decât pe vise. Îl va scrie pentru a deveni celebru. Femeile sunt mai rele, fără să fi fost rele cu adevărat: îmbătrânesc repede și devin

delăsătoare dacă nu li se dă atenție. Însă dacă li se dă înfloresc deodată și zâmbesc visătoare. Pentru asta (adică pentru a fi băgate în seamă) ar face orice, ar fi în stare chiar să îngenuncheze în fața președintelui american și să-i ia în gură membrul, cu toate semnele lui particulare care nu sunt arătate nici măcar la televizor. Pentru așa ceva n-avem nevoie de pat, dar de un judecător, din păcate, da, iar în cazul ăsta judecătorul e întreaga națiune. Ar fi într-adevăr mare lucru ca toate privirile să se îndrepte deodată asupra mea! Nu-i nimic, aș suporta situația fără probleme! La urma urmei ce sunt toți criminalii, fără excepție? Niște ambițioși dornici de afirmare. Dacă ar fi lăsați să plece acasă, s-ar așeza imediat la un pian, chiar dacă nu știu deloc să cânte, doar de dragul de a fi ascultați.

Bărbații ar trebui arestați și închiși pentru a putea fi protejați de femei, se gândește jandarmul care le știe pe toate sau, cel puțin, a auzit și a văzut destul de multe în ultima vreme. Din cazurile astea, el o să tragă propriile învățăminte. Punem mâna pe femei și ne facem că le venerăm, se gândește jandarmul. De ce nu invers? De ce să nu ne adore ele pe noi, în cazul de față, pe mine? Doar n-o fi așa de greu. Ce înseamnă asta? Atâta lucru pot să fac și eu, nu? Bun, în sfârșit, în viață apare o provocare adevărată, nu mai e de joacă, iar tu te declari singur învingător. Înainte de a fi ucise, femeile care intră în discuție ar trebui mai întâi capturate, se gândește jandarmul. Vom trimite deocamdată tactul la plimbare, fiindcă, în fond, femeile nici nu apreciază această însușire, ci preferă să fie tratate dur. Iar nouă ne cad în plasă destule motoare în patru timpi în marele balamuc stradal dintre zona pietonală, parcul sportiv și centrul comercial sau în zonele industriale de la periferie, unde industria odinioară înfloritoare, trecută între timp în proprietatea statului, e pusă la pământ și încearcă s-o șteargă, dar nu reușește

fiindcă sindicatele au apucat-o de picioare ca să împiedice scurgerea de capital în străinătate. Șomerii, în schimb, trebuie să-și reia dificila căutare a unui loc de muncă. Lipsă da tact, nu însă și lipsă de fapte, e tot ceea ce-i trebuie unu; ucigaș. Asta avem și noi, dacă ne uităm bine în oglindă. Curioșii n-au decât să rămână să cască gura la locul accidentului, dar jandarmul sare peste baraj și e în sfârșit liber, liber, liber. Lacul e neclintit. Iat-o deja pe una implicată în accident: are un apartament proprietate personală și e, de asemenea, liberă, chiar dacă nu gândește la fel și în privința chestiunilor sexuale. Însă ea nu știe să-și aprecieze libertatea și preferă de o mie de ori să fie prizoniera unui bărbat și să-și decline orice responsabilitate. Iar aia de colo, aia are chiar o casă particulară, cât pentru o întreagă familie, deși ea stă acolo singură. În momentul de față femeia asta țipă, țipă și iar țipă, așa cum țipă doar cetățenii care n-au avut multă vreme un partener de discuție. Aha. Acum tipa are tupeu să urle așa, pur și simplu, deși fusese mai mereu rezervată și se poartă în general foarte decent. Dar acum e acum! Inima ei pretinde exactitate, vrea să știe dacă e vizată doar ea, femeia, ea singură! sau mai are cumva concurență? Cine vrea să ajungă la jandarm trebuie să bată mai întâi la ușă, dar de multe ori e trimis înapoi de colegi. Noi toți suntem mai mult sau mai puțin îndemânatici, dar nu ne place să fim trimiși[7] la plimbare de nimeni.

Trebuie să cunoști arta secretă de a ține femeile sub control. Nu-i neapărat nevoie să fii medic ca să spinteca oamenii, dar ar fi totuși mai bine să fii, dacă vrei săi descoperi în burtă șarpele care ne-a dus cândva în ispită] ticălosul, unde în altă parte s-ar mai putea ascunde? Cal bărbat, ți-ai dori să fii medic psihiatru, chirurg și anestezist în același timp. Chiar dacă n-ai avea la îndemână] altceva decât acest instrument destul de lung și puternic, scalpelul, care n-ar trebui să se răsucească și nici

să facă prea multe mofturi atunci când vrea să intre, că doar nu-i burghiu. Dă ordin să se execute corvoada fără ca înainte să arunci măcar o privire spre strada goală care se înfundă într-un anumit punct, pentru a vedea dacă nu cumva cineva vine exact la momentul nepotrivit. Curajul crește odată cu pofta. Femeia țipă în continuare lângă autoturismul ei cu tabla un pic îndoită pe capotă, dar deodată amuțește și se holbează la bărbatul în uniformă, de parcă ar vedea pentru prima dată în viața ei un om în carne și oase. Rimelul îi curge pe fața trecută de cincizeci de ani, dar nu-i nimic. Fața ar trebui să primească mai puțină mâncare, fiindcă pare cam umflată, dar nici asta nu-i o problemă. Jos, pe malul lacului care dă înspre vale, lângă femeie și jandarm, câmpul se întinde până la șosea. Grohotișul a fost în sfârșit îndepărtat, la fel și părul care, într-un mod foarte ciudat, se găsea acolo, smocurile alea groase de păr, despre care nimeni n-are nici cea mai vagă idee ce căutau acolo. La urma urmei, nu contează ce sau pe bine strângi în brațe, important e să-l poți înhăța când vine vremea.

În unele case locuite de văduve și de alte femei singure arde lumina. Chipurile lor seamănă cu niște săli în care nu intră nimeni și care așteaptă să aprindă cineva lumina, ca să nu mai fie nevoite s-o facă singure. Organele urlă în ele. La nevoie ar face și o crimă, numai să vină, în sfârșit, cineva și pe la ele. Din păcate, unele sunt scuturate din pomul vieții înainte de vreme. Pentru ca pasiunea lor să nu moară înainte de a fi trezită, se urcă la volan și pleacă aiurea, cu gând să cunoască pe cineva și să fie, în sfârșit, culese, de trafic sau de păzitorii acestuia. Numai să nu mori și să nu conduci cu viteză excesivă! Acum nu-i timpul să faci vreo greșeală! Cincizeci de ani de cinste nepătată se duc repede pe apa sâmbetei! Pe jandarmul ăsta trebuie să-l îmbogățească cineva,

altfel s-a zis cu el. Delicat, ca un hipnotizator, trebuie să apuci femeile de ceafă sau de gât, iar ele își și dau capul pe spate, ca un cal, rânjesc și se umezesc așa de tare, încât împroașcă spumă prin toate orificiile. Nimeni nu le vede cum fantazează despre iubirile pierdute. Însă toată lumea vede cum tânjesc după una nouă, care iată că își face apariția. Ce bine că m-am urcat totuși la volan. Oh, tu, mașină japoneză de categorie medie, vopsită într-o culoare luminoasă, tu, care ai fost văzută la locul faptei! Limba se arată în gura deschisă și vrea să fie doborâtă de o altă limbă, oare există vreo limită aici? Buzele vor să mai rămână multă vreme la locul desfășurării evenimentelor și să schimbe încă multe dezmierdări, de parcă lucrurile ar merge ca în romanele de duzină. Tablă contra lănțișoare de aur, inele și brățări, așa cum odinioară se dădea aurul pe fier, oare există vreo limită aici? Și la urma urmei unde sunt limitele unui trup? Acest dor nestăvilit: femei care-și observă disperate propria stare, estimează distanța, dar nu pot, prin propria lor putere, să se întoarcă înapoi pe terenul solid care le-ar oferi o stare mai plăcută. O căsătorie ulterioară nu-i exclusă. Ca și când n-ar putea face o excepție cu ele însele, fiindcă propria persoană e tot ce au. Atunci de ce se dăruiesc cu atâta voluptate? Abia așteaptă să se bage complet pe gâtul cuiva, să se dea pe mâini străine, dar nu înainte ca o îngrijitoare de animale de la televiziune să fi verificat gardurile căsuței și gratiile de la ferestrele locuinței (pentru ca animalul dinăuntru să nu se năpustească asupra noastră), unde urmează să aterizeze ei, oamenii, de obicei într-un mod nu foarte delicat. Indiferent unde nimeresc, pe moale sau pe tare, principalul e că am ajuns, suntem mozoliți cu diverse mucozități, dar avem batiste de hârtie la îndemână și ținem lujerul strâns în mână, până când mugurii simpatiei incipiente încep să se ofilească din nou. Înainte chiar de a fi înflorit cum se cuvine. Totul e

la fel ca întotdeauna. Paza bună trece primejdia rea, după o operație de cancer, de exemplu. O mare șansă: o ținută autoritară, o uniformă și pistolul care anunță prezența stăpânului, luându-i-o înainte cu un calibru de circa 9 mm, ca și supunerea pe care acesta se pricepe s-o trezească în femei. Ce ciudat că altora le vine așa de greu s-o facă! Draperiile sunt date cu furie la o parte (din păcate el trebuie să iasă cumva pe ușă, așa cum și aviatorii mai trebuie să aterizeze), gâtul se întinde, mai-mai să se rupă, pentru ca ea să se poată uita în urma lui, cum dispare pe o stradă laterală, pe lângă farmacie, fără să arunce măcar o privire înapoi. Tocmai când îți pregătiseși și tu interiorul cu luciri roz-albăstrui – care nu-i accesibil decât printr-un culoar îngust, dar chiar pe acolo va veni el, unicul – și-l împodobiseși cu falduri ca să-l mobilezi cât de cât, deși, după cum s-a constatat, n-avea nevoie de așa ceva. Tu ești fantastică, se știe de chestia asta, sunt abia trei săptămâni de atunci, și anume cuvintele astea s-au auzit dintr-o gură aflată deasupra unei bărbii colțuroase, în timp ce o mână frunzărea pe acolo, pe jos, urcând uneori și mai sus, unde ciupea, zgâria și exersa bătutul din palme pe carnea mea, ceva minunat. Oare a fost aievea ce-ai simțit atunci? După aceea, femeile nu mai sunt așa de sigure și încep iar să râvnească. Nici nu s-a închis bine ușa casei, că ele vor iarăși și iarăși, pentru a cântări apoi totul în liniște. Există bani gheață, bijuterii, proprietăți imobiliare? Pentru bărbat asta contează mult mai mult. Iar acum ar merge o baie, reflectează jandarmul, care tocmai s-a murdărit și ar mai vrea să scape și de mirosul de parfum. Acasă nu-l așteaptă o nevastă care-și miroase bărbatul, fiindcă nevastă-sa n-ar îndrăzni să facă una ca asta. Bărbatul ăsta îmi aparține doar mie, pot să fac ce vreau cu el, gândește victima, atâta timp cât mai poate să gândească. Atâta timp cât mai este în simțiri. În timpul ăsta, un alt bărbat e deja mort, iar în corpul lui se detectează

medicamentele Anafranil și Euglucol: acestea scad glicemia și cresc buna dispoziție, de care însă nu mai poți profita. Ucigașa era de sex feminin și apelase la medicamente necinstite. În schimb, un sportiv n-are nevoie de astfel de trucuri. Și oricum, între femeia asta și o moartă nu-i mare diferență, fiindcă nici ea n-are habar când și cum să se miște atunci când face sex. Criminalul o încalecă și se plimbă după placul inimii prin zonă, un șofer pe contrasens care n-a schimbat încă direcția. Un strigoi. Conduce cu moarta în mașină, ba chiar s-a așezat pe ea, închipuiți-vă! Și-a burdușit mașina cu o colecție de cadavre, de care însă preferă să nu facă mare tam-tam, așa de minunat dorm ele sub el și în spatele lui, vă rog, nu treziți morții! Criminalul poate să trezească un sentiment în altcineva. Dar el însuși trebuie să rămână rece. N-are voie să fie modest.

Kurt Janisch (mi se pare întotdeauna penibil să pomenesc un nume, nu credeți? Sună atât de stupid, dar cum altfel să le spui oamenilor?), jandarmul, percepe în fiecare dimineață, când se trezește, culorile pline de sevă din jurul lui, dar acestea nu-i spun nimic. Totuși, îl trage imediat ața afară, în grădină, unde înfloresc florile și promit ceva mai mult, și anume o femeie pe care o poți aștepta cu flori. Jandarmului îi place să se plimbe la iarbă verde, pe munți și dealuri, unde mai pot trăi și alți oameni, numai că acolo e foarte puțin loc pentru ei. Oamenii sunt împresurați de munți, așa cum e ocrotit copilul de leagăn! Se așază necondiționat de prin văi și până sus, în vârful dealurilor, unde, când vine avalanșa de bolovani, casele de vacanță își iau adio de la viață și toți se prăbușesc asupra altor oameni, fiindcă știu că străinii sunt dornici de atracții turistice. Somnul jandarmului seamănă cu cărările de munte. Există multe astfel de cărări.

Cum de mă gândesc acum la asta? Ieri, Kurt Janisch a visat o pereche de urși care au fost și ei

tineri cândva. O fotografie îngălbenită îi arată în vremea tinereții lor, pe când fuseseră sortiți unei rezervații de pe aici, din apropiere, după care s-a preferat totuși închiderea lor în curtea interioară a unui castel, unde i-au încântat pe turiști ani de-a rândul, chiar și așa, din spatele gratiilor. Apoi, la vârste înaintate, amândoi urșii au murit, după o boală lungă și grea, la scurt timp unul după altul. Îți dai seama cum trece timpul atunci când fotografiile îngălbenesc și se scofâlcesc. Moartea alunecă pe nesimțite pe deasupra vieții, iar peste fotografiile ursuleților tineri și veseli se suprapune imaginea animalelor bătrâne și obosite, cu blana mizerabilă. Ah, părul moale al oamenilor, cum de mă impresionează oare atât de mult? Copacii lor cresc până la cer, dar jandarmul, domnul comandant al detașamentului de intervenții, vine și-i taie, atunci când amenință să-i pice peste cablul aerian. Da, da, și noi desfășurăm acțiuni de pază, iar de curând câinii noștri au primit haine galbene pentru acțiunile la care participă, ca să fie văzuți imediat și să nu acopere nepedepsiți niciun străin, animăluțele, dragele de ele, cu nasurile lor fine. Dobermanii se îmbolnăvesc prea des. Ciobănești belgieni încă mai rezistă. Doar bieții urși au murit deja.

2.

Aici se află lacul obținut prin dragare, o apă stătătoare care – ca orice apă – zace aplatizată, sub presiunea de suprafață, exercitată constant de Dumnezeu. Stă acolo, în fața noastră, întunecată și totuși deschisă, ca o valoare incomensurabilă. Ah, numai de n-ar fi contaminată biologic apa asta dinăuntru! Din păcate, lacul nu-i un giuvaier întunecat, incrustat în stâncile care din când în când își varsă nervii, varicele de apă ale muntelui, și-și leapădă propriile povârnișuri îmbibate până la refuz. Omul și nelegiuirile lui sunt de vină, da, da, pentru avalanșe: versanților le alunecă totul de la brâu în jos – pantalonul munților, stratul acesta de pământ cu iarbă, înecat, suprasaturat de apă, care nu se mai poate ține la locul lui. Din păcate, în primăvara asta a plouat foarte mult. Au fost blocate drumuri pe care erau parcate mașini, oh, vai. Oamenii nu pot pleca din satele de vacanță și stau prinși în capcana localnicilor, care sunt nevoiți să escaladeze culmile celor mai alese maniere ale lor, pentru a-i suporta atâta vreme pe străini. Iarna exersaseră deja uciderea prin avalanșe – localnicii împreună cu zăpada lor înnăscută, fiica apei, într-una dintre cele trei ipostaze ale ei. (Între timp, apa a luat deja altă formă.) Acest spectacol viu al naturii rezolvă totul cât ai zice pește. Iată că și vine un zid făcut din zăpadă, acest aparat sportiv atât de popular, dar care nu prea iese în evidență (fiindcă odată ce a sosit, îl vezi așternut peste tot) și care cade toată ziua fără să-l bage nimeni în seamă, în afară de sportivi și de cei care încă mai au cauciucuri de vară la mașină. Și zăpada asta devine deodată ca piatra, ca betonul care, chinuit de o durere de burtă, trebuie să se ușureze deasupra tuturor. Iar noi trebuie să privim asta la televizor, deși ne interesează mai mult fotbalul. Așadar, lacul. Îi

lipsește un detaliu esențial, și anume, prezența vieții. Păstrăvii merg la plimbare în Mürz[8] și evită lacul le acumulare. De fapt, mor încă dinainte în undiță sau înecați de noroiul care năvălește atunci când uzina electrică deschide ecluza prea repede, cred că am mai spus asta undeva. Nu înțeleg încă mecanismul în profunzime, dar orice-ar fi, peștii mor cu sutele. Merge țac-pac. În orice rocă și în orice tip de sol există albii și scobituri potrivite să rețină apa, dar, pe de altă parte, compoziția acesteia nu este întotdeauna pe placul peștilor. Ne-ar fi i datat ei mai demult despre problemele lor, dacă ar fi știut să vorbească.

De ce s-o fi umflat tocmai apa asta și cu ce, de s-a revărsat în halul ăsta? Trebuie să bagi multă hrană nesănătoasă într-o apă ca să se îngrașe așa. Să începem cu o doză de hrană de 10 mg pe an, să creștem însă anual valoarea cu doi la sută, iar lacul va avea sigur o cădere psihică, fiindcă o să creadă că trebuie să înghită tot mai mult, când el, de fapt, s-a săturat deja. Dar deocamdată nu văd ce fel de hrană a primit, chiar așa, cu ce se hrănește lacul ăsta? Cine a pus în mișcare acest circuit care a tot funcționat până când ceva s-a sculat, s-a întins de i-au trosnit oasele, apoi a plecat fără să-și facă patul? Nu văd nicăieri mâncare pentru lac, de altfel, asta nu-i o zonă de agricultură extensivă, ci o zonă de folosire extinsă a timpului liber. Dacă e să se dezechilibreze ceva aici, acela ar trebui să fie timpul liber, nu lacul.

Umbra după-amiezii cade devreme peste apa care stă pitită în albia sa. Lacul nu s-a format prin mișcări tectonice, vulcanism, eroziune sau acumulare, ci, pur și simplu, cineva a provocat o explozie prin care și-a săpat o groapă în pământ, unde să-și poată arunca molozul de la lucrările de pe șosea. Apoi a venit altul, s-a răzgândit, și a preferat să umple groapa cu apă. Priviți, alte ape sunt produse chiar de vânt, de acest nimic din aer;

până și gheața se poate topi, și astfel rezultă tot apă. În schimb, apa asta a fost turnată aici, dar lipsită de orice fel de lanț trofic, nu, așa ceva n-a mai fost prevăzut (adică, în cadrul acestei biocenoze, consumatorii și producătorii nu vin și pleacă, ci rămân pe loc, doar vedeți și dumneavoastră). Iată acolo două-trei bărci, iar de plătit puteți s-o faceți chiar în restaurantul de peste drum, unde vi se vor înmâna și vâslele corespunzătoare. Acum aruncați o privire și în apă, n-o să vă împiedice nimeni, numai că multitudinea de specii subacvatice pe care le vedeți nu stau pe lângă corpurile suculente ale peștilor, melcilor și microorganismelor. Garnitura respectivă e doar iarbă, iarbă, iarbă, mai exact verdețuri, asta vedeți și dumneavoastră cu ochiul liber – macrofite și alte organisme vegetale. Dacă vă hotărâți să intrați, vocea vă va răsuna în surdină, ca printr-un parc de ființe vegetale, și limbile frunzelor vă vor mângâia ca niște crengi de arbori, dar eu în locul dumneavoastră m-aș gândi de două ori înainte să intru. Dacă nu știți să înotați, puneți să vi se facă mai întâi o ultimă fotografie! Vasăzică, apa asta n-arată deloc a apă. Dacă te gândești numai la felul în care-ți cuprinde gâtul în cazul în care te hotărăști până la urmă să practici vreun sport acvatic… Pur și simplu, apa asta nu-i la fel de aproape de natură ca dumneavoastră. Chiar dacă evitați s-o atingeți și vă aplecați doar peste marginea bărcii, aveți impresia că lacul e jeleu, gelatină pură. Înăuntru sunt tone și tone de plante, noduri și rizomi, încât stau și mă întreb cum de pot să aspire măcar la fotosinteză, când apa nu lasă deloc să pătrundă lumina? Uitați: acolo plutește o crenguță ruptă. Deja s-a scufundat pe jumătate, de parcă ar fi de piatră și prin urmare, prea grea pentru apa care o tratează cu severitate și o trage repede în adânc. De fapt, plantele astea n-ar trebui să fie aici, iar într-o apă mai curată nici n-ar fi, cel puțin nu într-o asemenea cantitate uriașă. Oare

clima rea să fi făcut asta? Sau s-a ridicat ceva din străfunduri, care, ajuns la suprafață – lucru straniu, având în vedere tinerețea acestei ape –, a modificat proprietățile chimice ale apei, făcând-o să pară mult mai veche? O învelitoare foarte puțin permeabilă, nu? Și, prin stagnarea îndelungată în subteran, de mare importanță pentru dinamica apei freatice de adâncime. Ce, nu există o apă freatică? Zeama asta insipidă a fost turnată de unii, după care s-a aruncat furtunul?

În momentul de față, pe apă plutește o barcă, așa cum plutește și iubirea în om, fără să se miște de pe loc și fără mi ne autodepășească. Până și dintr-o localitate poți pleca oricând vrei. Barca și-a ales oamenii, iar acum alunecă în larg fără să plescăie sau să stropească. Nu se mai miră iii nimic, pentru că e obișnuită cu apa asta care pare să aibă o densitate deosebită, o altă greutate specifică decât apa normală. Pare aproape solidă – ceea ce ar fi opusul apei –, un produs decantat dintr-un bloc de apă original, numai că originalul nu va mai ieși în veci cum a fost. Dar ce-am vrut să zic cu asta? Nu contează, mai bine nu mai pun nimic, pentru că aș avea nevoie de multe pagini, care mai mult ca sigur că-mi vor lipsi apoi în viață, și anume, e vorba de paginile cele mai frumoase din cartea vieții. Deci e apă, dar nu arată ca atare și nici la pipăit nu pare lichidă. Dacă vrei să înoți, ai face mai bine să te duci la Kapellen, acolo e un iaz care, vă spun, e drăgălășenia întruchipată: pe mal sunt rulote cu turiști și copii care țipă și-și ridică mâinile prevăzute cu pernuțe de înot spre albastrul cerului. Pretutindeni e numai culoare și bucuria de a descoperi lucruri noi. Bine, pentru înot e cam devreme acum, apa e mult prea rece. Însă eu aș spune oricum că lacul ăsta e ceva aproape imposibil de descoperit, fiindcă e prea puțin accesibil. E o prezență! tare discretă volumul ăsta aproape negru de apă, care ar trebui să pună în mișcare un întreg circuit al apei. Cui toate astea,

nici măcar precipitațiile nu au efecte vizibilei în acest circuit. De parcă ar cădea pe un burete care le-ar pune frână. Lacul ăsta e pur și simplu o suprafață întunecată lângă șoseaua de centură a localității, o zonă unde, de câțiva ani, nu mai e nevoie să pui frână. Eu frânez chiar când îmi ies în cale animale, spune mașina, care de! una singură n-ar fi în stare de nimic. Materialul pentru construcția șoselei a fost luat cu ceva timp în urmă de lai pământ, căruia i s-a dat în schimb apă ieftină. Nici măcar dumneavoastră n-ați înghiți așa ceva. Închipuiți-vă că aveți un coridor unde ați putea pune dulapuri, dar în loc de asta vă treziți deodată că vine cada plină peste dumneavoastră și vă îngroapă în cavitatea ei udă! Autobuzul intră prea puțin în localitate, dar vechiul drum comunal merge liniștit mai departe pe jos, în timp ce autobuzul face cale întoarsă, fiindcă trebuie să se îndrepte spre șoseaua națională. Mai nou, poți să trimiți și copiii de cinci ani la băcănie, căci nu-i pericol să-i calce decât cel mult vreun cărucior. Iată colo și căsuța din stația de autobuz meșterită grosolan și rustic, parcă din turtă dulce, seamănă cu o iesle de hrănit animale sălbatice. Asta ca să nu contrasteze prea tare cu mediul înconjurător. E o mobilă, dar una în aer liber, fără să fie totuși o piesă din mobilierul de grădină. N-aș merge până într-acolo, încât să măi așez comod aici, în căsuță, și să-mi expun fața la soare sub privirile curioase ale celor ce locuiesc prin preajmă. Nu pierd nimic, că de la asta oricum nu m-aș face mai frumoasă. Căsuța și băncuța sunt mai degrabă mobile profesioniste, care găzduiesc oamenii pentru scurt timp, în principal elevi de la școala de șoferi, ucenici și bătrâni: care n-au mașină și trebuie să ajungă în localitățile învecinate: o direcție duce la Mariazell și cealaltă, la Mürzzuschlag. N-o să scap în veci de zona asta care, la fel ca mine, e discreția în persoană, dar, totodată, și un fel de piedică. Se

lipește de mine cum m-aș lipi eu de un om drag, dacă l-aș avea și dacă aș prinde momentul potrivit.

Întrebarea este cum poți să descrii un peisaj acvatic de felul acestui lac fără să-i cunoști cu adevărat limbajul? Mă revolt împotriva aerului inofensiv cu care această apă se arată în public, dar nu rezolv nimic, ea se poartă în continuare de parcă n-ar putea să se tulbure pe ea însăși. Eh, la urma urmei, nici pe mine nu mă mâhnește cu adevărat. În acest vid împietrit de spaimă, cedând fără pic de fermitate, se scufundă vâsle îndemânatice, lipsite de orice fel de îndemânare imediat ce ating oglinda apei, moment în care devin greoaie și se feresc de o nouă scufundare ce a putea să le ducă mai departe. Ei bine, nu le înțeleg. Parcă li s-ar face pielea de găină la orice mișcare prin acest aspic, prin această gelatină; nu se pot învârti și vor să rămână pe loc și să se predea moliciunii apei veșnic reci ca gheața, în care sunt înfipte ca un cuțit de tort mânuit de niște nuntași de țară invizibili și gălăgioși, printre care se află și câteva femei îmbrobodite ca niște crisalide, ridicându-se din tonele de jupoane, de sub care vor apărea curând niște picioare prăfuite și butucănoase pornite pe împărțit șuturi. Totuși, până și ele se vor sufoca în stufărișul des de pe mal, iar piciorul se va frânge în pantof, în timp ce copacii verzi vor căuta să-i aline durerea. Dar apa nu va permite așa ceva. Și nici nu are să vă povestească lucruri mai drăguțe decât am eu, așa că vă puteți pregăti sufletește de pe acum! De ce-or fi turnat tocmai apă în albia asta cu pietriș? Până și apa asta se îneacă aici în ea însăși, fără să scoată măcar un țipăt. Această apă nu e un membru dinamic al ecosistemului, ci doar o apă care stă aici ca proasta, absolut nemișcată.

De partea cealaltă a străzii, unde niște mâini frumoase îl feresc parcă de orice șoc, se află restaurantul – îmbrăcat festiv cu o bluză tiroleză

alcătuită din mușcate – și grădina aferentă: totul atât de simplu și prietenos! De aici, drumul spre lac pare mai lung decât e în realitate, e un drum de la lumină la întuneric, frig și umezeală, unde e un mare efort să-ți tragi răsuflarea, de parcă ar trebui să ți-o cumperi. Iar copiilor li se refuză mai mereu plimbările cu barca. Eu aș spune, și o voi spune încă de multe ori pentru că, poate, în felul acesta, lumea își va imagina că e vorba de o datorie generală: apa e verde închis, aproape neagră, mai mult verde, mai puțin neagră. Covorul vegetal din adâncimi își clatină pletele, lemne moarte plutesc în derivă, bălăriile îmbătate de verde se lipesc mlădioase de un curent invizibil, suprafața se întinde la locul ei, deschisă, dar fără să dovedească prin asta niciun fel de deschidere. Pe malul opus restaurantului se înalță o stâncă abruptă, iar tinerii copaci – mesteceni, zade, molizi, arțari – aflați acolo (nu-i vorba de răsaduri, deși ar fi fost o idee înțeleaptă să se planteze așa ceva pe malul cu pricina, ca nu cumva tot ghiveciul ăsta să se prăbușească într-o zi în apă, fără să știe ce-l așteaptă acolo, prost și adesea inconștient, dar profund răutăcios, așa cum e, de fapt, natura) nu se pot oglindi în apă. Cum de nu pot? Pur și simplu, acolo este mereu umbră. Lacul nu intră niciodată în raza de acțiune a soarelui, ăsta-i ghinionul lui și al turiștilor, dar, totuși, copacii de pe malul muntos ar trebui să se reflecte în apă. Și atunci de ce n-o fac? De ce sunt așa de leneși? În stâncă a fost săpată o mică potecuță pe care poți zări adesea drumeți. N-ai cum să nu-i observi, cântecul zice așa: înainte sau înapoi sau de-a dreptul în uitare. Oamenii ăștia nu se învârt în lumea de necuprins a celor bogați. De multe ori sunt familii cu copii mici pe care nu-i poți caza într-un hotel, fiindcă l-ar demola urgent. Însă și mai des sunt pensionari care, la amurgul vieții, își permit să vadă tot programul de la televizor, fiindcă nu mai trebuie să se scoale de dimineață. Puținele pensiuni turistice

din zonă au prețuri foarte convenabile, iar mâncarea e bună și provine din recolta proprie. Da, da, terenul ăsta a fost exploatat energic și i s-au smuls delicatese ecologice abundente, tocmai pentru a nu mai fi nevoie să cumperi legumele îngrășate natural, cărora le iese pe urechi balega produsă de animale special în acest scop. Poți găsi la reducere și animalele însele, crescute în curte. Și omorâte maximum câte șase odată, în micul abator al comunei. Nu e ca în abatoarele mari, unde zece polonezi dau fără milă cu toporul în ființa vie, o doboară și o strivesc, pentru că, în comparație cu propria lor viață, animalele de aici nu mai pot de bine. În afară de asta, animalelor – ca și oamenilor, de altfel – li se rupe, în general, de orice. Principalul e să mai halești o dată pe săturate înainte de a pune mâna pe cuțit și a-l implânta cât mai adânc, sub piele și apoi în carne, hârști! Aveți cumva talentul de a fi fericit? Atunci nu-l irosiți în nici un caz aici!

Iată încă doi oameni, ba nu, trei, în pantaloni de drumeție și bocanci de munte, dotați cu alpenștocuri, cum nu merg pe drumeagul ăsta îngust, pe care la nevoie se poate merge și în pantofi cu toc, fiindcă nu-i teren accidentat. Totuși, să te împopoțonezi ca un profesionist, special pentru munții ăștia grosolani, e mai distractiv și nici nu costă foarte mult. Ăștia sunt genul de oameni care și în coșciug s-ar îmbrăca adecvat și comod (ca să se poată întoarce de pe o parte pe alta), totuși la un preț convenabil. S-ar îmbrăca special pentru rai, doar ca să fie primiți acolo. Privesc în jos, spre lacul de acumulare care înghite soarele, de parcă înăuntrul lui ar domni o eternă eclipsă, și găsesc că suprafața lui întunecată seamănă cu o șosea noaptea, pe care ai tot felul de întâlniri. Alții preferă să nu se întâlnească cu nimeni. Îi înțeleg foarte bine, fiindcă nici eu nu cred că aș vrea. Bun, acum oamenii au plecat fiindcă deja nu-i mai văd. Apa e așa de rece încât

ai putea s-o smulgi udă leoarcă din patul ei și s-o azvârli imediat la loc, fără să fi văzut prea bine ce-ai prins acolo. Apa asta n-ar cădea niciodată pe suprafața pământului sub formă de precipitații, ci ar prefera mai degrabă să contribuia substanțial la depresia cuiva care speră într-o vreme mai bună de cel puțin o săptămână[9]. E frigul însuși într-o formă aparte, mai degrabă amorfă. Dacă apa ar fi îndemânatică, s-ar cățăra singură pe maluri și ar șterge-o de aici. Prea adâncă nu e, dar plantele agățătoare, nenorocitele, te-ar trage la fund cât ai clipi. Prefer să nu-mi imaginez fundul acestei ape. Trebuie să fie un noroi și un întuneric de nedescris acolo, rece ca gheața și dezolant. E locul în care, ca să zicem așa, apa e neputincioasă, dar totuși continuă să existe. Acea parte a memoriei sale n-a fost reglementată încă de convenția privitoare la protecția mediului alpin, în care substanțele toxice sunt invitate ca nu cumva să se lase deversate aici; cealaltă parte stă la pândă, pândindu-și probabil propria trezire îngrozitoare. Rațe n-am văzut pe lac, fiindcă apa asta le-ar smulge grăsimea de pe târtiță, iar ele s-ar scufunda măcănind sfâșietor. Așa îmi închipui că s-ar întâmpla, pentru că iubesc animalele și nu vreau să treacă prin experiențe negative. Ei, nici ele nu și-ar dori asta, desigur. După cât îmi dau seama, nu se lasă niciodată pe apa asta care pare încremenită de spaimă fiindcă a fost turnată aici și nu acolo, vizavi, la soare, pe cealaltă parte a șoselei, unde e și restaurantul. Și chiar și acolo, oricât de mult soare ar fi, frigul se lasă devreme din cauza munților dimprejur, iar vestele și jachetele sunt scoase din bagaj. Aici rațele stau mai degrabă în farfurii. Iată și un mic debarcader. Dar la ce bun, dacă nu calcă nimeni pe el? Mă rog, nimeni n-avea de unde să știe asta atunci când a angajat personal serviabil, a împărțit vâsle și și-a pus la grea încercare răbdarea în primele luni, când s-au înregistrat doar pierderi. Uneori, pe aici mai poți vedea și auzi copii care

amuțesc însă brusc și se holbează la apa care e atât de diferită de ceea ce li se promisese. E o față care, atunci când o privești mai îndeaproape, se dovedește a fi o pocitanie oribilă, o plasă în care te vei încurca fără scăpare. Nici vorbă să fie un loc potrivit pentru costume de baie în culori vesele, mingi, animale de apă sau bărci pneumatice. Lacul acesta n-are parte de așa ceva, e complet monoton, motiv pentru care nu oferă decât monotonie. Nu se îmbracă în mantii foșnitoare de spumă, ce țâșnesc spre înalt, această apă metalică nu poate fi clintită și nici tulburată. Mi se pare simplist să pui totul pe seama lipsei de expunere la soare. Cel puțin la solar poți să te expui cât vrei, dar din cauza asta oamenii nu devin mai buni. Oamenii care merg acolo ca să se așeze în sicriele frumos lucitoare sunt aceia care vor să-și schimbe măcar culoarea pielii. În adâncul sufletului, presimt că trebuie să rămână mereu așa cum sunt. Cine intră aici în apă – nu, mersi, cum ar spune tare și răspicat atentatorul cu bombă și asasinul a patru țigani, Franz Fuchs din Gralla, o localitate la 65 de kilometri de aici, ca să scape de procesul binemeritat și să poată savura în liniște acest răstimp în celula de închisoare. Mai tare decât bombele sale nu poate țipa. Eu oricum nu-l aud, iar acum e deja mort. S-a spânzurat. Apa asta e îmbibată de ea însăși. Sună paradoxal, dar e adevărat, în măsura în care poate fi ceva adevărat. Cu alte cuvinte, e apă la pătrat și, tocmai de aceea, e și solidă în același timp, ceea ce e o realizare deloc neînsemnată pentru un element avid de cunoaștere și dornic de a se cultiva în continuare, deși nu i se oferă prea multe șanse în sensul ăsta. Dacă te străduiești, poți întotdeauna să te autodepășești, doar că ar fi bine să rămâi totuși cu picioarele pe pământul care de cele mai multe ori e poziție orizontală. Polobocul care nu vrea să stea drept și nu măsoară decât ce stă culcat știe și el asta. Aoleu, am greșit, cu instrumentul ăsta poți

măsura și pe verticală. Cred că apa asta s-a înăcrit (deși nu-i musai să fie acidă, poate fi și bazică) pentru că lumea nu prea se înghesuie să-i devină un partener pe măsură la jocuri, sport și distracție. E respinsă și se retrage îmbufnată în camera ei, Nici mama acestei ape, un baraj jos, nou construit și, văzut de unde mă aflu eu, situat în partea dreaptă – pe care nu crește încă vegetația obișnuită, de dimensiuni mici, cum ar fi lăstarii de mesteacăn sălbatic, sălcioara, iarba și gura-leului, anasonul sălbatic, podbalul și laba-ursului (sau astea or fi totuna?) –, n-are voie să intre în apa asta decât după ce a bătut de mai multe ori la ușă. Aici, în apă, se produc, evident, lucruri groaznice, sub formă de alge și plante agățătoare și plutitoare foarte rezistente, care nu se rup și care distrug orice altă formă de viață. Aici e îngăduită doar viața fără viață. Cine-mi despică cerul cu aripile sale? Iată că în sală au apărut și primii candidați: ciorile. Astea sunt peste tot, mai puțin pe malul acestui lac. Vasăzică, nimic altceva n-are voie să trăiască aici, O imensă lipsă de însemnătate – cine suportă oare așa ceva? Și, la urma urmei, ce poți descoperi aici? Poate că în apă există trei mii de specii diferite de plante acvatice, numai că eu nu le cunosc. În lac colcăie o viață abundentă, indestructibilă, dar eu n-aș vrea să număr speciile astea, fiindcă ar trebui să mă aplec deasupra apei sau chiar să mă las spontan și necugetat în voia ei, iar așa ceva n-am mai făcut niciodată.

Oh, ce frumos! Soarele tocmai face o scurtă plimbare pe malul abrupt. O plimbare așa de scurtă, încât întunericul, care mă înconjoară imediat după aceea ca o pedeapsă! mi se pare și mai întunecat. Dincolo de lac, ferestrele restaurantului se aprind pentru o clipă, ceea ce înseamnă că e în jur de cinci, ora la care, în acest anotimp, soarele se scoală de la masă – lipsit de grație ca un sugar adormit, căci altfel nu poate

plătește și începe să se îndrepte agale către ieșire, părăsind terasa, un început care ne va părăsi și pe noi la un moment dat. Oricum, cei mai mulți clienți stau deja înăuntru fiindcă afară e prea răcoare. La fel pățește și șoseaua, care face cunoștință cu plăcere, deși doar pe fugă, cu anvelopele mașinilor. Se lipesc scurt una de alta, s-ar putea împrieteni, dar în momentul următor trebuie să se și despartă. Următorul la rând, vă rog, ca să se tocească mai repede cauciucul. Pneurile lasă în urma lor doar o amprentă foarte subtilă, alteori însă rămâne după ele chiar și un mort. Sub roți mai poți găsi, de asemenea, animale moarte: pisici, șerpi, arici, iepuri, până și căprioare sau cerbi care sunt aruncate apoi la marginea șoselei și rămân pe acostament, devenind la rândul lor ospăț pentru furnici și viermi[10]. Curând, soarele va dispărea de tot. Se stârnește vântul. Apa din lac (pe mine m-a apucat, după câte observ, o manie neobosită de a pune peste tot plăcuțe indicatoare!) abia dacă se ondulează în vălurele imperceptibile. Unde sunt oare valurile cele grațioase? Ar putea fi ceva mai îndrăznețe. Sau au împietrit de frică? Au amuțit chiar în fața lor când au văzut că n-au un chip drăguț și delicat pe care să-l poată ridica pentru a se privi și a se aproba reciproc. Despre restaurant aș vrea să știu mai multe, dar bucătăria nu prea aș dori s-o văd înainte de masă, și după aceea
cu atât mai puțin. Prin fața lui trec tot felul de excursioniști, plimbându-se agale, iar bicicliștii – cu metalele rare și misterioase din care sunt făcute aparatele lor sportive – semnalizează în plin soare. Fundurile lor nu pot trezi nici a dorință de examinare, pentru că dispar prea repede din ochii noștri. Ce să mai zic? Acolo, vizavi, există un drum care duce la izvoarele alpine (cu bicicleta un sfert de oră, pe jos, depinde), captate pentru rețeaua de apă a orașului Viena. Izvoarele sunt un obiectiv turistic ce ar merita vizitat, dar care nu

mai poate fi văzut. Înainte de captare, aceste surse alpine erau o destinație frumoasă pentru excursii, însă acum, din păcate, apa rămâne mereu acasă iar casa i-a fost construită, conform pretențiilor sale, din piatră și beton sau – știu eu? – din conducte de ceramică. Și, ca orice lucru care stă mereu în casă, apa devine neinteresantă pentru privitor. O auzi vuind și susurând; sau ce-o mai fi făcând ea acolo, dar nimic nu se mai poate oglindi în undele ei și nu mai poți vedea nici bucuria tumultuoasă, nici norișorii de spumă pulverizând în jur un abur în culorile curcubeului, nici graba vioaie de a se rostogoli peste pietre, nici țâșnirea asurzitoare din pământ și nici măcar o ședere cuminte în casa de beton, urmată de o împroșcare cu spumă. Apa e prizonieră într-o conductă iar la oraș ajunge în paharele și oalele noastre. Dar cum se face că treaba asta îmi dă impresia de incorectitudine? Cum m-aș mai plânge dacă în locul apei de izvor ar trebui să beau apa din pânza freatică, îmbogățită cu nitrați hrănitori din haznaua de la Mitterndorf!

Așa, vasăzică: familiile o iau încet spre casă. Copiii mici sunt îndesați în cărucioare, oamenii își strâng mâinile în semn de rămas-bun și se îndreaptă spre locurile de parcare pe care le părăsesc apoi în trombă, împrăștiind! pietrișul în toate direcțiile. E greu să ții ființele vii laolaltă, fiindcă oricum au tendința să se despartă definitiv, însă cei ce au voie să rămână împreună se strâng în mici mănunchiuri de nuiele care abia așteaptă să se năpustească iar unele asupra celorlalte. Perechile, pasagerii, rudele se adună pe categorii și se așază de bunăvoie pe locul care le revine în jocul de puzzle, unde urmează să fie alăturați în mod rațional hobby-urilor lor care mai de care mai ciudate: înot, tenis, schi, drumeție. Au vizitat zona sau chiar locuiesc în apropiere, așa că, pentru a ajunge acasă, trebuie să străbată doar distanțe scurte, de cele mai multe ori pe bicicletă. Dar

bicicletele localnicilor – oamenii din partea locului au obiceiul să-și dorească mereu ceva din ceea ce au turiștii aceste dispozitive pe roți sunt altfel. Sunt niște simple obiecte care nu se laudă cu niciun fel de ambiție sportivă, pentru că oricum n-ar ține pasul. Bicicletele de munte și nostimii lor proprietari cu hainele lor nostime sunt ca degetele de la o mână: atunci când se mișcă unul, se mișcă toate. Sunt mulți și iuți, iar nouă, celor care stăm pe loc, ne spun rămas-bun încă înainte de a ne fi văzut. Ce să mai înceapă oamenii aici, când ei au început deja să caute același lucru și în capitală, mai întâi printre ofertele speciale ale magazinelor universale? Totuși, copiii sătenilor și-au decupat curajoși niște surogate de semicursiere din trupurile vii ale părinților, motiv pentru care sunt bătuți mai des decât copiii de la oraș (fiindcă s-a cheltuit așa de mult cu ei). Trupurile de pe bicicletele adulților sunt ambalate exemplar, adesea chiar în rochițe tiroleze, curate, deși, mai nou, muntenii apar tot mai des în pantaloni scurți și în trening. Oh, eră nedemnă, la ce-ți îndemni oamenii și la ce-i împingi, dacă tot nu există niciun loc spre care să se poată îndrepta? Dar nu vă lăsați amăgiți, cu toate că eu încerc mereu asemenea amăgiri ca să-mi fie mai ușor. Mulți pleacă la mare depărtare, în zone unde eu, de exemplu, nu am fost niciodată. De fapt, eu oricum n-am fost nicăieri, nu pentru că acolo m-ar putea prinde în lat cine știe ce păcate, ci pentru că prefer să păcătuiesc acasă, unde Dumnezeu îmi anunță dinainte la televizor până și starea vremii, rar și răspicat, ca să apuc să-mi notez, dacă mi se pare că păcatul respectiv merită efortul. Să păcătuiești e destul, nu mai e cazul să ai și surprize din cauza asta.

Așadar, copiilor li se pune în brațe prada care le-a fost băgată pe gât de rude sau pentru care s-au milogit ei înșiși. Dacă cineva și-a pierdut răbdarea cu ei, urletul copiilor se aude până la lac, dar nu

mai departe. Lacul e limita care înghite totul. Am mai spus asta, totuși subiectul mă obsedează într-un mod ciudat. De obicei, copiilor le place să se adune pe malul apelor, unde se bălăcesc, culeg pietricele pe care și le aruncă unii altora în cap, se stropesc cu apă, se urcă pe saltelele pneumatice obișnuite sau pe cele în formă de animale și privesc fascinați în depărtare, unde se întâmplă uneori ca astfel de animalei pneumatice să se scufunde în tăcere sau ca unele bărci să scape de copii în ultimul moment și să facă un pic de gimnastică pe valuri. Copiii cerșesc o plimbare cu barca și cel mai mult le-ar plăcea hidrobicicleta, care nu se răstoarnă niciodată. Aici există trei modele, dar arată cam nefolosite. Pe fundul lor s-a adunat o apă tulbure, noroioasă, stătută; oare cum o fi ajuns acolo? E prea puțină] ca să presupui o spărtură, dar destulă cât să strice jocurile lipsite de griji ale temerarilor îndrăgostiți de apă. Bărcile sunt evident neglijate, mie mi-e foarte clar. În fond, de ce să le întreții și să le îngrijești, dacă nu vrea nimeni să se urce în ele? Probabil că scârțâie când apeși astea – cum se numesc?, niște chestii ca la armoniu cu care pui în funcțiune instrumentul, nu-s foaie, or fi un fel de roți cu zbaturi din plastic sau mai știu eu ce – mă rog, când manevrezi piesele astea, iar barca înaintează poticnit și opintindu-se din greu. Ce-ar fi să i se ungă odată și odată lagărele? Există și un volan, așa că-ți poți închipui că te afli la cârma unei bărci de curse cu care-ai putea da ortu’ popii. Doar li s-a mai întâmplat și celebrităților, soților și taților. Cu vorbe răutăcioase, poți băga spaima în frații mai mici, pretinzând că barca se va scufunda cu siguranță în următoarele momente, fiindcă nu-și mai poate ține echilibrul, iar din fericire eu știu să înot, tu, însă nu, ups! Toate astea pot fi discutate, însă aici nul vorbește nimeni despre așa ceva, fiindcă ar fi de prisos. Nu se vorbește despre lucruri care în mod normal pot fi doar scrise,

pentru că viața nu le acordă prea mare credit oamenilor care trăiesc aici. Dimpotrivă, ei sunt cei care preferă să ia pe credit. Copiii se pot duce la câțiva metri de terasa restaurantului, la tobogan și la leagăn. Dacă se străduiesc puțin și dacă vor să-și trimită părinții întâi la televizor, să vadă reclamele, și apoi la mașina de spălat, ar putea să se catapulteze din leagăn direct în grămada de îngrășăminte naturale, unde scurmă găinile, iar castraveții și dovlecii încă mai sunt și ei copii. Dar copiii se întorc totuși foarte repede. Au văzut destui părinți din ăștia extraplați, colorați și mereu veseli, care spală fără încetare, mai bine decât ai lor, care nu prea au timp de așa ceva. Oricum, cu un asemenea detergent nici n-au nevoie, fiindcă totul se rezolvă de la sine, cât ai zice pește. Televizorul e și el în apropiere, în bucătărie. Poate că părinții le-au interzis copiilor să traverseze singuri șoseaua, ceea ce ar trebui să facă, dacă vor să ajungă la lac. Nu, nicio șansă, rămân la părerea mea că pur și simplu ceva din acest lac măreț îmi scapă, deși, mă rog, nici nu-i așa mare, ba chiar e destul de mic în comparație cu Lacul Baikal, care, la rândul lui, nu mai e ce a fost cândva. Părinții ar putea să meargă și ei, și sigur nu i-ar lăsa inima să le refuze copiilor o plimbare, la urma urmei e o distracție foarte ieftină, iar în decursul vremii s-a făcut și mai ieftină. Pentru orice există o soluție, doar pentru lacul ăsta eu, personal, nu văd niciuna. Cred că ar putea fi vorba de o soluție minerală, dar nu se știe nimic exact.

Lacul nu-i o priveliște plăcută. La început, toți s-au bucurat că de-acum există așa ceva și la noi: ceva misterios, frumos și măreț, care atrage turiști, le face tot felul de servicii, iar uneori le aduce și ultimul omagiu. Dar apoi a început să se îmbolnăvească și deodată nu s-a mai bucurat nimeni. De ce, mă rog, nu se aruncă în lac erbicidele care s-au dovedit bune împotriva algelor? Presupunere: pentru că atunci ar muri

algele, iar lacul ar trebui să înghită și erbicidele, el, care avea dinainte probleme cu stomacul și nu suporta mai nimic. Astfel, apa ar rămâne mai moartă decât moartea. Nici ventilația artificială – admițând că ne-am putea-o permite – n-ar duce decât la succese de scurtă durată, fiindcă odată ce apa a început să respire, va dori să respire tot mai mult, până va ajunge să se creadă om. Apa e foarte încrezută, n-ai ce-i face. De aceea e mai bine s-o lași în dezechilibrul ei, nu-i așa? Dacă lacul dispare, putem să ne facem totuși altul alături, chiar așa, alături, ba nu, mai bine acolo, vizavi. Dar cum stă treaba? Mulți vor fi împotrivă. Iar mai sus, în amonte, se află marele baraj al hidrocentralei locale, acolo chiar că nu se mai poate. Acolo apa trebuie să muncească și n-are timp de jocuri și sport. Și doar n-avem de gând să facem iar o gaură în pământ numai ca să ne distrăm, nu-i așa?

E ciudat că o apă ca asta, care ar putea să provoace oricui neplăceri de tot felul, îi face totuși pe cei mai mulți oameni să se oprească și s-o privească fără să vrea. Și când zic neplăceri, mă gândesc doar la valurile de noroi și grohotiș și la inundațiile pe care le-am urmărit în detaliu la televizor săptămâna trecută, și pe care le mai vedem și acum la marginea carosabilului deteriorat. Asta după ce catastrofele au urmărit la rândul lor sate întregi și parcări, ba chiar au reușit să ia urma unui motel, hâc, în care paturile își așteptau deja oaspeții, răbdătoare, deși cam nerentabile, gata pregătite ca niște librete de economii deschise la ultima filă, fiindcă sezonul era și el pe punctul de a se deschide. Și uite-așa, aleargă unul după altul. Dar când vezi apa, ai putea să te gândești și la niște distracții sportive, ai putea să cobori din mașină, să dai jos placa de surfing de pe portbagaj și s-o apuci iar într-acolo. Cu străzile și cu bicicletele procedăm la fel: ne facem stăpâni

pe aparatele noastre sportive, iar natura devine din ce în ce mai agitată, motiv pentru care ne ia la ochi și în bătaia puștii, degetul ei tresaltă deja pe trăgaci, dar fiindcă ne mișcăm așa de repede, ne pierde mereu din vedere. Norocul nostru, că până la urmă tot noi suntem aceia care tragem. Ei, dar din păcate, de data asta, natura a reușit să ne găsească. Fiecare colț, fiecare locșor din apa asta a lăsat o urmă adâncă în măruntaiele muntelui, dar acum nu mai găsește calea de întoarcere. Poate că aici s-a prăbușit ceva din stânca roșie, bogată în fier, a Styriei, care nu vrea să mai fie inundată iarăși de lichid, pentru că preferă să se bucure ea însăși de priveliște. Iar dacă e să fie inundată de ceva, atunci nu de apă, ci măcar de vin sau bere, ca să ne mai înveselim și noi! Hai să săpăm în cu totul alt loc o cu totul altă groapă ca să avem un tunel sub Semmering, însă și acolo o să ne întâmpine apa care a fost dinainte acolo și are drepturi mai vechi. Nu ne invită să rămânem și imediat se găsesc unii care nu mai vor groapa. Apă în stâncă! Doamne, Dumnezeule, vă rugăm insistent ca pe viitor să nu mai veniți cu asemenea idei! Mai bine turnați apa în tigaia asta, aici măcar avem e face cu ea! Ecologiștii își joacă rolurile vesele de comedianți, iar la un moment dat dispar și ei de pe suprafața pământului, sub care abia atunci începe să se răscolească iar totul. Treaba asta o fac animalele, dar merge greu fiindcă lăbuțele lor sunt foarte mici. Dinspre apa asta nu răzbat, așadar, până la noi nici cuvinte de alint, nici de cicăleală. Până și înjurăturile unui tată de familie, lamentările unei mame epuizate sau țipătul unui copil pălmuit nu ar fi mai pe plac decât suflul sinistru al apei, ochii ăștia care mă fixează, buzele ei care vor să mă înghită, mă rog, aici au ambiții cam mari. Între timp, am șaizeci de kilograme.

Acum s-a întunecat și s-a făcut și mai frig, pietricelele antiderapante rămase de astă-iarnă sar

când trece câte o mașină peste ele și nimeni nu se mai mulțumește să fie pur și simplu prezent, ci vrea să se retragă la căldură într-o bucătărie sau într-o cârciumă. Oamenii au părăsit spațiul deschis și liber și s-au refugiat în lipsa de libertate a propriilor familii, de parcă n-ar avea alt adăpost. Se servește la masă, în timp ce bicicletele, skateboard-urile și bocancii de munte trebuie să rămână afară sau în pivniță. Cu aleasă indiferență, tații de familie își pun în farfurie din friptura care, susținută de doi litri de vin, face o ultimă încercare de a-i însufleți. E o minune că nu-și pierd orice speranță. Natura, care ne-a tratat cu severitate, ia și ea o pauză. Așa numim noi tot ce trebuie să rămână afară. Iar natura s-a strâns ghem într-un bloc compact, ca un aluat, de întuneric, frig, vânt alpin, râuri de munte, piatră și continuitate (da, da, plantele în unitatea lor vegetală caracteristică, de poți să-ți potrivești ceasul după ele!) și a fost mâncată de noi și de alte animale. Natura, producătoare de mostre de succes! Ce-aș mai putea să descriu acum, recombinând descrierile vechi? Orice ar fi, sună bine mereu, nu-i așa? Bună ziua, intră, scumpă comparație între lacul de munte și diamantul îngropat în stâncă, ce bine te cunosc, ia loc acolo, te rog! Ei nu, nu pe degetele mele de la picior! Iată povârnișurile acoperite de fragi, armatele fluviale ale peștilor și hățișul din rezervația de molid, unde, din păcate, toate crengile de jos s-au uscat – mutanți comandați de companiile de turism pentru ca excursioniștii să poată vedea mai bine ciupercile, care oricum nu mai există fiindcă s-au sufocat sub o jumătate de metru de cetină, ca Salomeea sub scuturile soldaților. Un eveniment cu implicații profunde, pesemne, dar care pentru mine n-ar însemna nimic. Ceea ce nu vedem deocamdată din lac, pentru că nu suntem înăuntrul lui, sunt următoarele: nivelul de reținere, adică punctul unde oglinda apei atinge jgheabul de scurgere, și lăstarii, fiindcă nimeni nu

s-a ostenit să planteze copaci pentru consolidarea malului. Malul ăsta a fost făcut mai degrabă din pietre trântite la întâmplare și fără niciun Dumnezeu, exact așa cum au fost desprinse din stâncă, după ce s-a ros carnea de pe oasele pământului. Cel puțin s-a pus în față un paravan de stuf. Sau poate că el s-a străduit să vină încoace, ca o pădure mișcătoare? Și încă ceva: pietrele aruncate, e vorba de bolovanii ăștia necioplți aduși aici – unii grei de câteva tone sunt acoperite de trupurile n niște creioane verzi ale trestiilor. Ce trăiește sub apă? Hai să ne uităm. Sub apă nu mai trăiește nimic. Așa că n-are rost să mai deșertăm în ea și alte mortăciuni.

Pe malul apei – cu o mină speriată, de parcă în adâncul întunericului ar vedea și sfârșitul lumii apropiindu-se— stă o persoană (de sex masc., 54 de ani), una singură. Poate celelalte persoane din zonă s-au retras la emisiunea *Österreich Heute,* în scopul conservării propriei specii sau chiar ca să-și perpetueze specia, mă rog, nu contează, fapt e că s-au retras pe la căsuțele lor. Până acum, individul a acționat – cel puțin așa mi se pare mie – cu un cop bine determinat, spre deosebire de natură, care ia ce se nimerește și dă și ea ce are. Numai că, în cazul ei, a da și a lua sunt totuna. Individul și-a pus în minte ca de data asta să nu mai dea ochii cu propriile fapte, vă spun eu, care știu deja totul despre personaj. Ăsta-i farmecul în meseria mea. Bărbatul și-a înfășurat fapta – cam neglijent, fiindcă era foarte grăbit – într-o folie verde, din acelea care se folosesc la acoperirea rănilor proaspete ale clădirilor în construcție, pentru ca apa să nu deterioreze betonul scump și încă umed. Dar chestiile astea nu-s niciodată prea rezistente. Și, oricum, în cazul de față, prelatei noastre i se cere exact opusul a ceea ce face ea de obicei; apă, te rog frumos, marș înăuntru! Se zice că mortului trebuie să-i fie țărâna ușoară, în schimb pachetul

ăsta ar trebui să ia în greutate într-un timp cât mai scurt. După formă și culoare, nu-ți dai seama ce conține. Nu pare să fie ceva mare, dar nici mic nu e. Vasăzică, acum știți și dumneavoastră tot atât cât știu și eu, și anume totul, dar asta mi-o datorați exclusiv mie, pentru că eu am atârnat de pachetul ăsta tot felul de steguleţe, sonerii, claxoane, semnalizatoare, astfel încât acum chiar că știe toată lumea ce-i înăuntru. Dar cum s-o spui altfel dacă vrei să creezi o capodoperă măreață și umflată, în fața căreia să te împăunezi și să-ți înfoi mândru penele de pe cap, până să vină vântul și s-o facă în locul tău? În orice caz, ari trebui s-o poți spune mai bine, mult mai bine. Pachetul e greu. Bărbatul trebuie să împingă, să apese și să tragă serios. Ar fi cazul ca apa să-și înceapă deja acțiunea distructivă asupra pachetului sau, mă rog, din partea mea poate să facă ce vrea, să roadă mereu, că, în fond, bărbatului de față puțin îi pasă. Mi se pare că purtarea lui e atât de temerară pentru că vrea, ba își dorește chiar cu ardoare, ca pachetul să fie găsit cât mai curând. Atunci de ce-l mai ascunde? Ar putea să-l pună direct pe marginea șoselei, efectul ar fi același. Ba nu. Tiranii moderni, care și-au câștigat de mult dreptul la autodeterminare] pentru ei și pentru deșeurile lor, se întrec care mai de care în a-și deșerta acolo gunoiul. Deci astfel s-ar fi obținut probabil efectul contrar, fiindcă nimeni nu curăță niciodată pe acolo. Peste trei ani poate că pachetul ar mai fi încă la locul lui. Dar chestiunea asta sigur n-ar fi fost de competența noastră. Oare de ce nu zâmbește bărbatul, cu gândul la bucuria care-l așteaptă? Totuși, acolo, în folie – o spun, deși e de-a dreptul inutil să mai subliniez acest lucru –, se află o bucată frumoasă de trup, trupul unei femei. Un moment, să mai verific o dată, da, nu-i un bărbat, e exact ce-am bănuit: o femeie. Un bărbat ar fi mai greu. Ai avea nevoie de complici și de un râu frumușel și obraznic care să-l ducă departe, după ce termini cu el. Am avut odată

ocazia să cunosc personal un criminal care, ajutat de un complice, a înecat pe cineva într-un râu adevărat. Bărbatul pe care-l vedeți aici e încă în erecție, așa i se întâmplă aproape întotdeauna, fantastic! Penisul erect seamănă cu un schior aflat într-o curbă ce amenință să-l dezechilibreze, dacă el nu s-ar opune puternic. E sculat de zici că plesnește și nu vrea deloc să se micșoreze, dar acum ce-ar mai putea să facă bărbatul cu el? A făcut deja tot ce era posibil. Dar degeaba. A încercat chiar să clădească ceva pornind de la propriul penis, numai că această femeie e cam șubredă și se poate prăbuși oricând, pe neașteptate; atunci, în drum spre pivniță, ai fi nevoit să te uiți măcar pentru o clipă în ochii persoanei de lângă tine și nu doar la fundul, sânii sau picioarele ei. Iar în acest scop ar trebui să-ți găsești mai întâi liniștea necesară. Nimeni n-ar trebui să aibă prilejul să observe cum te sperii de moarte chiar de tine însuți. Adesea, inimile femeilor sunt senine și încăpătoare, așa încât ai și loc de întors în ele, în caz că vrei să pleci. Totuși, cu mașina, care, de multe ori, este elementul crucial într-o relație – ba chiar ocupă obligatoriu locul întâi în anunțurile matrimoniale ale persoanelor mai în vârstă –, n-ajungi niciodată până în interiorul lor. Din păcate, mașina trebuie să rămână mereu afară. Doar dacă mergi la pădure, atunci trebuie să parchezi mai întâi. Dar acest bărbat nici n-a apucat bine să se furișeze într-una dintre inimile astea, pe care și-a ales-o el însuși, că a și devenit din nou complet indiferent, chiar rece, niciodată impresionat nici de cele văzute, nici de cele întâmplate. Nimic frumos nu-l mișcă, pentru că tot ce i se pare lui frumos trebuie neapărat să fie și mort. Cum aș mai fi putut să râd de el, dac-aș fi vrut! La fel de bine, aș fi putut să mă tem. Bărbatul ăsta râde foarte rar. Dacă se întâmplă să se uite vreodată în oglindă, o face de parcă nu și-ar mai putea aminti de el însuși, probabil fiindcă tot ceea ce-și dorește cu

adevărat sunt bunurile materiale. Iar ca să le poată obține, e nevoit să-și facă mai întâi, ca un fel de pedeapsă, o imagine despre el însuși. În lăcomia care-l împinge să alerge după avere, are momente când se uită pe sine, dar niciodată nu uită ce-și dorește. Când e întrebat, răspunde corect, chiar inteligent și prompt, apoi e din nou amabil și zâmbește, întrebarea îi rămâne o vreme în minte, ca s-o poată cerceta pe toate părțile, ca să se răzgândească înainte de a răspunde sau ca să se poată eschiva. Poate că va trage totuși vreun folos din eterna întrebare a soției sale referitoare la valorile veșnice – viață sau moarte, banchetă de bucătărie sau scaune, canapea sau fotolii te rog, Kurt, hotărăște-te! Poate că în sfârșit o să spună și el ceva, doar a fost întrebat de atâtea ori (mă rog, excavator n-avem ca să aruncăm mobila veche de bucătărie și chestia asta ne-ar costa oricum mai mult decât mobila nouă!). Și poate că atunci sufletul lui întunecat o să se ridice și el – așa cum face al nostru, după ce a fost la cinema, unde a reușit să se învioreze – și o să-și dezmorțească un pic picioarele. Până și plantele simt mai mult decât el, vă jur, percep, de exemplu, muzica, după cum scrie în revista pe care a adus-o ieri acasă soția acestui bărbat. Femeia iubește florile. O adevărată risipă! Soțul face multe lucruri foarte bine, dar mai și greșește uneori, doarme, se scoală, e un copil mare care n-a învățat încă nimic, nici măcar copilării. Dar pe el nu-l impresionează nici poveștile, nici cântecele, ci cel mult instrucțiunile de utilizare, planurile de construcție și extrasele de cont, care-i dovedesc că, din păcate, banii lui au fost scoși deja de mult și că a rămas dator cu chiria pe trei luni. Aici văd un aspect legat de serviciul său – dar nu spun deocamdată nimic – pe care și-l îndeplinește foarte bine, deși mereu la limita legalității, ceea ce în meseria lui (cunoaște tot felul de infractori calificați și infractori cu jumătate de normă), și nu numai, e un lucru foarte obișnuit. Nu

face nimic care să-i depășească îndatoririle de zi cu zi. El este ceea ce este, ba nu, îi lipsește ceva. Îi lipsește cu desăvârșire o întreagă dimensiune, și anume conștiința că, în afară de el, mai există și alți oameni. Asta-i ca și cum dumneavoastră ați ști cât e ceasul, dar nu și în ce an, în ce lună și în ce zi sunteți. Toate acestea sunt unități care, deși străine și dezagreabile, țin în mâini etapele vieții noastre. Iar noi le rugăm să le manevreze cu atenție. Sunt unități supraordonate, pe care le mai poți drege, ce-i drept, cu niște condimente de viață, dar de gustul lor amar nu vei scăpa totuși niciodată. Bărbatul e absolut normal, din câte îmi dau eu seama, numai că vorbește întotdeauna de unul singur, cu o voce de copil, care pare să strige din adâncul ființei (pe vremea când era doar un copil, mai simțea încă ceva, era o perioadă frumoasă, totul era în regulă, ieșea de sute de ori cu trotineta, cu bicicleta, cu mingea, primea bomboane, era un răsfățat, un copil drăguț, nici rău, nici urât, dimpotrivă! Avea părul blond-auriu. Pomenesc aurul ca să ne obișnuim cu ceea ce nu poate fi evitat, și anume: banul conduce lumea) și al cărui vocabular este foarte limitat. Dar nu contează, bărbatul știe întotdeauna ce vrea să spună. Ia să ne uităm la poză, unde-oi fi pus-o, ah, da, iat-o: parcă ar fi o bucată de hârtie de care-ți poți prinde hainele cu o agrafă – uniforma, blugii, costumul frumos, păstrat pentru înmormântare, sacoul tradițional din Stiria, bun de îmbrăcat duminica sau la balul organizat de jandarmerie în perioada de carnaval, treningul care nu servește la nimic. Dar nimeni nu s-a gândit vreodată că de oameni se mai pot agăța și sentimente sau că dragostea te poate orbi, dar chiar de cusut nu ți-i coase, sau poate că da? Și atunci sigur n-o să se mai deschidă, drăguții de ochișori, nu-i așa? Acest bărbat n-are loc, indiferent pentru ce. Are nevoie de spațiu, indiferent unde. N-ar ști cu cine ar trebui să cheltuiască ceva anume. E ciudat că oamenii nu

sunt neîncrezători față de el, ci dimpotrivă, își dezvăluie tot ce au mai intim în fața lui, poate fiindcă presimt că, altfel ar pleca imediat, până să apuce ei să se dezbrace, să se întindă pe canapea și să se dezgolească în fața lui. Rectific: bărbatul are totuși vise, însă ele sunt fixate cu piroane de niște case sau apartamente proprietate personală și, de aceea, nu sunt tot timpul disponibile. Bine, o casă sau, mai degrabă, o căsuță are deja: este cea adusă de nevastă-sa în căsnicie, motiv pentru care o păstrează încă și pe femeia aferentă, în ciuda cheltuielilor suplimentare pe care i le pricinuiește. Aha, văd că între timp au mai apărut niște case în raza lui de acțiune: fiul său, de exemplu, plătește pentru a lui o mică rentă viageră, mai mică decât trupul unei anumite bătrâne care între timp e aproape moartă de foame și ruinată de alcool Ar trebui să meargă și fără renta asta. Din fericire, omul mai și moare, însă zidurile în spatele cărora se ascunde rămân totuși în picioare.

Dar faci ce faci și interacționezi cu trupurile oamenilor, și culmea e că tocmai cele mai decăzute și mai șubrede se agață surprinzător de tare de viață. Bărbatul ăsta nu se mulțumește niciodată cu ce are, vrea tot mai mult și n-ar da nimic înapoi din ce a obținut. Acum trebuie să se schimbe totul, absolut totul. Iată și stânca, vreau să zic iată-l și pe alpinistul îndrăgostit de stânci (din păcate, are tot mai puțin timp pentru munți, momentan aceștia sunt ultimii pe lista lui de priorități. În afară de asta, acolo nu există terenuri de construcție, ci numai pustietate înconjurată de stânci) cum stă în fața magazinelor ieftine sau în fața barului, unde sportivul și dușmanul înfocat al alcoolului nu bea altceva decât o Fanta sau un suc de fructe, în care toarnă imediat, pe sub masă, șnapsul (pe care nu-l plătește niciodată, fiindcă intră întotdeauna acolo în calitate de persoană oficială). Avem de-a face cu acea misterioasă extindere a propriei noastre

persoane căreia totul i se pare ușor, pentru că se află mereu la locul ei, precum forța de gravitație, atât în fața stației de autobuz, de unde șoferul nu ia autobuzul, ci mai degrabă ia pe cineva în mașină, cât și înaintea întunericului, pe care-l străpunge cu o lanternă, dar numai când e neapărat necesar. Și bateriile costă. Iar aici oricum știe drumul, la orice oră, chiar și pe întuneric. Știe fiecare piatră și fiecare pepinieră de molid, în care el însă nu trebuie să menajeze[11] nimic și pe nimeni, mai ales când se așază în capul unei mese puse de o femeie.

Ce coboară oare de-acolo, de sus? Ei sunt, ei sunt, alpiniștii, drumeții, cu soțiile lor sau cu alte femei. Bineînțeles că totul depinde de poziția din care privești. Cine atinge cu pașii săi o pajiște înflorită și pajiștea rămâne totuși neatinsă? E incredibil cât de multe femei există! Mai ales de când conduc mașina la fel de mult ca bărbații, le poți vedea și în alte părți decât prin jurul casei. Simt nevoia să călătorească la oraș și la țară, în capitala landului și pe șosele, iar faptul că sunt atât de diferite e la fel de incredibil. Și iată că apoi se coboară până la acest bărbat, pe care abia dacă-l cunosc, atârnate de sfori – el poate să taie sforile sau să le lase așa – și în curând vor luci în mâinile lui ca mobila lustruită. Da, și după aceea se trezesc singure și înșelate, fir-ar să fie, dar povestea nu s-a încheiat, văd asta chiar și de aici, de la distanță. În ultimii doi ani, au pățit-o cinci bucăți. Nu sunt prea multe, știu, dar e nevoie de timp ca să te ocupi de fiecare, pentru că în ziua de astăzi ele pretind calitate ca să se declare satisfăcute. Nu le ajunge să se frece de un zid prost zugrăvit sau umed, trebuie să aibă și casa lor, după ce s-au păstrat atâția ani pentru bărbatul potrivit. Nici mașinile lor personale n-au voie să facă așa ceva, adică să-și șteargă cauciucurile murdare de cineva; dar nici altcineva să nu-și permită asta față de ele. Mașinile aparțin, de asemenea, multor femei. Multe femei

au mașină. Astfel, ai șanse să devii un recipient, s-or fi gândit ele atunci când și-au ales mașina în culoarea preferată, ba chiar au fost nevoite s-o aștepte. Te poți revărsa, iar patul necesar ar fi deja disponibil. A fost achiziționat special, împreună cu salteaua ergonomică, pentru un om deosebit care urmează să se întindă acolo unde n-a mai stat nimeni. Și toate astea le știi dinainte, după ce ai vorbit doar o singură dată cu el, pe șoseaua prăfuită, unde i-ai prezentat actele la control. Era un bărbat minunat, unic, cum n-ai mai văzut niciodată, și ai știut din prima: numai pe el îl vreau! Dar de ce? întreabă vânzătoarea de la Billa, cu care ai intrat oarecum în vorbă – la cumpărături, printre săpun, pastă de dinți și detergenți – în cei câțiva ani de când locuiești la țară. Nu știu. Așa sună răspunsul. Funcționarul cu păr blond închis, cam scund, dar musculos, trece drept un singuratic, reputație pe care n-a încercat niciodată s-o contrazică. E un bărbat care-și ascunde sentimentele în spatele unei înfățișări robuste, dar care e capabil totuși să-și arate și micile slăbiciuni. Ce drăguț din partea lui! A trecut fără niciun efort de barierele cu care am căutat să mă apăr până acum, îi spune femeia vânzătoarei de la Billa, care n-o înțelege și care n-ar vrea decât să plece în sfârșit acasă. Dar nici nu s-a întâmplat minunea bine <ăsta e dezavantajul oamenilor singuri – că te și năpădesc grijile și suspiciunile pe kilometri întregi, de parcă ai fi câmpul însuși care așteaptă pasiv să vadă cu ce-o să-l lovească soarta: cu avalanșe, alunecări de teren sau prăbușire de bolovani. Și atunci intri la apă, în loc să fii chiar tu apa care poate călători peste tot, dar, din păcate, cu o condiție: mereu numai la vale! Așa că mai bine rămâi acasă, ca să nu ratezi țârâitul telefonului. Sau, și mai bine, îți iei telefonul cu tine, neapărat pe acela pe care l-ai învățat să cânte tocata în re-minor pentru orgă, de Bach. Trebuie doar să te sune cineva.

Uneori ai parte de minuni: un înger intră în încăpere și retează cu aripile sale cortina care desparte doi oameni. Și iată că vine, vine! Vine, de exemplu, tocmai cel care-ți place ție cel mai mult și asta, la drept vorbind, nu-i așa o minune, fiindcă omul e făcut pentru iubire. Dar aparențele înșală, adesea omul doar arată ca atare. Dumnezeu, dimpotrivă, n-are niciodată intenții bune cu cei buni. Aceștia se ramolesc chiar mai repede decât noi, ceilalți, care ducem vieți normale, lipsite de bucurii. După aceea nici nu-i mai recunoști pe cei buni, cu sexele lor căscate, de unde se scurge rumegușul care le dăduse înainte o oarecare formă. O asemenea experiență ar fi făcut până și lemnul să sufere alături de protagoniști, în timp ce cleiul i s-ar fi dezlipit de pe trup. Pentru că nimeni n-o să-i mai lipească la loc pe îndrăgostiții aceștia tandri, care prin iubire nu vor să uite nimic altceva decât pe ei înșiși, și nici n-o să-i fixeze cu vreo bucată de placaj, ca să-i facă să se oprească de la sine și să mai și reziste o vreme în această poziție. Totuși, după aceea, omul nu mai este cel care a fost. Chiar după o oră e deja altul. Uitați, am să vă arăt: minunea asta i s-a întâmplat femeii de colo, și celei de dincolo – așa cred eu, cel puțin –, iar aici mai avem încă cinci exemple. Dar femeii de acolo minunea asta i-a dat mare bătaie de cap, da, e vorba de această femeie rezervată, închisă în sine, liniștită și timidă. V-ați da oare seama că e o femeie care s-a retras special la țară pentru că în metropolă oamenii ce-i deveniseră prea apropriați – lucru la care îi îndemnase, de altfel, ea însăși – au jignit-o, de cele mai multe ori fără să vrea și fără să știe? Femeia asta e prea delicată, deja își strânge ea însăși inima ca într-o menghină și reușește să mi-o strângă și pe a mea. Față de ea, acest bărbat se dedică acum pe de-a-ntregul carierei sale de amant. A ajuns deja destul de departe cu ea, și anume până la mica patiserie unde-l cunoaște toată lumea, motiv pentru care lui

nu-i place deloc să treacă pe acolo. Totuși, de data asta, n-a vrut să se opună izolării provinciale a femeii. Relația e încă prea nouă, iar femeia e prea surescitată din cauza asta, așa că el s-a supus voinței ei: de a se arăta în public cu bărbatul ales! În sfârșit! Asta înseamnă foarte mult pentru ea. Și așa se face că acum stau unul lângă altul. Nici bărbatului nu i s-a mai întâmplat așa ceva până acum, numai că el își dă seama unde poate duce iubirea după lacătul cu care *Kronenzeitung*[12] ne încuie mințile în fiecare zi. Într-un serial, ea duce până la căsătorie. Sau până la moarte. Nevasta jandarmului citește din scoarță în scoarță o grămadă de reviste pe această temă. Bărbatul se afirmă în meseria lui dură, pe care o poate exercita ajutat de un câine și/sau de o motocicletă. Numai că pentru câine are nevoie de mașină, altfel ar trebui să renunțe la el. Bărbatul se afirmă în climatul corespunzător, care, până nu demult, era domeniul exclusiv al bărbaților. Indiferent dacă plouă sau ninge sau e soare, oricum bărbații sunt de vină, se plânge câte o femeie care a fost dusă cu vorba. I Bărbatul, în schimb, e cu totul altfel: de cele mai multe ori habar n-are despre ce vorbește ea acolo, la măsuța de cafenea. Femeia asta e o închizătoare de drumuri, care a câștigat totuși foarte bine la oraș și a evitat întotdeauna, de teama dezamăgirilor, orice legătură mai strânsă, după cum declară ea însăși. Chestie cu care se poate lăuda[13] deja, dat fiind că a fost mereu: părăsită, părăsită, ca o piatră azvârlită. Așa zice un cântec trist din Carintia, dar mai departe nu știu versurile. Ar trebui însă să le știu, fiindcă în curând Carintia va cuprinde lumea întreagă și atunci vor exista pedepse aspre pentru cine nu știe pe de rost cântecele astea frumoase. Ei, oare de ce vine femeia asta încoace, dacă nici aici n-are nimeni nevoie de ea? Ba da, el are mare nevoie de ea! Nu-l interesează ce spune, îl interesează ce are. Intenționează să-și deschidă sufletul în fața

milionarei; dar nu, nu despre milioane e vorba. Hai să facem o evaluare aproximativă, cu o marjă de eroare în plus sau în minus. N-o să iasă niciodată nimic din relația cu tipa asta. Dar în fond n-ai nevoie decât de proprietățile ei, numai că deocamdată se folosește singură de ele, fie și pentru a explora zona cu ajutorul unei cărți, care o învață să descopere raritățile faunei și florei alpine, și pentru a se ghemui apoi, cât se poate de comod, pe canapea, cu un pahar de vin alături și o carte în mână. Nu, Kurt, azi n-am nevoie de tine, azi vreau să fiu absolut singură, dar sună-mă, totuși, negreșit. Iar dacă el n-o sună, mintea ei explodează. Zonei ăsteia – că tot suntem la capitolul „frumusețile naturii" – nu i s-ar da atenția cuvenită dacă n-ar fi frumoasă. Nimeni n-ar băga-o în seamă, în afară de turiștii sumar îmbrăcați, care oricum sunt peste tot și față de care femeia se simte, la rândul ei, superioară. (Printre turiști există, desigur, și unii care au făcut exces de îmbrăcăminte, oamenii ăștia pur și simplu nu cunosc măsura!) În principiu, în inima veselă a bărbatului nu e loc pentru nicio femeie. Dar pentru o casă da, e loc întotdeauna, deși, în comparație cu femeia, casa ar fi, bineînțeles, mult mai mare. Deschizi ușa, intri și norocu-ți surâde. Amabilitatea e pusă deja frumos în farfurie; astăzi e pe post de unt. O să se descurce ea. Femeia asta ar fi mult mai mică și mai ușor de mânuit decât casa. Poate să și demonstreze lucrul acesta, cu condiția ca jandarmul să se uite bine la ea, de sus până jos. Iar în casă ar fi loc destul pentru buna lui dispoziție, pentru bicicleta de munte și pentru hobby-urile lui, care sunt doar o pierdere de timp. Ar face mai bine să-și petreacă timpul cu ea. Da, ia uitați-vă aici, așa l-aș descrie și eu, dacă nu m-aș teme că mă ia la bătaie. Nu-i foarte încăpător, dar e senin, nu că ar avea ceva vesel în el, ci în sensul că e curat și gol. Mobilele sunt împinse la perete pentru ca trupul său să poată fi ispitit de acele

mișcări exersate de mii de ori – mii de mulțumiri! – fără să strice aranjamentul din interior mai mult decât e neapărat necesar. Fiindcă, la o adică, ai vrea să-l preiei odată cu casa. Cel mult, la un moment dat, se va rupe patul. Vezi un om stând în picioare în fața ta și deodată realizezi că e o femeie. O vezi gesticulând, țipând, plângând, implorând, pentru că astăzi el vrea iarăși să plece mai devreme. O vezi executând tot felul de giumbușlucuri ca să-l seducă, uite-o că acum se ridică pe picioarele de dinapoi. Îl amenință. E ciudat, dar suntem din nou la ea acasă. Cu puțin înainte era încă la bucătărie, pașnică, și făcea o cafea, deși mai băusem una la un local, înainte de a veni încoace, iar acum așteptam cu interes cursul demonstrativ de tandrețe și încredere, care ni s-a promis și pentru care am dat deja un aconto: un curs despre doi oameni care nu se pot suferi și, cu toate astea, nu se pot dezlipi unul de altul. Din diverse motive. Până la urmă se vor emancipa și vor zbura din cuib, fiindcă altfel sigur n-or să reușească să se despartă. Cel puțin unul dintre ei trebuie să plece, pentru ca să poată rămâne celălalt. Dar la ce bun toată truda din bucătărie, dacă, după aceea, femeia îi varsă cafeaua fierbinte între ochi? încă nu concepe să se jertfească pe sine în întregime și preferă să jertfească mâncare și băutură; așadar, la ce bun atâta fierbere și atâta agitație, când nu-i vorba decât despre apă? Pentru ce să-ți faci nervi? Acum iar trebuie să șteargă singură cafeaua de pe jos și să mănânce singură supa. N-ar fi fost deloc necesar să arunce cu lucrurile astea care n-au nicio vină. După scena asta zgomotoasă, femeia – încă neîmpăcată, dar bine educată – se poate apuca să gătească ceva mai solid, poate ceva exotic, de data asta, cu felii de ananas și condimente special aduse de la magazinul de delicatese din Viena. Ce zici, Kurt, ți-ar plăcea? Nu, nu știe ce-i aia și nici nu vrea să știe. Acum el e cel care nu vrea și preferă, în

schimb, să-și exercite puterea de atracție. Te rog, te rog, hai, mănâncă ceva, că pe urmă vine desertul, iar apoi am de gând să te răpesc! Stai că i-a venit o idee genială: o să-i servească bărbatului – care tocmai i-a refuzat oferta și a preferat să-și ia masa de prânz acasă, sub formă de cârnați și ouă prăjite – mâncarea într-un mod cu totul nou și original. Iar el n-o să-și mai încapă-n piele de bucurie, ca un izvor care ar merita captat, însă deocamdată mai trebuie să aștepte. Și anume, o să-l servească – n-o să vă vină să credeți! Dar, în definitiv, nici nu-i ceva prea original – îmbrăcată doar cu noua lenjerie intimă, foarte scumpă, cumpărată din oraș, de la Palmers, special pentru această ocazie. Ei, nu-i o idee fulminantă pentru o apariție fulminantă? Nu-i o schimbare pentru ochii lui obișnuiți să vadă, pe străzile cenușii, o mulțime de lucruri oribile, adesea amestecate, drese și împănate cu sânge? Cu ce vă mai pot servi? Apariția ei – pe care ar fi trebuit s-o exerseze înainte, ca să nu-i provoace bărbatului acest hohot îngrozitor de râs, ce stă să izbucnească din clipă în clipă – l-ar fi convins, poate, dacă și-ar fi crezut ochilor. Dacă ar fi să te iei după vocea interioară, mâncarea ar putea fi întinsă puțin pe propriul trup și amestecată cu oi soțiile acestuia, pentru a fi linsă apoi de acolo. Doar din acest motiv. În mod normal, o femeie nu are asemenea fantezii, dar a citit asta într-un bilețel cu instrucțiuni, iar de atunci crede în efectul produs de propriul ei trup – modernă, emancipată și independentă financiar, așa cum e ea – convinsă că face față tuturor exigențelor trupești (alții trebuie să depene în acest scop mai mulți kilometri din firul destinului pe ziua respectivă), indiferent ce i s-ar băga în gură; uneori poate să fie chiar și un pumn, au!

Deodată se trezește în casa scărilor, ca astăzi, de exemplu, somnambulă și oarbă ce-a fost! De jos îi curge un pic de sânge. Ce i-o fi băgat iar acolo,

ceva mai mare decât palma și mai mic decât tractorul? Oare gâtul unei sticle de bere? Ce-o fi fost? Hainele ei s-au împrăștiat pe scări i s-au oprit chiar lângă ea, numai că unele lipsesc de-a binelea. În plus, ușa e încuiată pe dinăuntru. N-am mai spus asta o dată? Am uitat? Ei, cine-o fi acum în apartamentul și în casa care-i aparțin ei, bineînțeles, împreună cu subsolul unde se află sauna, crama, schiurile și aparatele de gimnastică? Complet goală, femeia îngenunchează în fața ușii propriei locuințe, strângând la piept, în nefericirea ei, cele câteva hăinuțe zdrențuite care au absorbit ceva, ca un burete, și lipindu-și ochiul de gaura cheii. Să fie oare cu alta acolo, înăuntru, sau mă înșală privirea care ori nu mai vede bine, ori se sustrage de la datorie? Cu una tânără de tot, oare-a-ndrăznit așa ceva? Chiar în casa mea? Am esențialul în fața mea și nu pot să-l neg, dar nici nu pot să vorbesc despre asta. Cred că bărbatul nu știe până unde poate întinde coarda cu o femeie. În orice caz, nu atât de mult! Dar, odată și odată, el tot o să plece. Însă atunci ar prefera o mașină rapidă. Iar rolul ei ar fi să stea lângă șofer.

Femeia se gândește: Nu se poate! Nu pot să cred că acum, în clipa asta, el își folosește trompeta ca s-o încânte pe tânăra aia, aproape o copilă, e imposibil, instrumentul ăsta e al meu, numai al meu! Deși nu prea știu cum să-l manevrez. Dar, oricum, la mine e pe mâini mai bune și mai bine păzit, fiindcă eu am ascultat la viața mea multe orchestre celebre sau le-am consumat gata conservate, dirijându-le totodată eu însămi, tolănită comod în fotoliu, fiindcă n-am renunțat la studiile visate, dar am terminat totuși și Conservatorul, clasa de pian, cu examen special de absolvire, hai s-o văd pe aia care se pune cu mine! Unii pretind că au observat cum mă făceam că interpretez un concert pentru pian de Beethoven, numai că pe ștergătorul de parbriz argintiu se afla Alfred Brendel, care se mișca lin și sârguincios în

ritmul muzicii. Oamenii mint. Nu se poate ca bărbatul ăsta să mă respingă, înainte să fi apucat să se sprijine de mine. Poate că nu știe ce pierde și nici că rănile astea, sau altele care seamănă cu acelea provocate de el, te pot marca pe viață. Iar rănile nu-mi marchează într-un mod prea plăcut imaginea. Mi-aș fi dorit una mai frumoasă. Îmi închipui c-aș fi ținut la distanță curtezanii insistenți, însă nu și pe el, unicul! Cel pe care-l aștept de cincizeci de ani. Nu pe el. Lui nu i-aș face asta niciodată. Să mă fi respins el oare, înainte de a ști cât de frumos ar putea fi totul între noi? Nu, e imposibil. Poate că mâine o să-mi dea voie să mă târăsc din nou la picioarele lui. Ca să priceapă în sfârșit că la mine ușa îi e mereu deschisă și că poate intra și de sus, și prin față, și prin ambele părți – sunt părțile mele cele mai bune, fiindcă sunt proaspăt îndrăgostită de el. Da' i-auzi, cine vine oare de-afară? Tocmai acum și-a găsit. Să sperăm totuși că nu-i nimeni. Nu trebuie să mă vadă nimeni în halul ăsta, goală, sângerând și cu hainele terfelite. Sper că nu-i vreun coleg de-al lui de patrulă, care să fi venit neanunțat. Țipă cineva afară? Ah, da, exact, eu sunt cea care țipă. Ce? Eu sunt? Nu-i a bună. Pare a fi cineva care a vrut să-i ia vorba din gură și, în loc de asta – probabil de furie, de ce altceva? – s-a trezit aruncat afară, pe scări, unde e frig. Corpul din dotare o să se conserve bine pe frigul ăsta. E fiert de mult și pus la borcan în propria căsuță de sticlă, ca o Albă ca Zăpada micuță și drăguță într-un sicriu de sticlă unde, din păcate, toată lumea o poate vedea. Mai mult decât atât, mai mult decât un sicriu, acea ultimă căsuță le ține loc femeilor și de îmbrăcăminte. De bărbat chiar că nu mai avem nevoie.

Asta de aici, cred eu, e o tipă ahtiată după avere, căreia tocmai i s-a blocat accesul la proprietate – ce nasol! – și care se îndreaptă acum din nou spre fereastra de pe culoar, sperând c-o să intre pe acolo

în apartament. Însă pentru asta ar trebui să iasă puțin afară mai întâi, unde toată lumea s-ar holba la ea. N-are decât să vină el. Ea n-o să vină acum special. Lasă c-o să vadă el. Ar face mai bine s-o ia pe ea, nu pe cealaltă, care nici măcar n-a terminat școala comercială. Femeia știe asta direct de la sursă. Doar nu-i fraier să dea toată averea mea pe ceva mai ieftin, se gândește femeia, și cu atât mai puțin pe copila asta. Sigur va prefera o femeie adevărată. Asta e oferta ei stabilă, care se înțelege de la sine, dar am putea face și una mai mică și mai puțin stabilă. Am putea să locuim amândoi într-o cameră la mansardă și să nu ne mai încăpem în piele de fericire, deși n-am avea prea mult loc la dispoziție: ce noroc că ne ține camera strâns, laolaltă, ca să nu cădem. Sunt așa de îndrăgostită, ce noroc că existăm, tu și cu mine! Dar aici nu-i loc. Eu am mai mult decât un loc, am o casă întreagă în care ne putem face comozi. Așa nu merge. Cine e obligat să dea e mai sărac decât cel care dă de bunăvoie. Să sperăm că noaptea asta se va sfârși curând, iar eu voi putea să încetez cu treaba asta stupidă de a bate în ușă cu pumnii și cu picioarele. Oh, genunchii lui puternici în pantalonii de trening! – modelul ăsta nu-i stă bine, dar genunchii îi stau foarte bine, odată ce dispar pantalonii. Iar dup-aia, dup-aia, arătând cu degetul spre trupul meu, lui… nu, nu-i arăt ușa, pentru că asta am mai făcut deja de prea multe ori, deși nici nu ne cunoaștem de foarte multă vreme, ci o să-i indic, cu sfială (ceea ce nu e deloc apreciat, fiindcă fiecare ar trebui să dea imediat de înțeles ce are, la ce se pricepe și ce poate oferi. Îmi închipui scena asta cam ca în exemplul pe care ni-l dă Iisus, foarte meticulos, arătând spre propria inimă sângerândă, care de multe ori e prevăzută și cu niște accesorii șic, cum ar fi cununa de spini, plus vreo două-trei picături de sânge, ca indiciu suplimentar că lucrurile au început să se înrăutățească!), unde se află blestemata asta de

ușă, adică la mine în casă, unde nu se cade să și-o tragă așa din senin cu alta, care pe deasupra e și mult mai tânără. Bun, acum toate membrele sunt întregi, avem și un corp drept adăpost – nu mai e el foarte nou, dar, oho! Pe întuneric mai merge. Oare el nu vede? Sunt atât de îndrăgostită. De asemenea, în oglinda din hol, poți ghici oarecum expresia ochilor, dar imaginea nu e deloc clară. Cum se face că bărbatul nu percepe în femeie decât momentul în care corpul ei cască gura și țipă, țipă, țipă. Va trebui să-l dezvăț de asta. O să reușesc eu cumva. Tipul nu rezistă. Își astupă urechile. În schimb, nu sesizează nici măcar un singur ton amabil, de exemplu când stăm la masă. E complet afon. De fapt, e lipsit de maniere și grosolan. Nu i-a dat nimeni educație. Și e evident că nu poate suporta țipetele astea. Sau se preface că n-ar putea. Nu percepe țipetele decât atunci când oamenii le slobozesc din gură chiar în fața lui, dar țipetele lor îl lasă indiferent. De cele mai multe ori, oamenii stau în fața sau în jurul lui, niciodată în spate. Jandarmul vrea să-i aibă pe toți în raza lui vizuală. Unii sunt disperați, arată înspre rudele lor carbonizate din autoturism și-i împuie jandarmului capul cu bocetele lor. Străzile sunt toate o baie de sânge, o creatură rea și sângeroasă, de parcă oamenii s-ar fi născut doar pentru a fi sfârtecați apoi pe șosele. Mai demult se plătea intrare la un asemenea spectacol și nici nu existau șosele. Jandarmul se ține tare. Pur și simplu va ignora tot ce vine din partea acestei femei pentru că nici n-o vede când n-are chef s-o vadă. Ar trebui să se mai schimbe puțin, gândește ea. O să se schimbe el cumva. A văzut prea multe. Și oricum, chiar dacă n-ar fi văzut atât de multe, femeia asta ar fi fost prea mult pentru el. Toate ușile ei stau în permanență larg deschise. Oare ea nu observă asta? Ar trebui să le închidă odată, că trage curentul. Pe jandarm îl încearcă oare ceva ce s-ar putea numi frică? Bărbatul știe de mult ce are ea în

spatele ușii, nu-i nevoie să pătrundă prin efracție. Deși n-o cunoaște de prea multă vreme pe femeie, cunoaște, în schimb, și-n somn poziția tuturor obiectelor din casă, care unui om ca ea ar trebui să-i asigure confort, dar de fapt i se înfățoară ca niște lațuri în jurul membrelor, atâta timp cât nu sunt achitate integral. Cred că ușile astea vor rămâne veșnic deschise, în ancadramentul lor dintr-un material păros și aspru, pe care l-au îmbrăcat de nevoie, pentru a nu fi recunoscute ca uși chiar de la primul sunat, atunci când se deschid. Arată de parcă n-ar fi fost închise niciodată, da, da, ușile… Aș avea multe de apus despre ele. Când vine vorba de jurământ, bărbatul e în primul rând bărbat. (Pe cuvânt de onoare că ăsta nu-i singurul lucru pe care nu l-am spus eu. Oameni autentici și vii au spus-o cândva și o mai spun încă, atunci când li se permite.) Niciuna dintre numeroasele femei care s-au perindat până acum prin viața lui nu și-a exprimat dorința de a-l privi pe acest bărbat ca pe o ființă apropiată și prietenoasă. Aici, în acest loc, nimeni n-a fost nevoit să părăsească liceul înainte de vreme, pentru simplul motiv că nimeni nu mergea la liceu. Aici, în acest loc, nu și-a abandonat nimeni studiile ca să obțină alte satisfacții, pentru care n-ai nevoie nici de bani, nici de poziție socială. Pozițiile pot fi, oricum, inventate, iar unele se găsesc. Și aici, pe fițuica asta: sunt mereu aceleași, doar oamenii trebuie să se schimbe. Cu ilustrații și fotografii. În orice caz, pe aici toate femeile au încercat după un timp să scape cât mai repede de bărbații lor. Ar fi răsuflat pesemne ușurate, ca atunci când rudele pleacă în sfârșit fără să te despoaie, deși ar fi avut nevoie urgentă de un pulover. Îi cunoști prea bine. Sunt ca și tine, numai că în altfel.

Vasăzică, aici, pe treptele reci, o fostă corespondentă de presă, traducătoare și pianistă de ocazie din metropola sălbatică și haină își sprijină

capul în mâini și bocește. Știe în câte limbi poți implora și pe ce ton, fiindcă ea însăși cunoaște destule astfel de tonuri. Ar trebui însă să știe și că tonurile astea n-ajută la nimic dacă nu vrei să auzi și să simți sau dacă n-ai niciun receptor pentru ele, nici măcar unul ascuns într-o plombă, capabil să le detecteze. Femeia asta nu poate fi înțeleasă. Asta-i situația. Nu se poate face nimic. Întrebarea, de care între timp aproape că am uitat, deși a fost pusă de atâtea ori, sună în felul următor: cum se face că, din senin, ușa locuinței e încuiată pe dinăuntru chiar cu cheia lăsată în broască? Și cum de nu merge cheia de rezervă? Oare fiindcă nu intră în broască? Nu. Pentru că e afară, în fața casei, sub preșul de la ușă, unde nu putem ajunge. Dar oricum n-ar descuia ușa, dacă de partea cealaltă a încuietorii s-ar afla o colegă. Toate astea nu se pot spune oare mai simplu? Ei bine, eu nu pot. Și cum de mai așteaptă femeia, mai ales că acum și-a constrâns și trupul să aștepte împreună cu ea? Pentru cine face asta? Să eliberăm corpul de barierele sale și să fim foarte sinceri cu noi înșine: înțeleg că bărbatul iubit nu poate să vină cu fetișcana acasă, la nevastă-sa, dar am citit destule romane despre asta și despre alte cazuri la fel de neplăcute. Te rog, vino pe la mine și spune-mi ceva frumos, i-am spus – cam obraznic, nu-i așa? – după ce el îmi studiase actele, pe șosea, cu multă atenție, de parcă ar fi avut în mână niște texte de lege pe care avea de gând să le aducă personal oamenilor și să le dea cu ele în cap. Totul era ca săpat în piatră. Din partea mea, n-avea decât să apuce c-o mână nuiaua și cu cealaltă fundul meu, pentru că, într-adevăr, mă purtasem rău în trafic (nu dădusem prioritate, deși – ce-i drept – nu venea nimeni din nicio direcție, iar pe ăla care a venit până la urmă nu l-am atins nici cu privirea). Jandarmul a șovăit, m-a fixat cu niște ochi care păreau lațuri, o, da, așa începe o relație, chiar dacă doar una cu propriul tău trup, oricum, o relație cu

totul nouă. Și apoi m-a apucat de braț, mi-a apucat brațul. În timpul discuției aprinse cu mine, mi-a cuprins, distrat, cu o mână, partea de sus a brațului. Iar eu așteptam deja și cealaltă mână, când are de gând să vină și ea, mă rog frumos? Așa că am spus: când vii să mă vezi, trebuie să te aduci în primul rând pe tine! Da, fii mereu tu însuți. Îmi placi așa cum ești. Ești bărbatul visurilor mele. Înalt, puternic, blond, cu ochi albaștri, arăți ca un viking, doar ceva mai scund. Exerciți o mare atracție erotică asupra mea. Și, în afară de asta, pentru mine ești stânca din mijlocul valurilor, după care am tânjit mereu; chiar așa scrie aici și, din partea mea, poate să rămână neschimbat. Ce bine că te-am cules mai întâi de pe stradă, apoi am primit amenda, după care te-am revăzut la locul unde ne dăduserăm deja întâlnire și unde stăteam cu ochii plecați, cu părul blond caucazian căzându-mi pe frunte, într-o tunsoare scurtă, modernă, te-am revăzut așadar la o terasă din capitala landului – pur întâmplător, ar putea crede ceilalți clienți ai localului – și, astfel, te-am regăsit definitiv și, dacă ar fi după mine, pentru totdeauna. Așa, stai să-mi trag răsuflarea fiindcă acum vreau să stabilesc o dată pentru totdeauna cât valorez eu în greutate netă. Că eu sunt aceea care dă tonul era de așteptat, doar am văzut aproape tot ce se putea vedea și am și înțeles mai tot ce am văzut. Dar nu m-am așteptat că n-o să dai nicio atenție țipetelor mele pe diverse tonuri. Ai adus, în schimb, o ruletă; ce vrei să faci cu ea? E timpul să delimitez spațiul rămas, spațiul liber de care am nevoie, înainte ca fundul tău să se poată așeza pe trunchiul meu de stejar (patul e făcut din lemn masiv de stejar, fără niciun pic de fier, e nou-nouț, doar că n-are niciun cui[14]!). De ce nu mă asculți? Trebuie să se mai repete de câteva ori asemenea ocazii, până o să mă simt și eu mai bine. Tot ce mi-a rămas e o scânteie de rațiune care mi-a aprins mânia, iar de aici s-a iscat un incendiu fără flacără, care îmi mistuie cu

repeziciune opiniile și concepțiile despre viață. Știu, știu, trebuie să țin pasul cu toate fetițele astea proaspete ca niște flori, din ultima recoltă, care abia au ieșit din copilărie. Dar nu pot. La urma urmei, și tu ești deja bunic. Anul acesta a trecut Valentine's Day și tu nu mi-ai adus flori. Poate că experiența e de neînlocuit? A mea sigur nu este. La o femeie, experiența – oricât de bogată – e înlocuită imediat și fără niciun fel de regret de tinerețe. Dar nici tu nu mai ești tânăr. Pe de altă parte, când îmi pun ceva în minte, nicio întreagă organizație pacifistă n-ar fi în stare să mă scoată din războiul cu mine însămi, pe care sunt gata să-l încep imediat. Sunt o luptătoare, la naiba, vorbiți cu mine și o să vedeți. N-ar trebui să-l iubesc pe bărbatul ăsta, dar o fac. Așa trece timpul. Asta e durerosul adevăr. Nicio scrisoare, nicio vedere, niciun telefon, nicio despărțire, nicio decizie, nicio logodnă, pur și simplu nimic nu mai merge fără el, doar rânjetul gol și deșert al morții, care nu merge, de fapt, ci se apropie tot mai mult, în loc să se țină la distanță. Dar mi-a mai rămas totuși destul timp și poate că tocmai cel mai bun. La vârsta mea, statistic vorbind, distanța față de moarte e cam de 38 de ani, sau poate ceva mai puțin. Îl implor să-mi dea voie să-i scriu, dar soția lui n-a văzut niciodată vreo scrisoare care să-i fie adresată lui, cu excepția celor de la bancă. Bănuind că iar a fost depășit vreun termen de restituire, femeia ar deschide imediat plicul și i-ar smulge conținutul. Iar dacă devin prea insistentă, el o să plece, doar a mai plecat o dată; știe bine care sunt regulile jocului. La un moment dat o să-mi revină luciditatea, și de data asta o să și rămână alături de mine. Dar înainte de asta mai vreau să vin și să plec eu de câteva ori, ca să mă pot face din nou comodă la mine acasă. Cu atât mai mult acum. Cine sunt eu oare?

Îmi vreau binele când îl iubesc, dar ce-i mult e chiar prea mult, cel puțin pentru mine. Pur și simplu nu m-a mai vizitat după ce l-am rugat să mă ia cândva de soție. Panica mă termină. După trei săptămâni se întoarce, iar eu încerc, în disperare de cauză, să-l meditez la engleză sau la franceză (!), limbi de care ar putea avea nevoie pe viitor, în caz că șoferițele străine ar vrea să-l întrebe ceva. Dar el nu vrea decât să stea, comod, fără să se gândească la nimic și nu se lasă tulburat din această inerție decât de mișcările strict necesare, cum ar fi descheiatul la șliț pe care-l știe și în somn, ca un câine tânăr, doar că un câine n-are nevoie de șliț. Cred că tocmai amestecul ăsta de somnolență și alertă mă atrage la el. E ca și cum un autor inocent și neajutorat s-ar forța să-mi scrie mereu scrisori porcoase. Și totuși, în afară de chestiunea pur fizică, bărbatul ăsta nu-mi face nimic, nicio reparație, deși la mine în casă e o nevoie constantă de forță fizică pentru treburile casnice. Dar, atunci când aproape că e prea târziu, el mă ascultă din nou cu atenție, de parcă aș fi doar eu pe lume, atingându-mi în timpul ăsta brațul sau umărul sau șoldul și privindu-mă până când mă las iarăși dusă de val. Până vine refluxul, căci eu – fără să fac investigații și fără să-i pun vreodată cuvintele la îndoială – iar i-am împrumutat bani. Nici pe el nu-l întreb nimic. La întrebări prostești, poștașul iubirii îți răspunde: *host not known.* Mă ia cu frig și cu fierbințeală la cel mai simplu gest pe care-l schițează în direcția mea, gest pe care aș putea să-l descriu dacă n-ar fi de-o frumusețe de nedescris. A doua zi, descrierea mea ar arăta deja ca tocurile scâlciate ale unor pantofi uzați, pentru că atunci el ar face cu totul altceva, un lucru la care eu nu m-aș fi așteptat și care ar fi mult mai frumos. Uneori e tandru și; atent, în schimb eu – după ce am așteptat săptămâni la rând clipele astea – sunt extrem de emoționată și trebuie să iau un calmant. Dar când mă apucă de braț, bărbatul ăsta

ar putea să ceară în aceeași clipă, indiferent de la cine, dreptul de tutelă asupra mea, eu, cel puțin, i l-aș acorda imediat. În schimb, cu altă ocazie, eroul meu mă târăște de păr prin toată casa – de părul meu decolorat și rărit după atâtea vopsiri repetate cu toate că ar fi fost, de fapt, rândul brațului să fie atins cu delicatețe, Așa începem întotdeauna. Și continuăm. Într-o zi, bărbatul ăsta îmi sfâșie pur și simplu pantalonii între picioare și începe niște manevre destul de brutale acolo jos, deși eu aș fi avut chef de un joc mai tandru și mai drăgăstos, Mă las pe mâna lui, dar vreau să-mi fie respectată măcar demnitatea. Pe de altă parte, dacă nu pune mâna pe mine deloc, încep să-mi doresc să fiu bruscată. Prefer celălalt, stil, dar nu îndrăznesc să i-o spun, fiindcă atunci o să mai vrea și o garnitură care să-l sature. Toate astea se întâmplă în timp ce eu continui să am încredere în dragoste, ceea ce ar trebui să facă toți oamenii. Dar mai întâi trebuie să te ungi bine de tot cu o cremă de protecție, ca să nu te ardă soarele ăsta puternic. Câteodată se poartă ca un copil rău, cotrobăind prin organismul meu de femeie, unde sper că toate organele vor rămâne la locul lor până la adânci bătrânețI, deși nu se știe niciodată… Atârnând libere, ușor căscate și ciocnindu-se unele de altele, vă rog, îmi permiteți să vă prezint organele mele care au toate drepturile, inclusiv pe acela de-a vă lua permisul de conducere sau de a vă emite mandat din partea organelor, când apare el însă, hm, nici nu știu cum să vă spun – în fața lui, organele fac drepți fără să știe încă ce li se cere, dar ele sunt oricum dispuse. Poate că eu nu sunt, dar cui îi pasă. Ele stau smirnă, ca un copil scos la tablă, pe vremea când profesorul mai avea încă autoritate. Stau toate ca unul. Nici n-au fost atinse bine de el, numai de el, și ele se și deschid, labiile mele – ca niște mici obloane cu simțăminte foarte speciale deși eu tocmai voiam să le închid și să mă ascund de lume îndărătul lor. Dar ele simt ceva doar în prezența

acestui bărbat. Nu le înțeleg. Nu înțeleg de ce. Nu mă înțeleg nici pe mine. Și totuși: acum, cel puțin, corpul meu vorbește din nou cu mine. Ce noroc că nu e prea târziu! Și ce noroc că atunci când citiți toate astea trebuie să tăceți. Spuneți-le, vă rog, și radioului dumneavoastră și celorlalte aparate de emisie-recepție – uf, deja nu mai pot nici ele – că n-ar fi o idee rea să facă la fel! Ah, ce nesăbuit e bărbatul ăsta că pleacă tocmai acum! Abia a venit și nici n-a apucat să se uite bine la mine. De fapt, în afară de gaură, n-a văzut mare lucru – el, care explorează veșnic adâncurile. Și dacă s-ar fi gândit ceva mai mult, poate că ar fi avut să-mi spună și altceva decât ceea ce mi-a spus de fapt. Scurgerea de la baie, robinetul de apă caldă de la bucătărie, până și boilerul – toate au câte ceva. Și eu am ceva, care poate fi trecut cu vederea sau îndeplinit. Am un dor. Sigur că el ar putea să repare toate astea, doar îi place să meșterească. Dar n-o face. Zice să trec mai întâi casa pe numele lui și dup-aia mai vedem noi. Asta e un pic cam mult, nu vi se pare? Dar eu oricum n-am copii și nici nu voi avea de-acum încolo. Sunt singură.

Mă rog, prefer să învălui în mister motivul pentru care sunt totuși atât de mulțumită, de fericită chiar, atunci când el este pur și simplu în preajma mea și-mi bagă fie și un singur deget în pizdă, foarte liniștit și pentru a mă liniști și pe mine – de dragul de-a o face, dar, desigur, oarecum și de dragul meu – așa cum îi dai unui bebe! ui; suzeta, doar că pe acela n-ar trebui să-l scuturi în halul ăsta, ca nu cumva să-i cadă capul. Dar ca să mă arunce 4 nici n-a terminat bine și eu vreau din nou, încă și mai mult, mult mai mult, ba chiar mi-am pus în minte să fac iar un scandal monstru –, dar ca să mă arunce, cum spuneam, cu toată frumusețea mea, pe care acum câteva zile a ejaculat la întâmplare, fără să se uite ce sau pe cine nimerește, deci ca să mă arunce azi pur și simplu

afara pe scări, după ce, cu o clipă mai înainte, fusese încă deosebit de tandru, ei bine, așa ceva nu mi s-a mai întâmplat, niciodată. Dar știu că are tupeu omul. Nu-mi vine să cred și nici n-am mai auzit vreodată de un caz asemănător. Nu eram pregătită pentru asta. Deraiez pur și simplu, sunt desfigurată și îngrozită. Deja făgașul pe care urma sa între era pregătit să-l primească și deodată se întâmpla una ca asta! Nici măcar nu-i un accident grav. Doar o deraiere. Acum el a plecat de tot. Ba nu, sper că mai t> încă aici, ticălosul minunat, și că-mi dă voie să-l privesc pe gaura cheii în compania unei minore. Dar de fapt nici atâta lucru nu-mi dă voie, deși știe că m-ar durea foarte mult. Vrea să mă facă și mai geloasă? Sper să se întoarcă măcar mâine – inima mea este și a ta, hm, inima lui este și a mea – și să mă lase să-i spăl cămașa pe care și-a dat drumul de data asta, așa, pentru variație. (Doar în mine refuză cu încăpățânare să ejaculeze, pare-se, din principiu. Se vede că permisul meu de conducere i-a fost de-ajuns ca să-și dea seama că vreau să preiau conducerea. Trebuie să mă dezobișnuiesc de asta. Așa spune îndrăgostita care a făcut cunoștință cu o persoană extraordinară. Când, de fapt, eu aș renunța bucuroasă la conducere în favoarea lui. Dar să șofez tot aș vrea, la urma urmei mașina e a mea.) Și, ca atare, a fost nevoit să îmbrace altă cămașă, curată, de exemplu pe cea de la uniformă. Cu toate că el mai este încă aici, eu aștept cu nerăbdare ziua de mâine, când vom fi iar doar noi doi. Atunci va discuta în liniște cu mine despre toate astea. Până și un animal are mai multe drepturi, n-am dreptate? Dar animalul n-are chiloți pe care să și-i dea jos, așa că distracția e doar pe jumătate. Ce nu mai rămâne oare din mine însămi, din moment ce pe mine nu mă răscumpără nimeni? El trebuie să plece la serviciu. Prevăzători, jandarmii au stabilit cu mult înainte suma răscumpărării. Vine la rând tura următoare, care iarăși are de-a face cu

conducătorii auto și trebuie să teacă prin multe momente neplăcute. În schimb, nu le este niciodată milă de cei învinși.

Oho. Jandarmul meu a apărut deodată la ușă și eu nici nu mi-am dat seama. Pur și simplu a deschis ușa, uite-așa. Gata. Acum puteți să vă îmbrăcați la loc, fetelor. Așa merge treaba, repede. Cam așa ceva spune jandarmul sau doar gândește, fiindcă nici n-are nevoie s-o spună. Mă uit în urma voastră să văd dacă n-ați uitat ceva, spune el, apoi mă uit dincolo de voi, pentru că aici nu găsesc niciodată nimic. Mai vrea cineva să-mi simtă limba adânc în fundul gâtlejului, așa cum vă place vouă, iar pe mine mă doare al naibii de rău? Limba asta s-ar potrivi, de fapt, cu gâtul vostru, vouă v-ar sta mai bine cu ea, cu biata mea limbă chinuită. La asta vă gândeați amândouă, nu-i așa? Eu m-aș bucura dacă m-ar scăpa cineva de organele mele, că eu m-am săturat de ele. Dar voi vreți să mi le încredințați și pe ale voastre, ca să am de două ori pe-atât. Să fie toate pe capul meu. Jandarmul gândește: în loc să mă ușurez, m-am încărcat și mai mult. Am senzația idioată că în orice moment aș putea să-mi pierd controlul rațional asupra mea și că atunci s-ar întâmpla ceva de care n-o să-mi mai amintesc după aceea. Oare nu-i ăsta un act canibalic din partea voastră, doamnelor, orgasmul ăsta pe care trebuie să vi-l ofer eu în permanență, în timp ce voi vă culcați pe spate și așteptați? De ce vă place oare atât de mult să aveți un stăpân și de ce vă mirați pe urmă că există riscul – asupra căruia nu v-a prevenit nicio f companie de asigurări – să ardeți ca un chibrit? (L-o mai fi auzit și altcineva, dintre cei care l-au strigat vreodată, vorbind atâta? Omul tace mai tot timpul, iar unii cred că nici nu știe să vorbească, ginerică ăsta căruia cel mai mult și mai mult îi place să mănânce friptură de porc. Nici măcar puloverul pe care i l-a croșetat Penelopa lui nu i se potrivește. O, soartă,

n-ai cumva și un altfel de fir? Nici culoarea nu-mi place, dar femeia își spune în sinea ei: de-acum o să știe că m-am gândit la el!) Rari găsești om mai brutal și mai grosolan decât el, afară doar de momentele în care se îmbată, ca întotdeauna, tăcut și, perseverent. Atunci devine aproape politicos și ai zice că e o persoană distinsă, numai că și atunci joacă după cum își cântă el însuși, bătând ritmul cu degete harnice, care lovesc sacadat și constant carnea altuia. Totuși, uneori – rar, ce-i drept – turuie ca o moară stricată, așa cum fac mulți taciturni recunoscuți. E o trăsătură aproape feminină a dăruirii de sine, de parcă obscenitățile șoptite printre dinți s-ar putea revolta dacă el nu le-ar elibera la timp din închisoarea propriilor trupuri, făcându-le astfel să recidiveze și să-și atragă din când în când și câte o pedeapsă.

Vasăzică, el deschide ușa. Deschide și gura, iar între buzele mele și ale lui au loc din nou anumite evenimente, observă femeia chiar în momentul în care se și întâmplă chestia asta și când deja e prea târziu. Apoi mă dă deoparte și se șterge cu o mișcare fugară, în timp ce transpirația i se prelinge pe tâmple și pe la colțurile gurii. Iată, deja i-au apărut alte broboane de sudoare pe frunte și pe nări. N-ar avea, de fapt, niciun motiv să simtă teama asta care-l cuprinde uneori, dar, cu toate astea, ea i se strecoară mereu în suflet, cu mare ușurință. Numai mie mi-a mărturisit o dată, beat fiind, că îi e frică să nu fie mâncat de viu de femei. Nu-i place să sărute și de-aici am tras propriile mele concluzii: trebuie să-l protejez. La nevoie, chiar de el însuși. Păcat că sunt nevoită să i-o spun pe șleau. Cel puțin când e cu mine n-are de ce să-i fie frică, iar ca să se excite, i-am spus, atunci când e cu mine, frica nu-i e de niciun folos. Acum, de când îl cunosc pe el, nici mie nu-mi mai e frică. Însă el vrea să spună altceva. Preferă ca femeile să se teamă de el. Te și miri cât poate să greșească. Câți oameni sunt oare pe lumea asta care să-și

dorească să dispară fără urmă? Foarte puțini, cred eu. Cei mai mulți vor să lase ceva care să le supraviețuiască, indiferent dacă e vorba de nepăsarea cu care se așază la volan sau de realizările lor în domeniul artei sau al industriei. Despre rușine nu vreau să spun nimic, pentru că există destui care să vorbească suficient de elocvent despre ea. Rușinea se roagă să rămână și ea, vrea să scrie despre sine și să țină și câte un discurs. Ceea ce e destul de neobișnuit. Cel care o are, în schimb, vrea să se scoale de la masa de restaurant pentru că a mâncat tot. Vrea să plece în căutarea altor părți rușinoase; de ale mele s-a săturat deja. Aha. Traduc vorbele jandarmului în limbajul civililor: pe voi trebuie să vă pipăie omul și să vă lingă tot timpul, spune el. Nu-i dați pace niciun pic. Sunteți în stare de orice pentru asta, chiar și să vă transformați în instrumentul meu. Sau să va transformați într-un alt instrument, despre care vă apun eu că-mi place mai mult și la care știu să cânt mai bine, adică într-un zumzăit de vioară. Mai rămâne să vă învăț cum sună flautul. Ce?! Vă duceți cu prietenele la spectacole de striptease, doar pentru doamne, hi-hi, ho-ho! și le băgați stripperilor bancnote mari în slip ca să constatați dup-aia că vă lipsesc bani? De două ori v-ați pierdut capul în felul ăsta? Cum îi zice trupei ăleia de stripperi? *The* nu știu ce. Nu, nu The Kennedys. Și țipetele astea isterice, atunci când vă strângeți mai multe laolaltă, țipetele astea îngrozitoare care mi se par, în fond, expresia celei mai crunte singurătăți! Unde în altă parte ați putea face atâta gălăgie decât în mijlocul neantului? Sau nu, tocmai dimpotrivă. Femei. Slăbiciunea voastră este că, spre deosebire de mine, voi nu puteți rămâne singure cu voi înșivă. Nu văd niciun alt motiv pentru f care v-ați putea dori pe unul ca mine. Iar în clipa următoare începeți din nou să scoateți sunetele alea stridente, pe care le urăsc, anume ca să ne contraziceți atunci când noi,

bărbații, vrem să plecăm de lângă voi. Și asta pentru că vă închipuiți că nu ne mai întoarcem niciodată. Țipete, iarăși țipete care de data asta, spre norocul meu, vin de la celălalt capăt al corpului vostru, astfel că nu există pericolul să-mi spargă timpanele. Mă rog, depinde de ce capăt al vostru mă ocup în momentul respectiv.

Jandarmul cunoaște cuvântul „instrument” de la orchestra locală de suflători care face repetiții la remiza de pompieri. De aceea am tot dreptul să-l folosesc aici. Altfel, ar fi ieșit prost și ar fi trebuit să aleg altă imagine, ceva despre lemn și topor sau despre fierăstrău și tăiatul crăcii de sub picioare. Sau ar fi trebuit să scriu o porcărie, ceea ce nu mi-ar fi făcut deloc plăcere. Vă spun, domnule baron Prinzhorn de la FPÖ[15]: revistele cu anunțuri matrimoniale jonglează întruna cu astfel de cuvinte care vor să spună altceva decât lasă să se înțeleagă. De ce n-or vorbi pe șleau? Și de ce nu ne spuneți și dumneavoastră pe șleau ce vreți, domnule Prinzhorn? Vreți să puneți mâna pe toată țara și s-o futeți sau ce? Deci destinatarul acestor cuvinte este un fel de copil – din fericire unul major – care nu știe cât de mari sunt cuburile pe care le-a desprins din cariera de piatră de jucărie primită în dar de ziua lui. Până și solitarul închis în sine poate spune aceste cuvinte celui dispărut și iarăși nimeni n-o să mai asculte pe nimeni. Aș putea sta zile întregi așa, tăcută, sub omul ăsta, gândește femeia, cam tot atât de mult cât a durat cândva perioada lui de dezvoltare defectuoasă, care probabil că a început în copilărie, după cum mă lămurește un ghid psihologic pe care l-am cumpărat de la librărie cu 340 de șilingi și l-am consultat încă din metrou. Mda, cred că perioada asta o să mai țină până când împlinește șaptezeci de ani, după care hormonii or s-o ia în altă parte, se vor domoli sau poate nu, cine știe. Bărbatul ăsta nu cunoaște mila față de nimeni. Este, ca să spunem așa, un suporter al lui însuși care doar arareori are prilejul să jubileze pe

deplin și să se manifeste prin strigăte de încurajare, cum ar fi: eu sunt maestrul incontestabil al organelor voastre sensibile pe care le-aș numi aici acceptabile, dar destul de comune. Asta vă privește pe amândouă, Gerti și Gabi, și credeți-mă că am destule posibilități de a face comparație, precum și nenumărate alte posibilități, atât de multe că nici nu mă pot folosi de toate. Oricum nu-ți ajută la nimic, totul se sfârșește în mormânt. Cum s-a întâmplat și cu mama. Sfârșești ca un obiect – cam așa îmi simt eu corpul, care stă să explodeze sub mine, dacă nu mă deschei repede la șliț. De-aia și funcționează așa de bine, corpul meu, vreau să zic. Pentru că reușesc să-l stăpânesc, iar el este un adversar respectabil și imprevizibil, chiar și pentru mine. Prefer să-i găsesc corpului meu un fundament solid, până să se întâmple vreo nenorocire și să se răstoarne statuia pe care mi-am ridicat-o pentru a nu fi absorbit de vidul din jurul meu. Trebuie să fug mereu de acest vid și numai averea ar putea, eventual, să mă rețină. Tot ea mă ferește cel mai bine și de căderea în groapa aia plină cu șerpi care sunt scoși de-acolo cu gălețile și care spânzură pe margine, în jos. Groapa e o capcană pe care o visez foarte des. Habar n-am cine mi-a săpat-o. Din moment ce o visez, să fi fost oare eu însumi? Poate că șerpii morți simbolizează excesul de avere acaparată? Totuși, găleata are o gaură prin care se scurge toată mizeria, iar înăuntru nu rămân decât șerpii care-mi arată paradisul. Doar pomii fructiferi ar trebui să binevoiesc să mi-i sădesc singur. Sau să caut pe cineva care să aibă deja așa ceva. Avere nu poți să ai niciodată destulă, fiindcă noi tindem în general după ce-i mai greu; asta-i soarta de care nu scapă niciun om. Însă cel mai mult ne-ar plăcea să scăpăm de ceilalți oameni pentru a le lua și puținul pe care-l au. Așa că, doamnelor, nimeni nu vă tratează ca pe niște instrumente muzicale și nici nu vă face să cântați așa cum o fac eu. Eu decid totul,

când, unde și de câte ori. Sunt cel mai bun bărbat pe care l-ați avut vreodată și altul n-o să mai găsiți. Sunt foarte conștient de calitățile mele și o spun mereu: sunt un magician.

Acum jandarmul trebuie să se ducă iarăși pe la Gabi. Pe fata asta o chinuie din când în când apatia copiilor care au de toate. Astăzi însă mă vrea tocmai pe mine, se gândește bărbatul. Ce sunt eu pentru ea? Vreun ștrengar cu gropițe în obraji și carnea fragedă, în care-i place să-și înfigă dinții? Doar îi dau voie să se miște și singură sub mine. Ba chiar mi-ar plăcea s-o privesc făcând asta. Iată c-am terminat din nou. Gabi trebuie să plece, mama o așteaptă în fiecare seară cu masa. Da, da. Ei, bine. Uite că pleacă, Gerti. Uite-o că se îndreaptă spre ușă fără să te învrednicească nici măcar c-o privire, în schimb, un pic mai încolo eu o să ți-l dau iar pe cocoșelul meu voios, ia uite-l că și-a țuguiat buzele de pe-acum și-ți fluieră o melodie, cu toate că-i frânt de oboseală, bată-l norocul! Nicio grijă, o să te mai aștepte el și altădată, oricum nu în clipa asta și poate că nu astăzi. Te rog, fii înțelegătoare. Nu mai sunt nici eu prea tânăr. Bine, fie, atunci astăzi. Mai târziu. Promit. Eventual mult mai târziu. Cum evită el grijile și necazurile, mititelul, pe care l-am lăsat să crească special pentru tine – după cum pari tu să crezi evită griji și necazuri ca un întreg partid politic. Asta mi-a spus-o mie, înainte s-o împroaște cum se cuvine pe Gabi, pezevenghiul. Aha. Și pentru asta o feliciți pe Gabi, pentru că pleacă? Nu fi rea. Dar pe mine nu mă feliciți? Că doar eu am muncit mai tot timpul! Și crezi că-i puțin lucru? Acum ți-a revenit piuitul? Și pentru asta aveai nevoie de el, ca să zbieri la mine în halul ăsta? Așteaptă! Acuși mă întorc și-ți trag o chelfăneală cu bătătorul de covoare! Adineauri ți-am pus vocea alături de a mea, tu ai renunțat la ea de bunăvoie, dar nici eu n-am folosit-o pe a mea. Exact. La

mine era vocea, tu mi-ai dat-o, așa că n-ar fi fost cazul să urli atâta pe-afară ca să ți-o dau înapoi. Ce? Am și gemut? Și de ce să nu gem? Că asta e casa ta te cred pe cuvânt, mi-ai mai spus-o de cel puțin cinci sute șaptezeci de ori. Știu. Dar casa n-ar avea nimic de spus, dacă ar putea vorbi. Ba, mai degrabă, cred că mi-ar da mie dreptate. Și n-ar mai face nici atâta tămbălău.

Păi dacă vrei tu neapărat acum, înseamnă că vrei și gata, n-ai ce face. Deși am spus foarte clar că mai târziu, dar tu n-asculți, nu vrei să asculți, vrei să pipăi! Hai, treacă de la mine, te mai iau o dată la scărmănat. Doar la tine în pivniță n-am făcut-o până acum. Hai atunci în bolta subterană, pe care ai declarat-o cea mai mare comoară a ta! Mișcarea nu strică, de-aia m-am hotărât până la urmă să fac călătoria asta. Iar pe tine o să te învăț eu ce-i răbdarea, fiindcă am de gând să te las să aștepți iar ore și zile în șir. Și ce dacă m-am întâlnit întâmplător cu Gabi pe stradă? Poate că m-a și pândit, eu n-am nicio vină. Am văzut-o deodată lângă mașină, aterizase acolo ca din senin, nici n-o auzisem venind. Stătea acolo ca aproape în fiecare dimineață, când se preface c-o ia spre stația de autobuz, după care o șterge cu mine. Voia neapărat s-o iau în mașină. Iar eu eram acolo. N-am nicio vină. A fost momentul nepotrivit. Fiindcă, de fapt, nu era rândul ei. Dar ce era să fac? Ah, da, gata! Știu ce-ți place ție cel mai mult. Ia uite ce am eu aici între degete: e ud leoarcă, dacă facem abstracție de o anume durere, care nu poate decât să mă mire, fiindcă eu însumi nu simt mai nimic în astfel de cazuri. E ceva ce mă nedumerește de fiecare dată: chestia asta pe care o ai tu jos e ca la una tânără, ascunsă încă într-o tufă deasă. Tufa e foarte drăgălașă și ispititoare și, chiar dacă pe mine nu mă pasionează, găsesc că are totuși un avantaj. Acolo mi-ar plăcea cel mai mult să mă pitesc, dacă aș putea. Îmi imaginez că în spatele ei se ascunde

ceva de necuprins, ceva mare și sinistru, un șantier, o groapă neastupată ca lumea, în care mi-e teamă să nu cad. Mă bucur întotdeauna când ies de acolo, după ce mi-am plimbat buzele pe marginea gropii. Noroc cu casa care se închide deasupra mea de fiecare dată, ca o pereche de picioare, și mă face să mă simt în siguranță. Până la urmă, n-a meritat să te dezbraci. Mă uit la tine: tot dezbrăcată erai și adineauri. Mă rog, e riscul tău. De ce-ți arunci mereu hainele de pe tine când mă vezi? Și încă ceva: vrei să mă înjosești cu numele astea de alint pe care mi le dai? Ar fi mult mai simplu să rămâi îmbrăcată. N-ai ce-i face. Dacă vrei să mai vin pe la tine, ai grijă și singură ca fiecare papuc cu care-ți acoperi sexul să fie la locul lui. Poate că mai încolo o să mă răzgândesc și o să revin asupra ta. Acum însă nu te privesc în față, ci mă uit la tine ceva mai în jos. Și-ți spun acum o jumătate de adevăr: pentru casa ta plătesc un preț foarte mare, dar mai mult decât atât n-am de gând să dau. În fine, poate un pic mai mult. Dar să faci pereche cu mine nu merge. N-ar funcționa nici dacă ai fi mai frivolă decât ești. Pur și simplu nu merge. Sunt prea rapid pentru tine, doar trebuie să mă descurc zilnic în traficul care e la fel de rapid. Traficul s-ar desfășura și fără mine. Eu sunt de prea multe ori în altă parte. Vreau să plec de lângă mine înainte chiar de-a mă instala cum se cuvine. Ce-aș mai vrea să plec și de lângă tine, dar nu îndrăznesc să mă îndepărtez de tot. Casa ta nu poate să fugă după mine. Asta poți numai tu. Abia când o să mor, organele mele n-au să-și mai găsească nicio întrebuințare în voi, femeile. Atunci o să fiți liniștite. Atunci voi fi și eu liniștit. Mi-e frică numai la gândul că începeți iar să mă pipăiți peste tot, exact când aș vrea și eu să mă instalez comod în mine însumi și să mă bucur de propria-mi persoană. Sunteți repezite și lenește în același timp. De când v-ați descoperit corpul, nu vă mai săturați de privit. Acum vreți, să confiscați și corpurile

altora. N-am idee cine v-a învățat așa. Voi existați numai pentru mine. Aha. Parcă ați fi doctorițe și m-ați doftorici, mi-ați dona lichide – care pentru mine însă sunt corozive – și v-ați lua în schimb din mine un fel de aliment de bază, care vă trebuie la nu știu ce și pe care-l tot fierbeți în oalele voastre, împotriva mea. Mă topesc în mâinile voastre, așa cum doriți voi. Sau nu, de fapt nu asta vă doriți, voi vreți să mă aveți la îndemână și data viitoare. Ei bine, închipuiți-vă că e exact ce vreau și eu. Asta vreau și eu! Vreau să plec. Voi nu vreți decât să vă lăsați duse de val. Dar eu vreau să plec cu adevărat! Am tendința să ajung mereu în situația penibilă de a fi
ciupit și mângâiat de mâinile voastre, iar în final rupt în bucățele și pus pe făraș. Ciudățenia e că astfel apetitul meu crește la cote maxime și se întoarce iar la voi. De parcă aș vrea să fiu ras de pe suprafața pământului. Dispariție, frumoasă nevoie de dispariție! Voi nu faceți decât să zbierați: sunt aici! Prezent! Ca femeie! Prezentă pur și simplu ca femeie! Locul ăsta e ocupat! De mine! Al vostru e ocupat de voi, suratelor! Iar al meu de mine! Uită-te ce burtă ai, Gerti. Chiar dacă alergi, nu scapi de ea, însă ar fi foarte bine să alergăm împreună, tu și cu mine. Așa am fi unul lângă altul, deși nu-i obligatoriu. Am păstra o distanță minimă între noi. Silueta ta are probleme cu silueta. Uită-te la tine și la șoldurile tale! Păi locul lor nu e acolo, ar trebui să fie mai aproape de tine, ar fi cazul să se apropie cu vreo cinci centimetri pe fiecare parte. Așa, Gerti, vasăzică, nu vrei nimic sau vrei măcar degetul, care, la drept vorbind, ar trebui să-ți ajungă cu vârf și îndesat? Poți să răspunzi cu voce tare. Spune-mi tare și răspicat dacă-l vrei! Liniște. Acum vorbesc EU. Și vorbesc ca femeie. Aș vrea să mi se permită să spun și eu i ova, dacă tot sunt nevoită să scriu întruna. Căci a rosti ceea ce e de nerostit face parte din același arsenal – cum ar fi datul ochilor peste cap, linsul buzelor și scuturatul

părului – cu care noi, femeile, încercăm să le spunem ceva bărbaților, mereu același lucru, pe care ei îl cunosc deja. Sunt prea obosiți ca să ghicească ce vrem de la ei, iar ratele li se par prea mari[16]. Noi, femeile, vrem mereu același lucru. Și apoi îl mai vrem încă o dată.

Unele femei sunt – evident, din răutate – destul de dure atunci când iau ceva și încă și mai neînduplecate atunci când trebuie să dea. Nu poți să le întorci spatele fiindcă devin și mai nemiloase și te doboară odată cu ele. Iar dacă așa nu merge, apelează la argumente. Însă femeia asta este și rămâne slabă și îngăduitoare. Se topește. Sau e dură, cu gând să jignească pe cineva? Urina ei e populată de organisme dăunătoare și ea le tolerează până și pe acelea, de exemplu pe *trichomonas,* protozoarele minuscule pe care le-a luat de la jandarm. În rest, primește foarte rar cadouri de la el. Doctorul i-a prescris ceva, dar trebuie să se trateze și partenerul împreună cu dumneavoastră. Însă el refuză. Nu vrea niciun tratament, el nu execută decât sarcini oficiale. Nu are simptome. Domnule Janisch, nu vă jucați cu așa ceva. Altfel o să vedeți că toate femeile cu care vă culcați iau boala de la dumneavoastră, apoi dumneavoastră o luați iar de la ele, dacă nu cumva o aveți deja, ha-ha-ha. Dar pe jandarm nu-l supără nimic. E un primitiv, nu-i așa? Te și întrebi ce simte unul ca ăsta. O să zboare de pe motocicletă? Sau o să i se mute falca din loc? Femeia sugerează că mai târziu ar putea să-i dăuneze și lui faptul că e deja infectat și că o va infecta și pe ea din nou, după ce ea abia s-a vindecat cu medicamente, însă el nu. Aiurea, mie nu-mi dăunează niciodată nimic. Sunt un animal. După ce scoți miezul moale din femei, trebuie să le mai iei și restul. Femeia asta de aici nu numai că are poarta larg deschisă, dar a mai pus și un indicator, deși chiar că n-ar fi nevoie de așa ceva, mai ales când se uită la tine de parcă ar fi

cunoscut fericirea veșnică, pe care o promite doar Dumnezeu care s-a și lăsat bătut în cuie pentru asta. Așadar, femeia a cunoscut această fericire în persoana acestui bărbat, când el n-ajunsese încă bine la ușa din stradă. Fiindcă ea îi căzuse deja în plasă, nu, nu ușa; ușa îi scăpase din mână și se închisese de la sine. Câteodată, de furie, jandarmului îi vine s-o omoare pe femeia asta. Uite-o cum și-a scos la plimbare pretențiile țanțoșe (evident, asupra lui!). Atunci când o cunoscuse, lucrurile s-au petrecut în felul următor: ea stătea în fața lui, pe stradă, ca picată din lună, rușinată și un pic transpirată, pentru că se grăbea foarte tare, deși oricum mașina făcea toată treaba. Stătea în fața portierei de la mașina proprietate personală, hotărâtă ca de acum înainte să zâmbească doar la vederea lui, a jandarmului, să nu-și întoarcă privirea, oricât de mare i-ar fi încordarea, și, totodată, să-i scoată scula din pantaloni, care i se contura tot mai clar acolo jos, și să i-o aducă în fața ochiului ei interior, pentru ca aceasta să-i sară în mână cu o singură frază: te iubesc. În tot timpul ăsta, jandarmul se străduia din răsputeri să nu-i tragă un pumn în față. Scrierea cu care i-a făcut curte e întipărită, cu litere de-o șchioapă, pe pantalonii jandarmului (fără să fie menționat și prețul. Dar îl puteți afla, dacă întrebați la magazin.). Între timp, jandarmul trebuie s-o reguleze cât mai des, de preferință în fiecare zi, de mai multe ori, bineînțeles cu ajutorul acelui organ cu față roșie și simpatică, un pic transpirată, de care ei îi place așa de mult, că nu l-ar mai lăsa din mână. A devenit femeie pentru bărbatul ăsta, transformându-se într-o întreagă clădire a municipalității, care-ți garantează dreptul la locuință pe viață. Deși o proprietate personală ar fi mai bună. Dar ea încă n-aude cu urechea asta, cu toate că întoarce capul în direcția indicată de el. După aceea ar urma lucrări de reamenajare a proprietății imobiliare, la care se vor adăuga

imediat, nechemate, toate celelalte lucruri: vreți mobilă? Poftiți. Mă vreți și pe mine pe post de marfă, bună de expus în vitrină? Cu mare plăcere. Asta-i cea mai bună ocazie de-a te oferi pe tavă care s-ar putea ivi vreodată. Obțineți această casă doar dacă primiți cadou și covorul, și toate lucrurile din ea. În caz contrar, pierdeți totul și se va așterne liniștea în jurul dumneavoastră, pentru că va trebui să înnoptați sub cerul liber. Abia când or să vină și celelalte animale sălbatice veți auzi ceva, dar va fi deja prea târziu. Bărbatul se teme în fiecare zi de asta, absolut fără niciun motiv, iar banca are grijă să-i amintească și ea, *dies irae.* Probabil că simplitatea comportamentului său și zelul depus în urmărirea scopului se datorează datoriilor de la bancă. Asta-i bună! Femeia asta chiar trebuie să se topească și să ți se scurgă prin toate orificiile, atunci când se înfierbântă? Iar tu trebuie să te și înființezi imediat la această doamnă pretențioasă, care până la urmă ia tot ce i se dă, orice-ar fi, chiar dacă are mania contrazicerii și spune mereu că vrea mai mult. De la ea te poți aștepta la multe. Și, odată ce ai pus-o în funcțiune, abia dac-o mai poți opri la timp, că ea clocotește deja de dragoste și dorință față de acest bărbat minunat. Un gest drăguț, nu credeți?

Dacă-i pe-așa, mai bine stau acasă și-o pun pe mama să-mi gătească un gulaș, ce naiba! Acasă pot să pun să mi se facă tot ce vreau, dar vouă, femeilor, care sunteți nemiloase și nu vreți să iertați nimic, vouă trebuie să vi se ghicească dorințele din ochi, înainte de a nu vi le îndeplini și de a vă răstigni din nou, până ajunge să se îngroape între scândurile sicriului. După cum spuneam, Iisus a fost pus pe cruce într-o situație foarte asemănătoare, la galeria Golgota, știți unde vine asta? Vă cunosc eu de mult pe voi, femeile, aproape la fel de bine cum vă cunoaște și Dumnezeu, vă știu pe dinafară și pe dinăuntru. Dar

mereu același lucru. Prefer să mă masturbez și, mai exact, fac acest lucru de miercuri. Din ziua aceea am descoperit o metodă cu totul nouă în acest sens, pe care o aplic în timpul insomniilor mele zilnice de câteva ore. Mărturisesc că uneori nu pot să-mi introduc organul în voi pentru nimic în lume, pur și simplu nu merge. De fiecare dată mi-e frică de operațiunea asta, recunosc, dar uneori frica mă cuprinde prea tare. Prin natura profesiei, am acces la imagini îngrozitoare pe alese, cu oameni striviți sau arși, de care presupun că inițial îi păsase totuși cuiva, dar care acum au fost constrânși să se lepede de forma lor inițială. Cred că nu numai mie îmi plac în secret astfel de imagini și, involuntar, în fiecare duminică, le iau urma fină și îndrăgită. Poate că primim și noi ceva. Atunci înseamnă că am avut o zi bună. Cel mai mult mi-ar plăcea să mângâi ușor pielea zdrelită și corpurile zdrobite. Vă spun sincer, în ultimele ei zile mama mea a fost așa de bolnavă (jandarmul îi spunea asta acum câteva luni femeii care stătea în cadrul ușii propriei mașini, unei femei care după trei minute își dorea deja cu ardoare să se mărite cu el. Un curs de limbi străine poate fi absolvit, dar cu bărbatul ăsta n-avea să-și încheie socotelile pentru multă vreme, e sigură de asta. El nu-i decât un jandarm de țară, sigur c-o să se simtă flatat de interesul ei și așa mai departe, totul numit cu cuvintele potrivite, inscripționat și predat), așa de bolnavă, cum nici nu vă închipuiți. După câteva săptămâni, femeia îl pune deja pe jandarm pe același plan cu Dumnezeu și se îmbolnăvește de iubire, pentru că el n-are cum s-o apere de ea însăși. Se strânge singură în brațe, așa cum înecatul îmbrățișează apa. Fără niciun rezultat. Bărbatul poate să facă ce vrea cu ea. Tot ce-ați citit vreodată despre organe se regăsește în victimele accidentelor rutiere, numai că, din păcate, nu sunt cele potrivite; adică organele ar fi în regulă, dar locurile pe care le ocupă sunt nepotrivite. Oare

sunt un festin special pregătit pentru mine și azvârlit pe asfalt? Întreb numai, pentru că îmi plac foarte mult. Un terci sângerând. Omul e un butoi cu rahat. În schimb, pentru această femeie, bărbatul a devenit un idol, nu bărbatul în general, ci acesta pe care-l iubește ea. E o formă de adorație aproape religioasă și de ascultare pe toate planurile, pe care ea o savurează ca pe un vin roșu și vechi de bună calitate, dar care devine din ce în ce mai periculoasă. Acum de unde s-o fi trezit oare cu cioburile astea în gură și în mână? Așa ceva merge doar atunci când o relație a înfruntat, deja cu succes mareea cel puțin douăzeci de ani, pentru ca lumea să-și poată face o idee despre marea de oameni, lucru în principiu interzis de Dumnezeu. Numai imaginea Lui trebuie să fie valabilă. Numai El are voie să pronunțe o judecată. Totuși vine vremea când nu se poate să nu intervină și altcineva, doar există atâtea alte femei. Dacă relația nu ține, atunci cel ce se sacrifică total e distrus și încetează să mai existe. Sau se naște deja o nouă relație care durează până te ofilești. Consultați-vă medicul de familie sau farmacistul sau citiți încă o dată prospectul, dar de data asta fiți atenți înainte de a comanda ceva care apoi nu vă mai convine!

Însă jandarmul cunoaște și alte trupuri, pe care și le poate imagina ori de câte ori are chef. Le pomenește cu mare plăcere. Vorbește de parcă s-ar fi iertat singur pentru toate, păi cum? Femeile nu știu cât de periculos e el în realitate și, dacă ar ști, s-ar îndrepta cu și mai mare avânt spre corpul lui cu recife tari și colțuroase și s-ar izbi de el până când barca lor micuță ar fi zdrobită de un obstacol pe care nu-l văzuseră fiindcă era îngropat adânc, suit spuma stârnită de ele. Femeile ar dori să-l prezinte pe acest bărbat prietenelor lor, ba chiar și mamelor, cu toate că acestea s-au mutat în Palma de Mallorca sau Bali sau chiar nu mai există deloc.

Dar jandarmul face tot posibilul ca ei doi să nu se întâlnească niciodată cu alții. Și se străduiește să evite acest lucru mai ales când e vorba de Gabi și de această femeie. Ele două sunt copiii lui problemă. Iar el este un tip foarte secretos. Oricum, femeile pleacă întotdeauna mulțumite de la mine, își consolează jandarmul clientele, după ce se trezește cu ele pe masă – adesea chiar duminică după-amiază, când se presupune că el își face veacul la întrunirile pompierilor voluntari, care se lasă, de regulă, cu o băută – proaspăt spălate și seducător de delicate, calde și acoperite de niște scame din lenjerie, fine și albe ca făina. Iar după ce femeile coboară de pe masa de bucătărie sau de pe canapea, goale, acoperindu-și sânii cu mâinile (ce ciudat că fac mereu gestul ăsta, involuntar și numai în prezența jandarmului, de parcă el s-ar uita pe furiș la ele, când le cunoaște, de fapt, până în cel mai intim aspect. Dar se pare că ceva le-a stârnit totuși suspiciunea.). Iar eu sunt ăla care trebuie mereu să rămână, dar ce-s eu, mâncare? le spune jandarmul Iisus adoratoarelor lui, Maria și Marta, penitentelor lui, Maria Magdalena etc., și, în general, poporului său. Li se adresează așa, închis cum e în cutiuța lui, învăluit în haloul de raze (nu, asta nu înseamnă că deodată-l cheamă Jörg, așa cum se spune pe aici, doar fiindcă e așa de venerat). Eu sunt totdeauna cel care mănâncă, iar aici, vă rog frumos, e trupul meu, luați și mâncați și voi, habar n-am cum de sunteți așa de ahtiate după el. Mie nu mi se pare nimic deosebit. Îi spun cu nerușinare femeii ăsteia – care, la drept vorbind, ar trebui să fie încântată că am venit și că vorbesc cu ea, fie și pentru a-i încredința cu deplină încredere ce am pe suflet, ceea ce, printre altele, ea nu face. S-o luăm, spre exemplu, pe Gabi: te-ai uitat vreodată mai îndeaproape la ea? Șaisprezece ani, tricou, blugi, o jachetă cu guler-șal și niște cizmulițe negre. Nici n-are nevoie de mai mult ca să fie seducătoare. De

ce-ți boiești tot timpul buzele cu roșu, Gerti? Crezi că-i frumos? Mie, de exemplu, nu-mi place. Cârpele astea cu care te camuflezi ca să nu se vadă prea bine ce-i pe dedesubt, mă rog, nu mă deranjează absolut deloc. Dar nici ție nu-ți folosesc la nimic. Oricum le dai jos, sunt primele care se dau jos în cazul vostru, și încă repede, pentru că numai voi știți în ce ordine le-ați îmbrăcat. Numai la cumpărat de haine și pantofi noi sunteți mai rapide. Sunt ferm convins ca Gabi ține la mine, nu crezi, Gerti? Așa apetisantă cum e, îți vine s-o mănânci direct de pe hârtie. Deocamdată tu aștepți pe culoar, Gerti, n-o spun cu răutate, dar e mai practic așa: cel mai bine ar fi să aștepți pe scara care duce în pivniță, asta o să te mai răcorească puțin. O să-ți facă bine. Acolo nu te deranjează nimeni, iar ție nu-ți place să fii deranjată.

Dragostea nu dărâmă bariere, cum se afirmă adesea, dimpotrivă, ridică unele noi, pentru ca, în spatele lor, oamenii să învețe să aștepte și să nu mai dea șuturi aiurea în grilajul de fier. Normal că mâncarea mea de bază ești tu, Gerti, vei fi mereu, mereu, n-ai nicio grijă. La tine și numai la tine zac tacâmurile de argint și fețele de masă și se plictisesc, singure cuc. Nouă nu ne place să invităm musafiri care să le vadă. Iar casa ta ne cuprinde doar pe noi doi și, de asemenea, dacă vrem, mai cuprinde și tot avutul tău, de jur-împrejur, cu un mic gest prietenos – vă rog, intrați! Asta e o casă care n-are protector și, din fericire, nici moștenitor. Prin prezenta îmi depun candidatura pentru postul scos la concurs de această casă. Poți să bați la ușă și cine intră? Trupurile hoinăresc de ici-colo și tare-mi vine câteodată să le deschid și să cercetez temeinic ce-i înăuntru. Dar în ultimul moment îmi sare în ajutor bunul Dumnezeu, care mă împiedică sau nu, depinde dacă e sau nu acasă (și pe care n-aș vrea totuși să-l am alături în ultima clipă, după ce a

trebuit să văd pe șosele atâtea ultime clipe. Iar în starea asta, pe jumătate ars într-o Honda Civic, n-aș mai vrea să fiu văzut de nimeni, nici măcar de Dumnezeu!), și face, de exemplu, ca acest VW-Golf să intre în plin în camionul de colo, din stânga imaginii. Ar fi interesant să privești la microscop carnea deschisă, cu toate bacteriile mici și drăgălașe care încep să mișune la foarte scurtă vreme pe acolo. La un moment dat, carnea ajunge în stadiul în care nu se poate descompune în părți mai mici. E tăiată în felii care sunt puse apoi la microscop. Pleci la drum cu mai multe trupuri, care au la un moment dat, departe de lume, inclusiv de mine, o pană de mașină sau de avion, situație în care sunt nevoite să mănânce oameni, fiindcă n-au altceva la dispoziție. Asta e fantezia mea preferată. Nu, Gerti, tu nu mă împiedici cu nimic, în niciun caz. N-o să trebuiască să-mi rup degetele cu chiloții tăi, pentru că ei oricum dispar misterios dinainte. Mai bine mor decât să rămân fără casă și protecție. Vreau să le păzesc eu pe toate, e datoria mea, că doar de-aia am ales meseria de jandarm. Îmi frec palmele foarte energic și mă apuc de treabă conștiincios, croindu-mi iarăși și iarăși drum în tine, ca și cum ar fi pentru prima dată, de preferință pe ușa din dos, ca să nu fiu nevoit să-ți pun un prosop pe față. Prefer această intrare, care de fapt e o ieșire, chiar dacă pe acolo înaintarea e ceva mai anevoioasă. În timpul ăsta mă gândesc la cu totul altceva. Dar sunt sigur că n-ai sesizat asta. Cum de țipi în halul ăsta de pe-acuma, când țărușul nici n-a apucat să se rățoiască la tine și să-ți dea câteva ordine? Mă rog, nu contează. Cel puțin n-am cum să mă rătăcesc în tine deoarece casa ta, cea mai arzătoare nevoie a mea, e mereu în preajma noastră și se joacă, pesemne din plictiseală, cu scara ei drăguță, în spirală, pe care tu ai lustruit-o așa frumos cu ceară de albine, inclusiv balustrada. Hobby-ul acestei case e să stea ca proasta. Că, oricum, în

afară de tine, n-are pe nimeni. Iar tu ai șters deja cu ani în urmă semnele lăsate de fostul proprietar, crezând că n-o să mai calce nimeni pe drumul ăsta. Odinioară casa era veche, acum e nouă. O cutie cu bijuterii. Pretutindeni nu vezi decât oameni de-ai locului. Așa. Iată că acum am apărut eu și-ți emit mandat de arestare, după care mă alătur ție imediat. Și fiindcă ții tu neapărat, îți arăt și cum mi se conturează scula în spatele prohabului, o vezi? E ca o statuie, dar nu seamănă cu Maica Domnului, nu-i așa? Aș prefera s-o arăt altcuiva. În ciuda vârstei, ești încântătoare, mint eu. Cred că ești orgolioasă. În orice caz, acum nu mai ești. Nu-mi zbiera așa în ureche, nu-i nevoie să-mi joci teatru, că te regulez oricum până la capăt, indiferent ce țipi tu acolo și pe ce ton. Iar în ultimul moment mi-o scot înapoi afară, habar n-am de ce, la urma urmei și cucul iese din ceas și nu știe ora pe care o trâmbițează ore în șir, vreau să spun, la fiecare oră. Poți să te și răsucești sub mine, să mă privești în ochi pe cât posibil, deși stai pe burtă, și n-ai decât să țipi în continuare cât vrei. Nu, nu vine nimeni dintre cei pe care poate că i-ai chemat. Cel mult o să se mire cineva care trece pe lângă casă și te cunoaște. N-a fost invitat la această petrecere de logodnă din același motiv pentru care n-au fost invitați nici prietenii, nici rudele tale – dar să sperăm că din aceștia n-a mai rămas niciunul. Îmi închipui că vin numai eu, mă strecor într-un fel de mașină de tocat, apoi mă înghit pe mine însumi. Doar eu am voie să exist și până și eu aș vrea să dispar, dar întotdeauna în mine, nu în tine, de asta poți fi sigură. Pe tine te știu deja și pe dinafară și pe dinăuntru. Și n-aș vrea să stau acolo mai mult decât e necesar. Tu privești din perspectiva situației tale materiale foarte bune. De altfel, aș vrea să-mi însușesc chiar eu această situație. M-am uitat deja în registrul funciar, la condițiile generale, să văd dacă, la o adică, așa ceva ar fi posibil. Da, totul e al tău, fără ipoteci,

așa că, din motive lesne de înțeles, îmi voi permite să mai răsfoiesc puțin prin tine. E interesant. Nu mă bucur decât de ceea ce văd, pentru că în rest nu simt nimic. De exemplu, tapetele tale noi. Îmi plac și poți să le păstrezi liniștită, măcar ele păstrează liniștea. Și, din fericire, nu trebuie să le pipăi, ci doar să le privesc.

Bineînțeles că bărbatul nu vorbește niciodată cu voce tare despre lucrurile astea, cum spuneam, el vorbește în general foarte puțin, dar cred că așa gândește în sinea lui, în liniște – care este mediul preferat al gândirii, lucru pe care doar televiziunea nu l-a înțeles până acum, din care cauză ne servește alături și sunetul, pentru ca noi, pofticioșii, să ne mai putem pune o lingură de frișcă peste realitate, și încă una și încă una, până ajungem să ne înfigem în ea cum se cuvine. La un moment dat, dacă ni se apleacă, o să regretăm. Așa, carevasăzică, domnul Kurt Janisch vrea să se piardă în sine însuși, nu în celălalt, fiindcă asta l-ar înspăimânta? Mă rog, nu prea văd să-i fie frică. Poate că până la urmă chiar vrea să se digere pe el însuși? Pesemne că așa-i place să-și imagineze. Poate ea și închipuie că în acest caz n-ar trebui să dea mare lucru de la el. Dar atunci cum de se năpustește mereu asupra altora care n-au nicio vină? Așa încep canibalii întotdeauna. Mai întâi vor să se mănânce pe ei înșiși, după care încep să-i savureze pe alții. Iar, la nevoie, dacă sufletele sunt plecate la plimbare – de exemplu într-o excursie la televizor sau la video – se mulțumesc și cu trupurile, în mărime naturală. Și iată că, adesea forțat, din trupurile astea începe să curgă rahatul și pișatul, uneori de teamă că la un moment dat vor trebui să plătească pentru asta, în loc să fie chiar ele modalitatea de plată. Am aici cifrele exacte. Bărbatul rostește foarte ceremonios, și nimeni nu-i dă replica: cred că ești cel mai nefericit om și, totodată, cel mai fericit, dacă n-ai încotro și trebuie

să mă ții aici. Și cum să exprim eu (da, eu!) chestia asta altfel decât prin aceste câteva fraze timide, din care aproape că am construit un dialog între noi. Aș fi construit, așa, un mic truc de memorie, dar nu mi-a mai ajuns mortarul. De la bancă nu mai primesc absolut niciun credit, dimpotrivă, banca vrea să-i plătesc toate creditele din urmă, și încă pe toate odată. La fel ca gândurile Hale, care nu stau niciodată locului suficient de mult pentru a fi desfășurate până la capăt, acest bărbat va scăpa mai târziu de închisoare – poate din întâmplare, poate datorită unui plan – pentru că nu va fi recunoscut. Între timp, a luat-o deja pe drumul care-l duce direct la faliment. Sau poate că nu. Numai eu le știu pe toate, pentru că le-am zugrăvit special în culori pastelate – oare nu-s îngrozitor de spălăcite? – după cum m-am priceput și eu. Sau chiar așa s-o fi întâmplat? Oricum, vă vin și dumneavoastră în ajutor, deși nici nu vă cunosc, cu propriul meu cuvânt, pe care-l vâr sub incertitudinea dumneavoastră, în care tot eu v-am băgat, ca pe o mașinuță de curse. Și iată că bărbatul ăsta poate să ia deja legătura cu noi, cu mine, prin muzicalitatea cuvintelor sale, iar dumneavoastră n-aveți decât să căscați de plictiseală când citiți asta, dar, vă rog, nu veniți să vă plângeți la mine. În problema asta, sigur n-o să fiu de partea dumneavoastră. Dar nici de partea mea. N-o să fiu nicăieri. De fapt și eu aș prefera să fac altceva, în loc să citesc întruna.

Unii oameni explodează de la un simplu hohot de râs. Dar aici – în cazul posesorului acestui masiv muscular de mari dimensiuni, ce abia urmează să fie escaladat – avem de-a face cu dinamită veritabilă. Cine poate să-l escaladeze oare? Cine vrea? Nimeni nu știe prea multe despre el. Doar eu spun deocamdată că omul ăsta e un material explozibil. Și, în ciuda pericolului pe care-l reprezintă, acest practicant de sporturi

extreme nu face altceva decât să înfigă un simplu băț în pământul femeilor, numai că bățul ăsta are ceva special. În fond, bărbatul n-ar avea nevoie de bastonul-minune, fiindcă el se descurcă mereu și pretutindeni și găsește imediat pasul potrivit. Încă poate să meargă foarte bine și singur. Fitilul arde, se aude o bubuitură, molozul zboară la câțiva metri înălțime – puteți să întrebați lacul artificial de la intrarea în localitate, care nici el nu a apărut din neant, cum e în cazurile astea! Vrei liniște, ba poate chiar ți-e rușine că niște valuri înalte de câțiva metri se ridică spumegând în jurul tău și că părul pubian al lacului, unduindu-se domol pe povârnișurile subacvatice, flutură în sus ca un pantof îmblănit aruncat în gura unui animal jucăuș și pufos; ți-a intrat între dinți ceva greu de scos și sorbi un mucilagiu copios, alcătuit pesemne din substanțe nutritive foarte bune, numai că tu nu vrei să-l mănânci și ai prefera să-l scuipi – n-are decât să-i hrănească pe alții! Acum se ține o predică de pe munte. Sunt prea mulți care vor să mănânce, lipsindu-l astfel pe bărbat de cele necesare subzistenței, iar cutare sau cutare femeie trebuie să-i redea lucrurile care-i lipsesc. Dacă bărbatul ăsta pleacă și nu se mai întoarce, iar eu o să mă usuc pe dinăuntru ca o regiune care-a înghițit prea mulți nitrați și fosfați, se gândește femeia. La mine îi e permis orice, numai că n-ar trebui s-o facă. Carnea asta, de exemplu, e așa de rece, brrr!, fiindcă a fost nevoită să stea goală în casa scării dinspre pivniță, timp de o jumătate de oră și era cât pe ce să-și petreacă toată iarna acolo, exagerați, desigur. Soarele nu poate să pătrundă încă așa cum trebuie zidurile casei, dar nu, femeii i s-a părut doar că totul a durat o iarnă întreagă, de fapt n-a fost decât o jumătate de oră, cel mult. Poate că această Gabi are și ea un vis în viață, însă cu siguranță nu pe acela de a-i face unui jandarm cadouri scumpe, ci mai degrabă pe acela de a primi ea însăși aceste cadouri. Îmi cumperi și mie asta,

îmi cumperi și mie aia, așa o ține Gabi fără întrerupere. Din ce să-ți cumpăr toate astea? Nu contează. Oricum, tinerii sunt încă flexibili și-ți sar direct în gură, când nici n-ai apucat bine să-i scoți din ambalajul lor. Corpurile lor se înșală deocamdată prea des în privința destinatarilor, nu citesc cine-i expeditorul și nici ce scrie cu litere mici de tipar, n-au experiență și iată că iar încep lamentările și smiorcăielile. Sunt aproape niște copii, care ne revăd și deja vor să meargă și la cofetărie, în fața lumii întregi, sâmbătă după-amiază! Absolut toți vor asta. Dar ce-o să zică mama, ce-or să zică ambele mame și animalele de pluș care-au rămas acasă? Dac-am putea ști. Zilele nu contează. Săptămânile nu contează. Vizitele lui sunt rare. Pentru tineri, timpul trece altfel. Cei mai în vârstă fac economie și renunță la toate astea, fiindcă nu-i ajută cu nimic. S-au învățat cu economiile din vremurile mai grele, iar acum unde-au ajuns? Nicăieri. În țara nimănui. Habar n-au că vremurile cele mai grele abia au început. Tânăra asta ar trebui să vadă că pe acest corp – care chiar acum se aruncă asupra ei ca un lup, care a descoperit în sfârșit pulpa de miel în frigider – e trecut un alt destinatar. Iar al doilea corp pe care-l vedem aici e și el îndrăgostit de bărbat, din păcate de unul și același și – vai, ce păcat! – a trebuit să rămână afară, corpul, la el ne referim. Nu-i nimic de făcut. Măcar trupul ăsta de afară n-a fost legat cu lesa. În cazul ăsta, nu poți decât să-ți faci iluzii în izolare și singurătate. Și mai poți primi în schimb îndoială de sine și supunere, spun experții noștri în comunicare, I strâmbând din nas. Nu-i așa, celebră doamnă sexolog Senger, și dumneavoastră spuneți la fel în rubricuța dumneavoastră de ziar, unde ați fost închisă, pentru orice eventualitate, ca nu cumva să ne-o spuneți în față? Sigur unul o să plece imediat, după ce abia a ajuns, și cine o să fie ăsta? Sigur, Kurt Janisch o să fie. Ce îngrozitor pentru aceste două

femei – fiecare unică în felul ei – că trebuie să treacă prin așa ceva. Și din cauza asta, nu ne pot da nici nouă exemplu. Nu ne dau nimic. Poate c-ar avea multe să ne dea, dar n-o fac, preferă să dea totul altcuiva. Dar nici să plece nu vor. Confuzia ce se abate adesea] asupra oamenilor foarte tineri – care te privesc plini de dorință, fiindcă, de fapt, vor să stoarcă de la tine cel mai nou joc electronic sau cei mai moderni pantaloni – este ea I oare confuzie? Nu cumva e consecvență în urmărirea scopului? Tinerii ăștia sunt la fel de neștiutori pe cât sunt de lacomi, dar au priviri vesele, în speranța că vor primi mai repede ce-și doresc. Despre asta nu pot să mă pronunț, nu știu ce și când fac tinerii ăștia. Nu știu nici ce faceți dumneavoastră în timpul ăla. Vasăzică, după cum se poate citi aici și peste tot, confuzia tineretului se explică prin faptul că multe familii s-au destrămat, fiindcă tăticul – și tot mai frecvent și mămica – a șters-o, iar acest lucru ni-l spune exact același ziar, numai că într-o cu totul altă înfățișare, și anume, sub înfățișarea foarte respectabilă a unui preot pe nume Paterno, pe care l-am ascultat și ieri la radio, numai că atunci vocea lui a spus cu totul altceva și mâna lui a scris cu totul altceva. Totuși, lucrurile cele mai vesele și mai amabile, precum și cele mai triste și mai îngrozitoare sunt, din păcate, adesea și cele mai mari tâmpenii, deși ziarul ăsta a spus-o deja într-o formă sau alta. Cel puțin forma de aici n-a făcut asta. Ea a dat pe gratis un cozonac rotund, cu tot cu rețetă, hmmm, ce bun a ieșit și de data asta! Ah, de mi-ar fi venit mai repede în minte aceste înștiințări pentru carnetul de înștiințări de la școala vieții, mai repede decât doamnei Gerti Senger și părintelui August Paterno, înainte de a răsfoi noul ziar! Atunci aș fi putut să consemnez și eu aici aceste înștiințări. Așa, ele se află scrise undeva, în altă parte.

Sunt femei care primesc doar lovituri din partea vieții și mai vor să fie și bătute pentru asta! Uneori, catabolismul normal, cu ajutorul oxigenului, este, în cazul tinei ei despre care am mai vorbit – ca și în cazul acestui lac, despre care de asemenea am mai vorbit –, pur și simplu imposibil. Omul ar trebui să fie în stare măcar să respire singur. Auziți horcăitul? Zgomotul ăsta ciudat? Gabi are astm, pun eu un diagnostic foarte precis, fiindcă am mai auzit undeva zgomotul ăsta – o dată mi s-a întâmplat chiar mie, iar jumătate din familia mea a avut astm –, deci Gabi poate să facă o criză în orice moment, dacă se mai enervează în halul ăsta. Bărbatul tocmai i-a explicat că de mâine nu mai poate s-o ia cu el în mașină când merge la serviciu, pentru că nevastă-sa a mirosit ceva. O minciună, fiindcă, la drept vorbind, nevesti-sii – care e ocupată cu grădina, lucrul de mână și serialele de la televizor – puțin i-ar păsa. O minciună necesară pentru că celeilalte femei, lui Gerti, i-ar păsa, și încă foarte mult, dac-ar afla. Dar știe deja, domnule Janisch! Și ar trebui să nu-i pese, fiindcă oricum nu poate schimba nimic. Când ea aduce vorba despre subiect, el reacționează jignit și afirmă: bărbații au asemenea nevoi, un bărbat e altfel decât o femeie. În plus, el s-a achitat dinainte față de ea, cu sexul, care la un bărbat nu minte niciodată – fapt ce nu-i aduce niciun beneficiu proprietarului, mă gândesc eu așa, în secret. Gerti să fie mulțumită și să tacă din gură. Ea și-ar plăti cadourile primite cu mult peste cât valorează – mă gândesc eu din nou în secret de exemplu buchețelul ăsta de flori timpurii, de un albastru necruțător, pe care bărbatul i l-a cules în silă de pe munte, căci la ce e bună frumusețea dacă nu poți să cumperi nimic cu ea? Pentru Gerti, buchețelul e neprețuit, dar va lăsa totuși să-i scape ceva printre degete. Iar acum se pare că și Gabi vrea să i-o coacă jandarmului, te spun mamei, încă n-am împlinit șaisprezece ani: fără el! Pentru

femeie e legal, pentru doi bărbați e legal abia mai târziu, așa vrea natura și așa vor și legile oamenilor, care au pornit de la natură și apoi se miră cum de oamenii cedează și o dau în bară în locul legilor. Deci de mâine s-a terminat, Gabi, o să iei iar autobuzul sau trenul dis-de-dimineață. Eu m-am săturat. Dacă mă întrebați pe mine, asta e o explicație cam incomodă pentru o fată căreia îi place să fie dusă cu mașina de prietenul oficial la discoteca din localitatea vecină, de unde dispare apoi, pur și simplu. Vâj! Doar are nevoie urgentă de oxigen, de-aia iese din casă. Spune că oxigenul e afară, așa că merge să și-l ia. Ce-are a face cu toate astea tatăl ei, pe care nu-l mai are, mama fiind divorțată? Tatăl n-are nimic de-a face, sigur, doar că el i-ar porunci să rămână acasă. Iat-o, deci, pe Gabi cum zace pe podea și-și răsucește capul în dreapta și-n stânga, încercând să expire. Ce să-i faci, e complet dusă și nici nu poți s-o fixezi de covor ca să nu se mai enerveze și doar să inspire. Vino, Gerti, ajută-mă! Kurt, îmi ceri prea mult. Atâta tinerețe e categoric bună, dar prea multă, iar aerul de-aici, din cameră, cred că nu-i ajunge, fiindcă nimic din toate astea nu poate fi descompus atât de rapid de bacterii și ciuperci. Du-o imediat acasă, n-auzi? Așa-i natura, prevăzătoare, își produce singură propriii dăunători, dar și aceștia sunt copiii naturii și o ajută conștiincioși la treabă.

Ce ușor se poate întâmpla un accident, iar atunci ești chemat să dai o mână de ajutor în calitate de jandarm, însă iată că acum te afli la fața locului în calitate de om, unde un cap care se zbate puternic se cere fixat cât de cât, cu să nu cadă de tot. Capul se zbate încolo și-ncoace ca un furtun de grădină foarte umflat, care parcă ar fi luat-o razna. Dar undeva trebuie să fie o fisură, fiindcă se aude un gâlgâit ciudat în gâtlej, deasupra claviculei. Ce se mai agită furtunul ăsta. Doar pentru că nu-l ține nimeni. Cine mi vrea să audă trebuie să pipăie.

Când e ceva de auzit, oamenii fac liniște, ca să nu piardă nimic. Iar apoi, în iubire, dau drumul la tot ce înregistraseră și reținuseră mai înainte cu ajutorul camerei de luat vederi, de la niște oameni străini care s-au întins special pentru ei pe o bandă de celuloid sau de mai știu eu ce, în orice caz, ceva magnetic, ca să producă acea veșnicie pe care, chipurile, o urmărește plăcerea. Unii însă preferă schimbarea. Veșnicie. Asta crede toată lumea că reprezintă fotografiile, dar, de fapt, ele sunt destul de inflamabile. Cică ăsta ești tu! Nu-ți vine să crezi. Le trimitem imediat la revista austriacă de matrimoniale, și fotografia, și caseta, poate că or să le accepte, poate știu deja cine suntem. Să sperăm totuși că nu, fiindcă noi suntem candidații FPÖ la consiliul municipal din Türnitz sau din Gloggnitz, undeva pe-acolo. Cât trebuie să sufere oamenii ăștia când sunt singuri și nu-i înregistrează nimeni! Priviri extatice, guri surâzătoare, poze iritate, care de fapt ar fi trebuit să fie excitante, da. N-aș vrea să fiu lipsit de modestie și nici să mă fac vinovat de ceva. Persoanele în vârstă, care au tendința să acapareze, măcar tac din gură și, cel mult, te cuprind disperate – fiindcă știu că altceva n-o să le mai pice – cu cleștele unei perechi de coapse, da, unde tu ești bucățica de zahăr de la mijloc. Ei, cum-necum, așa ceva mai suportă bărbatul, dacă n-are încotro. E învățat cu munca. E zidar amator, tâmplar amator și, de asemenea, amator de vile. Indiferent ce faci, în timpul ăla poți să te gândești la altceva, e de părere bărbatul, iar cel mai bine e să te gândești cât de frumos o să fie când vei termina, în sfârșit, ceea ce faci acum, iar ușa proaspăt vopsită sau proaspăt dată cu grund și apoi vopsită din nou se va închide în urma ta, iar tu vei fi: înăuntru, înăuntru pentru totdeauna. Da, asta i-ar plăcea lui. Fiindcă nimeni de pe lumea asta nu înțelege că, de fapt, ai vrea să încui în urma ta și a lumii, ca să nu mai existe nimeni, nici măcar tu însuți. Și tocmai pentru asta

ai neapărată nevoie de următorul lucru: de propria casă, propriul cămin. Acolo nimeni nu-mi trece pragul. Doar tu, Iisuse drag, pus pe cruce într-o poziție cam deplasată, ca să nu ne faci nici tu dezordine. Nimic nu poți încuia mai temeinic decât un lucru care-ți aparține. Și pe nimeni nu poți lăsa pe dinafară așa de bine ca pe alții, mai ales pe aceia care cred că această închisoare care este căsnicia ar fi cea mai maro dovadă de iubire a unui bărbat față de o femeie și invers, apropo, deci când ne căsătorim, când divorțezi? Trebuie să le faci pe rând, dar te rog, în ordinea corectă. Căsătoria, așa speră această femeie, ne va stabiliza relația, ceea ce n-ar putea să facă nici cea mai temeinică fundație pentru o clădire sumbră de birouri, în caz că vine cutremurul de 7,9 grade pe scara Richter. Totuși, înaintea judecătorului[17] vine executivul. Să sperăm că nu vine și executorul. Chiar dacă vi se pare macabru, până la urmă nu-mi doresc decât să mor, deși în trafic trebuie să fiu săritor, energic și rapid și să fac față pretențiilor moderne. DE CE. Întreabă jandarmul care nu știe nici el răspunsul. De ce ar trebui ca dragostea lui Gerti pentru Kurt Janisch să fie cu totul altceva decât relația nefericită cu un individ oarecare? În ceea ce mă privește, habar n-am.

Până la urmă auziți zgomotul ăsta neomenesc, sau nu-l auziți? Momentan a pus stăpânire pe gospodăria întreagă, unde se află chiar și un pian căruia trebuie să i se dea atenție în fiecare zi, ca să nu se îmbolnăvească. Pianul ăsta cu coadă din locuința de la oraș s-a strâns disperat într-un colț, dar tot ocupă aproape întreg spațiul. În plus, se dezacordează chiar și stând degeaba, fiindcă aici clima e aspră și pur și simplu prea umedă. Pe ăsta-l vindem primul. Sufrageria: încăperea unde se ascultă și se păstrează cu mare interes CD-uri și emisiuni culturale, da, de fapt e un întreg univers, pentru că în lumea asta nu amâne nimic secret. Ce

auziți acum este urletul animalic al unei penitente inofensive și fără stăpân, care nu știe pe cine să impresioneze și nici pentru ce domn trebuie să facă penitență, și care n-are nici măcar o năframă cu care să-și șteargă ochii. Atâta nisip a intrat în ei. Ochii îi curg și-i curg. Dar, cu toate astea, ea așteaptă deja păcatul următor pe care să-l comită, prevăzătoare, până să i-o ia uita înainte. Bărbatul merită efortul ăsta, deși până adineauri a fost acolo, înăuntru, cu alta, cu una mult mai tânără. Femeia voia de mult să se topească de durere sub biciul lui de carne, iar el nu-i stătea la dispoziție. Momentan nu poate fi contactat. Vă rugăm, reveniți! Ce dezamăgire. N-are rost să suni pe altcineva. Cel dorit ar trebui să se prezinte personal. Dar jandarmul la care ne referim a sosit acum, mult mai târziu în cursul zilei – de fapt a doua zi, dacă luăm noaptea drept zi –, după ce a părăsit casa femeii care plângea și se jeluia, spumegând, în propria telenovelă, pe un frig cumplit – care, în momentul de față, nu se găsește doar în congelator – a sosit, așadar, pe malul lacului. Ca să ajungă acolo, bărbatul a trebuit s-o ia cu mașina prin crâng, pe un drum dificil, cu pietriș.

N-a avut de ales, își spune în sinea lui. Se simte din nou stăpânul absolut al regiunii, dar, într-un fel, asta nu prea-l mai bucură. Nu-i pasă dacă apa o să-i refuze sau o să-i păstreze prada. Mai întâi, apa va primi pachețelul, frumos ambalat, orice s-ar spune. Înainte de asta, jandarmul a trebuit să treacă pe la un depozit de unelte mai izolat ca să ia prelata, pe care, de fapt, o are în portbagaj de câteva zile, oare pentru ce? (întrebare cu privire la premeditare: a pus-o acolo cu intenție, în caz că va avea nevoie de ea?) Să ne apucăm de treabă, ca să scăpăm odată mai repede. Atunci apa o să aibă timp s-o mestece puțin sau puțin mai mult, ca să vadă dacă-i place. Poate să caște gâtlejul ca să

tragă aer și să scuipe astfel involuntar persoana făcută sul și acoperită cu plastic, apoi s-o apuce din nou în dinți, sau, bineînțeles, poate să păstreze de la bun început ruloul de carne. Dar oare e carne? Toată lumea se poartă frumos cu carnea când arată bine și e aspectuoasă prin locurile potrivite – poate chiar transparentă? – sau, cel puțin, acoperită, din motive transparente, exact atât cât trebuie, lăsând o bucățică să iasă afară printr-un decolteu de mărime potrivită, plasat special în locul cu pricina. Plasat astfel, ca să bănuiești că vede orice și de la o sută de metri distanță. Totuși, bărbatului i se pare important să mai iasă și altceva de acolo. Carnea nu-i decât mijlocul, valoarea mijlocie sunt banii, iar valoarea supremă sunt terenul și casa de pe el. Pentru aceste valori, jandarmul prestează servicii de care este, astfel, privată comunitatea pentru că, în loc să dirijeze circulația, el întreține relații sexuale[18]. Știu, e una dintre glumele mele cele mai răsuflate, dar tot mă bucur c-am găsit-o, pentru că o căutam deja. Bun, vasăzică-l cunoașteți. Dar gândiți-vă: sunteți totuși incredibil de puțini în lumea întreagă. Însă bărbatul ar fi în stare să facă cu totul alte lucruri decât aș face eu (sau decât mi-ar veni mie în minte), ca să-și îndeplinească dorința de bunuri și avere. Două picioare se desfac, doar pentru el, iar dintre ele răsare o casă întreagă. Așadar, bărbatul ăsta se dă pe sine avans pentru o casă, dar în același moment se și pretinde înapoi pentru că nu are altceva de investit, în afară de el însuși. Și poate că o să mai aibă nevoie de propria persoană mai târziu, pentru altceva. Țara trebuie să fie în siguranță, de aceea nu se desființează micile posturi de jandarmerie existente, care au adus o contribuție substanțială în acest sens și mai aduc încă.

Iată din nou și deliciosul lac artificial din Alpi! Mereu stăm cu ochii de el, când ne dorim mai puțin. Dar de data asta își face apariția cu un motiv

special, iată, însă, că e cât pe ce să-l pierdem iarăși din vedere, pentru că s-a întunecat deja. Ce i-a făcut lacului asistența spirituală responsabilă de natură și păduri numai protecție a solului nu se poate numi, dar nici asistența nu-i vinovată de ce i s-a întâmplat apei. Nici de păstrarea purității aerului și de reciclarea deșeurilor nu depinde nimic, sau, mă rog, poate de reciclarea deșeurilor, fiindcă tocmai observ cum este aruncat în apă un fel de gunoi sau ce-o mai fi și ăla, în orice caz e cineva care vrea să scape de acel obiect. Dar dacă n-ar fi vorba decât de gunoi menajer, n-ai privi atât de lung în urma lui, până departe, la valurile abia perceptibile, ce încrețesc ușor oglinda apei. Mda, lacul ar putea s-o răsucească pe toate părțile, să se joace un pic cu rulada asta și rămâne de văzut dacă mai târziu vom izbuti să deschidem pachetul, ar fi culmea. Bărbatul l-a legat bine cu sfoară, a făcut noduri duble, a mai adăugat și o greutate, la care a renunțat apoi de teamă că aceasta ar putea fi un indiciu care să conducă la el. Doar nu-și închipuie cu adevărat că, pe termen lung, toate astea ar putea servi drept medicație împotriva apariției pachetului! Apa poate face orice, cu o singură excepție: nu poate să digere tot o se aruncă în ea. Cianurile de la o mină de aur ajung în Dunăre, mai exact într-un afluent al ei, pe nume Theiß! Astfel începe să se moară la scară înaltă, iar dumneavoastră asistați *live* la acest proces, cel puțin mai sunteți încă în viață! Otrava vorbește o oră, iar peștii ar trebui să tragă ponoasele timp de cincizeci de ani, asta în cazul în care n-au murit deja. Sau să mai lăsăm o vreme închis ruloul ăsta al morții, cu tot rolul pe care-l joacă aici respectiva persoană? Totuși, niciun curent de apă mai turbulent nu se joacă cu el, iar lacul e prea apatic ca să se bage într-o dispută de breaslă cu un corp inert și legat fedeleș, Ei bine, acum până și proștii și-au dat seama ce-i înăuntru, fiindcă, din păcate, n-am mai putut ține informația doar pentru mine.

Cum se face că spui ceva fără s-o spui? Mă tem că toată lumea a știut deja totul de la bun început Încă de când există mareele, chiar dacă n-a aflat totul de la mine. Iar în codul austriac al alimentelor nu este prevăzut ce au voie să mănânce oamenii și apele lor. Acolo scrie doar ce n-au voie să mănânce. Carnea bineînțeles că nu apare pe listă, fiindcă altfel întreaga Austrie – care se hrănește cu carne și alcool –, împreună cu munții și cu lacurile ei, ar intra în grevă generală pe termen nelimitat. Țara asta ar vrea să-i prisosească mereu câte ceva, indiferent ce, important e să aibă întotdeauna mai mult decât poate duce. Țara mâncătorilor de oameni. Cel mai mult ne place de noi înșine atunci când ne felicităm pentru eu am fost cumințI: ăsta-i condimentul nostru în care vrem să-i fierbem iarăși pe alții înăbușit, până când încep să se topească de dorul nostru. Poate pentru că nimeni nu vrea să le schimbe hârtia de o mie pentru taxi, nici măcar banca. Tocmai când banca chiar trebuie să facă ceva, sigur n-o face, ci preferă să ne bată la cap cu tot felul de pretenții. Și ce trebuie să mănânce, în schimb, apele, scrie aici, citiți, vă rog, imediat, deși mai mult ca sigur că nu vă interesează: e nevoie de cel puțin două sute de ani de agricultură biologică, organică și ecologică pentru ca ele să se purifice de propria otravă. Totul trebuie să fie mereu sănătos. Începeți, deci, și dumneavoastră să vă hrăniți mai sănătos imediat! Până la urmă mi-am atașat și eu niște lămpi semnalizatoare, reflectoare și benzi adezive viu colorate la arta poetică, așa că atunci când se vor rupe toate sforile, o să auziți sunând o grămadă de clopote până ce veți asurzi aproape de-a binelea. Ce cor minunat va deveni ăsta după ce-mi voi face și eu intrarea! Iar prin cuvântul „carne” am oferit un indiciu în plus, evident inutil, pe care n-ar mai fi fost deloc nevoie să-l exprim (cel târziu atunci când un obiect greu este scufundat în apă, își dă seama oricine, fără nicio greutate, despre cine sau

ce este vorba), și iată că acum toată arta s-a dus. La drept vorbind, e păcat. Dar descărcarea obiectelor perisabile ambalate nu-i câtuși de puțin așa de nepericuloasă cum vă închipuiți, mai ales când pentru treaba asta n-avem la dispoziție decât un bărbat. Am însă o bănuială că de pe partea asta a malului se mai deversează deșeuri în mod ilegal și încă din ce în ce mai des, că doar am văzut de mai multe ori camioane cu luminile stinse, staționând în golful de sus, unde se poate trage mașina mai aproape de mal, dar și unde poți fi văzut cel mai bine. Însă n-am mai pomenit ca oamenii să-și arunce în lac rezultatul propriilor vicii[19]. Asta-i altă glumă de-a mea pe jumătate moare, să sperăm că ultima. Oricum, n-a devenit mai vioaie în decursul anilor, chiar dac-am trezit-o din somn de mai multe ori. Pe-aici nu există pești care să vrea să urmeze un curs special de recalificare în rechini, pentru a-i mânca prăzii mai întâi ochii, apoi părțile moi. Dispăruții nu vor trebui căutați pentru prea multă vreme, pentru că se va ști curând și se va vedea și-n poze că cineva a dispărut, im acum a fost găsit, din păcate, într-o stare îngrozitoare. Pentru tânăra asta chiar că ar fi mai bine dacă s-ar afla pe fundul mării, cu douăzeci de kilograme de beton legate de picior. Până și unui copil, unei fetițe, tatăl i-a aplicat nu demult o greutate de cinci kilograme și a lăsat-o în voia unui râu frumos, răcoros și simpatic, ale cărui mișcări secundare au început de îndată să legene și să în ghiontească copilul, deși, la scurtă vreme, acestuia nu-i mai păsa deja de nimic, cu toată spuma din plămâni și din căile respiratorii superioare, și cu betonul de la picioarele legate. Mâine, mama și prietenul unei tinere dispărute se vor convinge din nou că trebuie să se fi întâmplat ceva. Vor ruga un prieten fotograf să le facă niște copii după ultimele fotografii ale dispărutei, cu care vor merge din casă în casă, la magazine, la restaurantul din fața stației de autobuz și le vor

arăta tuturor. Vor opri mașinile pe stradă și vor întreba dacă nu cumva a văzut-o cineva pe dispărută, pe o anume Gabriele Fluch. Și, în sfârșit, voi mai avea și timp să lipească un fel de anunț cu poza dispărutei pe tot traseul pe care aceasta îl parcurgea de obicei în drum spre școala profesională, la o firmă de construcții din capitala landului. Vor lipi așadar anunțuri pe toți stâlpii de telegraf de pe traseu, dar atunci când se va găsi pachetul pe fundul lacului, exact la momentul potrivit, cel care-a lipit afișele va fi încă un mucos cu caș la gură. Fără succes în viață, într-o zi ca oricare alta, viața și-a închiriat o cameră separată ca să facă ceva în plus, ceva ce nu face de obicei.

În fond, toate astea alcătuiesc o lume ce poate fi cuprinsă cu privirea, iar fiecare vede până unde-l ajută vederea, deci distanța e diferită de la om la om, în timp ce alții au privirea pătrunzătoare, adică văd pur și simplu prin corpuri, fiindcă nu-i interesează nimic la ele. Cât de mult își întinde aripile această apă, ce generos e repartizat spațiul aici la ea, cu câtă hărnicie și-a crescut concentrația de biomasă și detritus, mărindu-și totodată exponențial și necesarul de oxigen! Cât e ziulica de lungă, apa n-are altceva de făcut, pentru că și-a omorât deja tot ce avea în ea. Nu-i ăsta oare un simbol reușit pentru omul de-aici pe care-l așteaptă vremuri destul de critice, fiindcă el ar vrea să se digere și să se facă dispărut pe sine însuși, dar, în loc de asta, e nevoit să se hăituiască și să se urmărească singur ca să afle care sunt pasiunile ce-ar putea să-l mai țină o vreme în viață? Care nu sunt în niciun caz, știe deja. Și, colac peste pupăză, la toată apatia care domnește printre dărâmăturile și aluviunile care s-au îngrămădit în viața lui, se mai adaugă și ceva mort, o fetișcană dintr-o familie bună de la țară (cu mamă singură), cel puțin așa mi s-a spus, dar nu cred să fie întru totul adevărat. Până nu demult era o prezență frumoasă

ca o cadră, iar acum cârnatul ăsta uman cade pur și simplu în apă, bâldâbâc, fără nimic din grația pe care se presupune c-ar fi avut-o în timpul vieții. Cu cât mă uit mai mult la acest chip, cu atât sunt mai sigură: dispariția acestei fete nu-i o problemă, fiindcă e disponibilă în nenumărate exemplare. S-a aranjat exact ca toate celelalte fete, până și pantofii pe care și i-a ales din magazin au un fel de saltele groase de cauciuc drept tălpi, pentru ca picioarele cu care se continuă să pară cu vreo zece centimetri mai lungi. Iar de mâine, chipul ei care ar fi vrut să zâmbească din paginile revistelor va fi lipit pe stâlpi, în sute de exemplare. Așadar, oriunde te-ai uita, vei da atât de des cu ochii de fata asta, încât se poate spune că a plecat și, în același timp, a rămas aici! Din tânăra asta s-a croit un întreg tapet cu poze. Atât de des o întâlnești pe puicuța asta, cum spune poetul – chiar dacă sub altă înfățișare, străină – încât nimic nu mai încape între ea și imaginile ei, dintre care niciuna n-o reprezintă pe ea! Toate sunt fotografii care îi făcuseră cândva cu ochiul și care au fost decupate imediat cu arma femeii, foarfecă, dintr-o revistă color. Ba nu, sunt mai degrabă arme care constau (-au!) în faptul că femeia nici n-are nevoie de ele, fiindcă oricum n-ar avea nimic de făcut. De aceea, nu e nevoie să apari personal în poze, poți fi înlocuită și de alte femei. Am văzut cu ochii mei porcăria asta, toate fotografiile ca scoase din revistă, și din altă revistă, am avut timp de scris, am aruncat doar o privire, dar mi-a fost de-ajuns: am învățat ceva din asta. În apă, adânc, în apă, dar nu încă o dată tot în apă. O dată ajunge. Are efect prima dată, în timp ce fotografiile sunt mereu foarte de efect, de fiecare dată când ne uităm la ele, bineînțeles, cu condiția să nu fim noi cei din poză.

Dacă ar fi după el, bărbatul ar vâsli special până în larg și, acolo unde lacul e adânc și mănâncă la gustare umbrele copacilor de pe malul abrupt, ar

încerca să-și scoată din apă propriul sendviș, în ambalajul lui special. Dar barca n-are vâsle, iar cu niște vâsle de rezervă nu se face să te afișezi prin sat, ce-ar zice lumea? Noaptea e pe cont propriu, ea face mereu totul singură, de-aia nici nu se oferă nimeni s-o ajute. Noaptea e noapte și asta e atitudinea ei. Nu se vede nimic. Niciun iluminat stradal pe malul lacului. Sex, din fericire, cu lumina stinsă, fiindcă nu ne-am spălat pe picioare și avem murdărie printre degete. Iar hidrobicicleta are o cheie, chiar dacă nu-i pentru pornit motorul. Altfel ar fi o barcă cu motor, iar cu un asemenea articol n-avem ce face. Bărbatul n-o să ajungă prea departe pe apă cu carnea asta a lui (pe care a sfâșiat-o). În schimb, uciderea prăzii i-a pricinuit cam tot i atâta efort cât o țigară care la sfârșit ajunge să-ți frigă degetele, iar apoi e stinsă rapid. Vedem, ba nu, sigur că nu vedem, doar e întuneric, așa că n-aveți încotro și trebuie să mă credeți: priviți o îmbrățișare – care de câteva luni a devenit ceva obișnuit între cei doi – în mașină, pe locurile din față, în timp ce o pulă pregătită în acest scop stă deja sculată, în așteptare. O mână rămâne pe volan, un cap e împins sub o axilă și se cuibărește în scobitura aceea umedă, primitoare, ah, ce înșelătorie, de parcă ar vrea să se ascundă într-un dulap. Păr lung și bogat, dat din belșug cu gelul recomandat de revista *Brigitte,* ca să-l facă și mai strălucitor – deși ar fi fost de ajuns o doză de mărimea unei nuci –, cade răsfirat pe un braț, o masă vie, după cum se spune, totul ca de obicei, fiindcă altfel nu s-ar fi ostenit nimeni să transforme lucrurile astea în amintiri și apoi să le întindă la uscat pe un ecran sau pe un afiș, unde pot fi văzute de toată lumea: modele pentru fiecare, pentru data viitoare. Atunci poți s-o faci și singur. Ba nicidecum. Încă una din alea care acționează ca întotdeauna, după ce au citit mai multe sfaturi utile despre cum nu e bine să faci – mai bine o tunsoare scurtă și aranjată, merită și

frizerul dumneavoastră să-l vizitați o dată pe lună, decât o coamă sălbatică și neîngrijită! –, așadar, una din alea o va face, din păcate, tot ca de obicei, în speranța de a fi recunoscută drept o amantă destoinică, pasională și nerăbdătoare. Totuși, are un necaz pe care, de fapt, ar fi trebuit să-l aibă bărbatul: să-și fi găsit el oare pe alta? Nu, tată, nu, n-are voie să facă asta. Nu se poate. Femeii i s-a luat obiectul muncii, atunci când tânăra, Gabi o cheamă, a tras un fermoar și – lamentându-se, amenințând și implorând, ba chiar predându-se cam pripit, fără vreo adresă, ca să se știe unde trebuie trimis trupul în caz de deces (deși, dacă ești șmecher și reușești să duci din vreme cadavrul la institutul anatomopatologic, ai avea t, ninse să te alegi cu ceva în schimb) – a scos la iveală o pulă, chestie care se întâmplă des de câteva săptămâni încoace. Aici arta e să faci mereu același lucru, dar de Docare dată altfel. Cineva care se plictisește repede n-ar reuși în veci. Multe mulțumiri din partea mea, spune membrul. Iată că ajung iar pe mâini străine, când nici nu m-am obișnuit bine cu cele dinainte, ca să nu zic că și stăpânul meu e cam dificil și-ți ia timp până te obișnuiești cu el, așa că v-aș sfătui s-o luați la fugă numai ce-l vedeți! Pe mine nu mă ascultă nimeni și asta nu prea-mi place. Dar de găsit, mă găsesc mereu. Cam asta simte o bucățică de carne, oarecum demnă de milă, pe lângă multe alte senzații plăcute, care tocmai încep. Țineți la îndemână biletul de intrare și cădeți în genunchi în fața portarului, vă rog, cădeți în genunchi chiar acum, pe loc! Degetele nesigure și adesea destul de neîndemânatice ale lui Gabi nu dau greș niciodată, de parcă puia jandarmului ar fi înzestrată cu vreo lanternă sau cu vreun semnalizator cu lumină intermitentă, ca s-o poți evita la timp (niciun om nu e o insulă, ci stă deasupra tuturor, e un avion, sau cel puțin se află într-un avion) și să nu te repezi imediat la ea, fără să te oprești măcar înainte și să reflectezi sau – în

cazul în care gândirea chiar e de dorit – să te gândești la cauciucul izolator. Și apoi, la un moment dat, provocați un scurtcircuit, ei, știți dumneavoastră unde stă jandarmul, în caz că vreți să-l sunați acasă. Femeile astea. Când bărbatul se întâmplă să fie în altă parte, ele intră imediat la idei, și asta numai pentru că jandarmul și-a permis să iasă fără să le lase un număr de telefon. De exemplu, casa asta în fața căreia se află acum din nou: pe asta ar vrea neapărat s-o aibă. Și dacă ar trebui să lupte pentru ea cu armele neîndemânatice și, în plus, cam prea sensibile ale cărnii – ei bine, atunci n-ar avea încotro. Carne. Casa aparține unei femei. Fațada casei se încruntă deja de fiecare dată când jandarmul îi calcă pragul. Degeaba îi arătăm noi casei cum se face una și alta, că ea e cel mai greu de înșelat. Casa aceasta e un lucru gata făcut. În casă există o marfă care vrea să-și arate pleoapele sclipitoare și să se prezinte cu clipitul energic al unei noi marchize de soare, în dungi. Femeia care locuiește aici s-a dat peste tot cu alifii, dar pentru bărbatul ăsta chiar că n-ar trebui să se ostenească. El oricum nu vede ce-i lipsit de valoare și nici nu-i nevoit să-i roage pe alții să aibă răbdare cu el sau să caute o clipă de răgaz până când reușește cineva să se cațăre până la el, pe propria lui treaptă, făcută și ea din cea mai bună carne, frumos înclinată, care nu-și mai dorește nimic altceva decât să fie dezlegată de obligații și să poată, în sfârșit, pleca. Atunci aș fi – spune carnea cu vocea ei proprie, pe care o ascultăm cu plăcere, și tot așa spune și stăpânul ei, în speranța că-l va asculta și pe el cineva –, atunci, în sfârșit, am fi amândoi – el și carnea – unul și același lucru și: singuri. Și ei.

Nu trebuie să mă transform într-un mormânt, se gândește jandarmul Kurt Janisch. Ar fi cel mai rău lucru care mi s-ar putea întâmpla. Să fiu băgat într-un recipient taie. Nu. Mai bine într-unul mare!

Fata, dimpotrivă. Corpul ei îi aparține încă, iar ea își petrece acolo timpul ca o pasăre cântătoare, țopăind din creangă-n creangă, până când cade, izbindu-se de pământ, dar atunci îi va fi scăpat deja de mult din mână atât propriul trup, cât și cel al bătăușului. Asta-i culmea, ce tot face iar acolo? Se pare că s-a lovit totuși pe undeva cu vârfurile sânilor, pe care, din partea mea, n-are decât să și le țină pentru ea și care se vede clar că au fost fabricate în cel mai apropiat spital din regiune. Bărbatul nici măcar nu poate să pună mâna cum trebuie pe Gabi și să-i tragă o chelfăneală așa, aproape ca prin vis, dar bine țintită, fiindcă ea îi alunecă de fiecare dată printre degete, ceea ce-l enervează, însă nu foarte tare. În orice caz, n-ar fi cine știe ce artă pentru el. Dar i-ar plăcea mai mult să se afle pe malul apei în calitate de salvator al unui copilaș sau al unei mașini. S-ar arunca în valuri fără să șovăie. Când îl atinge, membrul său dă din cap aprobator, deși uneori face asta și de unul singur. Ce se mai distrează fata când vede asta! Gabi îl roagă special să facă această mișcare pe care el o smulge vieții nemiloase și unui trup care nu ascultă de rugăminți. Femeile sunt o mocirlă, iar în ea totul se împotmolește. Glod. Să zicem că mai poți ieși cumva de acolo, cu o sanie sau cu o roabă, dar până să scoți carul din noroi, el a și dispărut înăuntru. L-a înghițit mocirla. Doar uneori, când se stârnește câte o furtună, se mai întâmplă să dea și femeile ceva de la ele de bună voie, îmbulzindu-se grăbite și speriate afară din adăposturile pe care le-au găsit de nevoie la familiile lor și pe care trebuie să le poată părăsi în orice moment. O dată are și noroiul timp să se întindă liniștit și chibzuit, vreau să spun, suveran[20]. Și tocmai atunci vin și femeile, un card întreg, și răscolesc tot, mai cu seamă pe ele însele, pentru că s-au îndrăgostit până peste cap, după care se pierd în propria mocirlă fiindcă partenerul a plecat pe

neașteptate și fără motiv. Ce, deja? Așa repede? Perspectivele sunt tulburi. Nu vedem fundul lacului. Oare o veni și muntele? Deocamdată vin niște pietre de-ale lui și se duc la fund. Poate că mai durează până vine și el.

Nu știu, dar de data asta micuța parcă e altfel decât de obicei, se mai gândește jandarmul, în timp ce ochii ei, care-l contemplă fericiți, par dintr-odată stinși. Așa. Încă un văl peste pupile. Gata. S-a dus tihna bărbatului. Acum, doar din cauza fetei a alungat-o și pe femeia aia mai în vârstă din propria ei sufragerie, deși de la ea spera să mai capete câte ceva. Dar și ea devenise insuportabilă cu pretențiile ei și începuse să ceară tot mai mult, fără să știe măcar ce se întâmplase. Nici măcar cele cinci simțuri nu le mai avea complete, fiindcă unul îi lipsea mereu. Asta ar trebui să-și frece singură clinul dintre picioare, cu mânuțele ei, să vadă cum e. Dar dacă e să și-o facă singură în fața lui, tot pe el o să-l dorească, cu și mai multă ardoare, mai ales că el o să vrea să se uite. E doar una dintre numeroasele metode de excitare pe care ea ar vrea să le aprofundeze mai târziu, în liniște. Avidă de cunoaștere, a făcut chiar o listă cu toate aceste variațiuni experimentate pe propria piele. Îi dă și ordine bărbatului, pentru că a așteptat atât de mult ocazia și se simte îndreptățită s-o facă. Dar o să-i ia el dreptul ăsta! Are metodele lui. Deja i s-a făcut scârbă. Știe: nici nu-și deschide bine prăvălia, el, care de fapt ar trebui să dirijeze circulația, că ea și dă buzna înăuntru. Nici n-apucă să-și pornească motorul, că ea și încearcă să-l gâtuie. Jandarmul crede că ea nu-și dorește nimic altceva decât să se simtă pe primul loc în grațiile lui. Nu-și aude măcar data expirării, dacă tot nu vede să citească? N-aude de partea cealaltă a ușii gemetele unei adolescente care n-a împlinit încă dulcea vârstă de șaisprezece ani? Ei, nu-i așa că-s niște sunete cu totul diferite? Proaspete ca un

cântec popular, ferme ca imnul național, doar că nu le știi cuvintele. În schimb, bărbatul cunoaște de mult toate sunetele pe care le stăpânește femeia mai în vârstă. Mai exact, le citește de pe fața ei roșie, transpirată, extaziată, fericită, pe care o afișează când îl vede. Iar tonurile pe care le emite atunci când se află sub el nu sunt deloc autentice, el crede că-s chiar falsificate înadins. E un scâncet ciudat, care, la cea mai mică atingere a lui, începe să se transforme în gemete aproape monotone. Dacă nu l-ar fi auzit cu urechile lui, n-ar fi crezut. În afară de casă, femeia asta n-are alți susținători. În realitate, e o proprietară fără proprietăți, care-și închipuie că sălășluiește pe tărâmul neadevărului, dar al frumosului. Acesta este iubirea. Gelozia e în stare să zguduie și trenurile de marfă și mă zguduie și pe mine, dar ceea ce contează sunt mărfurile. Scoate-ți imediat păpușica din casa mea, dar, te rog, imediat! Oh, nu. Scuze, nu voiam să fiu așa de grosolană, te rog, nu mă părăsi. N-am vrut să-ți fac nimic care să te doară îngrozitor, iar pe mine și mai și. Nu mă îndoiesc nicio clipă de iubirea l a și nici n-am vreo bănuială, chiar dacă dincolo de ușa asta tu fuți acum o fetiță întinsă pe pământul meu. Iubesc și jertfesc, dar nici nu mă dau la o parte, pentru că văd că tu n-ai fi niciodată în stare să mă înșeli sau să mă exploatezi. Acum du-te și ia-o de aici! Până nu se mai întâmplă ceva.

O schimonoseală asemănătoare – auzită și văzută adesea pe *display,* dar niciodată citită, ascultată sau privită cu interes – răzbate și acum din spatele smocului de păr care se așterne blând peste un gland deja învinețit. Ne aflăm iarăși în mașină, aceasta staționează, mai e încă ceva care s-a sculat și stă în picioare, numai căldura merge. După aceea, bărbatul va trebui să-și smulgă smocul de păr din gură șuviță cu șuviță, așa cum scoți oasele de pește dintre dinți – nici nu știi de ce să te apuci mai întâi, e ca ambuteiajul de la

intersecția cu șoseaua națională Mariazell în zilele de lucru, la ora cinci, când lumea se întoarce de la serviciu –, iar de dinți vei avea în curând nevoie pentru a simula sărutări, care, de fapt, s-ar fi transformat în niște mușcături sălbatice, dacă limba și-ar fi dat și ea concursul. Numai că ea s-a retras la timp, lipindu-se de peretele unuia dintre obraji, ca să nu pățească ceva. Lui i se și apleacă, încă înainte de a deschide gura și a lăsa să intre înăuntru pasărea ei migratoare de apă, una dintre multele păsări de acest fel, și pe lângă ea toate fâșiile și bucățelele de carne, totul numai carne, venită parcă din niște mlaștini de nepătruns! Și dusă, de altfel, pe apa sâmbetei. Trebuie să-și oblige limba, ei, hai c-a început totuși să participe și ea – cam târziu, ce-i drept – la exercițiul nostru de aerobică, după ce se retrăsese puțin în spatele barierei de dinți, ca să se odihnească. Limba s-ar încadra bine în ținutul limitrof lacului, dar în cazul de față e vorba despre râurile lente ale unei femei, care sunt stoarse de degetele amabile ale iubirii. Chioșc de sucuri. Pregătiți-vă paharul, că altceva nu mai primiți. Dacă puneți paharul ăsta în lumină, lumina asta n-o să pâlpâie și nici n-o să se stingă vreodată. Pur și simplu pentru că nu poate să se miște.

Acum ne aflăm într-o parcare, dar de fapt asta numai parcare nu e. Este – iar animalele de apă dulce o pot confirma oricând – aproape un teren mlăștinos, care se umple de fenicul suculent, ce-i drept, abia vara, acum fiind încă acoperit de iarbă proaspătă, crescută din abundență în toată mlaștina – lenește, inertă, vegetală – la câțiva pași de locul de iernat al păsărilor. Vegetația nu s-a dezvoltat încă pe deplin, dar urmează s-o facă. Nici Roma n-a fost construită într-o zi, însă era tot pe teren mlăștinos. Trebuie doar să avem grijă să nu ni se afunde roțile în glod, ca să putem ieși de aici. Dar există atâtea vreascuri și, la o adică, le putem pune sub cauciucuri, ca să obținem fricțiunea statică și

starea de repaus, necesare pentru ca o tânără pe nume Gabi – care în momentul de față iar nu-i cuminte – să-și schimonosească fața și să i-o poată suge acestui bărbat. Tehnica asta o stăpânește la fel de bine ca o femeie mai în vârstă, dar pe ea însăși nu e poate stăpâni. Asta știu toate femeile: să fie neascultătoare, până când trebuie să le dai vreo două la fundul ăla ridicat obraznic, da, ia dă-l încoace, îi șoptește bărbatul la ureche. Bine măcar că Gabi nu s-a sufocat ceva mai înainte. Și-a revenit: un motiv de bucurie, dar numai unul din multe. Acum iată că a aterizat aici, pe această insulă mlăștinoasă, ancorată de oameni în inima lacului. E deja stabilit că mai târziu, tot aici, el urmează să-i dezvelească și chipul ăla de jos și să i-l lingă, altfel ea n-are de gând să se potolească. Dacă nu face asta, n-are decât să se întoarcă imediat la cealaltă. Adineauri nu ne-am atins scopul fiindcă ea nu ne-a lăsat. Mlaștina se formează doar în cazul precipitațiilor abundente, însă Gabi e încă udă toată, de ce, de-aia. Acum lasă-mă, te rog, s-o duc măcar pe Gabi acasă cu mașina, i-a spus jandarmul lui Gerti cu doar câteva minute în urmă, lasă-mă, o conduc repede acasă și mă întorc imediat la tine. O iau de aici și mă întorc cât pot de repede, vin imediat, hai, dă-mi zece minute sau un sfert de oră, că doar primești ceva în schimb. Nu, n-o să intervină nimic pe drum, îți jur. De data asta nu, alte dăți s-a mai întâmplat, dar azi sigur n-o să intervină nimic. Pe ziua de azi până și eu m-am săturat. Știu: tu nu te-ai săturat. Se pare însă că bărbatul ăsta chiar s-a săturat, da, până și de propria persoană. Totuși, cel mai mult îi place s-o facă cu el însuși, lucru pe care I ascunde tuturor apropiaților. Pentru el, aceasta e egalitatea pe care se bazează civilizația noastră, și anume încercarea de a nu te compara, pe cât posibil, cu nimeni altcineva! Condamnat la flirt, bărbatul meditează: atâtea femei și multe dintre ele singure!, cu toate astea, el e mai cu seamă atașat de sine și de visele

sale. Toate sunt vise cu trupuri și uneori sunt chiar mai frumoase decât visele cu case. E o plăcere să vezi în sfârșit oameni fără să ții cont cine sunt și ce au între picioare, chestie care, după părerea lui, nici n-are prea mare importanță. De femei s-a săturat, averea n-o să-i prisosească niciodată, dar trupurile îl asaltează și-l copleșesc. În reveriile sale nu vede oameni cunoscuți, ci persoane fără chip în poziții ambigue. Ce frumos. Vede copii – băieți și fete – și adulți, în egală măsură. Vârsta copiilor n-are nicio importanță, poate să fie o adolescentă de aproape șaisprezece ani, cum e Gabi, sau pot fi niște sugari de câteva luni. Și toți răsar doar pentru el, ca sorii.

Vasăzică, ce fac eu aici? Da, corect, descriu una dintre laturile făptașului (între timp, puteți să vă ocupați dumneavoastră de cealaltă, eu nu m-am apucat încă de ea așa cum trebuie), din partea căreia ar trebui să urmeze acum revanșa, în mod normal sub formă de îmbrățișări, ciupit de sfârcuri și pupături pe ici, colo, mă rog, chestiile care se fac, dar, te rog, cât mai des. Mă tem însă că la bărbatul ăsta e vorba și de prea multe mușcături, astea i se par lui cele mai importante și după ele ați fi putut să-l recunoașteți și voi. Cu plăcerea se întâmplă mereu același lucru, oamenii lasă inhibițiile la o parte, dar cea mai mică schimbare îi irită și imediat vor să plece acasă. Multe alte lucruri le abat din nou atenția, cum ar fi propriile săgeți indicatoare, deși schimbarea a fost marcată special în cartea vieții, încă înainte ca noi s-o deschidem. Cu toate astea, victimele cred că nu le mai iubești dacă te porți o dată puțin altfel decât de obicei. De la cine au învățat asta? Tânăra de față stă, deci, deja pregătită, în genunchi, în mașină, unde podeaua e așa de curată că nici nu-ți vine să crezi, iar blugii ei nu lasă, la rândul lor, aproape nici o scamă, sunt cel mai popular produs de firmă. De aceea, cândva, mai degrabă decât să analizeze probe de sânge, medicinei legale o să i se urce

sângele la cap. Așa, să ne dăm câțiva pași înapoi: partea bărbatului e acum un pipăit delicat, pe furiș chiar, de parcă n-ar ști unde e trupul acela, care este totuși acolo unde se află mereu, adică pe locul de lângă șofer, pe jumătate culcat la pământ, cu capul în poala lui. Așa-i de simplă comunicarea între trupuri, că oricine o înțelege și fără cuvinte. Cu capul, deci, în poala bărbatului: tânăra asta, deja amantă, o mioară păscând la mal, pierdută încă înainte de a se fi găsit. Ca de obicei, bărbatul și-a depărtat puțin picioarele și s-a întors către ea, așa cum nici măcar Dumnezeu, Creatorul, n-ar face-o, în primul rând pentru că nu s-ar lăsa niciodată reprezentat într-o asemenea poziție – la urma urmei, are un drept asupra propriei imagini, deși nimănui nu-i pasă, nici măcar impresarului său, preotul, care preferă în schimb băieții, iar Iisus e pur și simplu prea bătrân pentru el (dar de unde să aflăm atunci dacă Domnul Dumnezeu e suficient de bărbat ca să ne chinuie așa cum trebuie?), aoleu, unde or să se termine toate astea? Acum m-am pierdut și eu, iar prima frază vă revine dumneavoastră. Din partea mea, puteți s-o păstrați. Deci, încă o dată, poziția: bărbatul – s-a înțeles? – întors spre femeie, cu bazinul împins înainte și cu dopul care-i astupă membrul și nu-l lasă să explodeze întruna, eventual chiar în propria față, cu dopul, așadar, în gura larg căscată a unei femei, ei, spune odată, vasăzică: o apăsare rapidă pe, cum să explic eu oare, deci artera carotidă se bifurcă într-un anume punct al gâtului, ceva mai în față, da, acolo, și între cele două ramuri se află un ganglion nervos cu schepsis, pe ăla n-aveți voie să apăsați, mai exact pe cei doi ganglioni deodată, în stânga și-n dreapta, fiindcă puteți muri în câteva secunde, acum vă rog să nu-l speriați pe protagonist, care tocmai s-a pregătit și în câteva momente va apăsa cu degetele lui puternice – învățate cu mistria, ruleta, pistolul cu laser sau chiar cu pistolul obișnuit – de sus, ca din

întâmplare, pe cele două puncte. La fel de bine ar fi putut să fie un accident, dacă el n-ar avea habar de anatomia gâtului, pe motiv că s-a ocupat mereu cu alte părți ale anatomiei feminine, mai umede și mai interesante (unde-i apă, acolo-i viață!). Dar bărbatul cunoaște acest punct, fiindcă el se pricepe la trupuri mai bine ca la orice altceva și a frecventat toate cursurile obligatorii de prim ajutor – ba pe unele le-a făcut chiar ca voluntar, în interesul meseriei sale – care sunt mai mult. Decât un prim ajutor, sunt aproape un al doilea ajutor, mă refer atât la punctul de pe tulpina delicată a gâtului, cât și la locul din pepiniera de molizi, pe acestea două el le cunoaște foarte bine: pe cel din porumbul tânăr care se întinde pe pământul mocirlos până aproape de mal – nu acolo unde le place oamenilor să zică în timpul zilei, hai să mergem un pic la plimbare, nu, locul e mai departe, în adâncul pădurii întunecate, care-ți distruge frizura – și pe celălalt, de pe corp, acest articol de lux, care fie e gratis, fie devine prea scump pentru unii ca noi atunci când intrăm în parfumerie ca să-l camuflăm măcar, mda, de fapt trupului îi place să-și expună cele mai bune mărfuri în vitrină, dar asta nu înseamnă că ai voie pur și simplu să întinzi mâna și să te servești. Pe scurt: punctul respectiv se află oarecum lateral, e ușor accesibil, iar bărbatul are degete puternice, de care, la drept vorbind, nici n-ar fi avut nevoie. Dumneavoastră și cu mine, și noi am fi reușit – dacă am fi știut unde și cum – să apăsăm ganglionul acela nervos dintre ramurile carotidei, o să aflu eu cum se cheamă, dar doctorița care poate să-mi spună e ocupată deocamdată cu altceva. Dar o să aflați și dumneavoastră, de îndată ce aflu și eu. În orice caz, acum știți unde n-aveți voie să puneți mâna, chiar dacă nu știți cum se numește locul. Nu strică să rogi un specialist să ți-l arate o dată, preventiv, ca să-l eviți pe viitor. Deci… Ei nu, iarăși? Există un loc unde n-ai voie nici măcar

să pui mâna. E ca o ușă pe care n-ai voie s-o descui, iar acum ard toți de nerăbdare s-o facă, nu-i așa? Oamenii au voie să vadă tot și să pună mâna peste tot, dar acolo: vă rog frumos, chiar nu încercați. Ce, bărbatul a dat-o mai întâi pe față cu capul de tocul ușii? Nu, n-am văzut ca bărbatul s-o fi dat mai întâi pe față cu capul de tocul ușii. Dar, oricum, eu sunt ultima care aflu vreodată ceva. Într-un defileu, în pădure, în mijlocul Austriei, cineva și-a pierdut puterile ca din întâmplare, blând, fără răni vizibile, iar copacii se înalță cu atât mai drepți, ca să-și sporească avantajul față de oameni și să-și demonstreze duritatea, lucru de care nu toată lumea e în stare.

Iar acum fata e îndepărtată, cu tot cu numele și cu faptele ei. Se face curățenie, e împachetată și răpită pământului pentru a fi dată apei, unde tocmai a aterizat. Nu trebuie decât să deschizi bazinul de apă și să umbli puțin la flotor, că apa începe iar să curgă și duce cu ea tot ce i-a fost destinat.

3.

Trandafiri, lalele, garoafe, toate trei se ofilesc; dar nu toate deodată, fiindcă nu cresc în același timp. Garoafele nici nu cresc, de fapt, și nu poți să le iei decât de la florărie. Ce frumoase sunt florile, nu umblă după avere, se mulțumesc cu un petic de pământ și nici nu știu că alții mai puțin sedentari, umblă ahtiați după averi străine. Florile locuiesc aici, alături de alte flori, spre bucuria noastră. Șșt, ne ascultă! Să nu facem zgomot și poate deprindem și noi de la ele alte variante ale existenței: a fi rupt sau, și mai bine, de-a dreptul călcat în picioare; dar și a te fuduli cu tine și a-ți arăta frumusețea. Toată voioșia asta nu-i deloc frivolă! Grădina din fața casei înflorește și e pigulită cu grijă, de parcă i s-ar pensa niște sprâncene, de asta se ocupă doamna Janisch și face asta așezată în genunchi, ca să nu cadă în groapa pe care n-o vede, dar despre care știe că e pe-acolo, pe undeva, nu departe, săpată special pentru ea. Poate chiar de bărbatul ei egoist? Nu, totuși, probabil că nu. Cu toate astea, pare înnebunită după grădina ei frumoasă și poate că de-aia nu permite plantelor străine să aibă de-a face cu cele crescute de ea, pe care s-a străduit atâta să le domesticească. Un atac de impertinență, asta este de fapt ceea ce se cheamă buruiană. Grădina e moșia doamnei Janisch, în timp ce soțul ei e cu ochii doar după moșiere străine, în momentul de față, tocmai se află în bucătărie, aplecat asupra planului unei clădiri, care nu-i aparține, așa cum nu-i aparține, din păcate, nici casa construită după acest plan. Aici – ca în orice alt plan, fie el cel al divinității – e prevăzută o bucătărie, de parcă oamenii și-ar dori mereu același lucru, și anume: pe ei înșiși, numai, vă rog, într-un format mai mare și mai comod, în care să poți și găti din când în când. Oare cum o fi pus jandarmul mâna așa de

repede pe planul ăsta? La urma urmei, el nu se ocupă de cadastru, ci de catastrofe. De exemplu, când vine muntele – mai întâi *en détail,* sub formă de bolovani, urmând poate să cadă cu totul mai târziu – trebuie văzut dacă nu cumva asta se întâmplă din cauza vechii mine sau, în general, a numeroaselor mine vechi care se află în subteran. Țara asta e goală pe dinăuntru! Și atunci, toți oamenii care locuiesc la poalele muntelui – care ar vrea și el să se mute, dar îi lipsește un plan de casă – trebuie să-și părăsească locuințele, pe care și le-au construit cu atâta trudă și cu ajutorul vecinilor, așa se numește pe aici munca la negru. Decenii la rând au strâns bani ca să aibă și ei ceva, iar acum, poftim! Muntele își ațintește un ochi enigmatic asupra noastră, iar ăluia pe care-l vizează îi mai aruncă în plus și niște pietroaie în cap, ca să dea greutate privirii. Cine vorbește acolo jos? Noi suntem, nimeni altcineva. Ei bine, vă fac eu, muntele, să dispăreți. Valea, care e și ea străbătută de galerii subterane, nu vrea să se lase mai prejos și amenință că mai întâi se va forma un punct slab, iar apoi, la scurtă vreme, se vor forma și niște dopuri, iar apa care se prelinge pe acolo va deveni tot mai puțină. După aceea, spune fundul văii, rânjind cu toate crăpăturile, după aceea mă apuc eu în sfârșit de treabă. Fiindcă, din cauza pantei abrupte, nu ne putem aștepta ca dopul ăsta să aibă suficientă putere de susținere. De aceea, spune valea – iar vocea devine tot mai puternică, pentru că trebuie să se acopere pe sine și vuietul vânturilor subterane – din prima pătrundere de apă și noroi în mină, ce va avea loc cândva și care se va opri la un moment dat, nu trebuie trasă concluzia că dacă se va încerca vreodată scoaterea apei cu pompa încă din zorii zilei și ridicarea pereților de scândură, doar prin asta se va obține o izolație stabilă. Nici vorbă. Vedeți exact asta o să se aleagă de oamenii de acolo, de jos.

Domnul Janisch preferă să se mute într-una din casele care există deja, și atunci ar avea două, iar fiul ar aven și el una (nu de tot, fiindcă bătrâna căreia îi aparține mm trăiește încă, țineți minte, să nu care cumva să-i aduceți flori! Abia la înmormântare o să primească niște flori, bineînțeles, din grădină, că doar la ce o avem?), domnul Janisch jr. O să vrea apoi să facă modificări, dar mai o timp. Deocamdată în casă mai trăiește un om străin, nu, evident că nu în el, un om pe care nu poți să-l scoți pur și simplu afară, așa cum scoți marmelada din borcan. Oamenii de pe aici datorează muntelui – care în privința mârșăviilor îi face lacului o concurență acerbă – nenumărate momente dezagreabile. În lac își leapădă perdeaua de protecție forestieră și devine un pericol pentru oameni, așezări și construcții. E vorba despre o pădure al cărei rol principal este binele public, așa că hai să formăm un comitet de binefacere, nu pentru defrișare, ci pentru a împiedica apa și pietrele să înainteze și pentru a evacua cu forța dolomitul și alte prostii. Dar pădurea asta nu și-a ținut promisiunea. N-a păstrat pietrele, ceea ce ar fi însemnat totuși o mare măiestrie, la cât de multe erau. Dar la poalele ei au loc scene îngrozitoare, o casă alunecă și se prăbușește în adânc, de nu se mai văd din ea decât balcoanele împodobite cu flori. Suntem încântați de ele: atâta frumusețe pe un spațiu atât de restrâns! O fotografiem înainte de a dispărea. Ia uitați-vă la copacul ăla de sus, ce interesant: și-a întins disperat rădăcinile în aer, doar-doar o mai apuca bucățica de pământ care se rostogolește acolo la vale, dar deja tot copacul stă să se răstoarne și, în aerul în care-i tremură rădăcinile ca niște funii, nu mai prinde nicio muscă, în aer nu mai ai de ce să te ții.

Azi e destul de cald, totuși zilele sunt încă foarte scurte. Dar o să fie mai bine. Deja au început să se

lungească. Primăvara se trezește la viață. La mansardă, o cameră de fată a rămas goală. Toată povestea ei, interiorul încărcat de vise, în spatele perdelelor trase, la marginea unui versant muntos, toate astea nu sunt un caz oarecare, așa cum vor fi prezentate timp de câteva zile, de fapt, nu sunt un caz deloc. A dispărut o tânără și se presupune că n-a rezistat tentației de-a pleca în lumea largă, în capitala landului, da, acolo unde e spitalul acela mare, în care mor oamenii de cancer fără să fi apucat să-l arate din timp unui medic ales de ei – oamenii n-au niciodată timp pentru lucruri esențiale, iar atunci când au, nu știu ce și rum să facă-, se presupune, așadar, că tânăra n-a mai putut să reziste chemării lumii de dincolo de satul ei și pur și simplu nu s-a întors acasă pentru o noapte. N-a avut chef. O frumusețe tânără dispărută, o lumină pierdută. Nu vă panicați, frumusețea e intangibilă, încercați doar să puneți mâna pe lebăda asta frumoasă și-o să vedeți atunci! Frumusețea nu trebuie atinsă decât cu ochii, ca să ne putem bucura cu toții de ea, nu numai Domniile Lor care escaladează stânci de marmură pentru u le cunoaște personal pe Naomi Campbell sau pe Cindy Crawford. Apariția lui Gabi Fluch va avea loc când nici nu te aștepți, dar va fi așteptată cu mare nerăbdare de mamă și de prieten. Poate apărea în orice moment. Așa că începem de pe-acum să așteptăm. Dis-de-dimineață, mama așteaptă cu obișnuita ei faptă bună, o ceașcă de cafea cu lapte și o felie de pâine cu unt, la alegere cu salam sau cașcaval, de obicei cu amândouă. Apoi, ca în fiecare zi, fiica trebuie să ia autobuzul – stația se poate vedea de la fereastra sufrageriei lor – sau trenul. Însă fiica nu înțelege de ce mama se uită mereu în urma ei când pleacă. Plantele înfloresc și în aceste lădițe și se întind cu obrăznicie spre ferestrele lustruite, căutând să-și țină echilibrul și să tragă cu ochiul în cameră; dar atunci de ce-și întorc oare mereu capetele,

prostește, în partea cealaltă, către soarele care-și scapără lumina? Poate că s-au uitat prea adânc în sticla geamului? De ce nu vrem să vedem ceea ce-i evident și ar putea să ne intereseze, ceea ce ne obligă să întoarcem mereu capul în partea cealaltă? Pe partea aceea sunt oamenii care trebuie să ne fie modele, frumoși și ordonați. Iar noi suntem aici.

Soarele ne ispitește acolo, afară. Ce, lacul Worthersee e cu totul în altă parte? Nu se poate! Nu credem așa ceva! Ei, nu-i nimic, străine, hai să pornim într-acolo. Ce bine ne face baia de soare. Ce, mai trebuie să aflăm și ceva care sigur nu ne-ar face la fel de bine? Trebuie să vedem, nu ne potolim până nu aflăm ce vor alții să ascundă. Folosesc fețe simpatice și zâmbitoare de pisici sau portrete stilizate de câini, pe care le lipesc pe geamurile mașinilor cu un singur scop: să țină lumina la oarece distanță, ca să nu-i orbească soarele. Dimineața în zori, uitându-se în oglinda lustruită din baie, lui Gabi i s-a părut că e foarte frumoasă și chiar așa și era, își amintește mama. Sculatul cu zece minute mai devreme ca să se machieze îi va aduce, poate, mai târziu, o oră de bucurie, dar asta se va întâmpla abia mai târziu (de fapt, ăsta-i și rostul bucuriei, să nu fie consumată imediat, ci abia după ce ai plătit la casa farmaciei!), cu toate astea, fata își zâmbește mereu binedispusă în oglindă, Gabi, care e ucenică la o mare întreprindere de materiale de construcții. Totul însă fără succes. Abia a început. Dar soarele i-a răsărit deja, și e mai strălucitor decât el și decât cele o mie de bucăți de atom cu care se mândrește. Nimic nu poate fi, nimic nu poate fi mai strălucitor decât soarele ăsta, în afară de câte un chip omenesc, uneori, dar care până la urmă ajunge să nu-ți mai placă dintr-un motiv sau altul. Însă atunci nu-ți mai pasă. Așa că, hai să-i cedăm proprietarului chipul. Nici lui n-o să-i stea bine, dacă nici socialismului nu i s-a potrivit, motiv pentru care a dat jos imediat imaginea nouă și a

pus-o la loc pe cea veche. Apoi, în următorii câțiva ani s-a arătat mulțumit de chipurile cunoscute.

Ei, cum să ajutăm noi oare acum acest teren care tocmai alunecă spre noi pe șoldul muntelui și aterizează apoi direct în nas, poftiți, numai să nu fie nasul nostru! Muntele ăsta simpatic și prietenos are și el fața căzută, pe cure nu vrea s-o cosmetizeze nimeni. Muntele și-a lepădat masca. Acum arată deja altfel față de cum arăta cu puțin timp în urmă, când era încă întreg. Poate că o să fie nevoie de evacuarea caselor? Atenție, asta ar putea însemna pierderea locului de baștină, ceea ce ar duce la situații critice! Aș vrea să pot concepe un sistem de avertizare din timp, dar aș avea nevoie de ajutor ca să mențin nivelul de trai al oamenilor de aici la cel cu care erau obișnuiți, incluzând aici și congelatorul, în care încape și un cerb întreg, în cazul în care ar fi atât de prost să intre acolo de-adevăratelea. Nu poate lipsi, desigur, nici grădina de iarnă acoperită cu sticlă, unde lucrurile ar putea lua și o turnură un pic mai exotică, în caz că primim catalogul potrivit, pe care l-am comandat telefonic.

Muntele rămâne imprevizibil, își aruncă mereu grohotișul, fiindcă a început să i se pară prea greu și trebuie să se ușureze. Dacă ne gândim doar la avalanșa de anul trecut, mersi frumos, preferam să nu fie chiar atât de generos, încât să-i alunece mai întâi versantul, apoi să-l urmeze toată stânca. Austria. Așa cum e cutreierată în vacanță de turiști, tot așa a fost cutreierată timp de secole și milenii prin minele de dedesubt, de sub tălpi. Țara e circulată, ca să spunem așa, și pe dinăuntru, și pe dinafară. E țara cu plusuri și minusuri, depinde unde te afli, momentan auzim, din păcate, mai mult despre minusuri. De ce văd mereu doar partea negativă, mi se reproșează adesea? Nici eu nu știu. Poate că nu cunosc țara suficient, de bine, ca să-i

apreciez și părțile bune. De exemplu, poți să fii închis înăuntru, în munte, dar nu, pe dinăuntru chiar n-aș vrea să fac cunoștință cu țara asta, îmi ajunge exteriorul. Așadar, mineritului îi datorăm faptul că suntem așa găunoși. Credeți cumva că ușile se deschid mereu numai dacă dați cu pumnul în ele? Vă înșelați. Dumneavoastră vă aflați acum jos, în cușca transportoare, și – în timp ce sus se desprind bucăți mari din munte, iar noroiul vine în vizită plângând și urlând – sunteți striviți acolo, așa că nimeni n-o să vă mai vadă vreodată. Muntele ar fi avut nevoie de ocrotire, ar fi trebuit protejat de oameni, dar în loc de asta s-a transformat într-o umbrelă destul de ciuruită deasupra capetelor lor. A venit furtuna, s-a iscat un tunet și un vuiet ca de la mii de trenuri rapide, da, exact, de parcă cinci sute de trenuri ar fi vrut să ia startul deodată. Muritorii de rând au fost cuprinși de groază și de panică, iar unii dintre ei chiar au murit de frică, e adevărat, puteți citi asta și-n alte părți, dacă pe mine nu mă credeți. Mă gândesc că Dumnezeu a dat marea lovitură cu acești morți, care vor apărea ani de zile în ziare, deși, la drept vorbind, a ochit în direcția greșită. Muntele nu m-ar fi ajutat și n-ar fi ajutat pe nimeni. Nici pe el nu l-a ajutat nimeni, cu toate că ne fusese dat nouă în grijă. Iar noi ce i-am făcut? L-am scobit de tot, l-am spintecat și i-am dat mațele afară, ca să facem mai știu eu ce din interiorul lui. Muntele ăsta, ca și alți munți, de altfel, a fost mărunțit până a ajuns pudră de talc, nu-i așa că-i incredibil? Lucrurile mari nu rămân mari, parcă-s făcute să devină mici. Am spus deja multe, poate prea multe, despre apă, dar cu siguranță vom avea și mai multe de spus atunci când apa vă va veni și dumneavoastră de hac, cândva. Natura e romantică, la fel ca omul, ambii vor să aibă experiențe frumoase, numai că omul are o rază de acțiune mai largă. Această dispărută, Gabi, a fost și ea ocrotită cu grijă, dar vedeți și dumneavoastră cât de înșelătoare poate fi

o asemenea protecție. Când veți pierde controlul asupra propriei umbrele în mijlocul furtunii, veți înțelege. Da, da, o să încetez, dar nu chiar acum.

Gabi a dispărut, tot așa cum a dispărut și o parte din acest munte, aproape un pisc întreg. Natura se adaptează În oameni sau e cumva invers? Încercați odată să dați piept cu un munte, la urma urmei în pliantul turistic vi ne cere explicit acest lucru! Muntele n-o să vă evite, în schimb omul – care în cazul de față sunteți dumneavoastră – o s-o facă. Sau muntele e scos de pe terenul de joc – unde oricum era tolerat doar la margine – și, ambalat într-o poleială foarte șic, e pus să dea tonul la aclamații. Toată lumea sare-n sus de bucurie când îl vede și mai sare și la ordinul lui, în caz că echipa dorește să facă locul în mină pe timpul zilei. Atunci vreunul începe să apese pe clapele acordeonului și deodată se aude un pocind asurzitor. Orice fată care are un prieten printre fotbaliști se bucură dinainte, trebuie să câștigăm, pur și simplu trebuie! Iar noi, toți prietenii muntelui, dăm din mâini și din picioare ca să fim culeși, atunci când vine vremea, de pe protejatul nostru, ca un fruct copt. Vine muntele. Noi nu putem decât să discutăm cu el pe tema asta.

Ce pantofi drăguți și-a luat Gabi încă de săptămâna trecută din banii primiți în avans de ziua ei! Cu pantofii ăștia ar vrea să fie și înmormântată, cu toate că talpa e cam grea și un pic grosolană în comparație cu restul care a fost clădit deasupra ei. Și muntele spune același lucru, cu subînțeles. Talpa i-a devenit prea grea și atunci de ce se descotorosește el oare? Se descotorosește de cap, care n-are nicio vină. Ce fată independentă, Gabi asta, foarte rezonabilă. Pantofii cei noi au dispărut și n-au apărut nici până în ziua de azi, poate pentru că sunt prea grei. Gabi are și un prieten, care acum e foarte dezorientat și nu știe *ce*

să mai facă. Cu toate că ea are doar șaisprezece ani – cu rabat, fiindcă-i va împlini abia peste două luni are deja de mult un prieten stabil care, cred eu, e foarte simpatic, deși poate un pic cam plicticos și pedant pentru vârsta lui. Cel puțin nu-i unul din băieții ăia disprețuitori și lipsiți de scrupule, dotați cu ochelari de soare la modă, frizuri idioate și hanorace cu glugi care alunecă mereu, glugile, la ele mă refer. Asta și-a făcut un plan de viață și se ține de el, în timp ce alții au pur și simplu un scop în viață, dar până acolo nimic care să-i ajute să-l atingă. Ba nu, sunt nedreaptă: scopul e o mașină rapidă, o casă frumoasă și cât mai multe femei frumoase. Din toate celelalte comori ai nevoie doar de câte o bucată, ah, de-ai avea-o! cu excepția banilor care nu-ți pot prisosi niciodată. Așa se face că-i calomniez pe tineri, pentru că nu mai fac parte dintre ei, lucru vădit, de altfel. Dar iar generalizez, oamenii sunt cât se poate de diferiți, și viața e o treabă prea murdară, mai ales când, așa ca mine, nu vrei să te murdărești pe mâini. Banii ne trezesc un viu interes, însă munca – oh, nu, nicidecum. Îmi permiteți să mă uit la harta atent întocmită a New Yorkului în timp ce scriu toate astea. Acolo mi-ar plăcea să călătoresc, și cât mai repede! Băiatul ăsta crede despre sine – și e normal să fie așa – că are ceva de oferit și că e foarte atrăgător, ceea ce e perfect adevărat în ambele cazuri, numai că nu se îmbracă bine și nici nu vine de departe, de exemplu de acolo unde e pus la păstrare Moș Crăciun până la marea sa apariție pe scenă, ci se clasează, chiar și printre adolescenții locului, pe un loc destul de codaș: nu-i chiar un paria, dar în orice caz e un tip pe care n-ar miza nimeni, chiar dacă ar fi bine cotat. Om trăi și-om vedea, peste câțiva ani lucrurile se vor schimba, el va câștiga bine și-și va putea permite câte ceva. La urma urmei, i se oferă o calificare bună, chiar și atunci când apa și detergentul se scurg în bună tovărășie pe mașina sa. Atunci Gabi trebuie să-l asculte

pentru examen. Aproape că ar trebui să treci granițele landului ca să mai găsești un sătuc în care să existe un tânăr așa de silitor. Iar Gabi însă să-i scape printre degete așa un băiat pe care nici măcar nu-i nevoită să-l susțină. De fapt, nu trebuie să încă nimic pentru prietenul ei, doar să fie prezentă, și lotuși noaptea trecută n-a mai trecut pe la el, deși el ar fi putut avea atunci – ca în fiecare zi, de altfel – o influență pozitivă asupra ei. Pentru că este – după cum spuneam și nu voi obosi niciodată să repet – un băiat liniștit și silitor, care n-a crezut niciodată ce se povestea despre prietena lui – scorneli de-ale prietenelor ei, cum se spune. Nu poate fi adevărat, în spatele rujului, acolo înăuntru, să se fi aflat oare un apetit insațiabil? Pentru ce, că doar avea de toate? Picioarele-s făcute să umble și cu cât sunt mai tinere, cu atât se duc mai departe. Dar ce caută aici observația asta fără echivoc, dacă oricum nu poți pleca nicăieri? Parcă ești bătut în cuie în locul ăsta. Dacă am fi fost despărțiți mai multă vreme, ar fi fost altceva, spune elevul cu mașină personală. Când stau lângă ea, mă port întotdeauna frumos. Camera din casa părintească a lui Gabi, nu pot decât să mă repet, e foarte drăguță, cu animale de pluș și fotografii din reviste, fără pic de milă și înțelegere față de faptul că fata asta frumușică n-ar putea lotuși să întrunească numărul de puncte necesar pentru concursul de fotomodele amatoare. Gabi și-a trimis degeaba fotografia, un act aproape câștigat e tot un rateu. Însă acum poza asta frumoasă, făcută de un fotograf priceput, îi va fi categoric de folos. Mama și prietenul ei o incrustează, ei, nu chiar în coaja copacilor, dar o lipesc totuși pe stâlpii de telegraf dintre casă și localitatea vecină. Merg chiar mai departe. Aici, mai aproape, și mai aproape, da, în casă, puteți vedea camera unei fete inocente. Tatăl ei a plecat de-acasă cu mulți ani în urmă și acum trăiește cu o altă femeie, la trei localități mai încolo, în direcția Mariazell. Asta-i o

femeie adevărată! Vă spun, e o ființă domestică, blândă, dar picată parcă de pe altă planetă, unde oamenii sunt altfel făcuți decât noi, bizari și dezinvolți, pentru că nu pot fi constrânși la nimic. În parte, mâinile celei de-a doua soții a tatălui arată ca niște aripioare de pește. Degetele sunt unite până la penultima falangă, un lucru ciudat, care se întâlnește însă destul de des prin părțile astea, unde până și văile și-o trag între ele, fiindcă sunt atât de puține și n-au cu ce să se joace în afară de propriul grohotiș, propriii bolovani și propriul lor trup. Munții se joacă cu ei înșiși și uneori se joacă și cu oamenii, atunci când îi prind. Nu, nu vă uitați în altă parte! Vreau să descriu în continuare, însă de data asta cu totul altceva, aflat nu departe de aici. Eu, o atletă, căreia nu-i place totuși să accelereze, curtez de mulți ani și cu prea multe cuvântări această regiune și ce primesc în schimb? E evident că personajele mele ar vrea să eșuez din cauza mea, numai că eu eșuez mereu din cauza lor. Să vedem dacă de data asta or să se adune mai multe ca să-mi vină de hac! Dar ce-mi văd ochii? Regiunea asta nu oferă decât imagini cu ea însăși, imagini pe care a trebuit să mi le schițez eu însămi în cap. Dar în curând voi înceta s-o mai fac.

Departe, în schimb, departe de mine, e ceva moale ca mâncarea, iar dacă insistați pot să pun să vă fie preparată: nu este o barcă, dar de barcă nici n-am avea nevoie acum, ci, poate, mai degrabă de un cărucior de cumpărături. Dimineața surâde, semn că n-a citit încă ziarul. Mama vorbește la telefon cu prietenul fiicei ei, mișcându-și nervoasă țigara în colțul gurii. Amândoi se arată din ce în ce mai neliniștiți: oare să fie adevărat că Gabi a plecat – pe jos sau cu mașina – așa cum par să indice toate aparențele? Gândiți-vă la buna dispoziție dispărută fără urmă în momentul în care acești doi oameni au pus aproape simultan mâna pe telefon, din fericire nu pe același, mă rog, fapt e că voiau

să-și vorbească. La ce bun? A vorbi e ca și cum te-ai plimba de colo-colo pe o insulă mică. Totul se epuizează repede fiindcă îți dai seama că vorbind n-ajungi nicăieri. Astfel, tehnica intervine în viață tot mai des – nu noi am învățat-o să sune întruna, ca semnal al unei convorbiri reușite, pe care o apreciem cu atât mai mult dacă trebuie să și plătim pentru ea – și anume, tehnica intervine sub formă de Elise sau Simfonia în sol minor de Mozart, da, pe acestea le-am auzit eu însămi. După aceea, tot tehnica ne trezește la realitate, făcându-ne palizi și îngroziți, îngroziți de presimțirea sumei pe care o avem de plată la telefon. Iată, scrie și aici: Trebuie să fie adevărat, nu suntem decât țărână! Doar țărâna nu-i în stare să se ridice împotriva unei asemenea nedreptăți, care ne cere să plătim și pentru vorbit. Dar poate că suntem umflați cu propriul aer, de care avem nevoie pentru acest vorbit, până când ne învinețim, conștiința ni se dilată și începem să vedem lucruri care nu există! La noi, jos, țărâna s-a terminat, a zburat: sub mobilă, sub covor, sub picioare. Cine i-a dat tehnicii dreptul să răspândească știri care poate că nici nu sunt adevărate? Tehnica știrilor a făcut acest lucru, această revoluție, cineva trebuia s-o facă și pe asta. Oricum, nu va fi nimic. Și poate că, din nou, nu va fi acesta telefonul la care va suna Gabi ca să spună că a avut o pană. Cu cine era când a avut pana e mai puțin important, principalul e că trăiește. Vino acasă, Gabi, ți se iartă totul, mergem înainte și uităm, dar cum putem uita ceva ce nici măcar lui știm? Poate că Gabi a rămas peste noapte la vreo prietenă, dar cine ar putea fi respectiva? Fata nu spune prea multe acasă, probabil fiindcă nici nu i s-au întâmplat cine știe ce lucruri demne de relatat, iar de probleme nici urmă. Hai să le întrebăm pe fostele colege de școală, întâmplător – ba nu, nu chiar întâmplător – una dintre ele e angajată la aceeași firmă, tot la birou. O pregătire comercială îți oferă un

sentiment al demnității, corespunzător unei societăți în care numai proprietatea contează; atunci știi măcar cine și de ce o are și afli totodată cu exactitate de ce tu n-ai niciuna. Aici, neștiutorii se descurcă mai ușor decât cei deja avuți. Neștiutorii, pe care-i mai putem numi și lipsiți de conștiință, nu se bazează pe bănci, ci se lipesc mai degrabă de oameni, pe care-i spoliază. Ei, mersi, n-a fost mult, dar acum mai am nevoie de încă unul, pentru drum, că pe ăsta abia dacă l-am simțit, nu mi-a ajuns nici pe o măsea. Bolnavii pot să-i amenințe până și pe alți bolnavi, iar despre societatea asta se spune cu plăcere că ar fi bolnavă. Habar n-am ce are. De cele mai multe ori, nu mare lucru. De ce să plătești dobânzi? Merge și fără. Merge și fără sumă nominală sau cum se mai cheamă ceea ce ai înainte ca unii și alții să adauge cutare sumă la ceea ce oricum nu aveai. Dacă ai fi avut ceva, categoric că după aceea ar fi fost mai puțin, însă uneori mai puțin înseamnă mai mult! Nu, nu și de data asta. Până când o să coboare deodată muntele la noi și o să ne tragă o mamă de bătaie ca să calculeze apoi dacă într-adevăr a fost posibil să facă douăsprezece victime omenești, drept pedeapsă pentru că a fost scobit pe dinăuntru. Și asta s-a întâmplat din cauza mineritului, care nu îngrășa solul (dar îi hrănea, totuși, pe mulți), ci dimpotrivă: a desființat de-a dreptul muntele; așadar, mineritul n-a ajutat deloc la construirea acestui munte (denumirea profesiei e incorectă[21]). Muntele e închis. Ba nu, nu vă puteți lua animalele, ele rămân aici, da, și porcii! La urma urmei, trebuie să mănânce și muntele ceva. Nu vrea să fie luat mereu de prost și acum își strânge recolta – unde credeți? – în vale, unde n-a avut voie să intre niciodată, deși tocmai acolo se afla cârciuma. Ați face mai bine să vă puneți dumneavoastră repede la adăpost, că muntele e mai greu decât dumneavoastră! Luați doar strictul necesar, carnetul de economii, cardul bancar,

actele, banii în numerar și fotografiile rudelor (ca să știți cum arătau cândva), fiindcă acum a venit vremea să vă mutați grămadă, pe capul lor, unde va trebui să vă suportați reciproc, ceea ce n-ați mai făcut niciodată până acum. Iar toate astea vor dura până când rudele – obosite de lunga călătorie a vieții, pe care va trebui s-o comprimăm în trei săptămâni – vor îmbătrâni înainte de vreme, de aproape că n-o să-i mai recunoască nimeni. Barca e plină. Nu, nu asta. În asta nu e nimeni. Plantele n-au nevoie de substanțe chimice complexe, cum ar fi vitaminele sau aminoacizii, care pentru oameni sunt indispensabile. Însă și la oameni chimia trebuie să fie potrivită, altfel nu-și pot produce lipiciul de care corpul lor are nevoie pentru a-și înmulți pământurile iii a-și atrage parteneri sexuali prin interferon, ăhm, vreau să spun prin feromoni. De cele mai multe ori, oamenii nu vor decât să fie bogați, altceva nu-i interesează. Femeile, în schimb, vor dragoste, iar pentru asta îți trebuie peste o duzină de elemente chimice, care te pomenești că, de fapt nu funcționează, fiindcă ai pus prea mult din fiecare. Nici măcar o simplă prăjitură n-ar ieși în felul ăsta. Mai ales femeile vor adesea să trăiască în monocultură, adică nu-i lasă decât pe unul singur să le însămânțeze micul câmp, astfel încât din ele crește mereu același lucru, care pentru alesul lor nu-i niciodată destul. Sau el nu-l vrea, se simte strâmtorat, vrea altceva, de la altcineva. Poftiți, vă rog, frumos, aici aveți acel altceva, din fericire îl aveam în stoc. Pe de altă parte, există și femeia. Nu-i așa că-i frumoasă ca o cadră? Da. E imposibil s-o atingi. Un singur om i-ar fi de-ajuns, dar totuși nu-l găsește. Îi place de cutare sau de cutare, dar el n-o vrea. Noi, femeile, încă mai ezităm, nu suntem sigure pe care-ar trebui să-l alegem. Vă dezvălui un secret: trebuie să fie neapărat bărbatul potrivit. Niciun altul nu intră în discuție. N-are ce să fie așa de greu, la loto, de exemplu, ai nevoie de șase

deodată, fii niciun număr n-are voie să rămână pe dinafară la judecata săptămânală de apoi, adică la tragerea de sâmbătă după-amiaza. La oameni posibilitatea de alegere e imensă, așa că se va găsi vreunul și pentru dumneavoastră, nu-i așa? Ei, luați-l, nu contează dacă o să fiți nefericită într-un fel sau altul, oricum specia dumneavoastră n-o să dispară, credeți-mă. De asta au grijă, nu în ultimul rând, coapsele străinilor din Balcani, spune cancelarul federal, care a fost odată. Să sperăm că a avut dreptate. N-are cum să fie sănătos să ai mii de posibilități, din care doar una să fie valabilă. A plecat trenul, dar pe noi nu ne anunță, la difuzor, cineva care se ascunde după un șal ca să nu-i fie recunoscute nici fața, nici vocea, voce care aparține, de fapt, unei anume doamne Chris Lohner, ce poate fi auzită, multiplicată în mii de exemplare, în toate gările țării. Dar pe noi cine ne ascultă oare? Vă mai gândiți încă? Ei bine, eu mă gândesc: pământul proaspăt conține de toate, toate substanțele nutritive, în cantități suficiente, iar dacă se mai află și o casă pe el, cantitățile sunt și mai mari. Asta, bineînțeles, până nu le înghite puțul minier. E doar o chestiune de timp și de planificare familială a firmelor care decid dacă se va deschide o nouă mină chiar alături, dacă se va săpa o nouă groapă, o, nu, iar e prea aproape de suprafață și deja ne făceam reproșuri că i-am pus în pericol pe oamenii de aici și că, de acolo, de jos, aproape că-i putem mușca de picioare. Acum mai există și voci, un mic cor acappella, care spun că s-ar fi declanșat morena de la capătul ghețarului – o dereglare colaterală – și ar fi provocat catastrofa care și-a croit drum timp de milioane de ani, încă dinainte ca muntele să fi fost găurit. Da, dragi tovarășii, timpul are și el întrebările lui, deși știe deja toate răspunsurile. Știe cum stau lucrurile atunci când ceva pendulează în același timp înainte și înapoi, pentru că timpul e pironit în spațiu și de aceea oamenii sunt nevoiți să călătorească mereu

în toate părțile. Știe și cum e atunci când cantități uriașe de apă și noroi năvălesc într-o exploatare minieră în modul obraznic caracteristic morenelor și-i strivesc pe oamenii de acolo ca pe niște muște prinse în chihlimbar, numai că, din păcate, nu reușesc să-i și conserve în acest mod. Procesul e diferit. Chihlimbarul seamănă cu o cutie de conserve. Noroiul, în schimb, mă rog… e doar mizerie și nu-i făcut ca oamenii să stea în el, poate doar de bunăvoie și cu nasul în sus, ca să aibă puțin aer, aer care, de altfel, i-a acoperit mereu atât de frumos.

Mai înainte era cu totul altă zi sau m-am înșelat cumva asupra datei? Prietenul lui Gabi și-a spălat mașina, iar Gabi a stat și s-a uitat la el. N-a putut să plece sau să facă altceva în timpul ăsta, fiindcă un lucru așa interesant nu se întâmplă în fiecare zi, iar azi iată că ai ocazia să vezi cum o mașină întreagă e săpunită și apoi i se face un duș pe cinste. Din câte știi tu, așa ceva pățesc doar oamenii vii. Dacă stau lângă tine, înseamnă că-ți sunt foarte apropiat, gândește prietenul lui Gabi – care o cunoaște mai îndeaproape decât atât, dar preferă s-o știe mereu în apropierea lui – și își înmoaie din nou, neobosit, buretele în apă. Numai cine cunoaște această suferință arzătoare știe cat suferim atunci când vedem o mașină mai rapidă decât a noastră. În schimb, mașina noastră trebuie măcar să strălucească de curățenie și să semnalizeze, chiar și atunci când nu vrea să-și schimbe direcția. Domnul președinte ni guvernului din provincia Carintia are un Porsche veritabil, dar, din păcate, așa ceva se întâmplă mai rar în Stiria, unde sentimentele intervin personal, pentru ca omul să fie copleșit. În general, oamenii nu le țin pentru ei – sentimentele, la ele mă refer – și îi agasează și pe alții cu ele.

Aici muntele se poartă cam la fel. De cele mai multe ori, nu se observă imediat dacă un om e gol pe dinăuntru. Tot așa se întâmplă și cu muntele, se observă abia când îți trec pe la ureche bolovanii grei de o tonă, bâzâind ca mușteleau atunci când te trezești zburând tu însuți, abia ce ai învățat să mergi. Îți fuge pământul de sub picioare, împreună cu temeiul solid pentru care muntele ar fi trebuit să rămână la locul lui. Că doar stătea bine acolo unde era. Muntele era mai tăcut decât tăcerea însăși, atunci când coastele nu-i erau bântuite de excursioniști, dar acum pare să vrea companie și intră la noi, în casa goală, pe care o și ia cu el, crezând-o noul său camarad. Cine vrea e liber să plece, am spus-o deja, dar nu muntelui. Oricum, și el poate să plece de la sine. Sau l-am alungat noi cumva? Nu ne-am dat seama de asta înainte, altfel l-am fi lăsat în pace. Dar unde s-o fi dus astăzi Gabi, căreia, în principiu, îi place să iasă în oraș, de cele mai multe ori cu prietenul stabil, dar nu întotdeauna, iar când nu iese cu el, acesta se simte umilit. E adevărat că are și el mașină, curată și pusă la punct, dar stă singur în ea. Unde-o fi fost Gabi în tot timpul ăsta, cât n-a văzut-o nimeni? Dacă stăm să socotim, se adună ceva timp. Doar n-a dispărut într-o altă dimensiune, după care s-a întors iar la noi, asta chiar nu putea s-o facă! Și totuși a dispărut, vă rog să mă credeți măcar în această privință, chiar dacă am afirmat vreodată altceva. Discoteca atrage, iar afară, în întuneric, singura ta șansă e să ai grijă să nu-ți pună careva mâna între picioare, vreunul așa de beat, că nu mai știe unde-i sus și unde-i jos, mă rog. Femeia vrea să dispună liber de ea însăși și nu-i permite așa ceva. Totuși, bețivul găsește întotdeauna un teren de acțiune – chiar de-ar fi la limita pierderii cunoștinței o lovește pe femeie în cap și o eliberează subit de gărgăunii care nu-i dau pace, că doar asta e menirea lui. Tocmai el. Ceva mai bun nici că putea să i se întâmple femeii, credo el,

atunci când se uită la ea și la el însuși fără prejudecăți. Dacă tot s-a apucat de treabă, poate s-o și omoare, fiindcă, altfel, ea l-ar putea recunoaște. Și cine, în afară de ea, nu s-ar bucura de plăcerea lui? Totul e plăcere, ne spune televiziunea, iar femeia asta oricum și-a iubit chipul și frizura mai mult decât a iubit vreodată o ființă omenească. Dar, la urma urmei, ea a fost făcută și crescută pentru un singur om pe care, întâmplător, îl găsise deja. N-am dreptate? Prietenul ăsta e exact bărbatul potrivit pentru ea. Pe viitor, mama îi va interzice lui Gabi să mai plece de acasă fără să spună unde, va trebui să-i spună a sau prietenului, asta e hotărârea pe care o ia la acest mic dejun înghițit cu noduri, în timpul căruia nu-și ascultă doar stomacul, ci și vocea interioară de mamă. Mai târziu, va intra în tură și va pleca la lucru cu bicicleta, să coasă sutiene într-o fabrică ce se află undeva pe un teritoriu al nimănui sau chiar pe teritoriul dușmanului (sentimentele contradictorii ale femeilor: copii sau serviciu, dușmănie dau sclavie, ochiuri sau scrob. Sigur că e greu să te decizi. În oglindă îți place să te uiți, dar să te emoționeze ceva îți place la fel de mult[22], numai că asta se întâmplă mai degrabă la televizor, unde oamenii își revarsă propria ființă, ca apoi să nu mai vrea să curețe după ea. Nici n-ar fi avut timp, de altfel, fiindcă s-a și aruncat cineva la pieptul lor, plângând în hohote, cerând iertare în fața a milioane de oameni pentru cine știe ce sau poate pentru nimic. Ah, ne-am prins. Nu-i ca în realitate, fiindcă acolo mu simți încă mâna care ne smulge din viață, în timp ce la televizor doar vedem totul, dar nu simțim durerea.), între două localități, sau, mai exact, între o localitate și un loc anume. Acolo nu există decât o stație de autobuz, altceva nimic din ceea ce ar putea atrage oamenii care, la rândul lor, vor să atragă alți oameni cu ajutorul sutienelor și corsetelor. De așa ceva ai întotdeauna nevoie, ca să nu dispară specia umană,

doar de-aia li s-a dat femeilor corpul, care de cele mai multe ori e colțuros ca un fagure părăsit definitiv de albine. Și acum ce faci ca să-i dai din nou corpului o formă? Penultimul model de formă se dă În preț redus, motiv pentru care s-a epuizat deja. Nu, măsura dumneavoastră nu există. Poate dacă vă tăvăliți pe jos până vă aplatizați, poate că atunci o să vă vină cupa B. Dar acum văd că s-a terminat și articolul ăsta. Mai întrebați-ne peste o jumătate de oră. Acum femeile trebuie să se ocupe și de protecția subsolului, ba nu, a solului, pentru ca părțile lor anatomice să poată fi prezentate așa cum trebuie. În acest scop, avem o ofertă de mai multe mărimi, și mașinile de croit se adaptează la ele. În toată Europa, oamenii trebuie măsurați din nou, fiindcă în ultimii ani corpurile lor s-au modificat. Asta îmi dă curaj, pentru că și eu consideram, ca mulți alți scriitori, treburile creației prematur încheiate și voiam să mă dedic lor în liniște. Și acum trebuie să le văd iar într-o alta lumină! Ce tâmpenie. Din femeile care lucrează aici nu se formează niciun sediment, dimpotrivă, asta e o munca foarte căutată și bine plătită, cu destule ore suplimentare. Mămica e un concern și-și supraveghează copiii. De ce sunt copiii așa de frumoși? Pentru că sunt tot ei, cei dintotdeauna, numai că mai înainte nu știau că te poți înfrumusețea, credeau că frumusețea e ceva natural, nu ceva făcut. Ar fi excelent să fie așa, atunci n-ar trebui decât s-o convingem pe natură să vină încoace și să-și desăvârșească lucrarea asupra noastră. Dar ea nu face asta. Nici nu-i de mirare că bolovanii ei ne strivesc dacă-i dăm asemenea sarcini de nerezolvat: să facă oameni și, pe deasupra, să-i mai facă și frumoși. Dacă toți ceilalți sunt nevoiți să meargă la parfumerie, atunci noi de ce ne mai codim? În orice orășel de provincie găsiți la farmacie mai multă frumusețe decât ar putea consuma un star de cinema într-o viață întreagă. Natura se luptă pentru armonie, dar

nu toate lucrurile îi ies ca montura unui inel cu briliante de cel puțin o jumătate de carat.

Gabi nu are deloc încredere în natură, pentru că a văzut prea multe josnicii pe care natura le-a comis pe-aici prin zonă, fără tragere de inimă, doar așa, ca să ne facă nouă în ciudă. Gabi are o colecție întreagă de farduri de pleoape, rimei, fond de ten și rujuri. Azi e semn de mare prostie și ignoranță dacă niște copii de patru ani nu-și dau unghiile cu lac, dar nicio grijă, c-o fac, fiindcă întotdeauna există unii care au început deja și după care te poți lua: țin și ei pasul cu purtările noastre libertine. Există întotdeauna și altfel de oameni, dar prezența lor nu ne face prea multă plăcere. La urma urmei, de-aia mergem la grădiniță, ca să rămânem veșnic tineri și să arătăm și mai târziu tot așa. Până când dau peste noi îndatoririle ce nu suferă amânare și care ne iau atâta timp, încât nu mai avem timp atunci când ne-ar trebui. Vasăzică, ei nu imită rândunelele care-și construiesc sârguincioase casele pe zidurile grajdurilor vechi. Ele chiar că nu și-au furat casele, bietele păsărele harnice. Ce-au mai muncit pentru ele! Copiii pot să se ducă unde vor, dragă doamnă, iar copilul dumneavoastră aproape că a împlinit vârsta de *sweet sixteen,* așa că pentru jandarmerie e un caz ca oricare altul, de fapt nu-i încă niciun fel de caz, mai așteptați, vă rog, vreo două zile. Cunoaștem noi chestiile astea – o adolescentă care fuge de acasă și un anunț în presa locală care nu-i interesează decât pe locuitorii satului respectiv și pe cei din satele învecinate. Nici măcar în capitala landului n-a auzit toată lumea de numele drăgălaș al sătucului dumneavoastră și tocmai dumneavoastră pretindeți certitudine? Cu privire la locul unde se află fiica dumneavoastră? Cât despre noi, ceilalți, ce să mai zicem? Scapă camerelor de luat vederi, fotografilor și instituțiilor persoane de cu totul altă factură, de exemplu prințesa Caroline

și fiica ei nou-născută, care au dispărut din spitalul de la Vöcklabruck. Fug, pur și simplu, ceea ce poate fi o sursă de îngrijorare sau de distracție, depinde ce atitudine e la modă în momentul respectiv. Ba nu, mă înșel, e vorba mereu de distracție, da, facem ceva și o facem bine chiar de la început, în doi sau mai mulți. Se știe de unde vin cu toții, sunt copii de la țară, ai discotecilor sătești unde, la miezul nopții, fiii de tâmplari și fiicele, care-ar mai trebui cizelate, se dezbracă și-și arată unii altora mușchii apetisanți de porc crescut ecologic (hrănit cu mâna și care nu-i nevoit să stea pe grătar și să fie luat de acolo, ci preferă să se întindă pe noul covoraș bej de gimnastică), pentru că știu ce vor: o viață ca într-un oraș mare, fără să fie nevoie să se deplaseze acolo. Nu mai există absolut nicio diferență în privința distracțiilor, peste tot e frumos și măreț, cu condiția să fim noi, doar noi, acolo. Nouă ne-ar conveni de minune1 dacă am putea fi peste tot în același timp. Priviți, așa se distrează ei! Cu toate astea, nu știu de ce, se simt îngrădiți și nu-și doresc decât să plece cât mai repede. Oriunde ar ateriza, copiii de la țară nu primesc nimic din ceea ce n-ar primi și ceilalți copii. Dar până și asupra nimicului există pretenții întemeiate și ele sunt ridicate fără niciun fel de discuție încă de la primul sfârc rozaliu care țâșnește incendiar în jocul de lumini cu efect stroboscopic, pentru a se stinge apoi imediat într-o gură umedă. Bum, bum, bum, duduie bașii. Iar fiii Alpilor, îmbuteliați cu grijă până la gradația de sus, își trag pantalonii ultramoderni – care au pătruns până-n ultimul sat de munte, dar nu de unii singuri, căci pentru asta ar fi fost prea blegi, ci mereu cu ajutorul unui necunoscut care trebuia să și-i pună pe el – în jos, pe șolduri, hai, cataramă, deschide-te! Sus! Unde ți-e acul, vreau să spun: limba? Arată ce ai pe dedesubt! Și iată că se expun sule și țâțe, așa cum le-a lăsat Dumnezeu, de cele mai multe ori nu prea atent lucrate, fiindcă iar a

fost coada prea mare la magazin și toată lumea voia să apuce câte ceva din soldurile de la *megashop.* Hei, Doamne, nu meriți nici măcar un bogdaproste, că fătuca asta de paisprezece ani are deja niște țâțe lăsate, ca pungile de praf de la aspirator. E drept că în rest are carnea fermă și plină, aoleu, acum îmi borăște la picioare și, în plus, se mai împiedică unul și cade drept în borâtură, nu-i nimic, acuși o să plece de aici ușurat, la volanul mașinii personale. După părerea mea, Dumnezeu ar fi făcut mai bine dacă ar fi creat niște ore suplimentare și ceva mai bun. Ceva frumos, cum ar fi muntele, valea, leul și mașina. Jaguar, sau lacul, iar pe lângă el multă muzică – mai bine prea multă decât prea puțină – nu, nu lacul ăsta, nu vă lăudați cu ce nu vă aparține, lacul ăsta a fost făcut de altcineva, dar, din partea mea, Dumnezeule, ați fi putut face mai des lucruri de genul ăsta. Dar acest lac a fost făcut de oameni, care acum nu-mi mai plac, spune Dumnezeu, pentru că după atâția ani s-au demodat. Nici mărimea, nici înfățișarea lor nu mai sunt potrivite. O să-mi iau o revistă nouă, ca să pot să-i fac mai bine. De fapt, diferența nu-i chiar așa de mare și cred că de data asta chiar am dreptate la capitolul ăsta. Oamenii de la oraș și cei de la țară se apropie cu o viteză amețitoare unii de alții, în unele țări deja nu mai există sate, oamenii citesc aceleași ziare și poartă toți aceleași haine, nu mai există decât două firme care produc absolut totul, iar în curând va mai exista doar una singură, care-și croiește, vreau să spun, își arogă mai multe nume. Ăsta e destinul omului, acum îmi scapă ce anume, și unii au parte de el mai devreme decât alții, în schimb pentru ei se și sfârșește sau se demodează totul mult mai repede. Ceea ce contează până la urmă e doar carnea – multă, frumoasă și bună – care, din moment ce nu poate fi mâncată, e aruncată mereu în localuri, evaluată și dojenită dacă nu corespunde așteptărilor noastre. Până și

fabrica de lenjerie intimă e mai milostivă cu noi, femeile, care avem alte nevoi decât bărbații. (Corpurile au fost umflate prin diverse părți de mass-media avidă de senzațional, care n-are pic de considerație față de sentimente. Iar sentimentele sunt sarea și piperul corpului. În orice caz, după aceea e bine să te duci acasă cu taxiul, e mai sănătos pentru toți, în special pentru șoferul de taxi.

Iată cum trec o femeie de vârstă mijlocie, care a născut-o cândva pe Gabi – o adolescentă plină de viață, exact, asta este ea, un om tânăr ca oricare altul, care în locul singurătății preferă compania cuiva, nu contează a cui – și un băiat, elev încă la școala medie tehnică. Trec amândoi țopăind din stâlp de telegraf în stâlp de telegraf (când putrezesc, stâlpii sunt tăiați și se plantează alții în loc, pe care se cațără apoi, ca niște veverițe, bărbați tineri, de care țara ar mai fi avut încă nevoie, printre ei și un domn Janisch jr., foarte tânăr, dar deja tată al unui copil de școală. Un ultim jet de lapte muls dintr-o seară veselă, petrecută într-un local de dans, iar după aceea: pauză de emisie, apoi sfârșitul emisiunii și coasa) și pun afișe cu chipul lui Gabi, o copie alb-negru după o fotografie originală, trimisă la un concurs de staruri, da, pentru asta a fost aleasă, însă din păcate destinatarul a trimis-o înapoi, iar acum o poate citi oricine, fie că vrea, fie că nu. Fotografiile astea nu pot fi ocolite. E după-amiază și soarele încălzește conștiincios. Piunezele se înfig harnice în lemnul dat cu gudron al stâlpilor, care suportă acest lucru răbdători și cu capul sus. La urma urmei, ei sunt importanți, nu numai pentru lumină și telefon (ambele indispensabile în cazul tragediilor! La o examinare mai atentă, s-ar putea întâmpla lucruri mult mai îngrozitoare, care ar fi văzute foarte exact și povestite imediat mai departe. Astfel, avem toate elementele laolaltă,

când, de exemplu, un bărbat vrea să se împace cu prietena lui la televiziune, unde apar amândoi și plâng, plâng, plâng așa de tare, că aproape nu le mai ajunge curentul electric.). Mama și prietenul lui Gabi au știut din prima: ceva nu-i în regulă. Gabi nu poate să dispară așa, pur și simplu, fără să ne spună unde are de gând să dispară. Existența este un șir întreg de fapte reprobabile, e incredibil ce li se poate întâmpla oamenilor. De cele mai multe ori sunt fleacuri, dar tocmai pe acestea nu trebuie să le scapi din ochi, fiindcă la o a doua vedere oamenii sunt de-a dreptul neinteresanți. Mda, pentru mine nu, eu trăiesc din diversitatea lor, care, însă, îți dă destul de furcă. N-am voie să declar pe nimeni plictisitor și dacă totuși o fac, trebuie să explic pe larg de ce. Și de ce au oare cei doi, mama și ginerele in spe, o presimțire așa de rea? Încă de dimineață. Merg de-a lungul drumului pe care Gabi îl străbate în mod normal cu autobuzul sau cu bicicleta, opresc chiar și șoferii și-i întreabă. Cei doi or s-o țină tot așa, până când vor ajunge, pe jos, în capitala landului, unde – sub cerul liber, pe câmpul verde care mărginește toate orașele noastre, chiar și pe cele mai mici, da, mai cu seamă pe acelea! – se întinde firma de construcții care o instruiește pe Gabi. Doar acolo parcarea pentru angajați și clienți e gratis, fiindcă terenul n-a costat nimic. Atunci ce rost mai are să parchezi acolo? O șosea prăfuită, cu marginea presărată cu hârtii și animale moarte… Nu vreau să descriu iarăși și iarăși ce se întâmplă pe aici, dar trebuie. Din când în când mai este remorcată câte o mașină accidentată. Răniții trebuie ridicați și ei, nu pot fi lăsați pur și simplu să zacă acolo. Își lasă în schimb sângele, o parte din el, și avutul lor modest. Iată colo o poșetă de damă întredeschisă, chei, un portofel uzat, un mic talisman și un ursuleț de pluș care, măcar el, mai trăiește încă. Da, când conduci mașina te bazezi pe vedere, trebuie să te uiți drept înainte, dar din când în când

și în oglinda retrovizoare – vă rog, nu uitați! – și trebuie să-ți crezi ochilor când un camion ia curba cu 80 km la oră – nu glumește! – sau când vine din spate, mare cât zece bivoli, și te ia în coarne până să-i auzi sforăitul. Șoselele de pe-aici sunt pline de sânge, iar peisajul seamănă cu un circuit. De aceea alergăm și noi mereu în cerc și nu ajungem nicăieri, pentru că n-am înțeles bine harta.

Florile înfloresc în continuare. Nimeni nu le ia la plimbare fără să le ucidă în prealabil. Dar niște mâini dragi așteaptă deja, întinse, în speranța că, pe lângă flori, vor primi, poate, și o bijuterie nouă ca supliment. Nu mi-a spus niciodată că ar avea probleme, explică prietenul lui Gabi jandarmeriei, care preferă să cutreiere drumurile noi, supraveghind circulația, decât să urmărească necruțătoare oamenii pe vechile lor cărări și până în cele mai intime cercuri. Pe oameni trebuie să-i prinzi la timp înainte de a dispărea sau a fi striviți pe șosea în asemenea hal, că nici nu-i mai recunoști. În unele districte au început să se introducă, pas cu pas, patrule de circulație dotate cu mijloacele tehnice necesare – inclusiv mașini civile! Da, da, fiți atenți la ceea ce arată exact ca dumneavoastră și ca mica și credincioasa dumneavoastră ambarcațiune personală, în care vă urcați în fiecare dimineață, la oră fixă, pentru a-i da viață cu o scânteie divină și un strop de benzină din pulverizator, atenție: în spatele aparențelor se poate ascunde un lup răpitor într-un BMW! De asemenea, posibilități cu totul noi decurg din utilizarea, încă din 1991, a pistoalelor cu laser pentru controlarea vitezei. Iată-l pe unul care stă acolo și fulgeră, de parcă s-ar credo Dumnezeu. E de necrezut, protestați imediat! La ce mai aveți nevoie de lumină, doar știți că ați condus cu viteza prea mare. Un maestru al arătătoarelor dibace nici n-are nevoie de altceva în afară de acest deget arătător pentru a obține cu camera-pistol un efect

decisiv (și durabil, fiindcă există și o poză ca amintire!), iar ținta urmărită sunteți întotdeauna dumneavoastră. La ce bun pistolul, când putem aprecia abaterea cu ochiul liber? De exemplu, ăsta de acum merge cu 80 la oră. Nu, nu, în ziua de azi lucrurile nu mai sunt atât de simple. De fapt, erau 95 la oră. Aparatul s-a ostenit foarte mult. Vrem să avem date exacte, iar legalitatea tuturor măsurilor de urmărire penală permise până acum rămâne neschimbată și după intrarea în vigoare a legii siguranței, veniți-vă deci în fire! O beregată încântătoare, un gâtlej minunat sunt repede sugrumate sau tăiate fără niciun alt instrument în afară de ochiul enigmatic care găsește zona unde îi place morții în mod deosebit să organizeze un picnic în doi, fie și pentru câteva secunde, dar și acelea sunt suficiente. Da, aici se poate locui, se gândește moartea. Carnea asta e încă nouă sau aproape nouă. Nu mă aștepta, voi veni pe neanunțate, fără să știe nimeni. Și dacă prima oară n-am fost văzută, pot să mă întorc fără probleme. Poate data viitoare vin chiar la lumina zilei, n-am de ce să mă feresc. Prima dată nu m-au prins, deși pe aici au patrulat câteva echipaje de poliție dotate, pentru acoperire, cu numărul minim de câte doi sectoriști! Din fericire, moartea, care a fost informată personal, știe pe unde scotocesc patrulele. Privesc pe oricine în față și sunt mereu onestă, zice ea, sau, altfel spus: tot ce fac e corect, sunt propria mea instanță supremă, nu există, așadar, drept de apel la niciun tribunal din lume. Văd cum vă cuprinde teama. Vă întrebați de ce există mire ceva cu care nu se poate negocia, când dumneavoastră vă târguiți până și la magazinul de electronice, la cel de materiale de construcție și chiar și cu jandarmii! Astfel, obțineți într-adevăr multe lucruri la un preț mai mic decât v-ați fi așteptat, gândiți-vă numai la noul grătar de grădină achiziționat, acest aparat special făcut pentru demonstrații, pe lângă care demonstrațiile au trecut

fără să lase nicio urmă. De mine beneficiați gratis, însă eu fac ca toate lucrurile pe care le-ați cumpărat mai înainte să-și piardă valoarea. Așa că nu le mai cumpărați. Cumpărați mai bine o lumânare de doi șilingi cincizeci, doar pentru dumneavoastră, s-ar putea să-i fie de folos cuiva. Ei, cine o să vă facă serviciul ăsta habar n-am, deocamdată nu văd pe nimeni care să vrea. Așa că, vă rog, cât mai puteți, distrați-vă mai des, poate în felul ăsta o să cunoașteți mai multă lume dispusă să facă asta pentru dumneavoastră. Din păcate, însă, atunci când se distrează, de-atâta plăcere, lumea nu mai ascultă ce i se spune, chiar dacă-i zbieri la ureche. Pasajul ăsta, cu o exprimare total depășită, ar trebui tăiat, cred eu, dar atunci textul ar deveni prea scurt. Strigătele pasiunii, acest urlet cu care organele genitale, supușii noștri, se întind de parcă ar fi broaște – și umflate cu pompa, pe deasupra, cam așa cum sunt și proprietarii lor, mă rog, încă suntem stăpâni pe propriul corp, nu-i așa? –, așadar, aceste strigăte ar trebui adaptate la uzul actual al limbii, nu credeți? De exemplu, puteți renunța foarte bine la automatismul de a vă adresa unui jandarm cu „dumneavoastră”. Iar dacă acesta vă bagă cu forța între picioare puia scoasă grosolan din straturile de îmbrăcăminte care o înconjoară, vă desface cu mâinile lui ca niște lopeți coapsele care-l încurcă și vă târăște cât mai repede într-un tufiș, până apucați să vă lămuriți despre ce-i vorba, lovindu-vă după ceafă ca să aplecați involuntar capul și să vă țineți gura, fiindcă deocamdată oricum nu știți prea bine germana, limba noastră națională, ei bine, atunci înseamnă că jandarmul e deja cu gândul în altă parte, la cineva care stă nemișcat ca o clădire și nu dă tot timpul din mâini și din picioare ca dumneavoastră, iar atunci puteți să-l tutuiți fără grija și să-i spuneți „Kurt”. Unde-o fi el, oare? Dar noi unde1 suntem? Poate că încă nu l-ați cunoscut. Atunci chiar că ați avut ghinion. În acest caz, puteți intra și singură cu el în cabină –

însă nu ca să votați –, ceea ce eu n-aș face, dac-aș fi în locul dumneavoastră.

4.

Oh, apă sălbatică și măreață, cum cazi tu cu căpșorul ridicat, chiar dacă ai fost îmblânzită! Aici, pe unde I reci acum, învolburată, nici măcar n-ai fost încă tratată cu clor pentru a fi livrată consumatorilor tăi de la oraș, care se bagă sub duș și mai vor să te și bea (dar, de fapt, preferă să bea ceva mai bun și mai tare). De pe coastele Al pilor înalți, unde ne aflăm în clipa de față, te arunci în jos ca să scapi de noi și să faci ceva util, sau poate chiar ca să te amuzi, toate la vremea lor, mai întâi munca, apoi distracția, limpezime și răcoare, libertate. Din partea mea, Alpii calcaroși din Austria Inferioară și din Stiria n-au decât să se ducă de râpă, oricum n-ar ști ce să facă cu tine, sau nu, nu-i chiar așa, nu s-a întâmplat aici, totuși pe undeva prin apropiere: un lac întreg, împreună cu pomii învecinați, a dispărut în muntele de calcar! O înghițitură și gata, de parcă lacul nu și-ar fi fost suficient sieși, de parcă ar vrea să aparțină altcuiva, muntelui, da, un lac mare care a făcut progrese, numai că în direcția inversă, înspre interior, departe de vizitatorii curioși. Iar pe copacii care stăteau și căscau gura primprejur i-a înhățat și i-a dus pe toți cu el, în caz că i se va face dor de lucrurile familiare acolo, în temnița lui subterană. Pe turiști însă i-a lăsat unde erau. Tu, apă dragă, tu ești adunată de drumuri forestiere abrupte, de povârnișuri, de pășuni, de stânci, mai întâi arăți fermecător, limpede și sclipitor, apoi devii noroi, te faci una cu pământul, în timp ce noi cădem, odată cu tine, în gropile calcaroase fără fund, dar numai în cele mici. Doline care pot înghiți lacuri întregi nu există pe aici. Pentru asta trebuie să mergeți mai departe, spre sud. Apă: tu intri, da, tot liberă, împreună cu pământul, în casele din zonă, ca să vezi ce-ai pierdut când ai hotărât să rămâi o sălbatică. Dar ți-au încurcat

socotelile (la dumneavoastră mai era și o apă minerală, nu-i așa? Da. Am comandat-o, dar n-am primit-o.) atunci când te-au prins și te-au trimis pe țevi, fără niciun mesaj în afară de puritatea însăși, pentru care însă a trebuit să fii mai întâi prinsă și reținută. Ce s-au mai bucurat oamenii la început când au pus mâna pe tine în mijlocul păsunii, iar tu nu vrei decât să fugi! Totuși, curând ai devenit o simplă realitate care, la o adică, poate fi și mâncată, dacă tot nu poate fi deocamdată înțeleasă. Deci ai fost prinsă, evident, pentru ca lumea să poată crede în existența ta, chiar și așa, extrem de diluată, cu toate adevărurile de pe aici.

Aici, la poalele Alpilor înzăpeziți – în curând se vii ridica și mai sus, pe munte – un bărbat într-un trening colorat aleargă de parcă ar fi o apă care curge sau o umbrii care alunecă pe pietre, departe de ochii lumii. Dacă mă întrebați pe mine, vă spun că pe ăsta nu-l întrece nimeni așa ușor, după șapte kilometri aleargă încă fără probleme. Și asta e o chestie tipică: e un neliniștit care nu-și poate ține blocajele secrete sub piele; pentru asta are hainele, care stau pe el ca o a doua piele. Îmi place voința lui fermă. Totuși, nu-i dintre cei care-ți doresc binele. E un spirit care neagă tot timpul, în afară de rarele ocazii în care spune da. Bine. Îmi place și nemulțumirea lui permanentă. Așa mi l-am compus în minte, iar acum evaluez rezultatul. Fiecăruia să i se dea ce i se cuvine. În schimb, ce l-ar mulțumi pe el îmi place mai puțin. Așa că judec, și judec aspru. Mereu vrea să primească ceva cadou, chiar dacă-i vorba de o casă întreagă, cred și eu că i-ar plăcea. Sper doar ca persoana aleasă de el pentru a fi subjugată, oricine ar fi, să intre în joc atunci când va fi cazul. A făcut o cunoștință importantă pentru viitorul lui și de-acum n-o mai lasă să-i scape. De aici poate ieși ceva: cel ascultător îl oprimă pe cel supus. Niciunul n-o să facă mare brânză. Bărbatul ăsta chiar ar fi în stare

să înfrunte apa, dacă ar găsi-o, însă apa e închisă pe vecie acolo jos și e ea însăși un loc imens care se scurge în toate părțile, în timp ce Bărbatul își caută totuși limitele. Dar nimeni n-are de gând să i le arate. Un moment, acum zăresc limitele, sunt de oțel, arată ca o balustradă și pot fi transportate. Nu le-a desființat el însuși, jandarmul, ci colegii lui din capitală au făcut asta, în fața parlamentului, pentru a proteja teritoriul interzis, pe care aleșii poporului l-au pus înaintea poporului lor ca să-i arate următoarele: nu ești dintre ui noștri, dar nicio grijă, noi te reprezentăm oricum. Superiorul jandarmului îl anunță, cu vorbe amare, pe acest mercenar, care stă adesea la serviciu peste program, că orele suplimentare nu mai pot fi plătite, fiindcă țara nu mai are bani pentru așa ceva, iar domnul Janisch primește aparent supus această veste demnă de Iov. Iar o casă mai puțin, cel mai devreme în trei sute de ani o să aibă una în minus. Și asta îmi place foarte mult. Îmi place că acceptă situația. În rest, bărbatul ăsta trebuie categoric îmblânzit, numai că, la dorințele pe care le are el, nimeni nu poate să facă asta. Ar avea nevoie de sprijin pentru că nu le găsește, nu-și găsește limitele și se rătăcește, cumpătat, în propria ființă. Ei, nici apa n-o s-o mai găsească, fiindcă pe-asta am băgat-o sub pământ. Pământul: o pereche de buze care au sorbit-o. Bărbatul, în furia lui întunecată și persistentă, nu s-ar așeza acolo pentru nimic în lume. Acolo s-a infiltrat deja apa, dar pentru el n-a fost prevăzut niciun loc, pe nicăieri. Pământul înghite până și casele, gândiți-vă la dispariția minei Lassing și la consecințele ei! Casa înghițită aproape în întregime de pământ mai poate fi încă vizitată (mă rog, partea care a rămas deasupra gropii), dacă vă dau voie riveranii, bineînțeles. Se mai văd chiar și jardinierele obișnuite prin partea locului, împreună cu locatarii lor multicolori care, în ultimul timp, și-au plecat triști capetele. Dragi vizitatori, mai puteți vedea și

vârfurile mobilelor, jucăriile și toate nimicurile care s-au adunat cu timpul. Și totuși, nimeni n-are timp să ude florile. Pentru asta ar trebui să sară zece metri în lungime și să poată respira în noroi. Riveranii nu-și doresc prin preajmă oameni cărora catastrofele li se par frumoase, și totuși au devenit ei înșiși un loc unde lumea poate face oricând o excursie, doar ca să caște gura. Și nici măcar locul ăsta n-ar fi prea ușor de găsit, iar turiștii ar trebui să se uite pe hartă și să-i întrebe pe localnici, fiindcă acolo unde ar trebui să fie ceva nu mai poposește decât nimicul, spre a fi sorbit veșnic, încă din zori de zi. Doar într-o casă mai solidă s-ar putea simți în siguranță pe termen lung, credo bărbatul, în ciuda a tot ce se întâmplă cu casele și ce s-ar mai putea întâmpla și cu oamenii. Cu dispăruții n-avem de ce să fim indulgenți, că oricum nu-i mai vedem. Jandarmul tocmai plănuiește amenajarea unui spațiu de depozitare suplimentar, amplasat în beci, sub scări. Dacă ia ceva de aici și mai construiește un pic pe dincolo, de exemplu o cămăruță subterană foarte rustică (oasele răposaților ar putea servi drept decorațiuni interioare), atunci merge, chiar dac-ar fi un spațiu gol, un nimic. Dar nimicul are și el nevoie de ziduri, altfel n-ar mai fi nimic și atunci n-ar exista nici casa care e, la rândul ei, un spațiu gol și care devine casă doar atunci când – asemenea luminișului din pădure – capătă niște limite făcute din ea însăși; noi le comandăm din lemn sau piatră, apoi ne facem comozi în interiorul lor. Oare acestui bărbat i se trage de la faptul că și-a pierdut de mult orice limită, în însingurarea lui ce insuflă respect, și ar dori să cunoască pe cineva care să i le traseze din nou? Iar de data asta hotarele ar trebui să împrejmuiască un teren mai mare decât cel de până acum. Ne-am bucura tare mult dacă am și vedea vreodată fața jandarmului, nu numai dacă o găsim descrisă prin cărți. Sau este chiar el acela care trasează limitele? Trebuie oare să uite ceva

din el însuși? De ce-o avea nevoie ca să nu-și mai pună lumina sub obroc și să și-o poată proiecta o dată pentru totdeauna într-un spațiu frumos mobilat? Dacă spațiul stă nemișcat, lumina îl va nimeri la fix, drept între ochi, și-l va doborî apoi pe covorul persan, și anume exact acolo unde se află o gaură lăsată cândva de o țigară aprinsă. Din cauza acestei găuri am luat covorul așa de ieftin. În schimb, noi, cu simțul nostru de legalitate, nici nu trebuie să mergem atât de departe ca să ne găsim hotarele, care sunt îngrozitoare, dar care, din fericire, sunt păzite tocmai de aceea de oameni înarmați. E de-ajuns dacă alergăm trei ore cu limba scoasă. Dar alergătorului de maraton, gol până la brâu, nu-i ajung nici cinci ore. Apoi citim, el și cu mine, ziarul local care nu vrea ca granițele să fie încălcate de străini decât în cazul în care au rezervare la hotel sau dacă găsesc adăpost ceva mai convenabil, în gospodăriile noastre țărănești, alături de animale. Aceste trei sferturi de rând – doar atât, nicio literă în plus, fiindcă n-am nimic de dat de pomană – le dedic bietului bărbat din Sri Lanka, pescuit ieri din Dunăre, în apropiere de Hamburg. Dintre refugiații răsturnați cu barca pneumatică, el a fost singurul supraviețuitor, ceilalți s-au înecat și au dispărut. Pentru a controla mai bine granițele, au fost inventate camere de luat vederi sensibile la căldură. Senzorul îi detectează pe oamenii rare caută protecție, chiar și atunci când aceștia se aruncă la pământ. Cel puțin pe aceste covoare de oameni nu sunt găuri produse de arsură, fiindcă în acest caz am preferat să ardem tot covorul, dacă tot e să ne exersăm manierele desăvârșite, necesare în contactul cu acei străini care trebuie mângâiați, tăiați și eviscerați. Restul o să încaseze destui pumni în gură, după care vor fi înghițiți de dragele noastre râuri, ca să nu ne mai dea nouă bătaie de cap în plus. Vasăzică, pe covoarele astea de carne umană nu mai alunecă nimeni, oamenii sunt strânși – așa cum am

procedat și cu izvoarele noastre adunați grămadă |, u aruncați în coșuri de gunoi prevăzute cu gratii. Iar dac! fac scandal, le mai punem deasupra și un capac. Știm din nou tot ce uitasem în materie de umanitate, atunci cânt! vedem animale și când acestea ne văd, la rândul lor, pe noi. Și știm încă și mai mult, când îi vedem pe străini prin aceste camere sensibile la căldură, dar ei nu ne văd pe noi, fiindcă n-au asemenea camere. Da, chiar dacă străinii s-au făcut una cu pământul, noi tot îi vedem. Aha, vasăzică acolo e singura noastră graniță proprie, o s-o găsim noi oricum, când va veni vremea s-o mutăm. Cel târziu atunci când ne înșală partenerul, suntem categoric în stare să i arătăm care sunt limitele noastre.

Jandarmul pe care voiam de fapt să-l descriem, înainte s-o ștergem, și-a achiziționat special pentru jogging și drumeții un pedometru și un ceas care-i măsoară pulsul precum și un cuțit luat pe bani frumoși. Ah, ba nu, nu-i adevărat, toate astea sunt cadouri de la o femeie! Cu ele, jandarmul ar putea să-l hrănească timp de-o săptămână pe unul dintre amărâții ăștia, în caz că respectivului îi plac ceasurile și știe cum să le pregătească. Jandarmul e informat în privința asta și e vorba de o informație foarte modestă: pe vremuri, apa era încă aici, chiar sub mine. La acest tip de geoinformații se pricepe drumețul și sportivul nostru, acest om al legii, bineînțeles, al propriei lui legi. Solul, apa, pădurea erau indispensabile pentru că au – la fel ca jandarmul – un domeniu de sarcini foarte complex și n-au voie să greșească. Trebuie să știe exact ce și când să facă. Acum, din păcate, am pierdut natura. Iar când am căutat-o, practic am făcut totodată și ordine. Apa trebuie să stea în pământ, pădurea pe pământ, apa nu trebuie să stea la suprafața pământului, iar pădurea n-are ce căuta în apă, altfel apa dă pe dinafară, vreau să spun, vine peste noi. Trebuie să iau întruna decizii cu

consecințe extrem de grave pe plan politic, economic și de dezvoltare, atunci când vreau să spun ceva despre natură. Altfel nici nu se poate spune nimic, fiindcă natura nu mai există și nu văd de ce ar reveni așa, deodată. Numai ca să-mi casc eu ochii acum la ea? Natura e opusul a ceea ce are să ne spună ceva, deși adesea ne spune foarte multe, în sensul că ne este pe plac. De aceea, trebuie să încercăm să ne exprimăm cumva, ca să iasă totul la iveală. Momentan, natura nu poate fi văzută nicăieri. Dați-mi, vă rog, baza dumneavoastră de planificare și decizie eficientă și pe această bază voi putea scrie apoi ceva cu totul nou despre natură, în caz că așteptați cu nerăbdare s-o fac.

În copilărie, jandarmul se plimba uneori cu bicicleta în vale, pe malul pârâului, împreună cu tatăl său, în timp ce apa bolborosea liniștitor în adâncuri, proaspăt sosită de pe crestele munților, și se rostogolea peste pietre cu avântul pe care i-l dădea înălțimea stâncii din care izvora. Apa e propria sa creație, fiindcă provine din ea însăși, motiv pentru care își aparține sieși și nimănui altcuiva, iar noi am furat-o și ne-am bătut joc de ea, nu-i așa? Fiul se plimba, așadar, împreună cu tatăl, eu personal îmi amintesc de acest lucru. Tatăl era amabil, uneori chiar bun și protector, ca o cabană din Alpi, nu ca o căsuță meteorologică de la care nu știi niciodată la ce să te aștepți: ba e fetița afară, ba e băiețelul și nu te poți hotărî care dintre ei îți place mai mult. Îți închipui o scenă drăgălașă, în care unul dintre împricinați ți se așază pe față, în fundul gol, cu picioarele de o parte și de alta, ca o pereche de cireșe atârnate după ureche, iar atunci te gândești, uneori involuntar: parcă mai degrabă băiatul. El îți oferă mai multe. Poate că tatăl, jandarm și el, lăsa întru câtva de dorit, deoarece era o ființă relativ ștearsă și lipsită de culoare. Și dacă tot am vorbit de apă:

fiului i se părea că tatăl e opac și că nimic nu se poate oglindi în el, așa încât să fie recunoscut, de parcă interiorul tatălui ar fi fost secătuit sub presiunea constantă a ascensiunii sociale și a îndeplinirii datoriei, prin care fostul fiu de țărani încerca să se afirme. Totuși, fiul lui a avut întotdeauna de toate. Se procedează în felul următor: mai întâi lași copilul de capul lui, apoi devii iarăși sever, ceea ce e corect. Asta înseamnă că ți-ai lăsat mai multă vreme de izbeliște copilul, până când acesta s-a împiedicat odată și a căzut pe scările de la pivniță. Supraveghezi apoi copilul cu severitate și-l potcovești cât poți de des, ca să i se îngreuneze picioarele. Asta-i face extrem de bine, fiindcă învață să recunoască din timp diferențele din atitudinea tatălui, și anume, ghidându-se după codul de creștere adecvată a animalelor. O atitudine este adecvată animalelor dacă întrunește următoarele condiții: posibilitate de mișcare, sol de calitate, contacte sociale, un climat plăcut în grajd (aerisire! lumină! Dumnezeu!) și o instruire intensă (profesor! nuia! piatră! poc!). Pentru toate astea se acordă puncte și ar trebui să se adune mai mult de 25 pentru ca fiul să susțină examenul, iar părinții, care – după cum le spune și numele[23] – sunt mai în vârstă, să-l promoveze. La drum, tata îți face din mers semn cu capul, distrat, ei, asta înseamnă că n-o să te bată, cel puțin nu în următoarele zece minute. Poate c-o s-o bată pe mama ta, ceea ce-i face și mai mare plăcere, dar pe tine nu. De data asta ai scăpat. Însă data viitoare poate c-ai s-o încasezi din nou. Om trăi și-om vedea. Între timp, tata a murit de cancer. Parcă a fost ieri când tatăl își punea băiețelul să exerseze alfabetul citind ce scrie pe firmele magazinelor din oraș. Băiatul se uită la ce e expus în vitrină, după care spune numele magazinului. Fals. Și totuși nu există decât lucrurile pe care le poți vedea, nu-i așa? Până și pădurile – însă nu cele cu efect benefic sporit, fiindcă acelea sunt menite să ne

protejeze – resping pericolele făcând chisăliță oameni, așezări și clădiri care nu respectă măsurile sau scăpările oficiale. Da, când le apucă furia, pădurile coboară personal de pe munte. Cine-ar fi crezut? Nu le pare rău să vă vadă suferind acum din cauza lor, după ce v-ați pierdut casa care, până mai adineauri, se afla încă aici, în locul ăsta! N-a fost el oare drăguț cu fiul lui, tatăl căruia fiul aproape că i s-a urcat în cap, după ce tatăl l-a călcat intenționat pe bătătură? Fiul ar face bine să ridice picioarele când merge! Să nu și le târâie așa prin pietrișul din curtea restaurantului, mai ales că nu-ți permiți să vii aici decât o dată pe lună! Dacă vă plac, n-aveți decât să priviți și tufele pipernicite din curtea mea ca pe niște podoabe.

Față de fiul său, tatăl și-a câștigat merite incontestabile, dar a rămas totuși mereu într-o depărtare străină și înșelătoare, o imagine cu contururi neclare. Poate că așa și trebuie să fie. După dispariția acestuia, copilul trebuie să-și privească recunoscător tatăl într-o fotografic. Ne-am mutat: noua adresă – rândul 14, locul de veci nr. 9. Apoi iar nu mai e nevoie de copil vreo doi ani, fiindcă tatăl este acum la Domnul. Pentru o plăcintă cu brânză sau vreun alt aluat moale ar fi de necrezut să se poată urca pe o scară, dar pentru un bărbat așa ceva ar trebui să fie un fleac. Prin asta nu vreau să spun decât – și de ce n-oi fi spus-o de la început? – că fiecare copil vrea să-și admire tatăl, indiferent pentru ce. De restul trebuie să se ocupe mama, iar acest rest reprezintă mai mult decât aș putea uita eu vreodată, sau oricine altcineva. În cazul de față, pe care, din păcate, trebuie să-l tratăm aici (fiindcă nu se însănătoșește de la sine, iar acum încerc și eu să-i tratez cauzele), mama obișnuia să bea vin roșu pe ascuns, ca multe femei din zona asta. Am mai spus deja că acolo unde apa nu mărșăluiește, pur și simplu, cu pas vioi, ci se prăbușește de pe culmi și nu se lasă prinsă prea ușor, acolo vinul curge nestingherit (în

șuvoaie). Vinul cel mai ieftin. Vasăzică, sticla asta de doi litri o s-o punem în lada băncii din bucătărie și-o să ne și așezăm pe ea. În caz că avem nevoie de sticlă și mai putem încă să ne sculăm în picioare, o avem la îndemână, nu trebuie decât să ridicăm capacul băncii. O fi și mama în stare să-și prade propria bancă! Lada e mare și destul de încăpătoare, mai ales când o vezi dublu, și se deschide pentru ca vinul îmbrăcat în rochia lui verde de sticlă să poată să se strecoare ca o șopârlă în mâinile mamei și să dispară apoi, cu o mișcare fluidă, într-o gură, mereu aceeași. Prin ce se caracterizează relația mamă-fiu? Dacă s-ar putea stabili o asemenea relație, atunci ea s-ar caracteriza prin apropiere, căldură, înțelegere și alte aspecte pozitive. Acum eu trebuie să mă retrag puțin și să recunosc că sunt o ignorantă care nu cunoaște decât relații mamă-fiică, însă nici acestea nu sunt mângâiate de razele blânde ale soarelui. Cu alte cuvinte, eu nu mă îmbujorez de emoție din cauza lor. Iar ca garnitură la toate astea – numai că, din păcate, mult prea rar deasupra noastră – avem cerul de un albastru indescriptibil, peste care trec în goană norii bine conturați, oglindindu-se în ferestrele deschise și sclipitoare ca niște aripi de libelulă. Mama dă din cap și semnalul ei mai trasează încă dâre pe geam, deși au trecut câțiva ani buni de atunci; stai, uite că acolo se mai mișcă încă cineva! Nu se poate! Mamă, cât erai la pat te-ai udat și te-ai murdărit la popou, vorbește fiul de unul singur. Nu la asta voia de fapt să se gândească. Și nici nu-și pusese în minte să caute tocmai acum așa ceva. Dar fiindcă i se pare necesar, continuă: să sperăm că viața mă va aduce la un moment dat în preajma unui om cel puțin la fel de valoros ca femeile frumoase din reclama la L'Oreal, care par răsărite din nimic. Pe de altă parte, unele femei nu-s ca mama. Sunt mai degrabă niște plante agățătoare care acoperă un zid – să sperăm că-i vorba despre zidul casei noastre – și

care, dacă le rogi frumos și le pui suficient îngrășământ, produc o recoltă bună. Iar eu stau chiar dedesubt și culeg toate roadele, se gândește jandarmul.

Tata a dezbrăcat-o apoi pe mama de boarfele murdare, îi scos-o din chiloți așa cum scoți gunoiul dintr-o pungă. Oasele de pui ies din maldărul de gunoi; punga mai poate fi folosită o dată, gunoiul însă nu. Stai așa, facem invers: aruncăm urina și excrementele. Ca de obicei, tot ce pute se află între picioare. Oare nu-și pot căuta și ele un alt loc de odihnă, picioarele astea două, care, la o adică, ar putea să ne lase și pe noi să ne relaxăm ca oamenii în despicătura din mijlocul lor, fiindcă măcar acolo avem voie? Chiar așa a fost. Apoi mama a mai primit câteva palme pentru că face mereu pe ea. Se pare că această femeie – care e totuși o doamnă colonel, orice s-ar zice – a atins punctul maxim de înflorire cu o veșnicie înainte de sfârșitul ei propriu-zis, înainte de moarte. Se pare, de asemenea, că, din păcate, Dumnezeu/tatăl a încetat încă și mai devreme și cu mare părere de rău să se mai culce deasupra ei. Încercați și dumneavoastră o dată să trăiți pe o grămadă de gunoi și să mai faceți și mișcare pe deasupra! În sat ii-a știut nimeni că mama jandarmului își bea mințile, războindu-se cu ea însăși. Sau poate că au știut toți, fiindcă toată lumea face la fel, iar în caz că n-au timp de așa ceva, trebuie să se ocupe rudele de asta în locul lor. Eu nu știu nimic, dar cu toate astea vorbesc. Parcă o văd și azi cum îl forțează pe strănepoțelul cel mic să se urce cu ea în hidrobicicletă. Da, exact, pe Patrick, mi-am amintit din nou cum îl cheamă. Copilul e singur-singurel cu străbunica, o femeie care zbiară și înjură și care, chiar în momentul ăsta, începe să zgâlțâie barca nebunește. Ei, vă dați seama ce-ar fi putut să se întâmple pe un alt lac, mai adânc, pe Erlaufsee, de exemplu, care nici n-ar fi simțit greutatea asta mică, dar ar fi înghițit-o totuși imediat? E de

neimaginat, de aceea mă abțin și eu să mai descriu. Nu s-a întâmplat nimic: o femeie bătrână, un copil și ce repede ar fi putut dispărea amândoi! Da, apa aceasta, acest loc îndrăgit din apropierea Madonnei de la Mariazell – unde poți învăța să navighezi sau să faci scufundări –, a vrut și ea să realizeze o dată ceva de capul ei și să înghită un vaporaș întreg. E înconjurată de Alpi și de izvoarele de munte, așa că are și ea dreptul să mănânce o dată ceva. Mă rog, așa mă gândesc eu, dar poate că lacul m-ar contrazice dacă ar putea. După ce și-ar pune victimele la adăpost, lacul ar mai arăta și bine în poza din ziar, ne-ar face șmecherește cu ochiul și ar atrage chiar alți turiști, care i-ar deveni prieteni.

Dar din când în când mama lui Kurt Janisch își venea totuși în fire, sau cel puțin încerca, trebuie să recunosc asta, dacă vreau să fiu corect. Iată ceva ce Dumnezeu n-ar face niciodată. În pustiu și în adâncul codrului, pe crestele munților și pe fundul văilor, toată lumea trage la măsea, de ce-ar face-o doar bărbații? Nu, și femeile beau, chiar dacă de la ele nu prea te-ai aștepta. Mda. De atunci, în toți acești ani care-au trecut, Kurt, fiul, a vrut să-și construiască paradisul pe pământ, ca să fie sigur. Cu înotul te poți salva din situații critice, în caz că știi să înoți și se întâmplă să fii în apă la momentul respectiv, da, înotul e bun la nevoie, dar n-ajungi prea departe cu el pe cărarea dură a vieții. Numai ce faci tu cu mâna ta e bun făcut. Din principiu, jandarmul a fost întotdeauna împotriva alcoolului. Dar o dată înseamnă niciodată, iar după aceea principiul ăsta avea să-și piardă valabilitatea pentru el. Apoi s-a întâmplat ca o altă colegă de băutură, cunoscută prin partea locului (da, da, la școala vieții stătea chiar lângă mama lui Kurt Janisch, ia uitați-vă acolo, în penultima bancă! Iar celelalte bănci sunt și ele ocupate în întregime de prietene de-ale lor.) și ajunsă în ultimul stadiu de

ciroză hepatică, să-și dea căsuța cu clauză de întreținere unui anume domn Ernst Janisch, pe care-l cunoștea personal. Nu-mi amintesc absolut deloc să fi auzit măcar un strigăt de durere din partea ei, de când i-a dispărut logodnicul pe front, în ultimul război, iar de atunci chiar că a trecut foarte mult timp. Vasăzică, jandarmul Kurt Janisch, care a pus și el umărul la încheierea acestei afaceri necurate, și-a băgat fiul împreună cu micul său clan – în total, trei persoane – în adăpostul bine căptușit și izolat al acestei bătrâne, l-a băgat așadar în casa unei femei care pleacă noapte de noapte la atac, tropăind prin toată casa ca o turmă dezlănțuită și luptându-se cu tot felul de animale dăunătoare. Așa a făcut mereu, ori de câte ori i s-a părut ei necesar, și așa face și în ziua de azi, da, încă mai trăiește și-i dă tot înainte! A început să vi se pară prea complicată povestea, cu atâtea babe? Nu vă faceți griji! Dacă o cunoașteți pe una, le cunoașteți pe toate. Bărbații lor au tot dat cu ciocanul până le-a cedat inima, iar soțiile s-au pilit până le-a cedat mintea, de fapt până li s-a scurs și ultima picătură de minte. În orice caz, despre bătrâna care și-a dat casa cu clauză nu trebuie strânse mai multe informații, ca nu cumva să ajungă la un cămin de bătrâni, iar propriul ei cămin să încapă în ultimul moment pe mâna străinilor. Dar animalele pe care le caută ea dispar întotdeauna, fără excepție, de îndată ce reușește să le prindă, adică, bineînțeles, doar atunci când bătrâna varsă apă, făină, zahăr, ulei sau mai știu eu ce altceva pe plita încinsă din bucătărie. Numai amintirile îngropate n-ar trebui reînviate niciodată, pe acelea preferăm să le lăsăm pradă focului, de fiecare dată când se trezesc și vor să gătească ceva, o pasiune străveche, bunăoară, care de mult nu mai e reală. Focul înlătură tot, curat și rapid, chiar și ceea ce nu există. Doar rudele noastre ar fi bine să mai rămână o vreme, însă numai în amintirea noastră, după care vor ajunge și ele în uzina

subpământeană, unde viermii vor avea timp să le roadă în liniște oasele. Într-un fel, în ceașca drăguță de pământ în care au fost turnate, rudele nu sunt chiar atât de moarte ca toți cei arși, din care n-a mai rămas aproape nimic, nu vi se pare? Cred că așa a vrut Hristos, iar apoi a întemeiat statul nostru, în caro oamenii să poată fi morți încă din timpul vieții, ceea ce bucură în mod deosebit: totul și toți îi aparțin lui, atât înainte, cât și după. Vor să-și primească moartea încă din viață. Iisus crede că toate astea reprezintă o acțiune dedicată numai lui, un eveniment *cool*! în realitate, un singur om este cu adevărat de partea lui, până la obsesie, un oarecare domn arhiepiscop Krenn[24]. Dumnezeu promite viața veșnică, iar oamenii de aici, ascultători, continuii, desigur, să-și trăiască fiecare zi de parcă ar ține o veșnicie, De aceea și-au alimentat cum se cuvine carnetele de economii. Bine gândit. În curând, toate carnetele astea drăguțe vor trebui să fie nominale, fiindcă nimic nu mai poate rămâne anonim. Bine gândită și faza asta.

Bărbații din familia jandarmului, două exemplare – dar întrezăresc deja printre ei încă o jumătate, pe Patrick – sunt mereu prezenți în realitate și foarte la obiect. Cunosc deja toată tevatura de la străbunica, însă firește că, atunci când a intrat în familie, soția fiului a trebuit să se obișnuiască mai întâi cu faptul că un om poate vedea animale și altundeva decât afară, pe câmp, în pădure sau la televizor, adevărate bestii care nici măcar nu există în realitate. Animalele astea n-au apărut ieri nici la televizor, așa ca te întrebi de unde-or veni. Despre strănepotul Patrick am de gând să nu mai spun nimic pe viitor – unul mai puțin! – fiindcă își astupă urechile de pe acum, mută televizorul pe un canal internațional și încuie ușa. În curând va asculta, va cunoaște și va înțelege muzică mai bună și va pleca în căutarea ei

până când mașina în care se va afla o să se răsucească în jurul unui copac de pe marginea drumului. Din păcate, azi e încă prea mic pentru așa ceva. Pe lângă toate astea, în căsuța ei îmbelșugată, bătrâna poartă un neglijeu nu tocmai răpitor. Nu că ar avea nevoie Mii poarte ceva. La urma urmei, o casă te protejează cu adevărat, încolo poți să te plimbi în pielea goală și să fii alungat, fiindcă brațele, picioarele și restul nu sunt destul de frumoase pentru a fi prezentate în public. Nimeni n-ar suporta de bunăvoie o asemenea priveliște dacă nu s-ar gândi că poate obține în schimb o casă. Deci, tunetul asurzitor și fulgerul mușcător nu pot cu niciun chip să intre aici și-apoi să mai și rămână, de parcă noi am fi garajul lor. Asta în cazul în care există un paratrăsnet care, pe cât posibil, ar fi bine să nu vină în contact cu conducta de apă. De ce, nu știu nici eu. E interzis.

Acum e, în sfârșit, din nou azi. Așa vreau eu. Auziți? Nu se simte decât apropierea ușoară a apei, precum cea a mamei care te lovește pe neașteptate fiindcă te-a prins cu mâna în portofelul ei sau în propriul tău șliț – era doar un joc pe care voiai, de fapt, să-l joci singur. Da, astea mint tălpile aproape neauzite ale apei. Nici nu-i nevoie să aibă un model ultimul răcnet sau o formă aerodinamică din piele, ca acelea expuse în vitrine, ele înaintează oricum, neobosite! Principalul e s-o ia la vale, dar oricum apa nu mai iese la lumină, ci rămâne pe veci ascunsă de ochii noștri. Nu mai există decât niște pui mici de izvor, pentru călători și sticlele lor, captați stângaci în țevușoare de metal, sub care s-a pus – inestetic și lipsit de orice simț al măsurii – câte un buștean scobit, de o urâțenie nemaivăzută. Un picurat necontenit și anemic, două cadavre – lemnul și izvorul – care curg unul într-altul și în sticle sau, după caz, direct în gura omului. Hai să nu fim niște indivizi ciudați, care fug de lumina soarelui, hai mai bine să fim

puternici și mândri – cum să nu, imediat, cu mare plăcere! – că astfel or să ne urmeze și alții, involuntar, așa cum urmează animalul ăsta, o vulpe, chemarea sălbăticiei. Dar nu-i poți pretinde animalului să mai facă și ordine în propria sălbăticie. Așa sau cam în felul ăsta gândește pesemne nora jandarmului, în timp ce freacă plita și înfășoară bine scutecele în jurul bătrânei, pentru ca femeia să nu și le poată smulge imediat. Miroase înțepător a ars, a urină și a fecale – frați buni pe care-i cunoaștem de mult, rudele mele preferate. Ca să-și dovedească incapacitatea de a face asemenea treburi mărunte și nesemnificative, bărbatul își prezintă soția drept partenerul care trebuie să rezolve toate astea cât mai repede și fără miros, că doar de ce există pe lume parteneri și farmacii? Acum partenerul trebuie să chibzuiască ce și cât vom avea mai târziu. Și anume, vom avea toată căsuța, plus terenul, așa stă scris negru pe alb, la notarul din oraș, iar la început a fost cuvântul – din fericire, nu cu vântul meu –, așa că puteți răsufla ușurați. Asta chiar că ar fi fost tare! Acum cred că am caracterizat foarte bine dragostea, cât de bine m-am priceput, dragostea, acest, domeniu în care femeile își închipuie că trebuie să vorbească cel mai mult. Și cu asta am încheiat. Toate suspinele și lamentările care țin de această temă și pe caro le-am achiziționat special mi le dăruiesc acum printr-un act solemn, fiindcă în rest oricum nu-mi dăruiește nimeni nimic. O chestiune așa complicată ca dragostea ar face bine să nu se mai arate în fața mea, mai bine s-ar duce la cei tineri și frumoși. La mine a fost acum vreo cincisprezece ani – ei, nu, gata, vă rog, chiar n-am cu ce să vă servesc! Chiar m-am săturat, știu destule despre asta, și sigur că și dumneavoastră v-ați săturat să tot întindeți mânuțele ca să vă apărați de bădăranii pe care nu i-a cizelat încă nimeni (sau de care nu s-a ales nimic) și caro vor să pătrundă în interiorul dumneavoastră dintr-o direcție greșită,

dinspre artă, pian sau CD-player. Și noi care-am fost atât de harnice – eu și cu o altă femeie –, iar acum să ni se întâmple nouă una ca asta! Acum suntem amândouă mai în vârstă decât atunci, când eram încă tinere. Cum să i-o iei cuiva în nume de rău, dacă omul vrea să aibă mai întâi o casă, ca să se cunoască pe sine și să-și dea seama de ce e în stare: de crimă, de tencuit pereții, de lustruit podelele, de vopsit mobila din bucătărie sau de schimbat tapetul. De parcă atunci când scuturi un pom fructifer ar trebui să culegi oase în loc de prune – lucru imposibil atât teoretic, cât și practic –, așa trebuie să te chinui zadarnic zi de zi, pentru a culege în sfârșit roadele propriilor acțiuni. Însă n-ai voie să te apropii prea tare de copac, altfel s-ar putea să-ți cadă fructele în cap. Dar de apropiat tot trebuie să te apropii, că altfel n-ai făcut nimic. Doar averea contează și suntem atât de fericiți c-am cunoscut-o la timp și că promite să rămână la noi, chiar dacă nu de bunăvoie. E drept, trebuie s-o hrănim așa cum se cuvine. Dragă avere, știu, știu: unora nu le place mâncarea și vor s-o ia din loc, altora nu le convin vecinii. Câteodată noi ne pierdem capul de-a binelea, numai ce dăm cu ochii de avere, cădem în extaz când vedem ce frumoasă e casa asta, dar și aia de-acolo, parcă aia ne-ar plăcea și mai mult! Și uite-așa, noi nu mai contăm deloc, nu facem decât să ținem cont de ea, DE AVERE.

Dar ia să vedem noi acum repede ce face partea adversă, care-și dorește să fie iubită ea însăși, ca persoană. Ăsta e hobby-ul ei. Ce ne spune, oare, doamna, care știe să cânte la pian și chiar ia în serios această activitate? Asta spune: iubitule, dacă vrei, poți să bați un cui în perete și să atârni o oglindă acolo, între mobilele pe care ai de gând să le achiziționezi. Numai nu pleca! Poți să bați în cuie toată casa și s-o fixezi de tine, dar, te rog, nu pleca! Altfel va trebui să mă pregătesc de

singurătate. Simpatia mea s-ar transforma în antipatie și nu cred că ar face-o cu plăcere. În casa asta se află economiile mele de-o viață. Le-am strâns în ideea de-a avea un trai comod cândva, când nu voi mai fi tânără. Acum a sosit momentul. Eu însămi am educat casa, cu multe eforturi, am cizelat-o și-am dresat-o; n-a ieșit bine? Iar pe tine ce te rog? Te rog, nu pleca! Ia casa, dar tu rămâi! Sau dă-mi măcar adresa la care se va afla casa după ce o iei cu tine! Am avut deja una sau chiar mai multe relații catastrofale cu bărbați îngrozitori, iar acum vreau să mai fiu o singură dată necuviincioasă, mulțumesc, și să te rog din tot sufletul: nu pleca! Dacă tu pleci, nu-mi mai rămâne nimic Poți să vinzi și păpușile mele dragi de porțelan, pe care le-am adunat timp de atâția ani – unele sunt cadouri de la fosta mea profesoară de pian, pe care-ar trebui s-o mai sun într-o zi, dar nu prea am chef, n-am chef decât de tine – poți, deci, să vinzi toate lucrurile la care țin, fiindcă. Așa cum spui de mult, nu fac decât să ocupe loc. Dar această pierdere va fi compensată apoi de prezența tu, bineînțeles, dacă rămâi alături de mine. Doar nu ești un bărbat care se teme să aibă o relație? Nu, nu cred că ești așa, în revista asta scrie că o asemenea teamă s-ar mani festa cu totul altfel, or tu nu te manifești deloc. Doar nu ești genul de bărbat care să-și recunoască greșelile și să vorbească de viitorul comun, fără ca acest viitor să existe. Nu, nici așa nu cred că ești. Din partea mea, n-ai decât să treci prin zidul ăla de colo, care-ți face cu ochiul și care, ca și mine, pare să te fi invitat s-o faci și, tot ca mine, pare să-ți strige: nu vreau decât să mă prăbușesc, iar dacă am să scap cu viață, aș vrea să mă căsătoresc cu tine, după care o să-mi vină iar să mor de-atâta fericire. Noi, singuraticii, ne mai refugiem și în locuri ascunse, dar apoi ne bucurăm tare mult, așa cum se bucură refugiații, când putem să ieșim de-acolo, chiar dac-ar fi să ajungem la închisoare. Dacă vrei, poți să dai o gaură în perete

cu barosul, chiar dacă gaura nu duce nicăieri, tu fă-o, fă-o, doar ca să mă iubești pe mine mai mult. De înțeles n-o să mă înțelegi niciodată, dar nici n-o să mă poți uita. Din partea mea, poți să culci la pământ zidul de colo, dar pe mine nici nu-i nevoie să mă întrebi. Dacă vrei, te rog. Distrusă de ce s-a întâmplat cu bietul meu zid, o să mă așez aici, dar nu pentru multă vreme. Curând, o să vreau să vin iar, ca un copil la Tatăl ceresc, la care toți copiii sunt poftiți să vină, cei dintâi, pentru ca El să le poată dărui împărăția Sa. Iar în partea din față a grădinii poți foarte bine să mai construiești o grădină de iarnă, acoperită cu sticlă termoizolantă. Numai că atunci nu se va mai putea ajunge în pivniță, fiindcă vei bloca accesul spre scară. Va trebui, deci, să te mai gândești și să te uiți încă o dată pe plan. Ai putea să faci, în schimb, o altă ușă în spate, prin care să poți da buzna direct în casă. Dar din pivniță la parter tot nu se va putea ajunge, fiindcă ai desființat ușa respectivă. Unde-o fi planul casei, ca să-ți demonstrez o dată pentru totdeauna că am dreptate? Nu-l găsesc nicăieri. Pe cine deranjează, cine are nevoie de el, de ce trebuie să coborâm în pivniță și la ce avem nevoie de planuri, când, de fapt, le punem în aplicare încă înainte de a le avea? Noi doi ne-am găsit până la urmă și fără plan. Ne-am găsit la o intersecție, pur și simplu firesc. Simplu și firesc.

Te rog, nu pleca! Nu pleca! Tot cam așa gândeam și atunci când tu abia veniseși. M-aș fi simțit abandonată într-un mod prea rușinos dac-ai fi plecat fără să-mi spui măcar motivul. Spune-mi de ce! Deschid gura față de puținele prietene care mi-au mai rămas și apoi, după o lungă revărsare – aoleu, stai că mi-a scăpat ceva și pe foaia asta, care n-a picat din copac, ci mai degrabă e parte din ceea ce a fost cândva copac – închid iar gura. Și mă deschid apoi pentru a trăi ceva deosebit, după care mă închid la loc. Toate astea reprezintă un domeniu nelimitat, care nu este însă împărăția

mea, ci împărăția tunetului și a țipetelor, a spumei urlătoare și a norilor care cad, ba nu, care se înalță, ca ciupercile atomice, la adăpostul cărora îndrăgostitul poate acționa energic împotriva rivalului său (tot un îndrăgostit și el!), pretinzând că i-a fost trimis partenerului din cer, numai că adresa e incompletă, iar partenerul – așa cum e – nu prea se potrivește nici el. Totuși, adresa a fost completată de oficiul poștal Christkindl[25], cum se face atunci că tot ce fac și spun eu n-ajunge așa cum trebuie la destinație? Pe scurt, acest domeniu uriaș este imperiul caselor renovate special pentru una sau mai multe familii. Ca să fie în sfârșit fericiți, oamenii trebuie să se scoale toți odată de la locurile lor și să-și caute propria cale, după care urmează să se întoarcă tot acasă, unde vor putea să și-o tragă liniștiți sau cu alții sau vor trebui să aștepte până sună cineva care are chef să le-o pună. Mă rog. Pentru asta vor avea întotdeauna nevoie de o casă. O casă își păstrează valoarea, în timp ce trupul decade. Pe mulți îi roade că n-au încă un cămin al lor. Iubirea și pasiunea suportă absolut orice, dar nu se suportă reciproc.

Regiunea de obârșie a izvoarelor alpine cuprinde 600 km pătrați, ceea ce aproape că s-ar putea numi nemărginire. Un îndrăgostit, ceea ce acest bărbat nu este, și o îndrăgostită ca ea ar trebui să învețe – mai bine să începem chiar cu asta – că, dacă vrei să fii fericit, există întotdeauna niște limite, cu toate că pe moment par încă departe, și că n-ar trebui să le încâlci, în caz că nu ești chiar apa în persoană. Altfel, mai devreme sau mai târziu, ajungi în mlaștina pe care tot apa a creat-o, când n-avea altceva mai bun de făcut. Iar acum, pe acest teren fără copaci trăiesc animale plăcute și agile – plăcute, fiindcă sunt atât de mici și de cele mai multe ori nici nu trebuie să le vezi. Nu vezi decât plantele: mana apelor, stuful, rogozul (ce-o mai fi și ăsta? Vă rog, dacă știți,

scrieți-mi imediat!), pipirigul, trestiile pe care le devorează ele, vă spun, e un paradis! Toate plantele astea cresc în ținuturi îmbibate de apă sau, cel puțin, inundate temporar. Am exagerat cumva, când v-am asigurat că pe-aici se întâmplă multe? Uitați-vă în liniște la toate astea. Apă oricum nu puteți deveni sau poate doar cu foarte mari greutăți. Din partea mea, deocamdată nu puteți deveni decât țărână. Nu-i nevoie să-mi mulțumiți, dar v-am scutit totuși de o întreagă stare intermediară, nu-i așa? Dacă ai curaj, poți cel mult să te topești din cauza cuiva. Ce? Nici asta nu vă interesează? Ziceți că asta-i pentru feliile de brânză ambalate practic, în folii de plastic? Dacă ați deveni, în sfârșit, fluizi, atunci multe dintre animalele astea ar zburda pe lângă și prin dumneavoastră, le-ați putea vedea, în sfârșit, și ați deveni un loc bun pentru iernat! Ce ziceți de gâștele sălbatice și de alte păsări migratoare de apă? Sau preferați să fiți un loc de cuibărit? Bâtlani, cârstei de baltă, cormorani? N-ați mai fi niciodată singuri, vă pot șopti asta la ureche, dar nu mă veți asculta. Animalele astea fac mereu gălăgie. Pentru variație ar fi bine, așa, ca exercițiu preliminar, să fiți dulci ca această Claudia Schiffer (voi, e vorba de voi, cei care veți intra aici, că doar n-oți fi așa de mulți! Vouă trebuie să vă spun că asta e singura femeie din lume care, în acest interval de timp, nu-i potopită de ploaia urii de sine.) și plăcuți de toată lumea. Ce-aș mai da să știu cum se face asta! Dar și mai tare aș vrea să știu ce trebuie să faci ca să arăți ca ea. Uitați-vă la zăpadă: când o sărută soarele, dispare, dar ce bine-i merge! Vă spun eu, se simte excelent! Tot așa trebuie să procedați și dumneavoastră. Vă puteți abandona total! Până nu demult credeați că vă satisfaceți pe dumneavoastră înșivă, nu cine știe ce imagine pe care trebuie s-o ofere oamenii după ce se întorc, praf și pulbere, de la sport? Iată-vă dând din picioare, țopăind și alergând, proaspătă ca un

nou-născut, abia venită de la banda de alergare și de la aparatul pentru brațe, unde v-ați încins și ați obosit, ați devenit neglijentă, aha, ați uitat să opriți încălzirea la saună și să uniți acele picioare care alcătuiesc o pereche? Ați unit altele în loc. Ce? în sala dumneavoastră de fitness, la bar, stă un tip și vă face cu ochiul? Incredibil. Afară îl așteaptă un BMW? De necrezut. Înseamnă că aveți sub douăzeci și cinci de ani sau că locuiți la marginea orașului pentru ca drumul până la dumneavoastră să nu i se pară prea lung, în caz că vine din altă parte. Și tocmai acolo, la sala de fitness, această expoziție de oameni, a apărut bărbatul ăsta atrăgător: părul lung, bustul gol, pantaloni scurți, o băutură energizantă îi atârnă la centură sau se zărește în buzunarul de la spate. Și iată că ați găsit un bărbat pe care trebuie să-l ascultați acum cu atenție, o figură scăldată în lumină și, totuși, în mare măsură nevinovată de înfățișarea sa. Uite, asta nu înțeleg! E de necrezut. Nu mi-e clară limita pe care o poate atinge la ridicarea greutăților. E un om pe care – vreți, nu vreți – va trebui să-l ascultați, chiar dacă lui nu prea-i place să vorbească cu dumneavoastră și, în timp ce o face, ochii lui caută neliniștiți prin cameră ceva mai bun. Nu participă niciodată pe de-a-ntregul la discuție. O, vai: un grad înalt de compatibilitate între doi oameni, mari șanse de reușită, totul e perfect. Și apoi: m-a sedus și mintea mi-a luat-o razna, îmi spune o femeie Dar nici eu n-o ascult. Ce tot vorbesc eu acolo? Vă spun: de fiecare dată, te încălzești așa cum se cuvine pentru viață, chiar dacă, de la reîncălzirile repetate, nicio vitamină nu mai rămâne eficientă. Și iată-ne șezând aici, în deplinătatea propriei cauze și a propriului efect, cuprinzându-l cu disperare pe celălalt, de parcă el ne-ar fi dorii vreodată măcar un pic. Mă cam jenez s-o spun, dar ani ajuns la concluzia că apa și locuințele ei sunt mult mai mărețe decât sentimentul dumneavoastră, pe care mi l-ați

descris ieri într-o scrisoare și care – după cum observ acum, dezamăgită – e mai mic decât pretindeți dumneavoastră, din moment ce sunteți încă în viață. În orice caz, e cert că sentimentul ăsta e mai mic decât locuința dumneavoastră. Altfel cum ar putea trăi alături de dumneavoastră, oricât de grijuliu ar fi? Iar dumneavoastră asta vă doriți: să fiți îngrijită. Vă doriți maximum posibil. Nu cedați niciun pic. Oare cum de-o fi pus bărbatul ăsta ochii pe mine, se întreabă femeia aceasta, dar și cea de colo. Se teme de singurătate, fiindcă toți s-au îndepărtat de ea, și se mai teme că a pierdut o groază de energie cu bărbatul ăsta, încă dinainte de a-l avea. Kurt Janisch. Dacă ar fi uman, i-ar părea rău de femeia care ar fi gata în orice moment să-și dea ani din viață pentru el, fiindcă își închipuie că porțile cerului se deschid atunci când apare el. Intri, dar nu mai poți ieși. Însă el nu vrea decât casa ei., și totuși, ce mică e casa pe lângă sentimentele acestei hunei! Dar el încă nu știe asta. Și când o să știe, va fi deja prea târziu! Ce șubred e omul, călare pe indicele de poluare al apelor la care contribuie el însuși, calculat din producția zilnică de apă reziduală la scară industrială – chestiune care, de cele mai multe ori, nu-l privește deloc – și din apa reziduală produsă la nivel casnic (în baie, la spălatul vaselor etc.), care-l privește, și încă cum. De ce nu poți să adormi pur și simplu și să visezi? Nu știu, dar mii de mulțumiri pentru că mi-ați indicat această posibilitate. Ce-o fi așa de mizerabil în mine, de nu mă pricep decât la scris? Totuși, am ieșit mai bine în comparație cu dumneavoastră. O asemenea cantitate de sentiment nici nu poate fi descrisă. De aceea nimeni nu-mi va reproșa ceea ce nu pot. Dacă vrei să duci la bun sfârșit această treabă, ar trebui să recurgi la apă, așa cum procedează și uiți colegi, de exemplu domnul Izvor și doamna Sursă. Merge și focul, dar ăsta înghite prea mult și prea repede. Nu lasă nimic în urmă. Apa lasă mult mai multe urme, la drept

vorbind, a adus atâtea lucruri cu ea, în special copaci, aluviuni, noroi etc. Dragostea vă rog s-o preluați dumneavoastră! Altfel va trebui s-o fac tot eu și pe asta. Hai, fie, mă urc și eu cu picioarele aici, că oricum nu mă uit niciodată pe unde calc, eu, dulcea stăpână a limbajului. Cel puțin el mă iubește. Dar unde-o fi dispărut iar? Nici pe ăsta nu pot să-l țin lângă mine. Bleah. Mi-e greață. Iată și câteva nume cu care mi-ar plăcea să fac la fel. Numele vi le puteți închipui și singuri, nu e exclus să fie și al dumneavoastră printre ele.

Pân-aici, toate bune. Vasăzică, fără pompe, în cădere liberă, apa curge prin canale și galerii zidite până la oraș, unde trebuie să intre în buncăr, vreau să spun, în rezervor Noi am promis, iar el trebuie s-o țină, adică rezervorul să țină promisiunea. Cum să vorbim noi oare despre acela care omoară din dragoste: se sinucid sau îi omoară pe alții, sau nu omoară pe nimeni? Sau poate că omoară dintr-un alt motiv, după care eu – fiindcă sunt nevoită să vorbesc – sar repede cu minciogul, ca un pescar după prada ce amenință să-i scape din undiță. N-ar trebui să te lași purtat de gândul la noroc, mai bine de aerul de sub avion sau chiar de draga noastră apă, poftim, iat-o c-a sosit, apa care-și îndeplinește datoria și-și face nevoile, care sunt, de fapt, legate de ea însăși. Apă, te cânt și te slăvesc neîncetat, vârtej sclipitor, pe care l-am îndrăgii deja după câteva rânduri! În afară de asta, apa are și grinzi mai solide decât sentimentele noastre. Sentimentele spun: dacă mă iubești cu adevărat, atunci faci asta și asta. Fără să mă contrazici.

Fără să-i bată inima prea tare și fără să gâfâie, jandarmul bine antrenat – care momentan nu-i în timpul serviciului, fiindcă atunci nu s-ar afla aici – își mișcă picioarele vânjoase tot înainte, unul după altul, în timp ce trupul îndrăzneț e mereu aplecat puțin în față. Așa se întâmplă când mergi la deal,

picioarele nu se grăbesc niciodată să ți-o ia înainte. Nici nu pot, fiindcă trupul are ritmul lui propriu și nu le lasă. Orice om trebuie să-și urmeze trupul, care-i este stea călăuzitoare în întuneric. Jandarmul apare pe propria lui scenă, însă e atât de rapid, încât nici n-o apărut bine că a și dispărut, pentru a apărea în altă parte, la șaizeci, șaptezeci, optzeci de centimetri mai încolo, nu prea departe, gonind de parcă apa asta subterană l-ar purta pe umerii ei. Doar știm că poate s-o facă, da, exact, chiar apa asta de aici, din această închisoare ce vuiește sub pământ, după ce mai înainte a izbucnit înspumată la suprafață și s-a și otrăvit dacă a aruncat careva în ea vreo substanță interzisă. Cu toate astea, apa e purtată imediat mai departe de forța neobosită a naturii, cea care revine mereu, în afara orelor de program și a itinerarului prestabilit, și care ne lasă impresia, atunci când o vedem, că n-a lipsit niciodată de lângă noi. De fiecare dată, însă, o vedem doar pentru scurt timp. Acum nu se mai vede decât căsuța apei, construită în stâncă, în care aceasta – înrobită, din păcate, dar plină de energie – face scandal și vrea afară, ba nu, nu neapărat afară, vrea, pur și simplu, ca întotdeauna, s-o ia în jos. În caz contrar, am avea nevoie de o pompă. Iar noi, oamenii, am profitat de această calitate a apei de a se prăbuși, așa cum profităm de orice ne cade în mână. Acum apa are un motiv să-și facă datoria: în curând vor fi admirate la televizor farfuriile și cănile unui vecin arătos, care au fost spălate cu ea, cu apa, și cu încă o substanță foarte specială, fie-i numele binecuvântat! De-atâta vreme i se tot spune apei cât e de utilă, încât a ajuns și ea s-o creadă și a renunțat, de dragul carierei, la vuietul, bolborositul și clocotul ei asurzitor. Cuvintele astea trei sunt bune, cred eu, le păstrăm, deci, cât putem, iar la nevoie le reciclăm. N-avem voie să le repetăm, totuși, prea des, altfel ni se va mai reproșa și asta. Și nimeni nu ne crede când spunem că apa e făcuta ca s-o bem după toate greutățile

prin care trebuie să trecem și că-i bună pentru un animal interior care, într-un fel, o duce și el destul de greu fiindcă, atunci când vrea să ucidă, i se toarnă o găleată plină în cap sau e stropit între ochi cu furtunul de grădină deschis la maximum.

Kurt Janisch se ține foarte bine pentru vârsta lui. De fapt, nici nu e așa bătrân, e în floarea vârstei. Se antrenează zilnic ca să se mențină în formă. Azi și-a terminat deja exercițiile de *stretching,* pe care le face acasă, în fața oglinzii din dormitorul părinților, probabil pentru a verifica dacă mai există. Nu, nu la oglindă mă refer, ea e fixată bine pe ușă și datează încă de pe vremea părinților, în orice casă trebuie să existe o oglindă și, dacă e prea mică pentru statura noastră, atunci trebuie să facem rost de una mai mare. Ce ciudat: unui bărbat atât de arătos, căsătorit și romano-catolic nu-i place să se întindă în public, deși fără îndoială că lumea l-ar privi cu plăcere și n-ar avea nicio idee preconceptă în privința lui. Acasă, însă, îi place să se uite în oglindă, uneori chiar ore în șir. Atunci de unde teama asta de necunoscut și, mai ales, de propriii cunoscuți? Jandarmul face jogging întotdeauna în locuri mai izolate, pe care le cunoaște și cu ochii închiși, că doar a crescut aici. Fără să vrea, oamenii, bărbați și femei, întorc capul după el. Adesea, printre brazi, molizi și zade, bărbatul atrage privirile turiștilor care-și fac aici concediul. Printre aceștia e la mare modă să fii supărat pe vreme și pe oamenii cu care nu poți schimba o vorbă, dar care sunt mai în formă decât tine, fiindcă tu n-ai decât trei săptămâni pe an la dispoziție ca să te poți desfășura cum se cuvine. Însă în fața unui platou cu slăninuță și mezeluri de casă, a unei sticle de vin și a câtorva păhărele de țuică din fructe de scoruș, cugetarea e înlocuită rapid de gesturile necugetate. De băut poți să bei și la adăpost de priviri străine, mai ales când ești dușman declarat al alcoolului, iar jandarmul nu

suportă, după cum spuneam, privirile străine, pe care le ia foarte ușor drept o jignire. Pentru el sunt ca niște palme – când, de fapt, el ar trebui să-i pălmuiască pe alții sunt priviri care-i fac trupul să se contracte pe dinăuntru, cuprins parcă de un fel de rușine, da, mereu mă frapează lucrul ăsta: să se contracte. E adevărat ce-a spus poetul: rușinea îți supraviețuiește întotdeauna, fie că vrei, fie că nu. Vreau să spun, indiferent dacă vrei sau nu să rămână ceva în urma ta. Iată un om care nu vrea decât să dispară, să fie măturat de pe suprafața pământului și care, cu toate astea, face tot posibilul să rămână aici. Unul care vrea să-și planteze casele în zonă ca pe niște totemuri. Acestea ar trebui să fie un fel de semne care să vorbească în locul lui, fiindcă lui nu prea-i place să vorbească, deși în ultima vreme femeile îi pretind întruna acest lucru. Vorbind, ele vor ca personalitatea lor interesantă să devină și mai interesantă, de parcă ar fi întrețesută cu fir de lurex Helipitor. Ceva lucește acolo, ce-o fi? Aha, e puloverul, nu-i dintele de aur. Femeile vor să treacă mai întâi prin gura lumii, să provoace dispute vesele, dar apoi vor să se liniștească din nou, de exemplu când cineva le ia în gură labiile, le mozolește puțin, după care le mai și mușcă, ceea ce n-ar fi fost necesar, dar a fost totuși plăcut. Da, te rog, încă o dată, te rog, și săptămâna viitoare, și cealaltă, până nu mai rămâne nimic din mine, tocmai asta îmi face mare plăcere. Asta e dragostea. Jandarmul preferă acum să-și caute un acoperiș sub care să urce și să coboare treptele. Mașina, la rândul ei, stă în parcarea special prevăzută sau în garaj. Pentru mașină, jandarmul a turnat beton într-o mare parte a grădinii, deși soția lui ar fi preferat să pună și acolo flori. Pentru așa o chestie inutilă, n-a mai rămas acum decât o porțiune minusculă. Restul curții e acoperit pe vecie cu un plasture, chiar dacă solul fertil de dedesubt s-a însănătoșit de mult și-ar vrea să respire iarăși. Așadar, soția jandarmului nu mai are

loc pentru flori decât pe fâșia asta îngustă. Ehe, dar acolo se îngrămădesc plante voluminoase, într-o ediție de lux. Femeia a reușit performanța aceasta cu multă perseverență, fiindcă peticul de grădină e pasiunea ei. Unele plante au fost selecționate de cultivatorul lor în așa fel, încât să crească de trei ori mai mari decât le produce în mod normal natura. Numai din catalogul de grădină, ele se desprind astfel, ca niște fire de păr din capul Creatorului, care, după cum bine se știe, le colorează pe toate în roz. N-aș fi crezut că și un civil, care nu e Dumnezeu, e capabil să producă asemenea plante, dar ele nu există decât în două locuri: o dată în catalog și încă o dată în acest fragment de grădină, plasat în fața casei ca să-l vadă lumea, da, și asta contează. Cum așa, să-l vadă? Da' cum să nu?! Prin golurile dintre stinghiile gardului. Sau pe sus, pe deasupra scândurilor. O femeie e diferită. Altă femeie, la rândul ei, e tot diferită. Femeia asta vrea să-i fie admirată opera, nu-i așa secretoasă ca soțul ei, dimpotrivă. Se bucură că grădina asta o ține ocupată și că i-o admiră prietenele. Dar prietene n-are voie să aibă, are doar vecine. Bărbatului nu-i place când o vede trăncănind cu ele și, în general, nu-i place să vadă nimic din ceea ce văd sau au alții, tocmai pentru că ei au și el nu. Preferă să verifice el însuși dacă femeia asta chiar se cramponează de viață sau dacă nu cumva ar fi dispusă să cedeze, în caz că cineva ar reuși s-o convingă. Nu vrea să fie tras pe sfoară. E așa de suspicios, că n-are încredere nici măcar în razele soarelui, care invadează grădina soției sale ca o armată, dar nu una distrugătoare, ci una care aduce fecunditate. Da, acolo răsare soarele, drăguțul de el, peste drum, uitați-vă liniștiți într-acolo, nu costă nimic, dar nu uitați să vă puneți mai întâi niște ochelari cu umbră. Nu vezi niciun fir de buruiană printre nemțișori și căldărușe, care la rândul lor nu prea arată a ceea ce sunt. Mie mi se pare că arată

ca niște orhidee rare. Cum de reușește femeia asta o asemenea performanță? Ar putea câștiga premii, dar nu i s-ar da voie să le primească decât dacă ar consta în bani lichizi. Grădina asta e ca o eșarfă de mătase țesută în cele mai minunate culori, foarte frumoasă, pur și simplu extraordinară. În fața ei se află o poartă masivă, la vederea căreia îți vine să te pierzi ca să poți fi salvat de ea. Altora le-ar plăcea să fie transparenți ca să se poată infiltra prin gard și să poată citi în liniște plăcuțele care au fost înfipte în pământ în dreptul fiecărei plante. Oare de unde le-o fi cumpărat doamna Janisch? Toate astea nu i-ar folosi la nimic bărbatului, deși el, la drept vorbind, nu-i un timid. Se pare însă că propriul lui trup e un limbaj pe care el însuși se chinuie să-l învețe, în timp ce alții îl știu deja. Uneori oamenii se exprimă chiar într-o limbă străină, după care nu se mai înțeleg. Dar asta nu-i deranjează, fiindcă le place să mai afle câte ceva nou despre ei înșiși și regretă că lucrurile astea nu apar în presă. Își spun: cum de-am putut oare să mă însor cu femeia asta sau ailaltă? Oamenii ăștia curajoși se trezesc între picioarele cuiva pe care de-abia l-au cunoscut. În ziua de azi, oamenii ăștia reprezintă puterea. Da, da, cei decenți, harnici și destoinici au ajuns azi o putere căreia nu mi-ar plăcea să-i stau în drum, dacă aș fi în locul dumneavoastră (deși pe mine mă văd în stare de așa ceva!). Poate doar dacă v-ați afla într-un Jaguar strălucitor, unul de care își dorește noul ministru al justiției și cum mi-ar plăcea și mie să am, faceți loc, faceți loc! Ministrul a și plecat și un altul i-a luat deja locul. Țara se numește Austria. Învățați s-o cunoașteți cum se cuvine sau cărați-vă! în orice caz, jandarmul știe întotdeauna unde se află, dar nu și cine este. În schimb, femeile vor să-l cunoască din ce în ce mai îndeaproape. El nu-i în culmea fericirii și l-ar mulțumi doar schița clădirii, mda, se cheamă c-am făcut o rimă, destul de amărâtă, ce-i drept. Atunci nimic n-ar mai fi străin. Nimic n-ar

mai trebui combătut și ai putea jigni pe toată lumea fără să-ți faci nici măcar dușmani. Toți ar fi ca noi. Ca noi. Jandarmul gândește puțin sau mult, în funcție de necesitate. De vorbit însă, vorbește puțin, iar când o face, gura i se mișcă de parcă i-ar fi prinsă cu o agrafă de oțel, atât de mult încearcă să-și țină limba în frâu. Nu prea deschide gura, nici măcar atunci când salută. Cum se face că așa ceva le stârnește femeilor atâta interes? Oare pentru că nu aud ce spune și atunci el poate avansa rapid la statutul de erou, dat fiind că eroii n-au ce să vorbească și pot să-ți tragă un pumn în gură una-două? Poate. Oricum, vorbesc ele destul, asta e ceva la care femeile se pricep și fără cunoștințe prealabile. Le reușește chiar dacă n-au frecventat deloc școala înaltă a vieții, la care nici n-au fost trimise, fiindcă aveau un frate sau mai mulți care ar fi pierit în iadul celei mai negre frustrări dacă n-ar fi fost ei lăsați să studieze. Așa că ele n-au terminat niciodată. Nu și-au terminat studiile. Mă rog, femeia aici de față a reușit totuși prin propriile ei puteri. Cum și-a văzut ea decenii la rând, pașnică, de treburile ei modeste! De cântatul la pian și de mai știu eu ce. Cucerise deja cerul, înainte să vină încoace în pas de dans și să aducă și cerul cu ea, ca să-l încadreze în puzzle-ul munților, exact la locul potrivit. În fine, aici cerul ar avea parte și de aer curat, nu numai de accidentații prăbușiți la picioarele muntelui încălțat, bineînțeles, cu bocancii rezistenți „Goiserer”, care, așa cum le spune și numele, provin din Bad Goisern, ceea ce nu li se întâmplă multor aleși pe lumea asta. E o localitate mică, nu putem să ne tragem toți de-acolo. Numai Jörgl H.[26] poate. Dar să revenim la cer. Mai întâi, femeia asta a căutat cerul pentru multă vreme, probabil că-l acoperise, dar tocmai asta este: cerul nu-i podea. Iar acum, nici nu l-a găsit bine că l-a și învestit imediat într-o anumită persoană. Din păcate, acolo s-a pierdut din nou, fără ca femeia să-și fi dat seama. Bărbatul

ăsta și, într-o anumită măsură, pacea mondială și, în multe feluri, muzica și, de asemenea, hobby-ul ei, lectura, toate lucrurile astea au însemnat viața ei. Acum însă nu mai există decât acest bărbat. Răbdare, anticipez. Doar n-o să încep să-mi etalez acum toată armata în fața dumneavoastră; oricum stă ea pe picioare de lut, însă nu în China. Ce-i aia răbdare, că doar au adormit cu toții? De ce-oi fi început să înfig peste tot crenguțele și florile care mi-au picat întâmplător în plasa de camuflaj? Ca să nu vedeți dumneavoastră de la bun început tot ce-ați văzut venind. Și iată că așa mi-ați tăiat macaroana. Un atac prin surprindere ar fi de-ajuns, înainte să apuc să povestesc istoria cu ucenicul și cu Mürzzuschlag, iar dumneavoastră să râdeți de afirmațiile mele anterioare, de care acum mă căiesc amarnic.

Ascult muzică și mi se pare că seamănă cu viața mea irosită; o asculți de departe, muzica vieții, iar după câteva clipe deja s-a stins. Îmi pare rău, dar mai bine de atât nu pot. Cel puțin sculați-vă în liniște și plecați acasă, unde, cu siguranță, orice carte din bibliotecă poate să exprime asta mai bine ca mine.

Adesea, femeile rămân agățate de el, de jandarm, ca și cum ar aparține unei corporații ce are un cod de onoare special: perseverența! Dar bărbatul ăsta face întotdeauna o anume preselecție, înainte să înceapă distracția adevărată cu femeile, sub norii ce stau să plesnească, prevestind furtuna, în spatele ringului de dans sau sus, pe coasta stâncoasă, unde ultimii pomi fructiferi abia se mai țin pe picioare în fața avalanșei și, speriați de prima brumă, își aruncă fructele înainte de-a se coace. Femeile care și-au lăsat mașina în prima parcare de munte, bătută de vânt (de aici ai o privire panoramică asupra peisajului, iar ceva mai sus există încă un punct de observație, unde natura

zbârnâie în vânt ca o giruetă) și s-au avântat în curentul tăios de munte, s-au lăsat pe vine la adăpostul crângului de jepi, ca să-și facă nevoile – asta doar dacă n-au auzit pe cineva prin preajmă – și respiră sacadat, gâfâind, fiindcă nu-s obișnuite cu un asemenea urcuș, pe scurt, aceste femei sunt destul de coapte pentru dragoste, numai că n-au avut norocul să fie recoltate. Iar acum, aceste mari comandante de oști, roșii în obraji – care și-au pierdut toată armata pe drum, urcând încăpățânate, tot înainte, spre culmi – își pretind recolta, de fapt, pe ele însele. Fac semn din cap oricărui trecător, puțin timide și încurcate, și nimeni nu-și dă seama că ele se gândesc doar la un singur om, care le-a trimis azi o somație specială. Pe el vor să-l urmeze acum, pentru ca el să se poată da mare, ceea ce nu mi se pare nici recomandabil, nici necesar, fiindcă în final ele vor pierde totul, în loc să câștige măcar un ghiveci nou de flori. Nu încape nicio îndoială, e unul pe care-l plac în mod deosebit, numai că ele, femeile, nu vor să recunoască. E jandarm de meserie. Femeile n-ar trebui să facă asta, adică să și-l încredințeze tocmai pe acest bărbat și să mai și semneze – ca să poată fi constrânse astfel în orice moment – un jurământ de debitor[27], prin care declară că le-a apărut Iisus și le-a profețit că vor fi fericite cu acest bărbat. Cu El. Nu trebuie decât să renunțe la toți ceilalți. S-a mai întâmplat deja ca astfel de bărbați să aresteze mame cu copii mici, care treceau pe roșu, și să lase copiii în voia circulației, a răpăitului din salvele trase de farurile mașinilor pe asfaltul ud și a cui o mai da Dumnezeu. Iar dacă totuși femeile i se aruncă în brațe, deși le-am prevenit să n-o facă, ar trebui măcar să se retragă, înainte ca lipiciul să se usuce și bărbatul – mă rog, în locul lui a apărut mai nou peretele de care ele voiau să-i atârne portretul – să dispară, să se evapore. Cred că simpatia lor ar trebui să se transforme în antipatie, cât încă nu e prea târziu. Din păcate, femeile sunt mereu

mulțumite când li se dăruiește un sentiment, dar apoi nu mai sunt în stare să-și dea seama cui l-au arătat. În orice caz, la un moment dat a dispărut brusc, oare la cine-o fi fost ultima dată? îmi pare rău, dar chiar nu mai țin minte. Nu contează, relația continuă, conflictele cu familia se amplifică, ți se spune că ești labilă și nu știi de ce, că tu nu faci decât să iubești un bărbat, asta e absolut sigur. Nu te îndoiești de: iubire și nici nu ai vreo: bănuială. Iată unul care o citește fără să fie nevoit măcar să-i întoarcă paginile, fiindcă o cunoaște dinainte pe dinăuntru și pe dinafară. La un moment dat ar putea fi prea târziu, de câte ori am scris fraza asta și încă mai e valabilă! Fraza aceasta e indestructibilă. Din păcate, trebuie să anunț mereu și când e prea târziu. De data asta încă nu pot să spun nimic, dar am o presimțire urâtă. Ei, bravo. Uite unde mi-era ceasul, chiar în fața mea! Să scrii e ca și cum ai trage cu tunul în vrăbii. Ce vaci încălțate mai sunt și femeile! Toate. Mai ales alea culte (cel puțin nu-s nevoită să mă includ și pe mine în categoria asta), după cum m-a asigurat cândva un escroc sentimental pe care l-am cunoscut personal. Dar se irosesc aiurea, tocmai fiindcă-și închipuie că e prea târziu pentru ele. Cine-i fraier să promită că te ia în căsătorie, dacă oricum ajunge la timp la gară ca s-o șteargă cu niște cecuri anonime care nu-i aparțin? Vedeți, și ăștia sunt oameni pe care trenul ar fi în stare să-i aștepte. Nu invers. Asta în loc ca femeile ajunse la o vârstă destul de coaptă să înceapă să facă economii și să se gospodărească singure. Orice litru de vin mai de Doamne-ajută știe că devine și mai bun cu vârsta și e în stare să aprecieze cam cât va costa atunci. Știți ce v-ar lua un azil de bătrâni? V-ar lua pe dumneavoastră, plus tot ce aveți, iar restul ar trebui să-l plătească odraslele dumneavoastră, care vor fi, desigur, foarte revoltate că trebuie să cheltuiască atâția bani. Ce, nu știați? De fapt, nici nu se prea poate vorbi de

risipă în legătură cu aceste femei. Se cheltuiesc degrabă, dar în același timp vor să se și păstreze și chiar să obțină un profit gras, fiindcă mai au de rezolvat câteva lucruri pe viitor, printre care și îngrijirea de ordin intim, lucruri de care își închipuie că are nevoie cineva. Mai întâi să fii închis și după aceea îngrijit de unii în halate albe. De asta chiar c-am avut nevoie.

Jandarmul e numai urechi când vine vorba despre el, că doar n-are pe nimeni și nimic altceva. Nici n-are nevoie de nimeni. Așa le trebuie tuturor. Dar ei se încăpățânează să spună că sunt nedreptățiți, încercați și dumneavoastră pentru o clipă să vedeți cum e, i-auziți! Nici banii nu sunt atât de egoiști, încât să se cheltuiască și în același timp să vrea să se păstreze. E ceva care o dă peste cap, oare ce-o fi? Seamănă cu un fir de undiță, nu cumva o fi un peștișor de aur în lesă, la fel de agil și de vesel ca în filmul ăla vechi cu același nume? Nu contează, fapt e că acest eu feminin se deplasează razant deasupra solului, derulându-și singur firul întins, da, acum văd că e un eu adevărat, care abia de câțiva ani – de când există o ministră specială în acest sens, care din păcate acum a fost schimbată – s-a obișnuit să ia decizii în nume propriu, ba chiar se lasă încurajat de ziare în privința asta. Și la un moment dat se întâmplă să se decidă pentru cineva, pe care l-a luat la ochi – loc în care acesta o jenează și îi provoacă lacrimi – și care strică apoi totul. Pentru asta n-are nevoie nici măcar de o ceartă. E de-ajuns să fie prezent. Lupt pentru tine, spune femeia. Nu, mulțumesc, n-ar fi fost cazul sa te deranjezi, spune bărbatul. E un soi de om care-și stabilește cu mult calm legăturile: case, terenuri, grădini, apartamente. Până acum nu prea a avut succes în domeniu, dar poate că în scurt timp va reuși să avanseze la statutul de erou al unei întregi flote de case. Pe vasul lui, el va fi amiral. Sunt urme de sânge pe

casa scării? Nu i nimic, le ștergem. Urme de spermă în părul pubian al unei moarte? Aoleu. Trebuia să ne gândim înainte la asta! Ar fi fost bine să ne gândim atunci când apăsam încetișor centrul nervos (situat la cotitura fluviului numit arteră carotidă) al unei disperate. Ce ne facem acum dacă am furnizat astfel un material ADN prețios, ca acel fir de păr din celebra crimă, comisă cu creionul, de la St. Polten, păr care indica fără niciun dubiu o anumită persoană? Nu, nu mai știm cum a ajuns firul de păr în acte. Dar din moment ce de data asta n-am întreținut relații sexuale, n-ar trebui să ne facem griji în această privință. De data asta, nu s-au mișcat decât gura ei și mâna lui, precaută, de-a lungul gâtului. În zona asta au dispărut deja mai multe femei, după cum am mai spus, și nimeni nu știe ce s-a ales de ele. O nouă eră pornește la drum, iar femeile astea au pornit și ele cândva, undeva – autostopiste, alpiniste din țări străine, o văduvă care trăia singură – și habar n-am unde-or fi acum. Odată s-a găsit în pădure un schelet cu un ciorap de damă înfășurat în jurul gâtului, animalele smulseseră aproape totul de pe el și pentru medicul legist nu mai rămăsese mare lucru. Pe capul scheletului mai erau rămășițe de păr, cu urme din culoarea spălăcită a unei leoaice. Habar n-am al cui e părul lista. Energia îl ține pe om în poziție verticală, iar în cazul de față și în alte cazuri, noi tocmai asta am făcut: i-am închis robinetul cu energie. N-a fost greu deloc. Totuși, cu doar trei zile înainte, disperata asta încă își mai dădea capul pe spate, agățată strâns cu pizda de o pulă, căreia părea că nu vrea să-i mai dea drumul. Și unde au dus toate astea? Până la urmă, tot afară. De la așa o pasiune, tânăra asta s-a ales de-a dreptul cu o cursă de șoareci, bărbatul de sub ea, de pe bancheta mașinii, n-a mai putut să se miște și aproape că a intrat în panică. Mai întâi, ea I a condus cu blândețe în interiorul ei, după care el a crezut că n-o să mai poată ieși. De parcă ar fi vrut

să se agațe de o nouă existență, așa s-a aruncat în seara aceea asupra lui, care în realitate e intangibil, și s-a așezat pe socoteala lui care era sculată, ca de obicei. Nicio șansă de apărare. Femeia asta s-a năpustit atunci asupra lui, i-a scos puia din pantaloni – dacă nu-i a mea, să nu fie nici a ta – și a folosit-o ca pe un fir conducător în propriul ei interior. Totuși, când a ajuns înăuntru, a găsit acolo un abis. De unde să aibă un om personalitate, dacă n-are nici ce să-l umple? Adesea trebuie să-l umple străinii, care mai și plătesc pentru asta un preț destul de mare. Și dacă acești străini nu vor să plătească, atunci plătești tu cu vârf și îndesat. Iar ei n-au decât să crape! Acesta este principiul de bază al pornografiei, chiar dacă nu știi să citești: înăuntru și afară, și după câțiva centimetri te cam saturi. Nu mai merge. Mă rog, în anumite condiții ar merge totuși mai bine. Dacă orice ușă e în stare să facă asta cu mine și orice creion cu buzunarul meu de la piept, atunci de ce să nu poată și cei doi s-o facă împreună? Probabil că în cazul bărbatului nu s-a petrecut totul de bunăvoie și cred că el oricum n-avea niciun fel de așteptări, dar carnea tânără nu poate fi trecută prea ușor cu vederea, mai ales când apare în mase gălăgioase la demonstrațiile domnului Haider și mai vrea și muzică pe deasupra. Cei mai mulți, însă, își pun muzică împotriva acestui domn și se distrează foarte bine. Mai târziu, am curățat vaginul tinerei femei cu o cârpă din portbagaj, iar cârpa asta sigur a lăsat scame, așa că am aruncat-o într-o tufă, dar nu acolo, ci la câțiva kilometri distanță. Ba nu, din păcate am lăsat-o chiar în locul unde ne aflam, ah, dacă ne-am putea aduce aminte! Oh, numai de n-aș fi fost atât de leneș și aș fi scăpat de cârpă așa cum se cuvine, ca nu cumva sa se creeze impresia că făptașul e de-o prostie fenomenală. Pe-acolo se mai găsesc și o mulțime de batiste de hârtie, asprite deja de toate chestiile pe care au trebuit să le înghită. Totuși, cel mai important indiciu în

smocul de păr pubian sunt, cu siguranță, scamele astea nenorocite. Dar la ce-ți folosesc, dacă nu poți să faci legătura dintre cârpa corespunzătoare și omul corespunzător? Scamele sunt de folos numai dacă sperma de care sunt impregnate poate duce la o arestare, în caz că, după o serie întreagă de cercetări, se dovedește că aparține unei anumite persoane. Iar pe baza secrețiilor prezente alături, poți s-o salți și pe femeia înfășurată strâns în folia ei de plastic, ia stai, ba nu, pe femeie o avem deja, numai ucigașul ei ne lipsește. Cred că se va ști imediat cine a fost femeia, din moment ce poza ei e lipită pe toți stâlpii de telegraf. Și, în afară de asta, aici o cunoaște toată lumea. Vasăzică, bărbatul trebuie să se întoarcă la locul plăcerilor trecute, înainte de închiderea prăvăliei și de găsirea cadavrului, și să scotocească prin tufe. Cârpa trebuie aruncată ceva mai departe și, cine știe, poate există și urme mai vechi, pe hârtie, care duc la el și care pot fi ușor identificate de jandarmi. Nu-i prea veselă situația. Bărbatul va trebui să scormonească pe-acolo, prin mizerie, să găsească cârpa și s-o îndepărteze. Altfel, colegii vor duce cârpa asta la laborator. Bărbatul e obosit. I s-a stors toată vlaga.

Ei, nu, nu se poate, nu pot să cred: numai ce se gândește la toate astea și i se și scoală puia, dornică să se uite afară pe portiță, ca un copil curios. E de-ajuns să se gândească la toate femeile alea și la ce a făcut cu ele și la ce mai are încă de gând să facă. Se pare că i-a plăcut și vrea să știe ce s-a ales de fata aia care l-a manipulat cu atâta curaj și aproape cu nerușinare. Dar știe totuși prea bine ce s-a întâmplat cu ea. Bărbatul ăsta e incorigibil, pentru ei nu-i valabil niciun principiu eficient de planificare și decizie, atunci când e condus de puia care i se întărește și caută să se agațe de cineva, cu toate că n-are cârlig pentru asta. La un moment dat, femeile se desprind și cad de la sine, iar el alunecă afară din ele. În fiecare noapte, înainte de

a adormi alături de soția sa, bărbatul i. Și scutură, solitar, sexul, pomul său de Arminden care stă pe loc tot anul și tot mai are ceva în vârf, incredibil! bărbatului i se pare că scuturatul ăsta se prelungește în somn și chiar așa o fi, pentru că la un moment dat se face liniște, când somnul binevoiește, în sfârșit, să-i ia în vizor și pe cei neobosiți. Iată ce model frumos de comportament deviant am zugrăvit noi acum pe perete. Nici nu-mi vine nă mă mai despart de el. Poți să strângi oricâte informații despre oameni, că polițiștii și anchetatorii nu văd decât ce le cade în mână și atunci numai suprafața. Restul e bun de aruncat la gunoi. Psihologul poliției, care i-a făcut făptașului portretul ăsta strâmb, ar trebui să se întoarcă la Școala de Arte și să mai facă apoi încă unul. Deocamdată am găsit rezultatul căutărilor, adică moarta. Ba nu, un moment, încă n-am găsit-o, dar o s-o obținem curând. Totuși, fantezia de bază pe care o declanșează actul uciderii, pe asta, din păcate, n-o putem găsi fiindcă nu știm unde s-o căutăm. Bărbatul ăsta e sălbatic, dar numai pe cont propriu. Alții au o cameră specială cu aparate sportive pentru hobby-ul lor și se mulțumesc cu atât. Nici nu-i de mirare că psihologul poate zugrăvi oricând camera asta. La urma urmei, camera chiar are nevoie urgentă de așa ceva. Un om, de pildă, e pasionat încă din frageda pruncie de propriile fecale, dar din motive lesne de înțeles nu se poate ocupa de ele în public, că doar nu e câine. De aceea nici nu-l putem observa bine în timpul acestei activități. Nicio cameră de luat vederi n-ar face față, chiar dacă, mai nou, sunt prezente peste tot. Păcat, ar fi fost ceva ce n-am mai văzut niciodată. Dar curând vom avea în acest scop o nouă emisiune TV, în care criminalii vor putea să-și descarce sufletul. Iată o copilărie marcată de moartea mamei alcoolice, dar – interpretarea e hazardată – fiindcă toată lumea de pe-aici trage la măsea, însă nu toți cu aceleași

consecințe, nimeni nu va mai găsi vreodată pielea fiului pe care s-a așternut albastrul vinețiu al acestei morți insidioase. Nu se va mai găsi decât ceva alunecos și rece, respingere și foame, însă foame de altceva, habar n-am de ce. Și se va mai găsi o cârpă năclăită, dar nu și ceea ce se afla sub ea. Folia mare de plastic îi va veni unei femei ca turnată, de parcă aceasta ar fi fost turnată direct în folie. Se pare că sub bucata aia de pânză pătată nu se afla decât solul pădurii. Nimic altceva. Auzi, tu, s-a întâmplat ceva îngrozitor! Și deja amintirea unei moarte se asociază cu un plâns care nu se mai termină și cu teama de întuneric. Alături iar a murit o femeie, nu tocmai de bunăvoie și nu din dragoste, dar mă rog. N-avea nicio vină, dar s-a trezit combatantă într-o luptă invizibilă dusă de conștiința care-și rodea nervoasă unghiile, împotriva proprietarului ei, la rândul lui un individ care mușcă de frică. Mușcă înainte de a fi nevoie. Pentru ca mai târziu să nu i se mai poată întâmpla nimic. Sfârcurile și labiile multor femei pot depune mărturie în sensul acesta prin litaniile lor dizarmonice, pe care nu le cântă însă în cor, ci în afara spațiului marcat, astfel încât nu știu nimic una de alta. Mi se pare că, prin asta, bărbatul despre care vorbesc devine mai real, mai viu, pentru femeile pe care le întâlnește. Ele își închipuie că știu la ce trebuie să se aștepte din partea lui, au simțit răsuflarea fierbinte a iubirii și dinții ascuțiți ai dorinței, iar această mușcătură iu formă de semilună le-o dovedește, în caz că nu-și mai duc aminte. Doamne, ce doare! înainte, când i-am permis, afectuoasă, ba nu, chiar i-am cerut să mă muște, n-am știut că o să doară așa tare. Se pare că aceste femei își confundă corpul cu ceva care este, categoric, mai durabil: un zid compact sau unul făcut din cărămizi ușoare și parfumate. Nu-i rău. Cu așa ceva, însă, nu pot concura. E chestie de gust. Deci trebuie să-și predea căsuțele gata de pus la frigare, pentru a putea fi în sfârșit

renovate și pentru ca rufele – dar nu ale lor – să poată flutura în voie în fața casei, vesele ca un cântec care e de mult în stare să facă înconjurul lumii, cu condiția să dai drumul la radio. Dar e preferabil să te pui singur în mișcare. Rănile trebuie dezinfectate și răcite cu pungi de gheață. Așa se i ntâmplă când adăpostești la pieptul tău capul unui disperat: ori plânge până te scoate din sărite, ori te mușcă Imediat. Unul care n-are nimic o să fie interesat măcar de averea lor, dacă nu și de altceva, gândesc femeile astea și, ah, cum le-ar plăcea să-și dăruiască întreaga avere și pe ele însele pe deasupra, ca să se poată trezi cât de curând scăldate în lumina minunată a iubirii, care se revarsă dintr-un om care a înghițit, nu, nu un băț, ci o lanternă. Și acum ăsta e soarele lor. Pentru bărbat, ele ar fi, ca să spunem așa, umplutura din ruloul cu frișcă, tot așa de ușoare și fine, cu averea lor cu tot, în care sunt bine învelite și cu care l-au învăluit și pe bărbat, mhm, ce gustos! Așa gândesc femeile. Până când nu mai știu nici ce-i cu ele și trebuie să se autoexpedieze imediat la un avocat, ca să li se explice și ca să vadă cine sau ce le va reveni – dacă le va mai reveni ceva – după un timp, după ce și-au încredințat averea, cu acte legalizate la notar, cuiva care nu merită. Nu-i nimic, averea a meritat. Acum sunt niște nimeni. Singure. Iar avocatul trebuie să le salveze, nu, nu, asta nu se mai poate, semnătura e deja acolo și-și pilește distrată unghiile. Da, cine se scandalizează de plăcerile altora cade pradă proastei dispoziții, dragă doamnă pianistă! Și iată că s-a și instalat, dispoziția aia nasoală.

Jandarmul știe să se poarte cu femeile, ehe, și-ncă cum! Această persoană, singură pe strada prăfuită, ar trebui să fie acum pe de-a-ntregul ea însăși, căscând prost dispusă și nerăbdătoare, la fereastra unui apartament închiriat. Vasăzică, a gătit suficient, iar acum ar trebui să sune deja

telefonul. Oh, tu ești. Ce bine. Unde ești. Tot timpul s-a căutat pe ea însăși, dar de fapt căuta pe altcineva, care s-o înțeleagă, pentru că atunci urma să știe și ea cine e. Lângă pat: o tonă de cărți cu indicatoare care-ți arată drumul – oare unde să le pui pe toate? – și iată că ea s-a găsit, în sfârșit. Nu-i de mirare că a durat atâta, fiindcă s-a găsit tocmai în altcineva, unde nu s-ar fi așteptat. Uite-așa devii important. Cling, cling, clopoțel, unde-o fi al meu inel, spune ceasul deșteptător. Scularea! E timpul! Viața e acum aici și în curând vă va sparge ușa. Actul de livrare a vieții l-ați semnat la domnul notar, dragă Gerti, Andrea, Karin. Bun. Vasăzică, așa. Acum femeile știu ce trebuie să scrie în reclamația lor atent, elaborată, până la cel mai mic detaliu, pe care însă o vor retrage în curând din nou. Ar fi trebuit să funcționeze în cutare și-n cutare fel, dar treaba n-a mers. De câțiva ani umblă zvonuri că jandarmul ar fi încercat de mai multe ori un croșeu de stânga, urmat imediat de unul de dreapta. Dar cine să verifice? Pe colegi nu-i verifici, chiar dacă nu poți să-i suferi. E imposibil ca el să fi avut succes, dacă stai și te uiți la datoriile pe care le-a adunat. De ce-o fi cumpărând atâtea terenuri, că doar are deja unul de la nevastă-sa? Se pomenește un nume, nu știu care și nu știu nici unde ar putea avea loc întrunirea la care să fie pomenit. O stâncă opune o rezistență ușor de învins. Dar lipsa asta de rezistență din partea femeilor, nu, chiar nu-mi vine să cred! Lasă până și portița de la grădină deschisă – care oricum n-are decât optzeci de centimetri înălțime doar-doar vor începe odată să iubească. În fiecare zi, ele se prezintă ca fiind cele mai noi oferte speciale, tocmai pentru că sunt ceva cu totul și cu totul special. Orice om care nu vrea să cheltuiască prea mult ar profita de ele. Însă ce au luat ele drept început s-a dovedit a fi, de fapt, sfârșitul. De parcă dragostea n-ar fi putut să treacă pe deasupra, dacă ar fi dorit cu adevărat să intre acolo. Acum

femeilor le-a pierit pofta. Dar azi au sorbit iar din sticlă miraculosul elixir al chefului de viață și vor să fie din nou păcălite, dacă se poate, pe loc: așa cum e mângâiat de soare un boboc, la fel de ușor și – ce-i mai important – la fel de repede. De preferință imediat. Trebuie să venim în întâmpinarea soarelui, pentru că el pleacă imediat, tocmai când îi e florii lumea mai dragă. Femeile vor să caute singure hrană, activitate care e un străvechi privilegiu masculin. Numai de nu și-ar face singure rău, proastele! Perioada lor de glorie pare să sosească abia odată cu moartea. Atunci, câțiva oameni vor sta în jurul patului pe care e întinsă femeia și nu vor ști ce să facă. Da, soarele strălucește și el, ăsta e scopul lui, pentru asta muncește. Cu cât femeile investesc mai multă energie în propria viață, cu atât le va lipsi energia mai târziu, la azilul de bătrâni din Mallorca, unde, bineînțeles, lumea le va vorbi între timp pe limba lor, limba banilor, cu condiția ca ele să mai fi apucat să salveze ceva. Ceva bani. Căutările lor sunt un mod de a te ridica în tăcere și de a pleca acasă. Dar ele mai rămân totuși puțin, șterg mobila de praf, bibelourile, nimicurile drăguțe, toate lucrurile inutile, totul li se scurge printre degete. Dar acum chiar că nu le trebuie altceva în afară de iubire. Pentru că nici nu le-a mai rămas altceva. Vă întreb: aveți nevoie de ceva? Și mi-ați și răspuns la întrebare. Ele mi-au răspuns prin căutarea de sine. Trebuie să se fi pierdut ele odată pe undeva – unde-o fi fost asta? – ca să se poată redresa apoi și să se arunce imediat, cu atât mai triumfătoare, în gura cuiva. Aici, vă rog, mai aduceți niște sos. Ca ce chestie să ne amestecăm noi în treburile lor? După mii de ani, femeile, în general, s-au maturizat și aleg singure din meniu. Ei, dar ce aleg oare? Pe ele însele se aleg, și nu oricum, ci în persoana unui cu totul alt om, pe care nici nu-l cunosc cum se cuvine. El e ca mine, se gândesc ele, nu-i ca Walter sau ca Gerhard, care n-au

însemnat nimic pentru mine. În cazul ăsta, n-aveau decât să se păstreze pe ele însele. Însă această atitudine nu va putea niciodată să le îndemne pe femei la acțiuni mai chibzuite. Nici nu-i nevoie, de altfel, fiindcă ele știu unde le sunt portofelele. Iată, în schimb, eu văd cu teamă, dar cu atât mai limpede, că se va întâmpla ceva. Văd asta în fața ochilor, în micul meu atelier, unde momentan se făurește opera mea, la rece, mă descurc eu și fără flacără; opera e singură și încă atât de mică, încât nu pot s-o arunc în foc. Am sugerat deja din ce clasă de oameni face parte acest bărbat, mai exact din nicio clasă; locul lui e la grădinița umanității, unde – ca și noi, de altfel – ar fi trebuit să fie educat. Dar el și-a șocat profesorul: iată, aici șade un elev care tace, deși a fost întrebat ceva. Ia să-i dăm una peste bot, repede, așa cum spargi un lemn, și poate c-o să iasă, în sfârșit, ceva de acolo. Dar nu iese nimic, doar un animal dă scurt din aripi, fiindcă a fost deranjat, și se așază imediat la locul lui. Băiatul tot nu învață, deși l-am sfătuit cum s-ar putea descurca mai bine, fiindcă suntem miloși și adăugăm: hai noroc și poftă bună! Nici nu vrem să știm ce o să se aleagă de el. Însă azi știm, fie că vrem, fie că nu: a ajuns jandarm. Iată că acum, din străfunduri, urcă o amintire din copilărie, care se prăbușește însă imediat la loc. E o amintire care trebuie mai întâi digerată.

Acum jandarmul o ia înaintea femeii, într-un ritm susținut, pășind ușor ca lupul, tot înainte, pe pășunea alpină unde în curând vor începe să se zărească stogurile de fân. Acest bărbat e în stare să scrie și altceva decât propriul nume, poate să compună chiar și un text, pe care un notar să-l treacă pe curat, în timp ce eu am în fața mea, pe ecran, un manuscris neterminat care strălucește, ce-i drept, dar nu reușește să lumineze decât o mică parte din creierul meu. Jandarmul, în schimb, are o privire de ansamblu, pe care și-o păstrează.

El păstrează oricum totul. Numele acestui om contează mai mult sau mai puțin, și anume, acolo unde se află în momentul de față, pe polița emisă de el, care nu-i bună de nimic. Dar bărbatul știe întotdeauna de unde poate primi ceva. Încă n-au intrat zilele în sac. Iar dacă au intrat, atunci aș putea să termin și eu, în sfârșit, cu toate astea, doar dumneavoastră ați spus-o. Nu vedeți acest trup pe care-l am în fața ochilor? Aproape că ar putea să mă intereseze chiar pe mine însămi, ochii mei vor să vadă lucruri necuviincioase, mâinile mele vor să apuce lucruri necuviincioase și să se joace cu ele, dar din păcate eu nu vreau niciodată altceva decât să rostesc ceea ce e de nerostit, ce neplăcut, chiar dacă doar pentru mine! Ușurel, mai întâi trebuie făcut curat la mine în cameră, că așa nu pot să las pe nimeni înăuntru. Vasăzică, trupul ăsta de care ne ocupăm în continuare cu perseverență – o săgeată lansată spre dorul pustiitor al peisajului –, tocmai el să fi căzut pradă acestei femei? Nu, eu personal nu cred. Mă gândeam că, mai degrabă, ea o fi prada. Odată și odată tot se va trezi și ea și atunci va fi ziua de Crăciun, dar una în care nu primești niciun cadou. Cândva vine și ziua scadenței, când extrasele de cont se prăbușesc adânc, ca marea fără fund, numai că la interogarea soldului se poate vedea clar de ce avem momentan atât de puțini bani în cont. N-o fi asta ziua ei cea mare, se gândește femeia, dar ceasul ei tot a sosit. Atunci el va divorța și o va lua pe ea de nevastă, pentru a primi și restul de avere care i-a mai rămas. Așa crede ea, e pătrunsă de această convingere. La sărbătoarea vieții ei, vrea să-i dea bărbatului un răspuns foarte frumos, în șoaptă, la ureche, dar el lipsește. În sfârșit, o va asculta și el pe ea. Totuși, iată că a venit clipa cea mare, dar lui nu-i ajunge răspunsul ei, nu i se pare destul de concret, nu-i un răspuns de adult. Așa-i spune chiar el, cu voce tare. Maturizează-te odată! În curând, bărbatul va vocifera iarăși în gura mare pe stradă,

fiindcă ușa e încuiata, chiar dacă nu la modul serios. Femeia se simte de parcă el ar trimite-o de fiecare dată la colț, cu toate că ea a luat ore de instrument ani la rând, după care – poate din răzbunare – a predat ea însăși. Totuși, la acest instrument, nu știe să cânte. Cu cât îl iubește mai mult, cu atât sa simte mai mică și mai neînsemnată. Adesea, când se uita în oglindă sau se zărește reflectată în vreo vitrină, nu i vine să creadă că ea este aceea și că el stă cu ea. Eu, o alta? Nu cumva aud ca acompaniament niște bași, adică tropăitul vieții? Vă rog, nu! De ce trebuie să-i ascult și pe ăștia, eu care nu cunosc decât muzica clasică a vieții, la fel ca femeia despre care vorbesc și căreia îi place, de asemenea, doar muzica clasică? Din păcate, jandarmul n-are nicio tangență cu așa ceva. Într-o autoanaliză, ar spune, dacă ar putea: femeia asta e de-a dreptul fascinată de mine. Eman o forță interioară după care ea a tânjit întotdeauna. Ce bine de mine! E o adevărată mină de aur. Nu, bărbatul ăsta nu seamănă cu niciunul pe care să-l fi cunoscut. Poate că seamănă cu marea sau cu munții, pe care-i cunosc, ce-i drept, însă doar superficial. Munții îi cunosc ceva mai bine, acolo măcar poți să construiești ceva, cu condiția să nu se prăbușească ei înainte. Construitul a fost interzis aici de protecția mediului și de două sute de alte organizații. Pe munți n-ai voie decât să tropăi, dacă practici sporturi de vară, sau de iarnă, sau sporturi de orice anotimp. Munții sunt ai tuturor. Doar în cer vom reuși să-i învingem. În schimb, jandarmul e doar al acestei femei cultivate, fermecătoare, atrăgătoare și active, doar al ei, așa speră ea. Femeia vrea să-și găsească, în sfârșit, un cămin interior și o siguranță sufletească. Ce nebunie.

Din partea mea, tipa n-are decât să-l arunce de viu în apă clocotită și să sară după el, apoi, încinsă și ea, să-l mănânce cu fulgi cu tot. Să-l mănânce pe jandarm sau, mă rog, să facă ce-o vrea cu el. Am

reținut-o destul până acum, ca să mă ocup de problema ei, acum n-are decât să-l înghită și să-i dea în schimb toate tacâmurile și casa m care se află. Ea va fi digerată de el și va dispărea fără urmă. Văd asta de pe-acum. El se întoarce cu fața către ea, așa cum face mereu, ceea ce-l costă un oarecare efort, fiindcă în general are tendința să întoarcă spatele oamenilor. Singurul lucru care l-a însoțit multă vreme în copilărie, dar fără ca el să vrea cu adevărat, ca un animal nesuferit care se ține scai de tine, a fost obiceiul de-a face pipi în pat. Un moment, unde-o fi dispărut iar femeia, doar nu s-o fi dus să mai facă o cafea? Ce, nu știe ce să Iacă cu timpul ei? El o urmează tiptil și o studiază, ca un elev, de parcă ea ar fi un alfabet care trebuie învățat ca să-ți atingi scopul în școală, adică averea și iar averea. Partidul cu care votează jandarmul spune același lucru, le spune simpatizanților că se disting net de ceilalți oameni și că merită totul, mai mult decât 60 000 de șilingi, dar acum nici asta nu mai e valabil. Averea poate deveni un hobby frumos, dar trebuie să te antrenezi din greu la secția financiară, ca să ți se permită să păstrezi ceva din ea. Acest bărbat trebuie recunoscut aici, inclusiv de mine, drept elev în toată regula, specialitatea: a trăi și a nu lăsa pe altul să trăiască. Mă rog, se poate spune chiar că e student la școala vieții, fiindcă el știe care sunt lucrurile importante, și anume valorile tăcute. Averea. Sau ați auzit cumva vreo casă vorbind? Poate doar prin gălăgia de la petreceri sau prin intermediul televizorului, atunci când sunt geamurile deschise. Ceea ce nouă ni se pare cel mai ușor bărbatului ăstuia îi vine cel mai greu: să fie om, așa cum spun poeții, care n-au înțeles nimic, dar vor să vorbească întruna. Carevasăzică, așa. Înaltul Comisariat al Perdelelor s-a închis acum, ca să nu se observe că aici au loc acțiuni oficiale. Așadar, acest bărbat e un coleg de școală, dar unul care nu vrea să învețe nimic de la nimeni.

Să învețe, de exemplu, că de la sex-shop poți cumpăra niște păpuși, destul de neapetisante, totuși, din anumite puncte de vedere – mă rog, capul mai merge – sau că în timp ce te masturbezi poți să-ți pui o pungă de plastic pe cap și s-o strângi la gât până simți că te duci pe lumea cealaltă, după care revii, bineînțeles, pe lumea asta, desfaci brusc punga – nu uita! – și iată că am obținut deja un orgasm, pe care l-am mai avut noi cândva și căruia de mult îi duceam dorul, iată, e din nou aici, mai puternic ca niciodată, mai puternic decât cu o femeie, mai puternic decât orice braț. Iar noi care credeam că n-o să mai avem orgasm niciodată. Totuși, raftul e plin. Orice sărac vrea să devină bogat, e un fenomen la fel de natural ca acela când oamenii își introduc tot felul de obiecte în anus, mai mici, dar și surprinzător de mari. Însă asta trebuie să faci cu cealaltă mână, în timp ce cu una îți legi punga la gât. Și uite-așa, o mână știe ce face cealaltă.

Jandarmul merge o dată pe lună la frizer, să se tundă, dar azi nu e ziua aia. O convingere îl străbate brusc, pe neașteptate, după care jandarmul cutreieră ținuturile leneviei în lung și-n lat, dar nimic; cutreieră apoi și ținuturile profesiei lui, unde are mai multe șanse să găsească diverse lucruri. Din neglijență, din neatenție sau din nepricepere, femeile fac greșeli la condus, iar atunci jandarmul le înhață și, dacă vede că ele sunt de acord și-i dau adresa, nici că le mai dă drumul. Și cât de repede sunt ele de acord cu tot ce zice el! Nici n-apucă bine să le despacheteze! Asta din pricina ambalajului practic, prevăzut cu un fir de care tragi și care reușește să-i descheie și pe cei încheiați până la ultimul nasture. Jandarmul aține focul din ele. Trupurile pot fi aruncate, dar capetele parcă le-ai păstra, totuși, ca să le faci pe femei să nu mai vorbească fără întrerupere. Sunt adevărate mine de aur. Îi oferă imediat bani de

drum, cadouri, apoi se oferă și pe ele însele și tot restul. În schimb, vor să-și construiască viitorul, bazându-se pe el. Exact ce vrea și el de la ele. Numai că el vrea să-și însușească și ce au construit ele deja. Ceea ce nouă ni se pare greu pentru acest bărbat e de la sine înțeles, și anume: să distrugi pe cineva și să faci rost de un guler de ciment ca să-ți poți scufunda prada așa cum se cuvine. Poftim. De asta se află acum aici și vrea să se mai așeze și în alte locuri care, din păcate, sunt ocupate încă de alte trupuri: locuri cum ar fi o cameră sau mai multe, într-una sau mai multe case. E bine și să te bagi cu de-a sila în corpuri străine, fiindcă atunci nu rămâi decât tu singur, ca o pasăre care țipă răgușit și tot mai tare, țopăind pe un cadavru fără să știe unde sunt ochii pe care voia inițial să-i ciugulească pentru a nu mai putea fi percepută nici măcar de un mort, cu absolut niciun organ de simț. Bărbatul vrea să rămână neobservat. La moartea mamei, din păcate, nu i-a mers, dar acum trebuie să reușească. Însă ar vrea și să se bage peste tot, să intre cu forța ca să nu fie nevoit să se desprindă de el însuși, ca să fie și să rămână prezent în sine, atunci când provoacă acele răni de care mor întotdeauna alții, cu trupuri mici, zvâcnind spasmodic, după ce s-au uitat la el luni și ani de zile, întrebându-se îngrijorați ce o să se aleagă de copilul ăsta. Când e privit astfel, jandarmului îi vine să se mănânce singur, ca să nu mai rămână nimic de privit, nici măcar el însuși, ci doar o casă și încă una, departe, dincolo de el. În orice caz, atunci el ar fi plecat. Dar ce fel de om o fi el, oare? E ca un înger, cu ochi interiori, nu, nu ca un înger care se uită înapoi să vadă dacă nu cumva stă cineva acolo, înarmat cu o piatră. Nici mușchii și nici ligamentele lui nu pricep că sunt strânse sub o piele de nailon subțire, dar rezistentă, care poate îngrădi orice formă a corpului, indiferent încotro ar apuca-o aceasta. Dar n-o face pentru mult timp. Curând, omul va înșfăca iar un smoc de păr și va

trânti la pământ tot ce se ține de el. La fel se va întâmpla și cu acest costum; unu I foarte asemănător exista și în reclama care încerca să atragă turiștii în Austria, însă acolo era prezentat în mod cifrat, fiindcă altfel ar fi o impertinență să bagi pe gâtul cuiva un asemenea costum. Aici ni se arată populația în portul tradițional al țării și cam ce face ea în timpul liber: sport, vă rog, e rândul dumneavoastră! însă toată populația a fost închisă în hainele ei ca să nu poată evada și face stricăciuni, așa cum s-a întâmplat adesea cu populația noastră, aoleu, e prea târziu, a scăpat, a scăpat! Iar în fundal se vede un minunat peisaj de munte, menit să sugereze nemărginirea acestei țări, care, în realitate, e mică și limitată. Între timp am renunțat, totuși, și la acest țel. Oamenii nu mai vor să vină la noi. Dar ieri ne-au arătat la televizor noile costume pentru campionatul mondial de schi și ne-am supărat cu toții când am văzut cum arată. Eu n-am văzut decât un fulger și o licărire. Ochii mi-erau orbiți. În istorie: fărădelegi nemăsurate. În prezent: distracție nemăsurată pe stânca înaltă, spre care urcă potecuțele, pentru ca noi să ne putem uita de sus la alții, poteci pe care noi, sportivii și sportivele, ne putem rostogoli sau putem aluneca în voie. Noi suntem partidul, singurul care ne primește. Noi suntem partidul în care suntem deja, tocmai fiindcă noi suntem. Și nimeni altcineva.

Se apropie furtuna bubuind. Noi toți suntem cam în necunoștință de cauză în ceea ce ne privește, în schimb conștiința noastră s-a liniștit în sfârșit din nou, fiindcă oricum n-ar fi avut nicio șansă împotriva vremii, pe care nu noi am comandat-o, ci ne-a fost făcută cadou și care ne pune rău cu turiștii, căci azi e deja a treia zi când avem parte de vreme rea, avalanșe, grindină și grohotiș. Cine se ocupă de copii la Pensiunea Alpenrose până când se face iar frumos? Ce

minunat! E de-a dreptul înălțător să poți intra în sfârșit în cabană, după ce munții s-au ridicat împotriva noastră, și hangița să-ți aducă ceaiul cu rom, mămăliguța și pâinea cu untură, în timp ce afară defilează întreaga opinie publică mondială, care, în loc să tragă la noi, preferă să ne ignore. Lumea, cu organele ei, a pornit-o la drum în fundul gol și chiar fără pulover și fără adidași, că doar pe toate astea ni le-am cumpărat noi, după ce le-am ales dintr-un catalog special. Așa ne place cel mai mult să vedem lumea: goală, despuiată și tâmpită, ca s-o putem noi duce mereu de nas. Suntem din nou cineva, dar cine suntem oare? Suntem europeni, căzuți direct din cer ca primele raze de soare care apar acum, în sfârșit. Iată, asta și încă mai mult decât atât am reușit noi să facem ca să-i bucurăm pe străini și să ne împrietenim cu ei! Dar a meritat. Așa ne-a acceptat din nou lumea civilizată! Ei, mersi, n-am ce zice!

Jandarmul e, în general, un om destul de lipsit de respect, pretinde, în schimb, de la tinerii recruți cu atât mai mult respect. Totul îi este indiferent în afară de casa asta și aia și ailaltă. Acum ar trebui să explic mai pe larg cum vine chestia asta, dar nu-i necesar, fiindcă oricine se poate pune în situația lui și poate semna imediat un contract de creditare pentru locuință. Totuși, nu știu, dar e ceva la mijloc: pe asemenea oameni e mai bine să te abții să-i vizitezi fiindcă, poate din zgârcenie, obișnuiesc să se servească doar pe ei înșiși. Asta înseamnă că oamenii care li se alătură trebuie să trăiască doar în realitate și n-au voie să viseze. Cine se îndrăgostește într-o bună zi de ei îi va privi curând foarte îngrijorat. Unde-or fi visele, toate? Astfel de oameni pot întotdeauna să se păstreze curați, chiar dacă se mai și dăruiesc la un moment dat pentru scurt timp sau, mai bine zis, se dau cu împrumut. Pare numai că se dăruiesc și că-i răsfață pe alții cu prezența lor. Avem timp și nu-mi ia

decât o jumătate de oră, dar nu din această oră, ca să vă explic toate astea pe îndelete. Căscați, văd, ați auzit povestea de prea multe ori. Știu. Până și pantofii de sport ai jandarmului sunt de părere, atunci când ating ușor, dar ferm, terenul stâncos, că totul le aparține, tot pământul pe care calcă și pe unde se cațără. Avem grijă de patria noastră și ne place s-o controlăm, iar ăștia sunt pantofi de firmă, chiar dacă i-am luat la preț redus. Oh, uite o mică turmă de capre, sunt și doi pui printre ele, ce frumos, la vreo zece metri mai jos, sub drumul pietruit. Ce ușor sar de pe o stâncă pe alta animalele astea aparent greoaie, dar cu picioruțe subțiri! Așa că le invidiem că au aderență mai bună decât tălpile adidașilor sau bocancilor noștri și călcăm imediat în picioare câteva smocuri de iarbă de pe marginea drumului, care până adineauri fuseseră vii, numai bune ca să le mănânce animalele astea. Iată acolo sus și o pereche de ulii care scot țipete stridente pentru ca animalele mici – ce trăiesc încă din grăsimea acumulată peste iarnă și abia se țin pe picioare, cu ultimul strop de energie – să aibă timp suficient să se ascundă. Zona a devenit considerabil mai pustie, de când izvoarele nu mai pot fi admirate la suprafață. Ne-a frapat lucrul ăsta. De aceea, dar și din alte motive, turismul a cam regresat, iar mulți se scandalizează. Unde ne sunt frumusețile și atracțiile turistice? Unde sunt străinii? De ce nu mai vin? Ce-am făcut? Doar noi am făcut aceleași lucruri ca de obicei: șnițel, pui la ceaun, găluște cu prune. Muntele, care e o excepție și nu-i făcut din mâncare, că doar nu suntem în țara huzurelii (sau suntem? Nu suntem oare nimic altceva?), e închis de mult, dar poate fi ușor deschis. Așa cum deschizi un plic, pe care-l poate rupe oricine ca să citească mesajul acestui peisaj și al celui de colo, numai că mesajul e de fiecare dată altul, drept pentru care ne putem retrage liniștiți mesagerii. N-avem nicio vină. De la radio răsună muzică tare.

Iar ăștia, ăștia rămân, sunt cetățeni mai în vârstă, care preferă să se plimbe la câmpie, privesc cu uimire la Alpii înzăpeziți, fac poze și se transformă într-o enciclopedie ambulantă în materie de restaurante din vale, care servesc cei mai proaspeți păstrăvi, direct din râu. Acolo mergem și noi după aceea și deschidem pâlnia rezervorului. Numai să intrăm. Da, bine, dar pe aici ajungi deja la munte, atunci opriți-vă, n-am ce să vă fac. Iată că în sectoarele de mai sus ale pădurii e zăpadă, se vede în porțiunile astea defrișate dintre copaci, pe unde s-au rostogolit în goană avalanșele, care în iarna asta au fost destul de bogate. Acum e primăvară târzie (oricum, aici primăvara vine foarte târziu) și, ca atare, e încă frig. Gălăgia de la cârciumă s-a stins de mult. Aici, cel puțin în zonele mai joase, s-a făcut cândva agricultură și silvicultură, acum însă a început perioada de veșnică prohibiție. Ceva mai jos se află bazinul unui râu, un teritoriu în care cauciucul dumneavoastră n-are ce căuta. E vorba de o suprafață măsurată în secțiune orizontală, mărginită de liniile de demarcație ale apelor, da, despărțirile sunt dureroase. Între aceste linii se află apa care, să sperăm, e despărțită și ea de noi pe vecie. Sporturile care menajează natura sunt întotdeauna de dorit, dar celelalte nu – fără biciclete de munte, sunt strict interzise. Poetul ăsta nu le vrea și, de fapt, nici eu nu le vreau, dar nu pot s-o spun așa de frumos ca el, care ar fi în stare să-i omoare pe bieții bicicliști, care nu vor, la rândul lor, decât să se distreze. Dar mersul sau alergatul, astea mai merg, nu-i așa? Da, poetul n-are nimic împotrivă. Deși: fiecare pas strivește într-o clipă circa o mie de insecte, un spectacol violent care, din păcate, se apropie de sfârșit, însă numai dacă ești mic ca furnica asta de aici, dar, poftim, deja nu mai e. Pentru noi, să fii călcat în picioare n-ar însemna mare lucru. Aici nu se mai cultivă nimic, nu se mai folosesc îngrășăminte chimice, și normal că plantele arată în consecință:

cam sălbatice, ciufulite, jumulite și plăpânde, nu vi se pare și dumneavoastră că sunt niște creaturi apărute la întâmplare? Nu aparțin nici unei specii. Înainte nu li s-ar fi permis să prolifereze pe aici și să ocupe locul ce-ar fi putut fi folosit în agricultură. Jandarmul nu suportă ideea că ceva ar putea fi inutil și, cu toate astea, se relaxează involuntar în peisajul acesta pasionant, de la care a învățat, cel puțin, să pară romantic și sălbatic atunci când e nevoie. Natura ne aparține tuturor. Jandarmului îi aparține întotdeauna prea puțin. Și totuși. Unii pretind că l-au văzut venind și noaptea pe aici. Uneori se apropie intenționat de fiecare mănunchi de flori, nu, azi nu vrea să culeagă nimic, nici măcar o floare de colț, natura nu-i chiar într-atât de interesantă, nu-i un animal (hai să spunem așa: animalul e natură, dar natura nu-i un animal care să dea lapte sau ouă, de care am putea avea nevoie și, sincer vorbind, nici mie nu-mi dă mare lucru). Asta se numește ecosistem, însă Kurt Janisch nu vede cam pe unde ar exista sistemul în toată treaba asta. Pentru el, natura e un haos verde, asemănător partidului corespunzător și asemănător haosului din capul lui. Numai trupul lui merită, pentru a-și spori performanțele, să fie mai întâi menajat, apoi cizelat. De la astfel de oameni trebuie să învățăm să ne supunem statului, fără ca ei să fie nevoiți să adopte cine știe ce maniere elegante cu noi. Când ne vor sparge ușa pentru că suntem negri sau am lucrat la negru, atunci vom fi recoltați și abia apoi tăiați de vecini. Un polițist are întotdeauna dreptate.

Întotdeauna are rost să lucrezi la ceva, iar rostul mineritului a fost să scufunde muntele în adânc, câte o bucățică, în decursul eonilor sau, la nevoie, într-o fracțiune de secundă. Și chiar sub munte se petrece ceva care poate că lui îi prinde bine, dar nouă sigur nu. Și anume, în scurt timp muntele s-ar putea lichefia pe dinăuntru, da, în adâncuri, de

parcă acolo n-ar fi deja destulă apă! Vasăzică, acum se transformă și-n noroi, după care, atenție, se prăbușește. Mai exact, pătrunde în galeriile învecinate, deja închise, care uneori, atunci când au fost umplute cum trebuie, sunt deosebit de vulnerabile la așa ceva. Cine a verificat, de fapt, rezistența acestui rambleu, a acestui beton? Nimeni? Ei, atunci e clar că vom avea nevoie de jandarmi și-i vom suna ca să aflăm chestia asta, dar nu astăzi și nu pe acest jandarm, care probabil că acum nu e de serviciu. Dar cândva, la un moment dat, va încerca și el să afle dacă s-a folosit un rambleu din beton slab sau nu. Ca noi toți, de altfel, va avea nevoie de specialiști în acest scop. Nimeni nu-i va spune ceva de bunăvoie. Dacă galeria ar fi fost închisă ca lumea, poate că s-ar fi produs o surpare, dar în niciun caz catastrofa asta care i-a târât pe oameni în mină văzând cu ochii, după care nici cu ochii închiși nu i-a mai scos de acolo. Aia încă mai zac acolo, jos. Zece inși. Nu, de scos n-o să mai scoateți nimic, dimpotrivă, sunteți datori față de natură și trebuie să plătiți. Deci: ce-l interesează pe jandarm la o femeie se află oricum de la brâu în jos, zonă în care unii mai fricoși n-ar îndrăzni să pătrundă nici măcar cu privirea. După ce a verificat latura însorită a avuției, jandarmul se uită mereu numai în direcția aceea. E o regiune despre care a strâns deja de mai multe ori informații precise ca să se descurce când va mai trece pe acolo. Pe vreme bună, regiunea asta e cea mai frumoasă, și atunci te poți uita în zare să vezi dacă nu se uită spre tine niște capete de mort și care-ți fac cu ochiul la camera de filmat. Multe vieți care mai puteau fi încă utile au fost trimise în zona asta, unde au ajuns alunecând ca unse, după care au fost zdrobite de magmă, mă rog, de mocirlă, până când probabil că s-au topit și ele ca untul. Nu vă luați după mina asta care se duce de râpă, mai bine luați-vă după Kurt Janisch, care-i în ascensiune, chiar dacă vi se pare greu!

Asupra lui apasă, ca și asupra conducerii minei, presiunile economice. Trebuie să aibă succes. Trebuie. În caz contrar, e închis și se declară falimentul. De o parte avem uzina, de cealaltă, prohabul domnului Janisch, ambele stau față în față ca două restaurante cu terasă, pe malul unui lac, și caută să-și fure clienții. Ce-mi aduci? îți dau eu ție! Cu mai puțini oameni, această exploatare minieră a trebuit să dea același randament pe care-l dădea cu mai mulți. A trebuit să ridice constant tonajul. Dar domnul Janisch ce să facă acum? Să fie la locul potrivit la timpul potrivit, să-și pună în valoare argumentele și să evalueze clădirile și apartamentele femeilor singure. Procuratura din Leoben așteaptă, poate se rătăcește careva și pe drumul ei lăturalnic. Dacă nu vine muntele, atunci vine profetul proprietății private, Kurt Janisch, la noi, în casa noastră mică și, în sfârșit, avem parte de el, dar spațiu mai mult n-avem. Altfel, trebuie să ne ducem să-l luăm. Se aud tot felul de zvonuri despre micile libertăți ale celor fără avere, dar nimic concret. Până una, alta, bine-ați venit în galeria minieră Barbara, din care oricum nu mai e nimic de salvat.

În bătaia vântului de munte, uitarea nu-și face apariția. În timp ce alergi, poți foarte bine să te gândești, până când vine momentul în care nu mai gândești deloc, ci doar alergi, ca o mașină, ca un politician care vrea să-și impună profilul marcant și e gata să se lase cioplit în piatră sau cel puțin fotografiat, ca să se vadă cum arată de la atâta alergat. Acum ești în sfârșit fericit. O să supraviețuiești celorlalți muritori fiindcă ești atât de sănătos. Momentan ne mai vin în minte vreo câteva gânduri obraznice și ironice, da, ne ies așa în cale, dar nu fac nicio glumă. Chiar nu ne-am fi crezut în stare de asemenea gânduri. Culorile acestui costum de jogging Janisch: imitație trăgând cu ochiul la sportivii profesioniști, la care se uită

milioane de oameni și analizează ce au pe costum și dacă e bine așa cum e. Oamenii se uită ca să-și încarce și ei căsuța personală cu așa ceva (de parcă n-ar fi deja destul de încărcată!), numai că acum culorile nu mai vor, sub niciun chip, să fie în armonie cu natura. Dar culorile astea au fost alese special pentru alergările lungi și obositoare, pentru ca mai târziu sportivul, odată înghețat, dar totuși găsit de salvamontiști, să poată fi înmormântat cum se cuvine. Datorită costumului de jogging, a ieșit în evidență pe albul zăpezii. Salvamontul te va repera mai ușor așa, pe peretele de care te vei lipi cândva, ca o muscă strivită, iar dacă aveți și mobilul la dumneavoastră și dacă nu s-a descărcat încă de tot, atunci chiar că nu vi se mai poate întâmpla nimic, până primiți direct la domiciliu amenda pentru neglijență și anarhie și, pe deasupra, avizul de plată a telefonului. Atunci veți regreta amarnic. Însă nu se va mai putea face nimic. Omul, în nebunia lui, se pune mereu în pericol și trebuie scos de acolo, ca să știe toată lumea: e din nou printre noi. Și e binedispus. În sport, oamenii trebuie să fie ei înșiși în asemenea măsură pe culmile extazului, încât nici să nu mai aibă nevoie de culmile munților. Totul se poate simula în liniște, la sala personală de fitness. Picioarele astea, făcute pentru drumeție, alergare sau șofat, efectuează acum pe banda rulantă – pe care, de fapt, omul ar trebui s-o deservească, în loc să-l servească ea pe el – una sau două dintre aceste activități dificile. Numărul trei, mașina, drăguța de ea care numai ea face cât cincizeci de aparate de fitness, a trebuit, din păcate, să rămână afară. Dacă-i neapărat nevoie, poți să crești oricând viteza. Cred că jandarmul caută singurătatea nu numai pentru a se antrena liniștit, ci mai ales pentru a întâlni pe cineva care să-l flateze. Ia uite, o femeie îndrăgostită, ce frumos, și, după câte văd, e deja impresionată de purtarea lui. Se ține clătinându-se după omul ăsta, de parcă ar avea

febră sau și-ar fi pierdut mințile, numai pentru a se putea așeza apoi mândră pe scula lui. Această femeie are de gând să-și dea acordul a nu știu câta oară ca anumite părți ale corpului ei să fie scoase la iveală și expuse aerului rece de munte. Sunt exact acele părți pe care această masă acoperită cu cele mai bune tacâmuri, care este trupul ei, le lasă mereu descoperite special pentru acest bărbat, în scopul unor multiple verificări. La ce bun. Pentru ca bărbatul ăsta să se poată impune din nou în ochii și în fața simțurilor femeii. De aia. Iar ea știe asta dinainte. Dar nici acele părți deja știute nu vor rămâne prea mult timp descoperite. Imprimanta unei bănci va tipări ceva mai târziu un act ștampilat, ca dovadă că aceste părți nu mai valorează nimic. Banii sunt acum la jandarm. Iar zonele de pe trup sunt ocupate în întregime. Iar noi suntem acum șomeri. Se pare că jandarmul i-ar fi spus unei femei, în secret, la telefon, că o să treacă cu mașina pe lângă gospodăria țărănească, știi tu, aia unde e bariera la care trebuie, din păcate, să plătești, iar apoi o s-o ia în sus până la ultima parcare, în dreptul căreia începe o potecă ce urcă spre vârf. Da, chiar și un jandarm, deși are legitimație de serviciu, trebuie să plătească taxa de autostradă, atunci când nu e în misiune, iar apoi, Gerti, mai urci un pic dincolo de marcajul roșu, știi tu, ca de obicei, până la băncuța pe care ne așezam noi înainte destul de des și de unde se poate admira foarte bine peisajul. De acolo, mergi pur și simplu înainte până în punctul în care se termină drumul. Vasăzică, după aceea, vom merge pe poteca noastră singuratică, ne-am înțeles, pe unde cel mult vânătorul are voie să calce, vânătorul care oricum are voie orice, apoi vom coti la dreapta până la locul de unde se zărește pentru prima dată crucea de pe vârful Windberg, știi tu, asta în caz că se vede ceva, fiindcă ceața se lasă devreme. Cel târziu acolo, știi lecția, mă aștept să-ți fi scos deja chiloții sau chiar să nu-i fi îmbrăcat deloc, și să-ți

fi desfăcut sutienul. De ce. Pentru ce. Nu punem întrebări. De fapt, nici jandarmul, deși are atestatul de salvamontist, n-ar avea voie să părăsească drumurile marcate fără permisiune și în afara situațiilor extreme. Și nici n-are voie să instige pe altcineva să facă asta, cu atât mai puțin pe cineva care n-are pasul prea sigur, nici în viață, nici în moarte, nicăieri. Dar cine să se certe cu jandarmul? El s-a născut aici și cunoaște împrejurimile ca pe propriii pantaloni care, după cum am mai spus, sunt mulați pe corp și nu lasă loc de pași greșiți. E mai ușor să intri în munte decât în pantalonii ăștia. Dar munții pot fi înșelători, să nu-i subestimați niciodată. Chiar dacă-i cunoști, lor le place să facă farse, ori de câte ori li se năzare. Jandarmul nu crede în legenda care spune că oamenii pe care-i omori revin ca dispăruți, fiindcă morții nu i-ar plăcea, chipurile, să te amesteci în treburile ei. Mai exact, morții se întorc până când sunt, în sfârșit, uitați definitiv. Între timp, spiritele lor așteaptă răbdătoare acasă, prizoniere ale materiei, până când sunt informate că se apropie clipa uitării. Bineînțeles că oamenii tineri (de exemplu Gabi) sunt uitați mai repede, există prea puțini oameni care i-au cunoscut și aceia au alte treburi, la urma urmei nici n-au avut destul timp s-o cunoască pe Gabi cu adevărat. S-o cunoască așa cum era ea în realitate. Pe de altă parte, e nemaiauzit: așa de tânără și, pesemne, deja moartă! Nici nu i se conturaseră pe deplin trăsăturile, era ca un zid cu tencuiala proaspătă, în care cineva și-a băgat, pe fugă, mâinile. Dacă se adeverește ceea ce e de negândit, preotul va trebui să înalțe o litanie despre o viață tânără și plină de vise care, iată, zace acum închisă în sicriu – e de neconceput și de neînțeles cum de s-a putut întâmpla una ca asta – însă prietenele se vor îndepărta la un moment dat sau se vor dedica propriilor familii. Să omori ceva înflorit nu se poate, dar ceva abia înmugurit se pare că nu-i la fel de grav – o fi rău, dar numai pentru cel în

cauză – că, la urma urmei, cine știe dacă ar fi ieșit ceva din mugurele respectiv. Ah, Gabi, te apucă disperarea. Pe vreme rea, la câte accidente rutiere se întâmplă, la câți șoferi o iau pe contrasens noaptea târziu, pe autostradă… de câte ori ai fi putut să mori, chiar e de mirare că ai rezistat atâta. Dar acum mă tem că ți-a sunat ceasul. Poate că și ucigașul e în pericol. Nu se știe niciodată. O durere îmi apasă pieptul, dar nu pentru multă vreme, pieptul vrea să respire în continuare și cel mai bine e ca oamenii să se elibereze imediat, de îndată ce găsesc pe cineva cu care se pot acupla, iar și iar, până când iese, în sfârșit, ceva durabil.

Dintr-un sat a dispărut o fată și abia peste mai multe zile se va afla unde e. Natura știe deja de pe acum, dar numai o mică parte din natură. Și noi facem parte din ea, însă o cu totul altă parte.

Jandarmul gonește la deal, prin sălbăticie. Chiar dacă vi se pare și dumneavoastră frumos, vă poftesc să vă cenzurați imediat această pornire. În momentul de față, bărbatul ăsta are alte griji, și anume griji legate de o cârpă mânjită de ulei și de încă ceva, pe care a aruncat-o cu mai multe zile în urmă într-o tufă. Oare nu-l recunoașteți acolo, în pădurea la fel de frumoasă ca el? Da, ăla e! Tuturor le place în pădure, acolo nu-i o luptă așa acerbă pentru lumină și spațiu, ca în apă. Acolo molizii s-au omorât de mult, călcându-se în picioare, apoi și-au împletii, crenguțele uscate într-o țesătură aspră, care zgârie, iar rădăcinile lor au absorbit toată apa de care alții ar fi avut nevoie mult mai urgentă. Iar dedesubt e un strat de ace moarte, gros de câțiva centimetri. Aici nu mai cresc nici măcar ciuperci. Crângul ăsta ar trebui rărit drastic odată și odată. Natura le pune plantelor la dispoziție tot ce le trebuie, iar ele au capacitatea, pe care omul nu o are, de a sintetiza singure toate legăturile necesare. Dați-mi, vă rog, o duzină de elemente chimice și am eu grijă să mă

produc singură, apoi se face, în sfârșit, liniște! Din păcate, nu zic eu asta. O zice planta înaintea mea. Noi, din punctul ăsta de vedere, suntem mai pretențioși, nu suntem fructe de pădure, noi doar le mâncăm. Cine-mi reduce acum, mă rog frumos, aciditatea acestui sol? Nu se oferă nimeni? Aș avea nevoie de azot, fosfor, potasiu. Nici astea nu se găsesc? Dar ce mai avem la ofertă, ca să îmbogățim solul? Doar adeziv și un polizor? Oare femeia asta mai poate respira la gândul că nici nu și-a pus chiloții, iar sutienul și l-a desfăcut încă din mașină, în parcare, bucurându-se dinainte de ceea ce avea să urmeze, într-o stare de așteptare exaltată care-i tăia respirația și aproape că n-o lăsa să meargă, mai ales că trebuia să urce? îi tremurau mâinile, dar n-a trebuit să i se spună de două ori, a priceput de prima dată și, cu toate că a ezitat, a fost de acord cu ce i se cerea. Cine vrea să pornească la drum lung și greu și intenționează să pătrundă în corpul ei n-ar trebui să plătească de două ori taxa de autostradă și să se mai și opintească, eventual, să ridice singur bariera.

Iat-o, așadar, cum apare din desiș: femeia care nu prea a făcut gesturi din astea în viața ei, cu atât mai puțin într-o asemenea stare. Apare, așa cum a stabilit cu bărbatul, se ivește dintr-odată, neîndemânatică, aproape poticnindu-se (atenție! Aici, prăpastia are sigur vreo 50–70 de metri), pe făgașul alb dintre stânci și nisipul glaciar de pe jos, și încearcă imediat să ademenească animalul bizar care rămăsese acolo adulmecând, învăluindu-l cu blândețe, ca pe o insectă și scoțând firul pregătit pentru plasă, așa, acum mai lipsesc croșetele, ștecherul se bagă și el în priza special pregătită, apoi ne uităm să vedem ce iese. Iar femeia ne spune ce înseamnă pentru ea fericirea: faptul că el e aici, așa cum au stabilit. Te iubesc așa de mult. Acum minunile capătă semnificație maximă, pentru că deja s-au întâmplat și în fiecare oră ne

pomenim cu altele noi care ar putea să ne facă și mai fericiți: spre exemplu, chiar acum, iată că apare o nouă minune, chiar în clipa asta, așa cum am stabilit. Însă nu-i decât o minune veche, cu haine noi. Femeia îl face să tresară pe bărbatul pe care a reușit să-l convingă să se întâlnească cu ea aici și acum, fie și pentru o clipă, pentru un moment doar, căci el n-a scos o vorbă, în schimb ea a scos deja o mulțime, dar eu n-am chef să le redau aici pe fiecare, așadar îl face să tresară prin cuvintele și prin înfățișarea ei (bărbatul nu-i echipat s-o extragă din spatele zidului după care s-a baricadat, dar curând zidul ăsta idiot dintre ei se va prăbuși oricum de la sine), în timp ce-și smulge bluza din platca rochiței în stil tirolez și-și împinge în sus sutienul gata desfăcut, până să apuce el să schițeze vreun gest. Acum, sutienul îi atârnă sub bărbie, susținut doar de bretelele care, în fond, nu prea mai au niciun rost, ca un fel de guleraș ciudat, și iată ce n-ai mai văzut, iată i sânii grei, amândoi, revărsați în afară, pe marginea rochiei descheiate, cu sfârcurile îndreptate în jos. Femeia e înfierbântată deja de ceva vreme, mai exact de câteva zile. Totuși, din jenă, expunându-se, tocmai pentru a abate atenția de la propria persoană, se grăbește să iasă din vasul ei – mâncărurile s-ar mira dacă ar vedea-o – fără vreun alt motiv decât acela de a fi luată și devorată. De plăcere – deși plăcerea abia urmează – se poartă de pe acum ca o nebună. E de nestăpânit. Ca o primă ofrandă, iată că-i prezintă bărbatului chiftelele ei, în castronul propriilor mâini și – fără ca simțurile ei să se fi obișnuit, încă cu asemenea grosolănii, dar clocotind deja și dând pe dinafară – îl pune să-i ridice fusta, fiindcă ea, în definitiv, nu mai are nicio mână liberă și, într-adevăr, așa cum au stabilit, nu poartă lenjerie intimă. Vezi? A fost ușor, nu-i așa? N-ar vrea el oare s-o cerceteze mai întâi, temeinic, înainte de a intra în ea, și apoi – partea obligatorie în executarea temei date – să-i

vorbească despre dragostea lui, șoptindu-i delicat la ureche, asta-i partea cea mai frumoasă, da, să-i vestească iubirea lui, pentru ca ea să poată vorbi cu atât mai pe larg despre a ei? Cel puțin atâta lucru putem pretinde și noi. La urma urmei, plătim pentru asta. În schimb, bărbatul o lovește ușor, aproape drăgăstos, peste față, făcându-i semn cu cealaltă mână, un semn destul de grosolan, să se dea la o parte din drumul pe care stă, dar care, de fapt, nu există, adică nu se poate numi drum. Femeia nu înțelege imediat și pretinde în continuare că nu mai poate rezista și, prin urmare, vrea să obțină – chiar aici! – sensul promis și visat, aici, sub el, peste el, între el și nimic, plutind în aer, dormind pe pământ, nu contează, aici și acum, așa cum ne-am înțeles. Măcar o dată ar putea și el să i-o ia înainte și să-și dea primul pantalonii jos, te rog frumos, dar ea nu spune asta cu voce tare, e evident că e doar o fantezie a ei, care nu trebuie interpretată. El ar putea, de fapt, s-o desfacă chiar aici, pe această cărăruie puțin umblată, care nu duce nicăieri, și să pătrundă în ea, că doar nu vine nimeni, niciodată, nu la ora asta la care ne-am dat noi întâlnire, când se întunecă deja, și nu aici, unde oricum nu-i un drum, în orice caz nu unul public. Jos cu tine, în genunchi, la pământ, nu mai pot, nu mai pot. Și vreau, dar altceva, așteaptă, așa, sânii s-au eliberat de tot și pot să se arunce chiar acum și cu mare plăcere la pieptul tău tare, viril, unde-o să-i ai chiar lângă gură, numai buni de mâncat, în caz că vrei să muști iar din ei. Cine nu visează să-i pice în gură vreo pară mălăiață, sau, mă rog, ce-i place fiecăruia să mănânce, poate o friptură de porc cu salată de castraveți. Așa, vasăzică, îți arunc toată halca mea de carne, după cum ne-am înțeles, poți s-o aranjezi tu, cu mâinile tale, până când te obișnuiești cu ea, dar bagă de seamă că n-ai prea mult teren de acțiune. Poți, la fel de bine, să le lași să atârne la dreapta și la stânga ta, săculețele mele nostime, ca niște pungi de aspirator, sau aș putea

eu să ți-o sug și să ți-o molfăi și ți-aș da voie chiar să mă muști din nou așa tare cum ai făcut ultima dată, nu mă mai deranjează la fel de mult și, la urma urmei, tot ne-am deranjat până aici. Bun, fii atent că acum dau drumul sânilor, ți-i arunc ție, iar tu trebuie să-i prinzi cât poți de repede, ei, ce zici, e o hrană numai bună pentru câinele din tine, cu care am făcut deja cunoștință de vreo două ori. Să fugi nu se mai poate. Dar n-am reușit să mă obișnuiesc cu el decât după multe smiorcăieli, s-a întâmplat totuși atât de repede, cum nu m-aș fi așteptat din partea mea, mai ales că lui îi place să muște când e provocat, e câine, ce să-i faci, știu, știu. Mă bucur că încă mă găsești provocatoare. De aia mi-am și eliberat acum mâinile, ca să-mi ridic singură fusta până-n talie. Asta nu merge decât dacă ne întindem. De ce te-oi fi îmbrăcat cu treningul ăsta idiot, acum trebuie să-ți tragi pantalonii până sub genunchi ca să te poți mișca măcar un pic, oare-mi faci în ciudă? Doar am vorbit dinainte, puteai să te îmbraci cu alți pantaloni, mai practici, într-o culoare mai potolită, de exemplu cu blugii pe care ți-i pui de; obicei. Aha, pantalonii ăștia vor să fie un fel de camuflaj, adică tu, chipurile, te duci la jogging, iar dup-aia pur și simplu trebuie să discutăm ceva ce n-am lămurit aseară. Avem ceva de discutat, așa sună o frază dintr-un film idilic austriac, în care băcița are un dulce secret și arde de nerăbdare să scape de el în codru. E ceva ce știu. Știi și tu ce. Dar nu acum. Lângă noi stă zeul iubirii și ne dă câte una la popoul gol, fiindcă ar fi păcat să consumi o săgeată la o asemenea distanță. Pentru noi oricum n-are nevoie de săgeată. Noi deja ne iubim. Uite, rochia a și dispărut, nu-ți mai stă în cale, iar eu aproape că m-am cățărat deja pe tine, vezi, uite-așa fac, gata, m-am și cocoțat. Tu nu mai ai nimic de făcut. Doar să convingi o milionară să te lase moștenitor. Ați mai văzut așa ceva? Rochița tiroleză și sânii atârnă acolo sus prin forța lor de gravitație, putem

să și uităm de ei, dar jos, pune mâna, e lac de apă, uită-te și la pădurea asta deasă care crește acolo! Parc-ar fi jnepeni, doar că-s cârlionțați. Tot timpul ăsta abia așteptai să intri aici, nu-i așa, Kurti, dragul meu Kurti, n-am dreptate? Sau vrei altceva? Nu. Nimic. Pune mâna, uite ce umedă e mlaștina mea de aici, de jos. Toate astea s-au întâmplat pentru tine și de dragul tău. Așa am stabilit, nu-i așa? De vorbit, vorbim dup-aia. Și uite-așa încasează femeia și a doua palmă, de data asta mai puternică, și începe, în sfârșit, deși cu ceva întârziere, să plângă. Ca de obicei. Jandarmul nici n-a apucat să ridice palma ca lumea că ea bocea deja în hohote, înainte de a înghiți a doua lovitură, pe care nici n-o văzuse venind. Plângea poate și pentru că el o ciupise mai înainte zdravăn de tot de sfârcuri, așa cum îl poftise chiar ea. Nu și-ar fi închipuit că el o să-i accepte oferta. A fost greșeala ei. Și-a revenit un pic din beția ei violentă de îndrăgostită, care-și ridicase, în doar câteva secunde, turația de la zero la două sute, amplificându-se apoi până la nebunie. După aceea, însă, se prăbuși brusc de pe culmile extazului pe lângă bujorii de munte[28]. Căzută la pământ – pe jumătate goală, cu fusta ridicată, aproape topită, fără să mai fie de mult stăpână pe situație, cea mai vânată dintre sălbăticiunile vânate, ea care până mai adineauri se credea vânător și se vedea ridicată pe scutul Dianei, dotată cu o sticluță de mentol, arc și săgeată – îl ascultă, în sfârșit, pe bărbat și se lasă împinsă, trasă și târâtă în spatele unui pâlc de arbuști ceva mai înalți, de fapt s-ar putea spune că-i chiar o pădurice de jnepeni. Dacă ai sta în picioare, nu te-ar acoperi, dar pentru ce avem noi de gând merge, se va percepe cel mult o mișcare ușoară în tufiș. Mai mult nici nu va fi fost, probabil. Acum, jandarmul se lasă, în sfârșit, de bunăvoie la pământ, cu o mișcare elastică, copleșit de asaltul femeii și de greutatea ei ușor crescută de-a lungul anilor apatici și lipsiți de evenimente.

Jandarmul se apleacă de parcă ar fi el însuși pământ și ar ceda, surpându-se, sub presiunea unui eveniment în care natura nu face decât să mormăie în sinea ei niște vorbe fără sens, înțelese doar de ea. Și iată că femeia se și năpustește și se întinde peste el. E atât de îndrăgostită și știe că așa ceva se dă doar gratis sau deloc sau pentru foarte mulți bani. Bineînțeles că ea îl va primi cadou. Puia lui e deja acolo, semeață, bravo, de parcă ar fi ajuns ea prima, înaintea bărbatului, chiar de la bun început. Cu greu reușești să treci peste ea cu elastanul colanților de jogging, dar trebuie s-o faci, ca să fie loc suficient pentru explozia celor două trupuri. Femeia și-a comandat toate astea special pentru ospățul vieții ei, pe care l-a vrut livrat la domiciliu, ca masă de duminică. Ajunge un telefon și ei vin acasă. Cu siguranță, bărbatul abia așteaptă să fie introdus în cămăruța ei cea mai strâmtă și să-i fie servit fierbinte, o cameră mică, într-adevăr, dar, oho, totuși te poți rătăci în ea dacă nu cunoști locurile. Uneori câte un om o mai ia razna, dacă nu și-a ales sportul potrivit și nu știe unde se află. Ce-o fi asta, bandă de alergare sau podea acoperită cu gresie, care se poate șterge ușor de sânge? E cazul ca femeia să-i arate în sfârșit jandarmului ce vrea, pentru ca el să poată face apoi cu totul altceva cu proprietatea lui vie și încăpățânată. Femeia se pricepe bine la asta, fiindcă, printre altele, a fost și un fel de profesoară de pian, așadar iată aici bagheta ei cu care poți pleca în drumeție, drumeție, drumeție. Doamnă Gerti, arătați-mi, vă rog, cu acest indicator ce și unde vreți. Nu trebuie s-o rostiți cu voce tare, dar ar trebui totuși să ne spuneți. Atunci vom vedea țelul, dar nu trebuie să vă mai vedem și pe dumneavoastră. Cine se mai poate stăpâni. Nimeni nu se mai stăpânește. Televiziunea ne spune asta și ne-o mai arată încă o dată, în caz că n-am priceput. Din păcate, prea târziu. După ora douăzeci și trei. Trupul ei a schimbat tonul, purtându-se mai aspru decât

obișnuia în mod normal această femeie. Aici nu-i de joacă. Astăzi, jandarmul nu prea-i atent la ce face, dar se străduiește, fiindcă n-are încotro. Se gândește la altceva și în minte îi apare o imagine pe care obișnuiește s-o evoce în liniște, când e singur: la dușul comun, trupurile bărbaților – oameni simpatici, cu care nu trebuie să fii politicos. Un mănunchi de trupuri tinere, frumoase, unul lângă altul, toți fără haine și pur și simplu de neconceput fără micul lor instrument la care te uiți pe furiș. Jandarmului i-ar plăcea tare mult să-i ia pe toți în brațe, iar corpurile lor să se bălăngăne în stânga și-n dreapta, inerte. Ce povară minunată, moale, dar totuși grea, ar fi ele pentru acest bărbat! Totul ar fi desfăcut și expus, tot ce există, frumos preparat și prezentat de natura însăși și purtat aproape, ca la propriul sân. Adevărate arme. Radiind de bucurie, jandarmul ar putea să vadă totul, totul, chiar și ce e interzis! Mai cu seamă asta. S-ar ajuta și cu mâinile, dacă n-ar putea să vadă destul de adânc în trupul celuilalt. Ce-i femeia pe lângă toate astea? Femeia e murdară. Ca o fabrică de pește. Să te bagi în corpul ei nu-i nici necesar, nici recomandabil. Mereu se va lipi de tine ceva din acest corp, ceva ce nu mai poate fi curățat nici în ruptul capului. Jandarmului îi place să se uite în secret la poze cu bărbați goi, pe care și le procură din locuri aflate la mare distanță de casă, tot felul de reviste din astea din care pulele par să-l cerceteze viclene, lucind ca șerpii și legănându-se ca niște arcuri de oțel. La tinerii ăștia se gândește el acum, îi cunoaște pe toți după numele mic, scris sub fiecare fotografie. Poate că nici nu-s numele lor adevărate. În orice caz, e sigur că nu-i poți suna pe bărbații ăștia. Dar nu, nici n-ar fi fost nevoie, că oricum i se scoală, indiferent dacă aici stă întinsă o femeie care i se oferă sau nu, o femeie care se străduiește să fie amabilă, dar și pasională, așa cum vrea el. Și una, și alta. Ai nevoie de amândouă și poți să le faci pe

amândouă. Cel mai tare îți vine s-o rupi în bucăți pe femeia asta. Dar în loc să facă așa ceva, ciocanul lui, gătit ca un cocoș de luptă, cu creasta mică și roșie, se prezintă la Gerti și intră în ea, fiindcă ea asta își dorește, deși el ar prefera s-o ia în altă direcție. Dar când e deja sculat, bagă mare viteză ca să scape cât mai repede. Ce, gata deja? Poftim, aici e poarta, la locul ei dintotdeauna și ca întotdeauna e larg deschisă, iar noi înfulecăm carne de om. Nici nu-i nevoie de muzică» antrenantă. Bărbatul nu vrea să mai audă nimic, a auzit deja prea multe. Pentru el, totul nu-i decât un proces fără niciun fel de ornament. Acest proces poate avea loc la un moment dat și poate continua imediat după aceea. Astfel, se termină mai repede. Pe bărbat toate astea îl cam lasă rece, în fond pe el nu-l interesează decât fondul funciar, iar restul oricum îl va arunca la gunoi. Nu cumva Gerti avea și un walkman în poșetă, la care până nu demult putea asculta Mozart la greu? Uite-l că zboară acum din geantă direct în prăpastie. N-avem nevoie de el Da, bărbatul observă asta abia acum, când aparatul st rostogolește deja pe stânci: într-adevăr, avea un Walkman în poșetă, iar una dintre galene îi rămăsese încă în ureche, din timpul urcușului, deși aparatul fusese deja oprit. Păcat, poate s-ar fi bucurat caprele negre. Între timp, i-a sării și dopul din ureche și aparatul se rostogolește tăcut pe stânci. Femeia nu prea-i dă atenție. Se străduiește, în schimb, prin apăsări violente, mângâieri, răsuciri și întinderi să-l determine pe bărbat să ajungă pe aceeași lungime de undă cu ea, unde ar putea pluti singuri, dar împreună, multă vreme, doar ei doi, în eter, în nemărginire, cât poftesc, însă astăzi doar la ora asta, pe care am stabilit-o amândoi dinainte. Dar apoi mai mulți ani, nu i așa, Kurti? Mai mulți bani, Gerti. Amanții. La urma urmei, își aparțin unul altuia la orice altă oră, după bunul lor plac. Oricând. Femeia a încetat să mai existe și trăiește doar prin

el. Labiile ei se ridică puțin, ca la comandă, el intră, iar labiile se închid mulțumite în urma lui. Dar, ia stai, nu s-a auzit cumva un zgomot? El s-a retras o clipă și ascultă, iubitule, te rog, nu te opri, auzi cu urechile sau cu căștile, dar nu cu puia. Femeia asta nu suportă nicio abatere de la sine și de la tema ei preferată, care este tot ea însăși. Sufletul ei se îngroapă acum într-al lui, răsuflând greu, pufăind și gemând. Pământul zboară încoace și-ncolo. Am reușit: înaintea noastră se cască o groapă. Cu o mișcare bruscă, femeia îi ia bărbatului mâna de la propriul sex, care e totuși parte din corpul lui, nu încape nicio îndoială. Vrea să înceapă odată, cât mai repede cu putință, și apoi să dureze totul foarte mult și să se desfășoare cu multă tandrețe. Își bagă singură ceea ce i-a fost oferit cu o singură mână, apucă restul bărbatului de cur, își arată cele două șiruri de dinți, țipă și începe să-l lovească ritmic peste fund, la început cam timid, dar apoi din ce în ce mai tare, are simțul ritmului, nimic de zis, numai că e ritmul ei, nu al lui. Totuși, bărbatul ar trebui să meargă mai departe exact în pasul ăsta, al ei, nu al lui, și totodată să stea pe loc, iar apoi: să nu mai plece niciodată. Să plece: nu, asta n-are voie. Cred și văd că, pentru propria lor plăcere, oamenii ca ea se pot comporta uneori ca niște nebuni, iat-o, de exemplu, pe femeia asta, cu toate că, în acest caz, nu înțeleg în ce constă plăcerea. O să încerc s-o citesc în mine însămi și s-o dau mai departe, dacă o găsesc. Scânteia asta a dragostei există, dar trebuie să sufli bine în ea ca s-o întețești și să fii atent ca nu cumva scânteia s-o șteargă cu altul. Când iubești, totul e mult mai frumos, dar și mai îngrozitor, femeia știe asta, pesemne fiindcă e implicată oarecum și latura spirituală, nu-i așa? Nu, nu-i așa! Bărbatul o să-i provoace o slăbiciune plăcută, dar abia după aceea, când se va instala din nou liniștea și vor putea analiza și discuta totul, alăturându-se, eventual, și ei celor gândite, pe ici,

pe colo, pe unde se potrivesc. Dar toate astea abia după ce au ținut-o tot așa un sfert de oră, douăzeci de minute sau chiar mai mult, timp în care o bătaie zdravănă a snopit pe dinăuntru pântecul femeii, făcându-l să plescăie cu putere și pe ea să țipe tare din când în când, de durere și de plăcere, fără să vrea. De fapt, nici n-are voie să țipe. Ca nu cumva să-i dea prin cap vreunui drumeț să verifice dacă e cineva acolo. Jandarmul e nevoit să-s. Pună din când în când mâna la gură, altfel femeia ar fi în stare să alunge animalele și pe ceilalți sportivi cu urletele ei și să-i atragă exact în direcția lor. Chestie de care n-avem nevoie momentan. Iubitule, nu-i nimeni. Toți se pregătesc de culcare, asta dacă nu s-au culcat deja. Bărbatul se teme că ar putea deveni o obișnuință pentru ea să desfășoare asemenea activități în mijlocul naturii, în timp ce el preferă să i-o tragă acasă la ea. În calitate de administrator, ca să zicem așa, ba nu, nu așa se zice. Acolo se simte în siguranță și ocrotit, pentru că, în curând, casa îi va aparține. Dar aici, în pustietate, aproape că i se face frică, ba nu, nu chiar frică, dar nu-i face mare plăcere, te poți murdări ușor și poți trezi suspiciunile femeii de acasă. Nu, nici măcar atâta. Pur și simplu, femeia asta e o povară. O pacoste. Astăzi parcă ar avea chef să procedeze ceva mai dur cu ea și să i-o tragă și pe la spate, ceea ce ei nu prea-i place. Asta așa, ca s-o dezvețe să-l mai dirijeze tot timpul. Pe aici, da, și pe aici, nu, nu acolo, te rog, nu, nu vreau. Poate că așa o să renunțe la el măcar pentru o perioadă, dar nu una prea lungă. Te rog, nu. Te rog, nu. Ei, hai că n-oi fi așa gingașă. Poate că măcar atunci o să-și țină gura. Acum bărbatul se apucă de treabă ceva mai tacticos, că doar are timp. După ce o să-i cerceteze un pic intrarea curului, acolo unde nu stă nimeni de pază, o să-i demonstreze că durerea nu-i un cuvânt potrivit, atunci când omul suferă cu adevărat. E ceva care pur și simplu nu se poate exprima. Bărbatul își dă seama că trebuie să

suporte un parfum care nu prea-i place. Dar acum e în pădurea frumoasă, stăpân pe situație, nu contează care, și o întoarce brutal pe Gerti cu fața-n jos, dându-i, în sfârșit, ocazia să țipe, însă doar înăbușit. Dacă vrea neapărat, poftim, acum are motive. El, în schimb, se alege cu motivul principal, adică pământul. Ce vânt de pe culmi îl aduce oare? Dar parcă era doar în drum spre înălțimi. Cum, ea tocmai l-a rugat să înceteze? Deja? Dar abia a început. Așa nu-i frumos, Kurti, nu așa mi-am închipuit. Altfel ar fi mult mai frumos. Nu vrei să vii iar în față ca să te pot privi cu duioșie în timp ce o faci? îmi place așa de mult să mă uit în ochii tăi albaștri, îmi sunt atât de dragi. Nu. Așa nu-mi place. Prefer altfel. Îmi place așa și pe dincolo. Dar bărbatul ar fi în stare să supună acum un întreg popor, încet și sigur, iar dac-ar fi după el, ar fi gata s-o facă în orice moment. Nu. N-are de gând să înceteze, într-o jumătate de oră va fi întuneric beznă și ziarele n-ar mai putea să vadă cum tremură în fața lui un popor întreg. Un om neînsemnat care devine însemnat, un eveniment la fel de măreț ca acela petrecut nu demult la Ischgl, unde zăpada s-a făcut tare ca piatra și s-a ridicat împotriva oamenilor, fiindcă aceștia abuzaseră de ea pentru propriile plăceri. Sunt minus zece grade și o formație muzicală stă adunată în spatele unor interpreți la modă, niște fete, cine-or mai fi și ele, care cântă extrem de tare. Săptămâna viitoare o să vină o trupă de băieți, celebră în toată lumea. N-o să mai putem citi nici ziarul și habar n-o să avem ce-o să ni se întâmple când zăpada se va transforma în beton și se va aduna într-un singur loc, unde n-are ce căuta. Acum gata cu sărutările. Și nici nu se poate spune că-i cine știe ce bucurie pe capul femeii care a încercat să se dea mare, până când bărbatul a băgat-o cu nasul în acele uscate și ascuțite de brad și i-a frecat mutra cu sete, i-a lustruit-o bine, încât cetina și frunzele putrede i-au intrat în gură, nas și,

au, în ochi. O să regrete el, speră femeia, că-mi disprețuiește sexul, deși mă iubește, eu tot am să-l conving să-mi iubească și să-mi respecte sexul și să-l sprijine oricând în dezvoltarea sa. Tușind și scuipând, răsucindu-se și săltându-și involuntar fundul, trupul se așază și gândurile zboară, până când bărbatul reușește să-și îmblânzească victima de primăvară, pe care tocmai a înhățat-o, cu un pumn destul de neglijent în șale și s-o facă să stea, în sfârșit, liniștită. Ea se supune condiției ei de femeie, dar niște condiții tot a reușit să impună, și anume locul și ora întâlnirii, tot e ceva, ba nu, nu-i nimic. Doar n-o să-și permită acum să-i mai dea bărbatului și indicații despre ce și cum să-i facă și, mai ales, unde. Cât o să dureze? Cât o să consider eu de cuviință. Dar tu nu prea ești așa cum se cuvine, ești prea strâmtă. „Încetează", „te rog", și „nu mai pot": cuvintele astea nici nu-i mai ies ca lumea din gură, fiindcă gâtul îi e strâns ca într-o menghină și ținut la pământ, iar ei nu-i mai rămâne decât să-și facă singură de lucru, așteptând neliniștită, tresărind involuntar la fiecare ciupitură, răsucindu-se și trântindu-și fundul dintr-o parte în alta, până când va binevoi el să termine. La scurt timp, începe să curgă și un pic de sânge. Nu-i nimic, o să supraviețuiască, de când îl cunoaștem pe omul ăsta, avem acasă o cremă foarte bună pentru răni, potrivită și pentru piele, și pentru mucoase, dar tot n-o să fie așa de frumos cum au stabilit în prealabil și cum și-a imaginat femeia. Nu, din păcate, de data asta n-a ieșit la fel de frumos ca data trecută, fiindcă acum nu ne-am putut lipsi de femeie, care uite că aproape a leșinat, hei, vino-ți în fire, totuși, mult mai târziu, la bilanț, femeia va fi mulțumită și fericită că i s-a dat atâta atenție și că, măcar, bărbatul n-a omorât-o. Poate data viitoare. Și totuși omul e în stare să suporte multe, ba uneori îmi vino să cred că suportă orice, însă există și lucruri mai rele decât acest orice, și anume: să nu primești tot ce-ți dorești. Nici

ciupitul de fese, îngrozitor de apăsat, n-a fost prea plăcut, înregistrează femeia, a cărei casă de marcat a tot scos câte un clinchet din când în când, atunci când bărbatul mai introducea câte ceva în ea, fără să pară conștient de asta. Femeia își contabilizează încasările – nimic, cum e posibil? De ce-mi face una ca asta? Sigur din iubire și pasiune, niciuna nu s-a putut stăpâni, târând după ele omul care părea că simte așa ceva, ca inundațiile de vara trecută, dar numai pe jumătate de stradă, cealaltă jumătate au lăsat-o pentru anul viitor, iar la anul strada tot nu va fi reparată. O slăbiciune frumoasă, în comunitate, ca și printre oameni, care nu trebuie confundată cu inactivitatea. Între timp, au sosit vremuri noi, nu-i așa, dumneavoastră ce ziceți? Știți ceva despre vremurile în care femeile decid ce și cum vor, când, unde și de ce și, mai ales: unde vor să ajungă? O fi oare vreo milă secretă în el, se întreabă femeia. Undeva tot trebuie să fie, nu-i așa? Sau poate că mila a fost pe jumătate înăbușită, pentru că mai înainte femeia s-a aruncat peste bărbatul ăsta într-un mod atât de necugetat și lipsit de finețe? Dar ce să facă și ea, dacă pur și simplu nu se poate stăpâni în prezența lui? Ce, nu cunoașteți pădurea? Pădurea o cunosc eu, dar nu pe asta de aici. Cum o să ies oare din ea? Nu, nu există nicio milă ascunsă în acest bărbat, răspund eu în locul lui și vă spun că nu-i e milă niciodată de nimeni. Totuși, măcar e de acord să-și piardă timpul cu ceea ce face acum, asta trebuie să recunoaștem. Dar pentru unii oameni până și timpul durează prea mult. Și-ar dori o versiune scurtă, comprimată, a timpului, pentru a putea savura apoi cu atât mai mult nemărginirea, eternitatea plăcerii. În orice caz, de căcat bărbatul nu se mai teme de mult, asta v-o garantez eu. Că doar a șters-o destul de des pe maică-sa la fund, a adunat rahatul de pe jos sau l-a zgrepțănat de pe unde mai era. Oare i s-ar fi sculat dacă nu i-ar plăcea ce face și dacă n-ar ține la mine măcar un

pic de tot, se gândește femeia, simțindu-l cum își dă drumul în ea cu o smucitură puternică, după care, din fericire, se face mic și alunecă afară ca de la sine. Nu se aude niciun sunet în afară de gâfâit și pufăit. Ei, bravo. Nu se bucură oare de succesul pentru care a trebuit să se lupte cu ea și cu sine însuși? Nu l-o fi cuprins acum o oboseală plăcută și n-o fi vrând, în sfârșit, în sfârșit, să dea dovadă de puțină tandrețe? Oricum, strânsoarea care imobilizează gâtul femeii slăbește și bărbatul se prăbușește peste ea ca un sac, sprijinindu-se, din păcate, cu toată greutatea pe spinarea ei. E clar, astfel, că pentru o vreme, până își va trage el răsuflarea, sânii ei vor fi îngropați în pământ și respirația îi va fi sever îngrădită. Totuși, mai are încă suflu, ținută și voce ca să rostească – în șoaptă, dar răspicat – următoarele cuvinte, pe care nu le poate ține pentru ea, pur și simplu trebuie să le dea drumul pe gură, oare o fi o întrebare sau nu? Se spune c-ar fi dispărut Gabi, cel puțin așa am auzit. Așa-ți trebuie. N-ai dus-o ieri imediat acasă? Bineînțeles că știu unde a fost ieri și cu cine, dar ce mai contează? Bine ți-a făcut dacă a fugit și acum nu mă mai ai decât pe mine. Unde te-ai dus cu ea după aceea? De ce n-ai dus-o imediat acasă? De fapt, tu ar trebui să știi unde e. O să te duci iar pe la ea când se va întoarce și-ai s-o mai conduci la birou în fiecare dimineață, ca și până acum? Să nu crezi că nu știu! Știu de mult. O dată chiar v-am urmărit cu mașina. Unde-o fi Gabi acum, din moment ce nu s-a întors acasă? Știu foarte* bine că o luai cu mașina aproape în fiecare dimineață. Ea le spunea tuturor că ia primul autobuz sau trenul, când, de fapt, tu o duceai la firmă aproape în fiecare zi, așa am auzit. Am mai auzit și faptul, ba nu, zvonul că aduna bilete folosite de la colegi și le prezenta pentru decontării. Prietena ei spune asta, și o altă prietenă la fel. Știe mai multă lume din sat. Păi dacă vine vreun control, a încurcat-o. Asta-i înșelătorie curată, nu? Sau chiar mai rău.

Doar vede oricine că nu se potrivesc codurile numerice de pe biletele predate de ea și că au fost compostate în cu totul alte stații și chiar pe cu totul alte rute. M-am tot gândit la treaba asta. Cum de are fătuca asta tupeul să facă așa ceva? Tu ai văzut-o ultima dată. Sau ai mai dus-o dup-aia și în altă parte? Au. Iar mă lovești, nu mă mai bate, sau măcar nu-mi mai da peste față, că am deja peste tot urme; de la mâinile tale și de la acele de brad, iar dacă îmi mai învinețești și un ochi, o să se vadă. Nu, pe mine personal nu mă deranjează, dar aș prefera totuși să n-o faci și să te mulțumești cu dragostea pe care ți-o ofer. Da. Te iubesc. Și tu mă iubești pe mine. Ceilalți nu știu nimic. Doar nu sunt noaptea alături de mine, e imposibil, nimeni nu se poate preface în halul ăsta! Niciun om nu-i în stare de așa ceva. Și tu mă iubești, știu, știu. De fapt, eu nici nu mai exist, nu exiști decât tu. Aș vrea să vorbesc cu cineva apropiat despre toate astea, dar n-am pe nimeni. Trebuie să mă iubești, măcar un pic, și nimeni nu trimite la pieire ceea ce iubește. Poate că avem nevoie de mai mult spațiu pentru fiecare dintre noi, în afară de trupurile noastre care sunt cam limitate, ceea ce m-a frapat adineauri din nou. Avem nevoie de mai mult spațiu pentru amândoi. Casa mea ar fi soluția. Aici sunt întru totul de acord cu tine. Hai să ne mutăm împreună. Te rog. Dacă ar fi să plănuiesc o schimbare a acestei situații, te-aș anunța imediat. Dar ce-aș vrea oare să schimb? Vreau să schimb lucrurile în așa fel, încât să nu te mai întorci tot timpul acasă la nevastă-ta. Vreau să rămâi mereu la mine. Dacă m-ar întreba cineva de cele mai intime sentimente ale mele, aș spune că nu vreau să schimb nimic în privința asta. Aș vrea să rămână totul așa cum este acum. Numai tu să fii mereu cu mine. Atunci n-ar mai trebui să tânjesc după prezența ta, fiindcă aș avea-o tot timpul în preajmă. Și dacă s-ar întâmpla vreodată să n-o am, atunci aș aștepta, înfășurată în pătura caldă a

depărtării ce a intervenit pentru scurt timp între noi, să te întorci iar la mine. Mulțumesc, bine. N-avem bani de aruncat, dar ne putem permite câte ceva. Îți promit. Cam asta am vrut să spun și iată că am spus-o acum. Zi și noapte mi-e dor să te revăd. Uite ce politicoasă e natura, ne dă întâietate înainte de căderea nopții, când pur și simplu nu te mai vede nimeni. Și când nu faci altceva decât să intri în pământ de rușine.

5.

Oamenii s-ar supăra foarte tare pe mine, dacă-ar ști că-i bag aici într-un fel de membrană de cârnați și i atârn apoi, pradă tuturor privirilor. Dar totuși, fără corp deloc, pantalonii n-au de ce să se țină. Ușa casei se trântește. Pe o tânără a înghițit-o pământul, care, de fapt, nu-i nici pământ, nici teren. Terenul e făcut din apa caro se tot joacă, între timp cam fără chef, cu cadavrul. În momentul de față, Gabi se integrează într-o simbioză de plante și animale, înghițită fără probleme de apă, în care fiecare specie își are locul său. Ah, de-ar exista o paletă mai largă de specii! Fiindcă protejarea acestei simbioze om-apă are un rol-cheie când oamenii vor să se protejeze pe ei și să-și protejeze, bineînțeles, și specia, dar mai întâi pe ei înșiși. În acest scop, sunt nevoiți să protejeze și toate celelalte specii, ceea ce presupune multă muncă, dar trebuie făcut, pentru ca omenirea să nu se ducă de râpă, fiindcă există această bază simbiotică sensibilă, în cadrul căreia sunt periclitate mai ales mlaștinile, bălțile, iazurile și luncile. În schimb, tânăra asta a murit deja. E un eșec major atunci când o viață se sfârșește prematur. Cine a greșit? Cine-i făptașul? Știți doar, și eu știu, atunci la ce bun să ne mai întrebăm? O dată-n viață ești: tânăr, numai că unii rămân veșnic așa, fiindcă pentru ei nu există un „mai târziu”. Înseamnă că s-au scutit de multe. Au avut în viață un dușman înverșunat care, în cazul de față, a câștigat.

Vasăzică, anunțul dispariției lui Gabi, cu poza de fotomodel a acesteia, poate fi văzut pe toți stâlpii de telegraf. Mașinile trec de zor pe lângă stâlpi, văd afișele, pun frână brusc și opresc scrâșnind, fiindcă proprietarii lor sunt curioși, ceea ce le dă adesea mare bătaie de cap mașinilor care vin din urmă. Resturile de cap și le pot recupera

mai târziu de la spital sau de la serviciul de descarcerare, unde le vor fi înmânate contra bonului de înregistrare. Ce bine că am lăsat un fotograf să ne calce pragul, iată că acum avem măcar ceva rămas de la fata asta drăguță. De atâta frumusețe, e aproape urâtă, cel puțin poza, și dedesubt se cască un decolteu adânc, groapa care o desparte de noi, cei mai în vârstă. Când vezi asta, parcă-ți dorești să mai fi și tu puțin tânăr și chiar să rămâi așa. Decolteul face aluzie la ceva, dar nu la acea firmă de construcții din capitala landului, unde Gabi lucra ca practicantă în domeniul comercial. Firma și-a pus totuși o amprentă invizibilă, deși poza îi sugerează privitorului mai degrabă trândăvie, așa cum fac mai toate pozele, nu credeți? Poate că hainele sunt de vină, dar mesajul acestei fotografii e fictiv, gura pare că ar vrea să dea un sărut, nu să citească ceva pe o hârtie scoasă la imprimantă; oricum, aici, în poză, avem de-a face cu un prinț mai de calitate. Ce bine de fata asta că era ca făcută pentru sărutat. Dar gata, nu mai e. De acord? Contul va fi desființat, așa cum s-a întâmplat și cu proprietara. Nu sunteți de acord? Atunci va trebui s-o aduceți așa, sub formă de ziar. În orice caz, plecăm de la premisa că sunteți de acord și vă golim automat contul.

Mama lui Gabi se învârte prin casă ca un tigru în cușcă, neajutorată, de parcă un autor necunoscut, nu contează cine, ar fi reprezentat-o mai degrabă ca pe o oaie, deși inițial ar fi avut în vedere un animal mai mândru. Nu-i așa că are și un prieten în Germania, la care ar vrea să se ducă? E deja pe punctul de a se avânta în viața cea nouă, pista de decolare se întinde înaintea ei, acoperită de razele soarelui, iar dedesubt o așteaptă un lac înghețai foarte promițător, în care – cum să nu! – va ateriza pân. I la urmă. Capătul ghețarului, limba lui, care oscilează sau se retrage, după cum e vremea, sclipește în fața ochilor ei. Nu mi se pare că va ateriza pe ceva tare. Totul pare mai degrabă

un paradis lucitor de vacanță, dar, ca multe alte lacuri, probabil că nu-i decât o apă rezultată din topirea ghețarilor, mai exact, o vale a plângerii. Momentan, mama seamănă cu o judecătoare, care cântărește toate posibilitățile: ce-o fi făcut fiică-sa și în ce s-o fi băgat? Unde-o fi? De-am ști măcar unde e. Doar ea, cu mâna ei, i-a găsit lui Gabi acest prieten drăguț, la care are voie să rămână și peste noapte. Oare ce date încifrate or mai fi existând, numai bune de clasificat și ascuns în computer? Sau de păstrat pentru mai târziu. Mama cunoaște toate datele. Doar le-a introdus chiar ea, cu mâna ei. Ce muncă teribilă o să fie, să audiezi peste 2 000 de oameni, cu numai 20 de polițiști repartizați pentru acest caz! Ce-or să poată afla polițiștii ăștia? La ce bun să notezi mii de numere de mașină? De ce oare a șters-o Gabi, dacă într-adevăr asta a făcut? Vreau să spun, dacă într-adevăr a șters-o. Prietenul ei e încă aici și-și mai spală o dată mașina. Mobila mașinii sclipește tare și din răsputeri. Nu, nici prietenul nu știe nimic sigur. După ce iese de la școală, se duce direct în vizită la mama lui Gabi și se așază la masa din bucătărie, dar ar putea la fel de bine să stea și în picioare. Se servește cu o ceașcă de cafea, dar ar fi putut la fel de bine să bea ceai din Walkman. Vorbește despre prietena lui dispărută, de parcă ea n-ar fi existat niciodată. Nu știe nimic, de parcă ar fi putut la fel de bine să știe ceva. E simplă și cinstită, astea sunt cuvintele învățate la instituția de învățământ tehnic pe care o frecventează; aceste cuvinte se aplică legăturilor electrice care, oricum, nu s-ar desface niciodată de bunăvoie, poate doar dacă le-ar lovi trăsnetul. Ce să facem însă ca să se închidă odată circuitul? Mai trebuie să exersăm. Momentan, curentul se deplasează într-o direcție, dar s-ar putea deplasa la fel de bine și în sens opus. Electronii se bucură de libertate și că nimeni nu-i constrânge să facă ce nu vor, și noi putem altfel, dar antrenorul nostru nu-i în stare să ne determine

să facem performanță. Prietenul lui Gabi lucrează, împreună cu colegii de școală, la un sistem electronic de deschidere a ușii, numai că deocamdată ușa rămâne închisă. Circuitul electric n-a preluat deocamdată conducerea asupra electronilor; un circuit a cărui sarcină ar fi să opună cât mai puțină rezistență electronilor. Asta-și dorește și tineretul nostru: niciun impediment în realizarea planurilor lui! Electronii ăștia, ce de chestii fac ei acolo, între ei! Niciun om nu s-ar fi gândit la asta, dar profită de situație. Electronii nu vor să pornească la drum decât dacă la capătul acestuia se află un mic spațiu suprasaturat chiar de ei. Altfel, preferă să stea acasă. Încărcați negativ, cum sunt ei de la natură, tind, spre deosebire de mine, către polul pozitiv. Poți lua oricând exemplu de la ei (din: Muffler/Eberich: *Electronica pentru copii,* vol. 276, ediția a 7-a, rev.). Iar acum, sistemul ăla de deschidere a ușii pare să-i închidă ucenicului și poarta raiului, de care se apropiase deja foarte mult. Pentru un timp, n-o să mai dea cu aspiratorul nici în camera lui din casa părintească, nici în micul său apartament pentru care a plătit deja un aconto. Nici gustări nu i se vor mai pregăti și nimeni nu-l va alege președinte al lumii sale și nici nu-i va mai decupa, ca să-i facă pe plac, articole din revista auto pentru a i le lipi apoi într-un caiet studențesc, iar raiul pe pământ, destinația excursiei lui de fiecare sâmbătă seara, nu va mai fi onorat prea curând de vizita sa. Ceva nu bănuiește încă. Gabi cu alt bărbat? Exclus. N-a existat niciun alt bărbat și chiar dacă ar fi existat, n-ar fi acum cu ea, fiindcă nici n-ar cunoaște-o. Astea nu-s decât bârfe de-ale prietenelor invidioase. Nu trebuie să dai doi bani pe ele, fiindcă n-o să ți-i vezi înapoi. N-a fost absolut nimic la mijloc. Gabi era ca o carte deschisă pentru prietenul ei, ca o fereastră cu m; îi multe ochiuri de geam, deci un cadru foarte distins. Chiar de-ar fi adevărat, noi nu ne putem închipui că ar fi fost o mincinoasă de mare clasă,

spun mama și prietenul într-un glas. Am știut întotdeauna fiecare pas pe care-l face, iar când prietenul spăla mașina, ea stătea mereu alături de el, în picioare sau pe scaun, vara își arăta picioarele, iarna nu-și arăta nimic și când era întrebată, nu spunea nimic deosebit, dar nici nu era genul care să stea mută. Nu știa nici ea ce simte, înainte de a-și dori acel lucru. Mă rog, recunoaștem că poate se simțea un pic îngrădită. Apartamentul pentru care mama tocmai a plătit din nou o rată nu prea e pe placul lui Gabi, în schimb prietenului îi place foarte mult. Tânărul nici nu știa de capul lui până când n-a văzut poza cu noul Ferrari și cu Schumi al nostru înfipt în el ca un dop. Expresia de pe chipul lui Gabi era de cele mai multe ori ca într-o gară de triaj, se mișca întruna, dar mișcarea asta nu ducea nicăieri, nu se îndrepta undeva, dincolo de ea, în depărtări, în țara surâsului. În Austria. Direct într-acolo. Nu. Mereu doar înapoi, nu contează unde. Absentă, deși acasă, ca un vas așezat pe masă, care înoată din când în când în lumină, cufundându-se apoi în umbră, în bătaia refluxului. Spală-mă, dar nu mă uda, ține-mă deasupra nivelului maxim al apei. O clipă, acolo nu mai cresc plante acvatice, dar, cu toate astea, persistă dorința ca apa să acopere piciorul, foarte multă apă, și-apoi mai multă, din ce în ce mai multă. Toată lumea vrea mai mult, nu contează din ce anume. Cine se pune în pericol are șanse să dea colțul, mai ales când nivelul apei oscilează în funcție de anotimp. Lacul doarme liniștit și cine mai doarme oare-n el? Depuneri de mâl, nisip, lut, prundiș și o fată care a fost luată de ape, cam asta doarme în lac, mă rog, doar dacă fata nu s-a scufundat cumva prea adânc. Altfel spus, pe înțelesul cititorilor aflați în spațiul de manevră dintre uscat și apă: dacă e să fie o carte, atunci să fie o carte bună! Ceva de genul ăsta era și Gabi: știai cu cine ai de-a face. Ei, uite că eu nu știu. Dar pe cartea asta poți să pui mâna oricând și nu te

plictisești niciodată, indiferent unde o deschizi, de cele mai multe ori, însă, acest lucru se întâmplă așa cum se cuvine, în patul matrimonial de la Ikea, pe care prietenul lui Gabi l-a primit, la rândul său, cadou de la părinții lui (da, da, fiecare trebuie să cotizeze cu ceva, altfel n-am mai fi noi, am fi cu totul alții) și care e mereu proaspăt așternut pentru el și pentru prietena lui. În rest, nu mai era nimic altceva. Pentru că până acum nu s-a făcut risipă, resursele lor de viitor au fost exploatate cu măsură, deoarece resursele sunt, în principiu, indispensabile, dar, în orice caz, nu pot fi sporite. Ce-am vrut să spun cu asta e că, din moment ce un om există, e bine să-l lași la locul lui, fiindcă odată plecat, nu-l mai poate înlocui nimeni. Îți poți găsi, eventual, altul, dar unul exact la fel nu vei mai găsi niciodată. Fiindcă la toți ceilalți care-i seamănă vei avea de criticat o mulțime de lucruri. Doamne, cum o să umplem noi paginile de conținut, când nici măcar cel mai simplu lucru nu suntem în stare să-l spunem clar! E un domeniu complex acesta al protejării și conservării oamenilor, iar cu natura poți face exerciții destule în direcția asta. Bineînțeles că ești obligat să iei tot timpul decizii în nenumărate privințe, iar aceste decizii ar putea avea consecințe profunde, dar cel mai adesea n-au, fiindcă durează o sută de mii de ani până când cineva va trage concluzia că nu ar fi trebuit să-și ardă pantofii vechi în sobă doar pentru că aceștia au poluat și au distrus mediul înconjurător în tot acest timp. Respectivul ar fi făcut mai bine să-i pună pe foc chiar pe oamenii cu un corp frumos și o față simpatică, cu o mașină rapidă și o emisiune haioasă la TV. Gabi a avut toate astea și la ce i-au folosit? La nimic. Oricât ar fi fost de seducătoare – tot nimic! –, acum nu ne mai răspunde deloc. Mai ales fotografia asta drăgălașă n-ai cum s-o ocolești atunci când aștepți cursa, mulți oameni care-au ajuns în stație prea devreme n-au altceva de făcut decât să studieze în amănunt fotografia, iar

autobuzul oricum nu-l pot pierde, fiindcă au venii-, cum spuneam, prea devreme. Deși toți o cunosc pe Gabi *in natura,* se holbează acum câte un sfert de oră la poza ei. Ce ușor ratezi ceva dacă te uiți, fie și un moment, în altă parte. Deși toți o cunosc bine pe Gabi, cel puțin din vedere, că doar a crescut aici, în poza asta li se pare străină. Are ceva frivol, indecent, care oamenilor li se pare agresiv. Aici dezvăluie o cu totul altă latură, care în viață trecuse neobservată. Pe de altă parte, o astfel de înfățișare le este foarte familiară din reviste (despuiata aia și chipul ei, fiindcă are și așa ceva – în revista mea se află în partea de sus a paginii iar dacă nu, țineți revista invers sau uitați-vă la altceva, nu la un om de la pagina cinci din *Kronenzeitung,* dar stai, acolo ar trebui să fie femeia aia goală, nu-i așa? Doamne, oare ce-o fi asta, la ce chip vă uitați acum, ăsta chiar o fi chip?), iar faptul că Gabi apare în poză mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată li se pare normal, de când au în case micul ecran, adică de câteva decenii bune. Acolo oamenii obișnuiesc să apară și mai dezbrăcați. Își dezbracă și partenerii în pielea goală, după care se răsucesc în așa fel, încât să poată fi văzuți și pe dinăuntru: unde sunt cu totul și cu totul goi și lipsiți de conținut. Până să-i vezi, nu i-ai fi crezut pe cuvânt, între timp, trupurile au devenit atât de lipsite de modestie, încât apar peste tot, doar ca să se poată dezbrăca mai repede. Ce nebunie! în fiecare luni, la Kleider Bauer, primii cinci clienți care se prezintă goi pușcă la casă primesc un rând de haine de calitate, în valoare de 5 000 de șilingi, așadar grăbiți-vă, vă rog, ați avea mare nevoie să vă înnoiți din cap până-n picioare! Unii, din păcate, sunt trecuți cu vederea. Deși încearcă și ei să zbiere la fel de tare ca și ceilalți. Ce fată drăguță era Gabi. În sfârșit ai găsit-o și iată că trebuie să și renunți la ea și nimeni nu știe încă nimic. Încet, după perioada obișnuită de așteptare, se declanșează căutarea de rutină a persoanei

dispărute, iar un anumit jandarm aude și el la serviciu de caz, însă nu știe nimic, adică știe totul, își dorește să poată lua lucrurile în serios și speră ca la nevoie să mimeze măcar seriozitatea, dar nu prea reușește. Acum, în fața colegilor, afișează o mină sumbră. E întrebat, ca mai toți ceilalți, dacă a cunoscut-o pe această Gabi, cel puțin din vedere; colegii știu ei ce știu, era fată drăguță. Dar, în fond, nu știu nimic. Nu știu că Gabi zace pe fundul lacului, care nici măcar nu-i foarte adânc. Da, gândurile sunt uneori adânci, dar, cel mai adesea, motivele care-l fac pe om să treacă la fapte nu-s. Jandarmul e un fel de ghid turistic, numai că el, unul, nu s-ar oferi să facă pe ghidul pentru niciun turist, dacă nu i-ar ieși și lui ceva la afacerea asta. Uite-l colo, ia uitați-vă cum se freacă, așa, ca din întâmplare, de un coleg mai tânăr, în timp ce acesta se dezbracă. S-a postat, aparent fără nicio intenție, chiar în spatele lui, la foarte mică distanță. Colegul tocmai are capul pe jumătate acoperit de cămașă, nu vede nimic și nu se poate apăra; pentru moment – care trece mult prea repede – e prins în haine ca peștele în plasă, brațele îi sunt ridicate, iar șoldurile înguste sunt, în fine, pur și simplu sunt și au câteva coșuri roșii: asta numesc eu carne, tocmai datorită imperfecțiunii ei. Ce plăcere să-ți lipești, ca din greșeală, puia un pic umflată de șoldul stâng al tânărului, așa cum ai aplica o ștampilă, pentru ca ea să-i ia urma și să poată savura măcar din exterior un corp atât de frumos.

În orice caz, noi ne întoarcem la ale noastre: așadar, căutarea de rutină a unei dispărute. Calculatoarele caută să mai rărească pădurea de date ce se tot întinde la nesfârșit și fac ca oameni care în realitate nu s-au văzut niciodată să se unească pe ecran, eventual mortal. Oare unde s-or fi ascuns toți delincvenții sexuali din zonă? Aici, poftiți, în această mașină, unde așteaptă deja, gata să fie devorați de către stat. Pe care din ei i-am

eliberat în ultimul timp și pe care nu? Ce ucigași de copii sunt din nou protejați de cancelarul federal și urmăriți fără mila de Jorg, câte zile or avea? Nu, nu de cancelarul ăsta, de altul. Cine n-a luat încă pușcărie pe viață și n-a fost mai înainte castrat și/sau omorât? În zona asta s-ar aduna câțiva, dar nu prea mulți, la care i-am pus și pe bine cunoscuții exhibiționiști care, cel puțin în prima fază a hobby-ului lor, sunt inofensivi. Dar hai, totuși, să-i verificăm, că și cu asta avem destul de lucru până când vine vremea să mergem la masă sau să ieșim din tură. Fătuca noastră o să apară oricum, asta-i clar. Iar noi o să avem grijă să se întâmple cât se poate de repede și de nebirocratic și ca fata să nu fie prea uzată și ponosită, când o s-o prindem din zbor ca pe-o remarcă făcută de cineva, repede, până n-o uităm și până nu va fi ea nevoită să se retragă și să se umple de mâl, ca apa din lac. Momentan nu văd niciun indiciu pentru ceva de genul ăsta. Îmi domolesc iritarea provocată de criminali. Ordinea va trebui menținută în teritoriu: nu, noi nu ne pișăm lângă pomii și tufele de pe domeniul public și nu ne pișăm nici în adăpostul stațiilor de autobuz sau pe pereții caselor. Acest instrument, habar n-am care, servește diminuării disparităților regionale în domeniul economic și ecologic, adică totul va avea cândva o ordine în lumea plantelor și a animalelor, iar ce nu-i al nostru: valea, ce-i al nostru: dă-l încoace imediat, că avem nevoie de el, hai, fuga marș! Gabi e de-a noastră, s-a născut din varietatea ființelor complexe, ba nu, din varietatea complexă a tuturor ființelor și a naturii însuflețite. Dar că fata a devenit deja parte a naturii neînsuflețite nici nu ne putem închipui, am avea nevoie de o imagine în acest sens. De unde s-o luăm, oare, fără s-o furăm. Nici nu ne vine să credem că unul dintre dinții faini[29] dați de natură – care, în cele din urmă, sunt sortiți oricum îngerilor purtători de aparat dentar, da, chiar și îngerii

trebuie ajutați să arate bine în cor sau ca soliste – s-a rupt, așa, pur și simplu; ei bine, dinte: să te rupi, dar nu așa devreme, ăăă, încât să perturbi interacțiunea permanentă dintre ființele vii și cele moarte, adică tot ecosistemul. La un lucru așa de groaznic nici nu vrem să ne gândim. Nu de data asta. Poate data viitoare. E posibil să fi dispărut milioane de ființe vii, vă rog, cu asta ne-am obișnuit deja, dar una singură? Nu merge, ar trebui să i se dea un însoțitor, ia să vedem pe cine mai avem în stoc. Organisme dăunătoare, de exemplu, avem mereu la ofertă, și ce facem acum cu ele? Avem grijă ca daunele aduse economiei, precum și cele aduse naturii, să fie cât mai mici cu putință. Menajăm gospodăria naturii, dar pe-a noastră n-o menajăm, ne cumpărăm noul detergent cu agent antibacterian; ăsta va distruge 99% dintre bacterii, dar ultimul procent de bacterii rămase e cu atât mai periculos. Și fiindcă simte că are ceva care poate mai mult să distrugă decât să deranjeze, vrea să-i dea în sfârșit drumul, altfel la ce bun atâtea talente și abilități? Poți, cum spuneam, să distrugi sau să creezi ceva. Bacilul ăsta, acest străin nedorit care a rămas în viață, poate să se înmulțească acum nestingherit, fiindcă nu mai are concurență și poate să-și pună în practică talentele. Așa, deci, bebelușului ăstuia o să-i dăm o pneumonie de toată frumusețea, iar elevului de la școala de șoferi, care nu se spală niciodată pe mâini, o să-i dăm o porție zdravănă de catar intestinal. Da, da, în principiu, substanțele chimice ar trebui folosite doar cu un scop precis și în cantitățile minime absolut necesare, deși cel mai bine ar fi să nu fie folosite deloc. Această fată care n-a rămas în viață a căzut victimă unui criminal ce acționează selectiv, dar care nu vrea să fie considerat ca atare decât dac-ar fi neapărat necesar, admițând că cineva ar vrea să-i vadă legitimația (deși colegii știu, cu toții, cine ce hram poartă! Și ei cumpără de la el, pe ascuns, ceasuri și bijuterii, dintr-o zonă cenușie pe care o

frecventează toți înadins, fără să se gândească la nimic special), și care, procedând astfel, urmărea scopuri mai înalte. Nu, nu-i cunosc toate scopurile. Sunt recunoscătoare pentru orice indiciu. Proprietatea în sine nu-i motiv de plângere' penală, doar dacă cineva ți-o contestă. Atunci ai aven motiv să faci o plângere de încălcare a proprietății, ca cine știe ce iese de aici, depinde de avocat. Ce-ar fi dacă primăvara frunzele ar pleca la plimbare, iar apoi le-ar rupe cineva? N-ar mai fi primăvară? Dar despre ce proprietate e vorba, despre ce vorbiți, pentru numele lui Dumnezeu? E drept, există o proprietate, dar încă nu ne» aparține. Momentan, proprietatea menționată e mascata de o femeie care tocmai se strecoară pe ușa deschisă a locuinței sale (dacă s-ar putea, aș spune că s-a tras pe ea însăși pe frunte, ca să nu fie recunoscută imediat de trecători), cu capul plecat și bosumflată, fiindcă un anumit bărbat iar nu s-a prezentat la întâlnirea stabilită și, oricum, probabil că a înșelat-o de mai multe ori în ultima vreme. Sexul merge bine, ea și-l dorește așa și nu altfel, dar parcă tot mai bine e altfel. Totuși, în rest, sunt unele lucruri care merg prost, iar pe astea trebuie să le îndreptăm. Cea mai rea versiune a adevărului sună astfel: nu se poate ca bărbatul ăsta s-o fi iubit, fiindcă pe cine iubești nu trimiți la pieire. Sau poate că da? Nu, e imposibil. Fiindcă dacă iubești ceva sau pe cineva, atunci când nu mai ai poftă de mâncare, îl pui măcar la frigider ca să-l ai pe mai târziu, pentru o gustare rapidă. Nu vrei, în niciun caz, să se strice și să fii nevoit să-l arunci. Îți păstrezi omul iubit ca să poți mânca din el și mâine, și poimâine, din trupul lui minunat. Iisuse. Ah, nopțile! Niciunul din voi n-a fost atunci de față! Am mai spus-o de multe ori. Nu se poate să mă înșele de mai multă vreme cu una mai tânără. Cum ne mai plecăm capetele muiate în policolor la întrebarea „care dintre noi e mai bătrân"! Femeia a încercat în repetate rânduri să se despartă de el, dar

de fiecare dată se îmbolnăvea. În scurt timp voia să facă altă alegere, în caz că ar fi avut ocazia, așa gândește o femeie de vârstă mijlocie, privind de-a lungul unei străzi pe care pășesc gălăgios, dar fără pic de armonie femei cu plase de cumpărături, mame cu cărucioare de copii și copii mici încălțați cu cizme de cauciuc, e clar că strada asta cenușie nu aduce deloc a armoniu[30]. Timpul presează. Și femeia, la rândul ei, dă din coate, fiindcă nu mai e așa tânără cum ar vrea să se facă, numai că de făcut nu poate să te facă decât bunul Dumnezeu. Un bărbat. Bineînțeles. Să ștergi cu guma în pașaport? Cine-ar face una ca asta? Doamna Dagmar Koller o va face și va fi prinsă.

Între timp, a apărut o nevoie acută de acțiune. Dar ultima dată a acționat altcineva, un tip care a descoperit-o într-o intersecție, în autoturismul ei personal, a oprit-o și a scos-o de-acolo fără să-i fi făcut în prealabil nici măcar o anestezie locală. Femeii i-a luat totul din mână. Cine și-ar fi închipuit? Avem nevoie de ceva scris. De aceea, mai devreme sau mai târziu, mergem la notar. Oamenii care vor să acționeze acum, indiferent cum și cu ce, au întâietate în alegere și îl aleg pe cel care le place. Acesta e un om care spune adevărul, decent, sportiv, curat și energic și se deosebește în bine de un altul, care nu le place la fel de mult, deși e și el decent, sportiv, curat și energic. Numai că, din păcate, asta nu se vede pe el. Din fericire, nu-i ales decât acela pe care se vede totul, mai ales că se simte sigur pe propriile picioare, însă și mai sigur stă în autoturismul Porsche, proprietate personală. Ce ți-e și cu oamenii ăștia decenți și destoinici. Și harnici. Care-o fi secretul lor? Nu știu, altfel aș spune și altora. Poate că vrem să fim înșelați, pentru că și noi îi înșelăm tot timpul pe alții, adică, mă rog, doar când avem prilejul. Femeia asta, de exemplu, și-a făcut o operație de sterilizare, lucru pe care-l

mărturisește deschis, deși la vârsta ei oricum n-ar mai putea face copii. Nu-și dorește copii și nici nu și-a dorit vreodată, pentru că este ea însăși un copil și vrea să fie ca un copil pentru bărbat. Un alt copil n-ar fi făcut decât să deranjeze. Cealaltă, Gabi, care e și ea aproape un copil, doar asta a făcut: deranj. Ceea ce este o dovadă. Pentru ce? Pentru cine? Oricine ar fi. Tragem asupra lui o salvă de bună dispoziție și-l facem să zboare la carnavalul din Villach sau să-l privească la televizor și să se simtă în această țară ca acasă. În timpul ăsta, alții locuiesc în lac, ba nu, nu puteți spune asta, doamnă autoare: dacă cineva doarme într-un lac, nu înseamnă că și locuiește acolo. N-ați văzut barca pneumatică? El locuiește într-o cameră la mansardă, iar pe pereți are poze cu pui de animale și fotomodele – ambele proiecte sunt atât publice, cât și private, depinde cine le folosește și cum le valorifică. Principalul e să valorifici ceva pentru a te simți bine, sau chiar excelent. Asta ar spune despre sine orice fulg de nea strălucitor, plutind amețit și fără scop; în timp ce se află încă în zbor, se bucură deja de aterizarea molcomă, dar după aceea se topește cât ai clipi. Pentru asta n-are nevoie nici măcar de o piatră încinsă.

Amănuntul esențial, pe care nu l-a văzut nimeni – sau pe care l-au văzut toți, fără să-i fi dat vreo atenție – este o mașină care, în nopțile reci ale iernii trecute, înainte de „vine, vine priii-mă-vara”, era parcată aproape în fiecare dimineață în apropiere de stația de autobuz. La volan aștepta, cel mai probabil, bărbatul care de peste o jumătate de an o ducea pe Gabi cu mașina în capitală, la firmă, și ocazional, când îi permitea programul de la serviciu, o și aducea înapoi. Un lucru e cert, și anume, că fata a făcut mai mult de jumătate din aceste drumuri – pe o distanță relativ scurtă – în compania acestui necunoscut. Despre celelalte drumuri, noaptea, când era nebună de plăcere, nici nu vrem să mai aducem vorba acum, fiindcă am

leșina doar gândindu-ne la ce au făcut cei doi împreună și cum s-au încolțit unul pe altul. Probabil că Gabi a reușit să-și ducă de nas mama și prietenul. Dar pe alții nu i-a putut înșela, chiar dacă nimeni n-a spus niciodată nimic despre asta. Nimeni n-a știut nimic, hai să rămânem la această variantă oficială. La un moment dat, în succesiunea asta de întâmplări – dacă ne-am apropia mai mult, am vedea mai bine – lui Gabi i s-a oprit respirația de tot, probabil atunci când a devenit o povară prea mare pentru bărbatul care nu voia, de fapt, decât s-o răsfețe. Așa ceva nu se poate. Ai totuși nevoie să respiri un pic! Lucru facilitat printr-o apăsare ușoară, atunci când Gabi, răsfățată de atâtea dezmierdări, a devenit cam necuviincioasă. Limba, laringele, arterele carotide și plămânii au fost antrenate pentru a fi folosite în public. Dacă li se refuză acest lucru, din dorința de a lăsa un om singur cu propria lui răsuflare, ambiția lor de a susține întregul organism va slăbi categoric. Vor sfida restul corpului și-i vor striga: fără noi nu ești nimic și nici nu ești în stare de nimic. Dar poți totuși să încerci, ești liber s-o faci, însă te vei prăbuși negreșit, trupule dragă, iar apoi îți va fi tare greu să te mai ridici, sau, dacă te crezi cumva Dumnezeu, Cel înviat din morți, asta se va putea constata cel târziu atunci când femeile vor da la o parte o piatră și vor începe să plângă. Dar dacă într-adevăr ești Dumnezeu, n-ai nevoie de noi. Oxigenul a fost deviat de la creier, iar zonele cerebrale au fost invadate de aluviuni, provocând schimbări radicale în biotopul gândirii. Cine crede că între gândire și gândit se stabilește o simbioză mai stabilă și bogată în specii, acela are în principiu dreptate, dar nu întotdeauna. Într-un asemenea proiect, n-ar trebui urmărită cu orice preț aglomerarea a cât mai multe gânduri, asta în caz că vă mirați de ce găsiți așa puține gânduri pe aici. Va trebui să le căutați! În afară de asta, nici nu-i absolut necesar să fie atât de multe. Mai important

e ce fel de gânduri sunt și la fel de important e să-mi analizez gândurile din punctul de vedere al rolului pe care-l joacă în creierul meu, fiindcă acesta se plictisește foarte ușor și vrea de mult să pună la cale ceva nou. Și apoi, rămâne de văzut ce strategii ar trebui aplicate în privința lucrurilor cu care am de gând să-mi umplu cămăruța creierului, pentru ca ele să mă reprezinte într-adevăr, iar eu să pot, la rândul meu, să reprezint decent, în calitate de avocat, persoane vii sau care au fost cândva vii. Cu cât sunt mai variate filmele de televiziune pe care le deșert în cutiuța mea de sus, cu atât crește numărul organismelor pe care le voi putea culeg»! ulterior de pe mesele și băncile mele. Mă hrănesc cu mortăciuni, pe care le învii. Apoi, pun să mi se prepare foarte atent această viață. Oricum, poate c-ar trebui să citim și ziarele. Mersi, le citesc cu plăcere, rentează întotdeauna. De exemplu, aici am copiat deja multe pagini din ziare, dar încă nu le-am asamblat astfel încât să se potrivească. Mă tot mir cum mi se dezvăluie lucrurile naturale ale vieții, iar eu le trântesc mereu ușa în nas. E ca un joc de urmărire, în care trebuie să dibuiești faptele, haideți, începeți, dar n-o să mai găsiți nimic, fiindcă eu am tăiat deja cadavrele în bucăți, după care am turnat peste ele și niște detergent Pastor-Pandi, un produs britanic care, din păcate, nu se mai găsește și care e foarte eficace la desfundat chiuvete. Acum au dispărut, împreună cu cele două ochiuri de adineauri. Aoleu, acum mi-au scăpat și aluziile vagi ale uneia dintre prietenele lui Gabi, care, acum vreo două zile, a privit gânditoare spre cer (așa de drăguță ca Gabi n-ar putea fi niciodată, tocmai de aceea a pulverizat dintr-o cutie de L'Oréal ceva în jurul ei, ca să nu mai fie văzută) și a zis ceva răutăcios, care, de exemplu, într-o povestire despre Fecioara Maria n-ar putea apărea. Acum, că drumul e liber, fata asta cotrobăie prin viața prietenei și se gândește la ce-ar putea să-și aleagă de acolo, ceva care să-i fie cât se poate de

folos: un bărbat drăguț, liniștit și fidel, copii, locuință proprietate personală, concediu, apoi face și o aluzie vagă într-o direcție spre care privirile noastre n-au încă acces. Nu vedem nimic. Vom reveni abia mai târziu la această aluzie, când deodată o vor arăta și alții cu degetul, ca soarele care-și trimite seara razele înapoi, spre noi, înainte de a coborî definitiv spre cealaltă emisferă a globului pământesc, unde oamenilor le ard deja tălpile și vor să aibă, în sfârșit, soarele deasupra capului.

Ce mașină era, deci, stimată elevă a școlii de șoferi? Colega de serviciu, poftim, te rog, în față și vorbește tare și clar în microfon, ca să te audă și harnicii noștri funcționari! Ei, vă spun, când intra Gabi în birou, se producea un efect de lumină, de ziceai că-i acoperită cu diamante sau că înoată în soare! îți venea s-o strângi, pur și simplu, s-o faci una cu pământul, numai mamă nu era încă, în rest era de toate, până și prințesă la carnaval și la sărbătoarea recoltei, de-aia probabil că n-ar mai fi ieșit nimic din ea. Aș vrea să pot descrie strălucirea care ar pluti deasupra halbelor de bere și a muzicii de la radio, în coliba rustică unde clienții fideli se holbează în pahare și, amorțiți de valul care i-a aruncat de colo colo, nu mai sunt în stare să reflecte nici măcar o rază. De altfel, așa se explică faptul că, de obicei, oamenii care zac în cârciumă nu-s prea luminați la cap. Ce fată drăguță era Gabi, de parcă n-ar fi fost de-a noastră. Râdea des, deși poate, în ultima vreme, nu atât de des. Iar pe marginea lavoarului din toaleta femeilor se află un etui lunguieț, în care stau rujul, conturul de buze și rimelul, ce o fac pe Gabi și mai frumoasă. Tot acolo mai are și un ineluș cu cristal de stâncă, un inel al prieteniei, primit de la prietenul ei, ce drăguț arată când își apleacă ușor capul și părul îi mângâie umerii, iar ea își pierde ceva timp – pe care l-a primit de la cine știe cine – cu ea însăși,

ah, de-ar avea toți oamenii atâta timp pentru ei sau, dacă n-au, măcar să-și facă, fiindcă asta se va vedea sigur după rezultat. Așa scrie în supermarketul Billa, lângă casă, unde se găsesc substanțele de curățat efectele timpului: fardul de ochi, cremele nutritive sau chiar plasturii pentru curățarea porilor. Trebuie să mergi mereu în profunzime, deși majoritatea oamenilor preferă lucrurile superficiale și bombăne, în timp ce-și cumpără o bentiță de catifea, că ar vrea sa vadă cutare sau cutare musical. Plantele și animalele depind unele de altele, iar potrivirea dintre culoarea fardului de pleoape și de ten depinde, bineînțeles, de ambele părți, care, cu ceva bunăvoință, ar putea colabora perfect, dacă le-ar ajuta natura și dacă ar accepta, eventual, și ajutor cosmetic. Dar natura sigur că acceptă ajutor! Ori când. Vă rog, intrați și scăpați-mă de imperfecțiuni și coșuri! Indiferent ce vor ele, lăsăm culorile să se apropie de pielea noastră, așa cum am fost sfătuiți, dar lăsăm și fosfații să pătrundă în apele noastre, deși am fost sfătuiți insistent să n-o facem. Gabi a avut un secret, mă rog, și natura are secretele ei. Natura iese în seara asta cu tipul ăsta de pământ, care se găsește aici, pe malul apei. Și mâine o să iasă cu altul. Dar cu cine hoinărește Gabi, dacă nu cu prietenul oficial de la Școala Tehnică Superioară? Nimeni nu știe. N-avem habar. Dar cineva tot trebuie să fie. Nimeni nu știe câte forme ia apa pe pământ, dar mulți ar vrea să știe, fiindcă surfing-ul, bărcile cu motor și cu pânze sau înotul sunt hobby-urile lor. Și despre vecina asta tânără, din mijlocul nostru, să nu fi știut nimeni mai multe amănunte? Vântul agită apa îngrozitor, la o sută de metri așteaptă moartea, se uită la ceas și bate cu coasa în pământ. Dar unde o fi Gabi, se întreabă câte unii și, încet-încet, încep să se neliniștească. Alții nu-s deloc neliniștiți. Prietenul și mama șed față-n față și se întrec în banalități, numai ca să nu se lase tăcerea. La drept vorbind, nici n-au alt

subiect comun de conversație în afară de Gabi. Între timp, mama se gândește oricum mai mult la prietenul ei din Germania, oare când va putea călători din nou, ce-o să zică el despre toate astea, în curând o să-l vadă. Cei doi, mama și prietenul lui Gabi, se întrec și la mâncat *soletti,* pe care le au mereu la îndemână. Asta îmi convine de minune în momentul de față, fiindcă altfel ar trebui să mă gândesc la altceva. În timp ce tace, prietenul meditează în sinea lui la cât de des i se scoală puia când o vede pe Gabi, deși n-a terminat încă masa, iar revistuța aia porno era cam slabă. Din păcate, Gabi nu-i aici. Pesemne c-a șters-o, iar casa arată ca moartă. Domnește un vid pe care azi tânărul nu e în stare să-l umple cu gânduri încă necoapte. Nici n-a intrat bine în casă, că l-a cuprins o timiditate ciudată, se roagă de natură ca măcar azi să-i curețe gândurile de poftele referitoare la prietenă, fără să știe prea bine ce i-a venit. La urma urmei, gândurile sunt libere. Astăzi vrea să se gândească la ea tandru, chiar pretențios, deși pretențiile n-ar trebui să depășească o ieșire la cinematograful din capitală și, mai mult de atât, n-ar trebui să se ridice de fapt nicio pretenție. Oare o să-i mai țină ea vreodată în mână puia cu atâta fermitate, direct deasupra testiculelor, așa cum a făcut nu demult, și-o să i-o mai mângâie apoi, încetișor, până sus, unde-o să-l apuce și mai strâns? Ea spune că-i e silă și nu-i place nici să se uite, dar el are răbdare și poate să aștepte ca ea s-o facă din nou, iar și iar, așa cum a învățat-o el. Principalul e să stea liniștită și să-l lase să se introducă din nou și chiar să miște un pic din șolduri în timpul ăsta. Un vis, vă spun sincer! Dacă dumneavoastră și cu mine am fi o casă, în momentul ăsta ne-am prăbuși. De felul ei, Gabi nu-i prea expansivă, dar o sticluță de vin face minuni. Puțin mai înainte, prietenul a urcat în camera ei, a deschis dulapul de haine – habar n-am de ce –, a mirosit hainele, a zornăit cu vreo două brățări de aur aflate pe bufet și a ascultat atent:

nimic. Poate că dulapul vrea să doarmă. Totul e în ordine. Ați vorbit azi deja cu esența absenței? Nu? Spuneți-i, vă rog, c-o caut! Ce liniște e aici. Cele aproximativ două mii de animale de pluș se bucură, ca în fiecare zi, de frumusețea lor și de faptul că au fost alese cu atâta dragoste de stăpâna lor, fiecare în parte, e nevoie de ani de zile ca să le colecționezi, de aceea doar ele dau impresia că sunt mulțumite. Acum, camera ar putea să termine încet-încet cu întunericul de prin colțuri, nu-i așa? Doar e totul în ordine, nu? Elevul de la școala tehnică mai deschide încă două uși de la dulap. Ca și cum Gabi s-ar așeza de bunăvoie pentru două zile în dulap. Metabolismul apei din pământ continuă să spele, harnic, butoaiele furate de oamenii care risipesc întruna apa și care, pesemne că au și ei vreo doagă lipsă. Aoleu, e cam aiurea ce spun și, în plus, e o repetiție. Iertare, uneori nu prea țin pasul nici cu mine însămi, oricum, ideea e că de pe urma apei trăiesc atâtea peisaje, gândiți-vă la lacurile din Carintia și din Salzkammergut[31], acest bun neprețuit, unde bogații s-au pus la adăpost bine de tot, iar dacă trebuie să voteze vreodată, aleg întotdeauna libertatea și partidul libertății[32]. Îți poți pune ceasul după ei. Mama trage dintr-o țigară, a cincisprezecea pe ziua de azi, asta o să-i facă bine și o s-o liniștească în caz că Gabi mai întârzie mult. Bronhiile mamei vor să ia cuvântul în legătură cu acest subiect, dar noi nu le ascultăm. Omul e făcut din apă într-o asemenea proporție, încât n-ar mai trebui să fie pus tot în apă după ce moare, ce-i din apă în apă să se întoarcă, mai degrabă decât „din pământ suntem zămisliți și în același pământ vom merge”. Mi se pare cam inexact. O cercetare a apelor freatice din plămânii mamei ar spune: ajunge, în cel mult zece ani, aici se vor putea crește raci, buni de pus în salata de crustacee[33], numai că noi vom fi morți atunci și nu va mai trebui să asistăm la toate astea. Acum mama plânge și are nevoie de o altă batistă pentru

că asta deja nu mai poate reține nimic. Da' ce să mai spună pământul și chiar hard-disk-ul meu, unde am pregătit totul așa frumos, după care am transmis și pământului mesajul, cuvânt cu cuvânt? Lor vrem să le-o coacem, așa fără niciun fel de scrupul? Ce urât!

Oamenii merg pe drum și călătoresc pe șosele în continuare. Ați auzit cumva ceva de Gabi? N-o cunoaștem. O femeie plicticoasă, nu știu exact de care, iese în fața casei și nu știe nici ea de ce. Bineînțeles că a auzit de mult noutățile, încă de acum două zile, dar nu spune nimic despre asta, fiindcă n-o întreabă nimeni. Într-un fel, ea este încă marginalizată, o străină. O venetică. În dimineața asta vrea din nou să fie singura și unica persoană venerată, un lucru pe care și l-a imaginat întotdeauna mai plăcut decât e în realitate. I-o spun de ani de zile, dar degeaba, în spatele ei se înalță casa ei drăguță care acum tocmai ar vrea să-și dezmorțească un pic picioarele, dar în loc de asta îl lovește din greșeală în rotulă pe omul care stă în fața ei și care-și pune acum amândouă mâinile pe umeri, astfel încât brațele i se încrucișează pe piept. De parcă mâinile s-ar folosi de umeri drept cârje. Omul respectiv trebuie să stea la pat cât mai urgent. Această femeie s-ar fi așteptat ieri la ceva mai multă sălbăticie din partea bărbatului, cel puțin la atâta cât a primit acum două zile în munți, numai că de atunci bărbatul nu s-a mai arătat și a trecut deja o zi jumătate. Să fie oare altă femeie la mijloc? O, Iisuse, ce fac eu oare aici și cu cine să încep eu ceva, dacă nu-i nimeni prin preajmă? Bărbatul ăsta a crezut că ei îi plac lucrurile delicate, de exemplu să i se facă curte cu tandrețe, numai că el n-are ca model decât reclamele la Palmers, care sunt atât de delicate, de vezi toate trupurile aproape până în străfundurile ființei. N-aveți motive să fiți invidioase, doamnelor, fiți mulțumite că existați pe lumea asta! Mai vreți să vă și citească toată lumea gândurile? Adesea, în

timpul reclamelor, femeia asta își pregătește rapid o gustare în bucătărie, iar vara își face chiar singură înghețată de ciocolată! Și când se întoarce, femeia își dorește ca sălbăticia din acest bărbat să fie adevărată. Pe loc! Știe ea în care loc. Acolo unde e extrem de sensibilă. Acum la cine să-și verse amarul? Că doar n-are pe nimeni și de aceea cerșește o familie de la bărbatul ăsta, ca să aibă și ea cu cine să vorbească și cine s-o fută, cât îl țin balamalele. Dar n-o să se poată prea mult. Bărbatul are deja acasă o soție, pe care ar trebui s-o lase de dragul ei, fiindcă neveste-sii oricum îi merge bine în căminul ei. Soția lui n-are nevoie de el la fel ca femeia asta. Hai să ne simțim bine azi, și mâine la fel. În acest scop, femeia iubește și jertfește, așa cum a învățat să facă în copilărie, la călugărițe, de dragul lui Iisus Hristos. Sau va trebui să-i dea drumul acestui bărbat? Dacă n-o face, el oricum va fugi de la ea mai devreme sau mai târziu. Ea nu poate să-l rețină. Dar dacă ar găsi acum forța necesară să-l lase pe bărbat să se întoarcă la soția și la familia lui – are deja un nepoțel – poate că, într-o zi, el se va întoarce de bunăvoie la ea, cel târziu când toate aceste persoane vor fi murit deja, nu? Iar dacă ar mai găsi acum și forța necesară să deschidă această cutie cu praf de usturoi, ar avea parte de onoarea ca sendvișurile cu feluri diferite de salam, pe care le-a pregătit pentru el puțin mai înainte, să nu mai fie fade, așa cum s-a întâmplat nu demult. Salamul ăsta cam are un gust ciudat, asta e clar, poate că e un pic stricat și nu mai poate fi servit, sau doar stomacul femeii e stricat? Sendvișurile au ieșit iarăși drăguțe și multicolore. Dar paza bună trece primejdia rea, le aruncăm și cumpărăm altele, aruncăm totul și cumpărăm altceva în loc. Femeia n-are chef să se ducă acum la băcan, în astea zece minute ar putea să-l rateze pe iubitul ei. Așa că hai să lăsăm salamul la locul lui și să presărăm niște boia de ardei, dar nu prea multă, altfel stomacul lui o să fie nemulțumit ca

păcătoșii din iad, unde lucrurile sunt, de asemenea, cam prea picante pentru gustul meu, ah, iar m-am udat toată. Numai la Gabi ar face bine să nu se mai ducă, asta ar fi deja prea mult. Măcar dacă Gabi n-ar fi atât de tânără. Dacă ar fi măcar mai în vârstă decât femeia, dar atunci n-ar mai fi Gabi, ci altcineva. Unde-o fi, oare? Dragostea nu e doar o considerație deosebită pentru celălalt, ce pornește din interior, ea ar trebui arătată și în exterior. Este rugată insistent să se străduiască un pic mai mult. Sau bărbatul e incapabil să-și arate sentimentele? N-ar fi păcat ca, de fiecare dată, trezirea din beție să te readucă imediat cu picioarele pe pământ? Trei sticle de șampanie de Wachau, cu aromă de caise, asta-i place lui, e așa de dulce și de bună. Ea preferă șampania fără gust de caise, dar nu-și poate impune gustul mai rafinat în fața lui. Kurt e un profesionist desăvârșit. Cu puțin înainte, i-a dat un telefon. Eu sunt. Să vii imediat la locul nostru de întâlnire de pe munte. Vin și eu. Ai înțeles? Da, sigur, doar am mai fost acolo și alaltăieri și de atâtea ori vara trecută, ai uitat? Vântul de munte urlă deja de furie că femeia se cam codește să meargă la întâlnire. Ce are? De ce se mocăie pe lângă casă și așteaptă, când acum ar trebui să fie în cu totul altă parte? Doar a fost chemată undeva, apariția asta atrăgătoare. El a pornit deja la drum, în pantofii lui ușori de drumeție, pe furtuna asta năprasnică de primăvară. Ea de ce nu pleacă oare? Sau are motivele ei? Doar nu i-o fi frică? Ciudat. De obicei, ea face tot ce-i poruncește el, trupul ei descuie imediat și ridică toate jaluzelele, încă înainte de a auzi pașii care se vor îndrepta spre ea în câteva clipe. Exact. Deja aud, ca pe vocea înfricoșătoare din mine, cum se rupe lenjeria, sau poate că am doar o presimțire. Casa. Casa e tot ce-l interesează, e unicul lui scop, înseamnă totul pentru el, așa bănuiește ea, i-o citește pe frunte, chiar dacă el nu-i de față, în momentele ei de luciditate, când își poate permite astfel de gânduri.

Dar nu trece mult și începe să se îndoiască de sine și de observațiile ei. E liberă să aibă asemenea gânduri, ce-i drept, dar ele nu sunt luate în seamă și în curând dispar din nou, jignite, odată cu apropierea lui, odată ce simt că-i mai important decât ele, mai important decât orice altceva. Poate că de-aia are el atâta grijă de casă și o cercetează cu minuțiozitate, până-n cel mai mic detaliu, de parcă ar vrea să-i provoace orgasm. Ce vreți, bărbatul ăsta e tandru, e potent și-i împlinește casei cele mai ascunse dorințe. Obloane noi? Poftim, iată-le! Podeaua din bucătărie pare cam ponosită și lipsită de luciu? Imediat, ne ocupăm și de asta. Pe loc apare șeriful, adică el însuși. Pe lângă casa ei, femeia aproape că se consideră mică și neatrăgătoare. Îl observă pe bărbat cum cercetează toate colțurile și cotloanele. Nici n-ar putea să-i desfacă labiile cu mai multă duioșie decât cea cu care deschide ușile glisante de sticlă din fața raftului de cărți cu clasici. Îmi pot închipui. Cu ochii minții, ea îl vede pe bărbat ghemuit ca un animal care se uită în sus, spre ea, și căruia ea îi permite apoi să se scoale și să-și ridice capul către ea. Aoleu, animalul ăsta prost se uită în cu totul altă direcție. Nu s-a auzit cumva un zgomot, ușa aia nu clănțăne fiindcă nu se închide bine? Ți-o repar eu mâine. La picioarele iubitei: nimeni, nici țipenie, deci nici el, unicul. Pe ziua de azi va trebui să-și lase iubitul, în speranța că-l va lua mâine de unde l-a pus. De ce nu pleacă pe munte? I-ar prinde bine un pic de mișcare. E inexplicabil, dar astăzi nu poate s-o facă, deși tot timpul a avut numai gânduri atât de umede, că picurau ori de câte ori deschidea cutiuța craniană și scotea câte unul, viu, alunecos, zbătându-se, pentru a-l cuprinde apoi, lacomă, cu gura. Cine să înghită toate astea? Ea! De data asta, în mod excepțional, ea poate să înghită tot, îi dă el voie. În rest, nu. Dar cum de n-a mai venit Gabi acasă acum două zile? Femeia a auzit asta din mai multe surse, care apar

de pretutindeni și care nu mai pot fi ascunse. Sursele astea nu vor mai putea fi captate. Unde-o fi Gabi, unde-o fi? Habar n-am. Ultima dată, el s-a purtat tandru și atent cu femeia, unica lui iubită, fiindcă Gabi nu contează, ea nu știe nici cum o cheamă, mititica. Acum, femeia vrea ca el să se arunce asupra ei, să-i sfâșie hainele, respectiv, să-i dea poalele peste cap, așa cum a mai făcut de multe ori, și să-și înfigă dinții, plin de poftă, în pizda ei ca într-o tartină groasă, așa cum a mai făcut de multe ori. Dar atunci când chiar trece la fapte, ei nu prea-i convine, fiindcă o doare când îi cercetează el temeinic precipitațiile și transpirațiile și i le șterge apoi pentru a restabili ordinea în natură. O ordine ca aici, în această casă. Da, avem mai multe feluri de reproducere: vegetativă, prin îmbobocire sau, poftim, putem și altfel: asexuată, prin spori, dar se poate, bineînțeles, și pe cale sexuală, atunci când doi gârneți se contopesc, ceea ce, din fericire, nu duce de fiecare dată la catastrofă, chiar dacă natura are mereu chef de catastrofe. Iar femeii îi place întotdeauna când el îi face așa ceva. E natura ei. Nu prea-i place, în schimb, când el îi provoacă durere, vreun gust neplăcut sau când o acoperă cu o duzină de batiste de hârtie urât mirositoare sau când îi înfundă filtrul cu căcat, în loc să-i pună ei un dop ca lumea. I se întâmplă precum algelor: când acestea se înmulțesc prea tare, se formează o masă deasă, rău mirositoare, cam cum a pătit lacul de acolo. Pe ăsta femeia nu vrea să și-l ia drept model, deși i-ar plăcea și ei să fie la fel de impenetrabilă. Ar trebui să i-o pună cel puțin o dată pe săptămână, măcar la atâta ar trebui să fii dispus, nu contează că ești așa de ocupat ca acest bărbat. În restul săptămânii avem liber și ne putem reface. Dacă n-ar crăcăna-o el, din când în când, cu degetele lui puternice, chiar că i-ar lipsi ceva. Apă! Iată, aici avem niște roci calcaroase. Prin astea trece orice. Pentru ea nu există decât el. Sfârcurile i se întăresc de parcă ar

trebui să tragă un cărucior. O dor, totuși el s-a arătat destul de plictisit și distrat în ultima vreme, recunoaște ea, și eu îi dau dreptate. Dar de ce? Numai din cauza lui Gabi. Cum o vede, îi strălucesc ochii și devine excitat. E un fenomen al naturii care a fost doar descris, dar mai rar observat. Nu trebuie să se mai întâlnească, sub nicio formă, cu Gabi. Altfel se alege praful de casă, iar el dă de bucluc. Femeia nu e pretențioasă, n-are pretenții nici măcar cât așa-numitele plante-indicator – dacă tot am vorbit de natură – care au tot felul de cerințe, din păcate chiar față de noi. La aceste specii de plante, valoarea de indicator e cu atât mai mare, cu cât sunt mai speciale pretențiile speciei respective. Acest lucru poate fi folosit la studierea calității solului. Nu, mai bine s-o facă chiar mâinile lui, ce-mi pasă mie de planta asta? Planta ar arăta doar că nu mai suni. Prea tânără și nu-i mai plac așa de mult cum mi-aș dori, se gândește femeia. Pretenții poate să ridice numai pentru că are o casă, nu și pentru că mai e și ea pe acolo. Fără casă, n-ar avea nicio valoare de indicator. Ar fi un ceas fără limbi, n-ar putea să-și arate lichidele, gradul ei de umiditate n-ar putea fi determinat niciodată, pentru că n-ar interesa pe nimeni. Da, da, natura își cere drepturile, dar nu le primește decât după ce oameni angajați în acest scop militează pentru ele cel puțin cincizeci de ani. Apa care se scurge acum din femeie indică un dezechilibru provocat de faptul că bărbatul – după câte i se pare ei – n-a mai dat de mult pe la ea, de două zile, dar așa de mult n-a mai lipsit niciodată. Cum de-a uitat că el vrea s-o întâlnească la locul obișnuit? Ar fi trebuit să plece de mult de acasă. Ciudat. Ceva din ea spune nu. Acum preferă să atârne ca o perdea la fereastră și să privească afară, pe furiș, ca să vadă dacă vine. Cum să vină dacă a urcat deja pe jumătate muntele? Ultima dată când a fost aici, a plecat cu Gabi, cu mașina, femeia e sigură de asta, a văzut cu ochii ei. Iar apoi probabil

că a dus-o direct acasă, dar atunci unde-o fi? Să mai fi ieșit ea încă o dată? De fapt, la întoarcere, el ar mai fi trebuit să treacă puțin pe la femeie ca s-o vadă și să fie văzut de ea, s-o consoleze, s-o îmbuneze, s-o fută sau mai știu eu ce să-i facă, dar de atunci el n-a mai apărut pe la ea. A primit doar acest telefon de la el și apoi încă unul pe care s-a decis să-l ignore. Înainte să plece – Gabi era deja în mașină, pe locul din dreapta șoferului și, sub povara părului bogat, capul ei obosit se aplecase în poala lui, unde cu siguranță puia stătea să-i plesnească –, așadar în clipa aceea a plecării iminente, femeia mai în vârstă și-a pierdut controlul. Când el se pregătea să plece, trăgându-și în sus fermoarul care urma oricum să fie tras jos curând (înainte de asta, mai verificase ușa de la pivniță, să vadă dacă e încuiată), ea s-a agățat de el plângând în hohote, l-a implorat și a sperat că el va observa în sfârșit că ceva nu-i în regulă cu ea, lucru pe care tot el ar fi trebuit să-l remedieze, doar ea îl iubește așa de mult, îl iubește așa de mult, de asta și-a dat seama probabil orice copil din sat, numai el nu. Te rog, vino înapoi! Ar fi cazul să dispară toate încurcăturile pe care le are cu el și toate secretele. Dar ca să dispară, ar trebui în primul rând să se întoarcă și s-o ia de la început ca lumea și cu forțe proaspete. Însă el se eschivează și nu se exprimă clar atunci când ea îi pretinde să ia o decizie. Numai că, pentru a-i pretinde să ia o decizie, ar trebui, mai întâi, ca el să fie de față. El, însă, nu vine. El pleacă. Ea nu îndrăznește să-l sune acasă, ca să nu-i răspundă iar nevastă-sa, încăpățânată și obtuză ca un tanc Leopard, după ce el a putut fi expediat în sfârșit în Turcia și după ce pe puțin două sute de persoane și-au stâlcit mutrele din cauza lui. În noaptea în care Gabi a fost transportată acasă, femeia n-a dormit nicio secundă. Acum, totuși, e destul de liniștită și mai stă aici câteva clipe. Dacă trece cineva, se face că cercetează ceva la tencuiala

casei sau la pervazul de afară, poate murdărie, mucegai sau o porțiune coșcovită. Își plimbă degetele pe zid, de parcă ar vrea să-l zugrăvească. Casa e tot ce are de oferit, să nu ne mai facem iluzii, copiii mici și mari vor întotdeauna să primească ceva cadou, asta au ei în comun. Nu face mofturi atunci când el o bate la fund cu palma sau cu o riglă special pregătită în acest scop, dimpotrivă, a ajuns chiar să-i placă, deși nu pentru multă vreme, prea mult nu suportă. Un contact mai puternic nici nu poate exista între doi oameni, dintre care unul e mai puternic decât celălalt, fiindcă altfel unul ar ieși prin celălalt, pe partea ailaltă. Femeia e iritată din cauză că a început să-i placă să fie pătrunsă pe la spate. Cu toate că se și teme de chestia asta și a încercat multă vreme să se opună Totuși, până când mușchii se relaxează, în sfârșit, bărbatul trebuie s-o lovească destul de tare și de mult „încât, adesea, ea nu se poate așeza timp de vreo două-trei zile. În toate privințele, femeile, inclusiv ea, caută trăirea primordială, iar când au parte de ea, în loc să se bucure, ele îi cercetează neobosite originea, fiindcă simt nevoia să pună stăpânire și pe trecut. Oare a fost bătut atât de des în copilărie? Trebuie să citim imediat o carte sau mai multe ca să înțelegem. Femeia vrea să înțeleagă și să ierte totul la acest bărbat, altfel n-ar mai avea nicio bucurie. Caută un bărbat dispus și capabil să i se alăture, să o ajute cu greutățile vieții și, bineînțeles, să-i satisfacă și dorințele sexuale. Da. Poate că omul ar trebui să-și reamintească din nou de un lucru simplu, cum ar fi iubirea, pe care o cunoaște orice animal, numai că un animal – chiar dacă-i al nostru – nu ne recunoaște întotdeauna drept stăpân. De fiecare dată după ce își dă drumul în ea, bărbatul pleacă imediat acasă – în afara cazurilor când mai sunt de făcut mici reparații (adeseori ea a stricat intenționat ceva, tocmai ca să-l rețină mai mult!) – de parcă ar trebui să se caute urgent în altă parte, pentru a se regăsi. Așa

își imaginează ea, fiindcă a citit deja una sau două cărți pe tema asta. El se duce pe munte să facă jogging. Ea se și gândește: numai de nu și-ar găsi pe alta! Orice, numai asta nu. În rest, femeia nu-i răpește nicio bucurie, atunci când adoarme și ea în sfârșit în liniștea ei, în propria abureală și cu vaga bănuială care nu i se conturează deocamdată pe deplin. Vom avea, cu siguranță, nevoie de un judecător. Punctele slabe ale acestei femei ne vor servi întotdeauna ca punct de plecare fiindcă putem interveni tocmai acolo și-i putem controla personalitatea. Asta o să facă judecătorul, care va fi dezorientat. Cu toate astea, va trebui să-și pronunțe sentința: ce să-i faci, ea aparține așa-zisului sex slab. Ceea ce e foarte practic, cred eu. Poți cumpăra femeile gata condimentate și nu trebuie decât să le bagi la cuptor. A murit atâta lume, chiar și bărbați, că nu ne mai pasă ce se întâmplă și cu tipa asta.

Colegii jandarmi încep să meargă din casă-n casă și să pună întrebări. Cine a văzut-o ultima dată pe Gabriele Fluch? Nici măcar asta nu se poate stabili cu exactitate. În căsuța în care a locuit arde lumina până târziu în noapte. Fiecare fereastră e luminată în așa fel de parcă ar vrea să ne poftească pe toți înăuntru, lumea fiind convinsă că și Gabi se va afla printre vizitatorii care sună tot timpul la ușă, care intră fără să se fi șters ca lumea pe picioare și ne oferă reviste la care să ne abonăm sau gânduri pentru Hristos la care să participăm și noi. Nu, Gabi nu-i pe aici. S-a scotocit peste tot. Între timp, prietenul s-a dus și el acasă, mai are încă de învățat pentru un examen. Mama îl va suna imediat, dacă se întâmplă ceva. La el acasă, părinții lui or să facă același lucru, dacă se întâmplă ceva. Casa familiei Fluch face parte dintr-un mic grup de prieteni. Lumea se cunoaște, dar poate că nu vrea să se cunoască chiar așa de bine. Din moment ce casele sunt aproape la fel,

oamenii vor să se comporte ca toți ceilalți. Fiecare e ca fiecare și nimeni nu vorbește nimic despre alții sau cu alții. E o așezare muncitorească ieftină, construită în anii ’60, dar totul e înăuntru, la îndemână, până și apa. Tapetul, în schimb, ni l-am putut alege singuri. E ca în viață, acolo unde sălășluiesc înclinațiile; dacă acestea lucrează vreodată împotriva noastră, n-are nimeni nimic împotrivă. Ele ne distrug, nimeni nu plânge, dar rezultatul e în regulă, fiindcă în urma noastră rămâne casa. În așezarea asta, oamenii sunt solidari, chiar fără să se cunoască prea bine, fiindcă nici n-ar fi necesar. Investigațiile nu dau roade. Încă nu sunt foarte insistente, pentru că la momentul respectiv se mai speră că Gabi se va întoarce acasă, vorbind și râzând. Ea nu face nimănui niciun rău, atunci de ce i-ar face ei cineva vreun rău. Nimeni nu-i face nimic. Pacea e puternica și hotărâtă să domnească. Cu ea nu se pune nimeni, e în stare să pună punct și celui mai lung război. O pasivitate paralizantă pune stăpânire pe oameni atunci când domnește pacea, și războiul n-are nicio șansă. Niciodată! Pacea trebuie să cuprindă și să acapareze imediat totul, iar stăpânirea ei trebuie să fie veșnică și atotputernică – trece drept foarte exersată, așa că o să-i vină ușor! –, acea pace care dă ordine și care e mereu severă cu noi, mai severa ca războiul. Așa trebuie să fie și noi ascultăm cu plăcere de cel mai tare, de pace, fie-i puterea asigurată și numele lăudat în vecii vecilor, cu scurte întreruperi. Nu, nu în vecii vecilor, acolo dorm morții și peste ei nu mai trebuie să domnească pacea, că ei oricum sunt liniștiți. Fără să fie siliți de nimeni.

6.

Unui om să nu-i cercetezi niciodată fața, fiindcă n-o să-ți spună nimic, o să se strâmbe și o să se schimonosească. Jandarmul are o predilecție pentru întunericul nopții. Locul faptei îl ispitește mereu, așa cum îl ispitesc și alte locuri pe care doar puțini le cunosc, deși s-au născut aici. Pe cine deranjează jandarmul în drumurile sale? Poate doar mersul luminos al timpului să fie deranjat – sau sunt picioarele altcuiva? –, timp care aleargă în fața lui, tot înainte, în întuneric, la galop, de parcă ar vrea să-și bată joc de jandarm. Pentru victimele unei crime, natura e ca un pat, în cazul în care acestea zac în aer liber. Dar și pentru criminali e tot un pat, unul gata făcut, pe care-l folosesc cu plăcere și-l așternu cu solitudine, special pentru treburile lor ucigașe, așa încât să nu-i vadă nimeni, numai că întotdeauna te poți aștepta la întâmplări neprevăzute. Mașina brăzdează noaptea, în case mai ard încă luminile, alunecă de parcă ar fi vapoare, când, de fapt, nu-i decât jandarmul care trece pe acolo. Curând, se va închide peste el pădurea, de-a stânga și de-a dreapta, ca două mâini uriașe împreunate deasupra unui cap cuprins de disperare. Satul i-a alunecat printre degete lui Kurt Janisch și, odată cu el, alunecă și viața. Adesea e otrăvită de răzbunări între vecini, dar totuși e viață. Dar și casele în care se desfășoară viața ar trebui să-i aparțină, de drept, tot lui, cel care reprezintă dreptul însuși, iată, aici are arma de serviciu, iar țeava ei e la fel de întunecată ca noaptea, nu e nichelată și nici luminoasă ca ziua aceasta, care a rămas în urmă cu capul plecat. Așa, acum noaptea e stăpână absolută timp de, hai să spunem, cel puțin opt ore, chinul, și plăcerea, și glumele dispar împreună în pădure, zăpada atârnă ca un văl pe munte, așa de subțire, că pe întuneric nici n-o vezi. Astăzi, femeia nu s-a dus la întâlnire pe munte. E

semn rău. În schimb, sună tot timpul la el acasă și închide telefonul când îi răspunde nevastă-sa. Încet-încet, acesteia începe să i se pară suspectă toată treaba, dar nu se gândește la nimic deosebit, fiindcă i s-a spus: mai bine du-te și fă ordine și fii atentă să nu-ți scape nimic, uită-te și sub pat. Iată pistolul, e un Glock, iar cele 16 cartușe ale sale stau cuminți în magazie și se concentrează la clipa cea mare (care va veni, negreșit, și nu se va mai repeta!), înconjurate de puțin metal și foarte mult plastic polimerizat, ceea ce înseamnă că e o armă care se mânuiește ușor, dar nu și una după care întinzi ușor mâna, cel puțin așa sperăm. Momentan, această armă e la fel de relaxată ca proprietarul ei, dar în interior vibrează în așteptarea unui eveniment care să-i confere importanță. Noapte, noapte transfigurată, fă să mă tem și eu, în sfârșit! Da, da, stai că fac. În bătaia reflectoarelor își face apariția un povârniș încă întunecat și iernatic, un desiș uscat, iar pârâul intră în scenă abia jos de tot, urmând ca vara să treacă mai departe, cu un susur ușor care acum nu se aude din cauza zgomotului de mașini. E de-ajuns o mașină pentru ca șoferul să nu mai audă nimic din ce se întâmplă afară. Aici șoseaua se lărgește și la margine de tot lama tăioasă a farurilor scobește în peisaj scoțând la iveală o stivă de lemne, o grămadă de rahat, un ochi luminos abandonat de o ceată de tăietori de lemne, care apare brusc, apoi dispare. La stânga, panta se târăște în sus, acoperită cu mărăciniș și iarbă veche, uscată. Curând, povara i se va părea prea grea și o va arunca treptat pe măsură ce urcă, până când, sus de tot, va rămâne singură, liberă și nestingherită, doar stâncă goală, pură, înghețată, pe care nu se pot ține decât caprele de munte. Crengile răsfirate ale tufelor se înalță tăioase în aer, iar mestecenii de acolo tocmai și-au ratat prima garnitură de frunze, în timp ce la câmpie înmuguresc deja cum se cuvine. Poate că mai sus există și urme de zăpadă,

până când, la un moment dat, nu mai există decât zăpadă. Aici mai avem parte și de îngheț pe timpul nopții, un desert gustos, servit după încheierea zilei.

Șoseaua ne oferă plăcerea considerabilă a panglicii albastre, ba nu, cenușii, pe care n-au voie s-o taie decât furtunile. Jandarmul e în drum spre locul unde a aranjat deja de mai multe ori patul victimei pentru somnul cel de veci. Cu toate astea, îl trage mereu ața într-acolo. Chiar în dosul satului e un petic de pământ pe care nu crește nicio plantă, o pârloagă, dar nu contează, astăzi jandarmul merge mai departe. E ciudat, nu-și mai amintește dacă a înlăturat toate indiciile. A luat sau nu cârpa? Și dacă da, poate că a mai rămas totuși ceva. Ar vrea să se uite dacă nu cumva a mai rămas vreun indiciu și în alt loc unde a mai fost cu Gabi, ceva care mai trebuie încă pus la punct. A îndepărtat toate scamele, toate cârpele, dar se poate să mai fi rămas pe acolo, în celălalt loc, câteva șervețele murdare de la o întâlnire mai veche, pe care are de gând să le arunce acum, căci paza bună trece primejdia rea, iar în acest scop, jandarmul și-a luat la el o lanternă puternică, aproape ca un far. Lumina ei o să alerge jucăușă după fiecare ață până când o s-o ajungă din urmă și-o s-o prindă. La ora asta și pe frigul ăsta, conul ei de lumină dur și puternic n-o să atragă atenția nimănui, cu atât mai puțin acolo jos, chiar pe malul de deasupra râului. O mișcare greșită, că apa te și bagă în cofă. Brusc s-a făcut atât de frig, ca și când s-ar fi întors iarna. Iată colo spatele cocârjat al unui gater, o nălucă uriașă, iată și podul (turnat aiurea în beton, fără nicio formă, dar perfect potrivit pentru vehiculele de mare tonaj) peste care poți trece în ambele direcții; fierăstraiele tac, buzele la fel, susură doar pârâul pe care, de obicei, nu-l auzi din cauza scrâșnetului utilajelor imense de metal care taie și scuipă lemnul. Spun: la o parte cu pârâul!

Aici jos, vă rog, în sfârșit: RÂUL. Vine și pârâul și la drum! Vă mulțumesc pentru spectacolul gratuit, dar sunteți prea mare ca să vă pot descrie, deși mi s-ar și plăti ceva pentru asta, dacă aș cere. Momentan exersez în lucruri mărunte, chiar dacă nu neapărat în modestie, așa cum fac alți colegi, de exemplu un anume domn K., pe care-l cunosc personal, nu, nu acela la care vă gândiți dumneavoastră. Încă o dată, Doamne, ce limbaj grosolan ești nevoit să folosești uneori, când trebuie să te înțeleagă și animalele și plantele. Dacă oprești motorul, îl auzi foșnind; hai să folosim alt cuvânt, să spunem: auzi râul vorbind singur. Vasăzică, pârâul a dispărut dintr-odată, iar acum apare el, râul învolburat, care vine agale de după o curbă ușoară la stânga, pe care era gata-gata s-o rateze, și își cere cota de admirație. Acum aleargă unul lângă altul, râul și șoseaua de pe mal, pe care au sprijinit-o de el ca să arate cât de cât bine, numai că șoseaua rămâne încăpățânată pe loc, neclintită față de dorințele râului de a o trage la el și de a se juca cu ea, și doar locuitorii înălțimilor se mișcă, pe cât pot ei de repede, ca să se îndepărteze de șoseaua periculoasă pentru lăbuțele și blănițele lor delicate.

În dreapta e un hățiș întunecat de arini, jos de tot, lângă râu, unde poate fi găsit mereu. În această privință, am foarte puține schimbări de făcut. La asta se adaugă o raritate veritabilă, o îmbucătură apetisantă pe această șosea aproape necirculată pe timp de noapte, și anume, din direcția opusă vine o mașină cu portbagaj pe capotă: schiurile se odihnesc în cutia lor care seamănă cu un sicriu, ce ciudat, arată ca o șapcă pentru mașină și, când te gândești, lada asta conține joc, sport și distracție pe un spațiu atât de mic, încât e imposibil să mai închizi acolo și niște oameni. Iar ei cum să se mai distreze dacă e loc doar pentru aparatele lor, dar pentru ei nu? Oricum, cred că portbagajul de pe

capotă e practic, la o adică oamenii se pot și înmormânta în el, în caz că au vreun accident. Mașina trece lin și ajunge, pentru scurt timp, în bătaia unei averse cu grindină, care nu este altceva decât disprețul jandarmului, care disprețuiește oricum tot ce nu-i aparține. Niciun motiv de enervare. Așa, vasăzică, a trecut mașina cea rapidă, ca un câine plouat, deși în realitate a rămas stăpân pe situație, era vorba despre un Mercedes din clasa S. Șoseaua este și rămâne, cu toate astea, uscată. Ochii o iau înainte, nu se abat, iată că am și ajuns la bifurcarea pe care o căutăm. Fapta nu s-a petrecut aici, dar, așa cum am mai sugerat deja, aici ar putea să mai fie șervețele rămase de la întâlnirile trecute. Dacă i-ar veni cuiva ideea să le analizeze și pe ele, atunci ar lua o urmă, cu toate că doar una uscată și deja rece. Dar totuși nu știm prea bine de ce e în stare medicina legală modernă. Nu mai demult de noaptea trecută și cea precedentă, Kurt Janisch a mers de-a lungul șoselei și s-a oprit în toate locurile unde fusese cu o anumită tânără, care a dispărut, niște somnambuli amândoi, mișcându-se ca prin somn și strigând din când în când către trupul celuilalt: nu poți să faci asta, nu, sau poți? Asta sigur poți mai bine! Oare ne-a scăpat din greșeală vreo porțiune din trupul ăsta? Atunci o să ne ocupăm de ea data viitoare, până când se vindecă prima. Iar dacă poate, corpul rămâne la dispoziția ta până când ajungi acasă, unde cu siguranță se va interesa altcineva de el. Și unde cei ce sunt deja acolo, și care nu ies niciodată la plimbare fiindcă trebuie să stea să te aștepte mereu răbdători, vor să te și stoarcă iar de vlagă, de cum ai intrat pe ușă, așa de mult le surâde prestația ta binevoitoare, cu toate că tu ai ajuns complet gol și epuizat și azi nu mai ești bun de nimic, decât de spălat mașina, fiindcă acolo n-ai nimic de făcut, trebuie doar să faci act de prezență. Mașina nu pretinde nimic mai mult. Apa o pune natura. Gata, a trecut. Nu se aude niciun zgomot în

mașina modernă care mai mult alunecă decât circulă. Numai să nu faci vreo greșeală când schimbi viteza, să nu atragi atenția vreunui coleg (ceea ce-i foarte puțin probabil!) până ajungi la mal, într-un anumit loc, de unde mai trebuie să și cobori o bucată bună, o idee care nu le-ar veni decât celor de prin partea locului. Cei care nu cunosc zona s-ar gândi că panta duce direct în hău, iar pentru un futai amărât n-avem de gând să ne rupem gâtul și nici să ne înecăm nu vrem. Ne putem rupe gâtul mult mai ieftin, pe stradă, fără să mai facem și sport înainte. Da, acolo, mai sunt vreo patru kilometri, acolo trebuie sa fie calea spre poteca ce duce la mal, e ascunsă sub crengi, duce spre un surâs stins, spre un țipăt ce se rotește iu cerc, de parcă ar fi avut loc o invazie de păsări care acum nu mai găsesc ieșirea.

Ei, nu se poate, vedeți și dumneavoastră ce văd eu? Acolo, în față, pe șosea, un corp mare, întunecat, un bolid încins se apropie cu viteză, dar n-are farurile aprinse, chiar așa, cum de n-are? Nu e ca și când ar putea să prindă aripi și să se ridice în aer, și totuși, ce ciudat, exact asta face acum, iar în câteva fracțiuni de secundă are deja loc ciocnirea lentă cu un corp care traversa strada legănându-se, ca un sac nu prea plin, ce până nu demult fusese de neclintit, iar acum e tras parcă de niște sfori invizibile de pe șosea pe parbriz, acest profil cuneiform al mașinii japoneze ultramoderne, într-un ritm rapid și susținut, pentru ca apoi să dispară imediat. O clipă mai târziu, noaptea devine și mai întunecată din pricina acestui sac puternic de mușchi care alunecă, fulgerător și totuși greoi (ca și cum mai mulți muncitori s-ar opinti de o parte și de alta a mașinii, cu picioarele proptite de caroserie, gemând și văitându-se și încercând să-și ridice povara cu frânghiile, hei-rup), în sus, peste botul și peste parbrizul mașinii, ca pe un plug de zăpadă, și dispare apoi așa cum a apărut, evident,

azvârlit în sus de mașina-plug, târât aproape, iar acum toată masa aia grea s-a ridicat deasupra mașinii și a și aterizat în spatele acesteia, pe șosea, ca un obiect zburător neidentificat (jandarmul însă știe ce se întâmplă, chiar în secunda în care se întâmplă). Preț de o sutime de secundă, sacul de blană, oase și coarne, aproape inert, atârnă calm și nemișcat deasupra vehiculului, ca o lună neagră, străină, după care încearcă să se mai ridice un pic către cer, pe traiectoria unei parabole al cărei zenit (delta t) se află – din moment ce obiectul va ateriza, corespunzător vitezei cu care rulează mașina lui Kurt Janisch, pe carosabil, la 15 metri în spatele autoturismului japonez – exact la mijlocul acestei distanțe. În timp ce zboară, sacul de oase se răsucește de câteva ori fără grație în jurul axei sale transversale, o cometă greoaie al cărei cap încornorat atârnă foarte greu și se întoarce maiestuos în diferite direcții, ce se schimbă rapid în funcție de faza de zbor. Apoi, corpul aterizează pe șosea și, cel puțin pentru un moment, se liniștește de tot. Mașinii lui Kurt Janisch i-a dispărut pe neașteptate impulsul (P) necesar pentru a ridica în intervalul de timp (t) masa unui cerb uriaș (m) – un adult cu zece ramuri la coarne, pentru doborârea căruia proprietarul domeniului de vânătoare de acolo, de sus, ar fi pus oricât la bătaie, cu condiția să sară și cerbul în bătaia puștii –, pentru a-l ridica, așadar, de la sol spre vârful traiectoriei sale (s), aflat în spatele mașinii, și pentru a mări, totodată, viteza cerbului în direcția de deplasare. Ambele aspecte au dus la o reducere drastică, cu câțiva km/h, a vitezei cu care circula mașina jandarmului. Mașina l-a atins pe cerb deasupra peroneului, sau cum s-o fi numind osul piciorului la animalul ăsta și la altele asemănătoare, bara i-a prins unul dintre picioarele din spate care galopau legănat, iar prin pierderea contactului cu solul, trenul posterior al animalului s-a prăbușit pe masca radiatorului și uite-așa a

început zborul înapoi, peste mașină. La momentul potrivit, Kurt Janisch a redus viteza – se apropiase deja de răscrucea care o lua în jos spre râu – și a început să caute un loc de parcare la adăpostul tufișurilor.

Pentru o clipă, cerbul a fost prins în cleștii diverșilor vectori-forță la care era supus. Clocotind parcă de o furie oarbă, ceva l-a ridicat în aer, l-a agitat ca pe un pumn, după care l-a aruncat cât colo ca să pună imediat capăt toanelor nesuferite ale pământului, care vrea, în sfârșit, puțină companie, dar una durabilă și nu pe cineva care să fugă imediat. Căci, până la urmă, el, pământul, face toată mâncarea. Iar pentru asta trebuie să-i plătească întotdeauna cu câte un locuitor. Ba nu, un moment, nu și de data asta! Mașinile și căruțele cu lemne se grăbesc mereu și părăsesc prea repede pământul. Numai morții rămân definitiv la noi, chiar dacă nu de bunăvoie, ceea ce nu înveselește deloc șoseaua și nici pe noi. Morții: sunt atât de mulți! Oare ce s-o fi întâmplat cu restul? Într-un acces de furie nebună, de mânie îngrozitoare, pământul, în cârdășie cu jandarmul, a săltat în sus, aparent dintr-un capriciu, animalul greu, ca pe un șervețel mototolit și umed, unul ca acelea după care pornise inițial vânătorul și colecționarul, și care a azvârlit apoi în sus, pur și simplu, toată legătura asta de oase. Fără să se gândească la ce face. Și totuși, chiar pământul însuși a fost afectat, mai exact șoseaua cea gri. Bucata de carne a fost aruncată pe tejgheaua ei, așa, acum jupuiți-l de blană, parcelați-l și vindeți carnea. Totuși, din momentul în care animalul s-a prăbușit rostogolindu-se pe carosabil, fără să sângereze vizibil, pământul și-a pierdut, evident, orice chef de a-l mai primi. Nu, cu ăsta nu prea avem ce discuta, pe cine interesează oare lucrurile care interesează un cerb: ghinda, fânul, fundul femelelor, mă rog, și iată că pământul cel bun

eliberează acum animalul fără prea multe formalități. Hai să mai așteptăm un pic, poate apare și un om pe strada noastră, la ora asta discotecile sunt pline încă de țesuturi umane, piele, oase, păr, ligamente, mușchi, totul în splendoarea etalată cu generozitate a îmbrăcămintei *rave* și *hiphop,* când una, când alta, iar, în ceea ce-i privește pe drăgălașii ăștia, aceasta e întotdeauna foarte puțină; tineretul nostru (până în 50 de ani) care scrie și se uită la televizor o să ne spună și nouă despre ce anume este vorba. Răspunsul corect ar fi: mâine, trei fete între șaisprezece și douăzeci de ani or să aprovizioneze din belșug pământul cu carne proaspătă, așa că hai să lăsăm azi vânatul în pace, să nu-l mâncăm, cât timp stăm aici la tejgheaua de carne, la chioșcul de cârnați al vieții, și plescăim până ne curge grăsimea pe bărbie. Iată că animalul se scoală deja, tropăind, picioarele din față sunt încă îndoite din genunchi, dar fundul și i-a săltat deja. Deodată răsună un muget înfiorător, amestecat cu un fel de boncăluit și cu niște gemete, i-auzi, iarăși, ce-o fi asta, seamănă cu o sirenă. Destinul e așa prost dispus astăzi, că n-a vrut să confecționeze nici măcar un cadavru ca lumea. Sunetul se aude acum foarte aproape. Cerbul se ridică împleticindu-se, împins de propria furie, și se pregătește să-și înfrunte destinul, pe care nu l-a văzut venind, fiindcă, în definitiv, n-are ochi la spate, așadar, indiferent ce a dat peste el, oricine-ar fi, cerbul se pregătește să-l înfrunte, tropăind cu copitele pe asfalt. Destinul, leneș cum e, nici n-a reacționat încă la atacul acestui munte de carne de câteva sute de kilograme, iar animalul deja vrea să se lupte cu el. Așa, iată că, în sfârșit, destinului i se înmânează actele cerbului, cu întârziere, da, și cum spuneam, cu oarecare ezitare, nu-i nicio grabă, cerbul ăsta va fi împușcat cel mai devreme anul viitor, e un animal mai în vârstă, dar foarte frumos, iar peste un an va fi și mai în vârstă, și mai maiestuos. Poate

că acum a fugit de un rival mai tânăr, nu, bolnav nu e, slavă Domnului, e sănătos, mulțumesc de întrebare, și aparent așa o să și rămână. Așadar, acum se pune din nou pe picioare, el, care ar putea fi regele oricărei păduri, cu capul plecat, bălăbănindu-se, nu, nici gâtul nu e rupt, iată confirmarea: actele destinului sunt întotdeauna corecte, el știe totul despre noi. Ce s-o fi întâmplat cu restul? întrebarea asta v-o adresează cu toată seriozitatea doamna ministru al afacerilor sociale, proaspăt numită.

Kurt Janisch a oprit, iar pentru o clipă, mașina i se pare o pungă umflată cu aer care tocmai s-a spart. Un animal a lovit-o cam tare. Jandarmului i se zbate inima, bătăile puternice se simt până-n gât și răzbat prin cămașa civilă. E prins ca într-o menghină între cele două mâini uriașe, împreunate deasupra mașinii, ca și cum ar vrea să aplaude. Impactul puternic cu ceva viu poate avea un asemenea efect asupra oricui, mai ales când ești luat prin surprindere, dar, la fel de bine, poți să treci indiferent mai departe până când dai de ceva și mai rău. Orice-ar fi fost lovit, sfâșiat, ciocnit acolo, a fost aruncat apoi pe șosea și a rămas acum în urma lui Kurt Janisch. De unde o fi avut mașina atâta furie și forță să facă asta? De la noi oare, creaturi mult admirate și educate să calce în picioare, să lovească, să împingă, să se dea mari și să ucidă. Iar acum o altă creatură însuflețită boncăluiește și râcâie asfaltul, scurmă la suprafață, amețită în sinea sa, dar totuși repusă cât de cât pe picioare, dată peste cap, dar revenită pe pistă, pe propriile copite, un locuitor al nopții care vrea și el să fie băgat în seamă. Ce lumină îndepărtată l-o fi atras? Aici nu există decât iluminatul slab al drumurilor naționale. Podurile sunt pentru oamenii aflați în drum spre lumea de dincolo, care înainte au dat pe gât vreo câteva păhărele în cinstea acestei lungi călătorii, cine știe dacă vom căpăta

ceva pe drum, așa că mai bine să turnăm în noi de pe acum, țoalele de discotecă rezistă bine la chestia asta, un înveliș care ar trebui, de fapt, să ne dezvelească și care, din păcate, nu rezistă niciodată prea bine, atunci când îi iese în cale un copac sau vreo altă ființă asemănătoare sau chiar la fel. În zelul său, cerbul s-a cățărat un pic cam repede pe zidul timpului, a ricoșat în această membrană flexibilă, dar permeabilă în puține locuri, care desparte lumea noastră de cea de dincolo, și a fost aruncat înapoi în lumea de aici, trântit ca un acord de trompetă ce ricoșează de o stâncă, și a înțepenit apoi pe o stradă îngustă, care-l redă acum naturii. Așa, vasăzică. Naturii i se dă un cadou pentru care va găsi cu siguranță o întrebuințare, fiindcă și vânătorul e o ființă iubitoare de natură și trebuie să se bucure și el. Cerbul ăsta n-o să-i scape prea ușor. Oricum scapă greu. Dar totuși. Kurt Janisch pune mâna pe pistol, va trebui să împuște animalul în caz că l-a rănit grav. Dar nu pare să fie cazul. Căzătura a fost rea, dar nu mortală. Nu mai demult de ieri, un tren rapid a spulberat o întreagă turmă de oi, nu departe de aici, au murit peste patruzeci de animale, împrăștiate prin aer ca niște mingi de vată, în timp ce ciobanul, dragul de el, adormise beat pe undeva, iar câinele plecase singur la război, fără nicio șansă. Acum, ciobanul e tras la răspundere pentru toate pagubele materiale, sau dumneavoastră nu vi se pare că ar avea vreo răspundere, stimați telespectatori? Scrieți-ne, vă rog, opinia dumneavoastră ne interesează foarte mult, mai cu seamă în acest caz. Problema juridică o s-o reglementăm noi, iar în timpul ăsta o să luăm o mină gânditoare și fiecare o să vrea s-o clarifice altfel, pun pariu că așa va fi. Kurt Janisch nu vrea să participe la asta, el se gândește la propriile probleme de natură juridică și ia hotărârea să-i urmărească pe alții, și anume după propriile legi, așa cum fac vulturii și alte păsări de pradă. Unii fură de la vii, alții de la morți. Sunt momente în

care ar trebui să zâmbești, cel mai bine către o cameră de luat vederi, care ți se bagă sub nas. Momentul ăsta nu e unul dintr-acelea. Porțiunea asta de aici e rău famată. În fiecare an sunt strivite cam cincizeci-șaizeci de exemplare de vânat mare, în special cerbi care, mi se pare mie, nu stau așa cum trebuie, în turmă. Auziți strigătele care se înalță din căldura îngrozitoare a bălților de sânge? Cadavrele lor zac pretutindeni, de cele mai multe ori pe bancheta de la marginea șoselei, dar fără să fi fost preparate cum trebuie pentru vreun banchet. Însă adesea zac și în mijlocul carosabilului, depinde cum au fost azvârlite. Unele s-au lipit de parbriz, altele atârnă de radiator ca un guler de blană, dar nu s-a găsit niciun soare pe cerul întunecai al nopții care să le mai învăluie un timp în căldura sa. Bietele animale moarte. Tot peisajul ăsta pare alcătuit uneori din sânge aburind și țipete prelungi. Mașinile au pornit o campanie împotriva vieții care mai durează și-u momentul de față. Niște vietăți îngrozitoare cu aripi, mai ales ciori și stăncuțe, vin fiindcă au fost chemate să scoată niște ochi și au instrumentul mereu la îndemână. Ciorile pot deveni foarte rele și se înfig în fețele morților cu ciocurile lor ascuțite ca un spin. Totuși, în curând, cerbul ăsta va putea iar să bea și să mănânce, e drept că acum se mai clatină puțin, fiindcă nu-și poate explica unde s-a îmbătat în halul ăsta, dar totul va fi bine. Dacă acum nu vine nimeni din sens opus, o să reușească să traverseze și va ajunge în codru, da, văd că reușește să urce. Dacă ar fi luat-o în jos, spre râu, ar fi greșit și, mai devreme sau mai târziu, s-ar fi întors frustrat, ar fi escaladat furios strada și l-ar fi lovit altcineva, dar de data asta în plin. Destinul nu sună de două ori, trebuie să-i deschizi din prima, fiindcă e prea leneș ca s-o facă el singur. Zona e plină de vânat și fiecare om care locuiește aici își schimbă radical dispoziția de mai multe ori pe zi. Cumătrul din Carintia al lui Kurt Janisch a povestit o dată că ar

fi călcat o căprioară gestantă care a murit pe loc, chiar lângă aripa mașinii. Chestia asta nu sună bine încă de pe-acum. Dar oare asta sună mai bine? Puiul i se rostogolise din burta crăpată și zăcea lângă ea. Șoferul a trebuit să-l omoare chiar el, cu o piatră, o sarcină deloc plăcută, dar ce să faci într-o asemenea situație. Nimeni, absolut nimeni nu trebuie să sufere inutil, asta e clar. Fiindcă ieduțul n-ar fi făcut decât să sufere, așa că l-am izbăvit noi de suferință, cu un picior încă în monstrul încins care ne-a adus până aici și care voia doar să-și ia și el porția de benzină de la cea mai apropiată benzinărie, vrea și el să trăiască, e atât de frumos și, în plus, l-am ales după atâtea căutări. Ce s-o fi întâmplat cu restul?

Motorul, care se răcește repede în aerul rece al nopții, bate acum încetișor la ușă, hai să plecăm odată, ascultă, ba nu, în afară de el nu se mai aude nimic pe aici. Viața a fost salvată și trimisă înapoi în pământ, mulțumesc frumos, doar că adresa era incorectă. Cu toate astea, pământul nu mai dă și altora din ce are. Uneori îți mai împrumută câte ceva, dacă te lamentezi suficient de mult. Pentru puțin timp s-a căscat un abis, iar acum s-a închis la loc. Și-a tras storurile. Corbii nu vin, de fapt pe ei îi găsești aproape numai în Tirol. Așa departe nu zboară ei. În schimb, știu să vorbească. Însă momentan se simt jigniți fiindcă sunt confundați mereu cu ciorile. Kurt Janisch zâmbește fără motiv și fără rost, se află într-o campanie și în acest scop iată-l coborând deja spre câmp, pe malul arid al râului, unde, lângă râul învolburat, batistele de hârtie dorm în cuibul pe care și l-au construit singure chiar din ele însele, așa cum a făcut și Cel Veșnic. Ochii atenți ai lui Kurt Janisch cercetează terenul, mâinile lui atente țin lanterna aprinsă la treapta 2 (fără clipit, avem nevoie de lumină continuă, că oricum suntem noi destul de nervoși!). Încă îi mai tremură puțin mâinile. Se apleacă și se strecoară în silă pe sub tufe, luminând

terenul centimetru cu centimetru. Aici nu mai e nimic de găsit, doar noroi pe jumătate înghețat, mizerie, dar cine știe ce ar mai descoperi câteva instrumente de precizie date pe mâna sigură a specialiștilor de la laboratorul de criminalistică? Simțurile omului ar trebui să fie mai fine decât aparatele pe care le-a creat, dar nu sunt, altfel n-ar fi fost nevoie să mai creeze și aparatele. Hei, tu, pantă întunecată, ai de gând să dai ce-ai înhățat sau nu? Nu se poate strânge tot ce-au lăsat în urmă hoardele de oameni care au tropăi t azi pe munte, au circulat pe piste și s-au învârtit cu bicicleta prin pădure, așa ceva e imposibil. Nici măcar jandarmeria n-o să facă asta, deci nu mai contează. În orice caz, jandarmul ăsta scotocește pe-aici numai ca să răspundă cumva indispoziției dezagreabile care l-a cuprins: caut, da, mai caut, n-am nicio vină dacă nu găsesc, ia stai, era aici sau acolo? Nu-mi mai aduc aminte. Tufa de colo e o grămadă de ace cu înțepătură neplăcută și care-și iau drept țintă ochii, la fel ca ciorile, o mică armată proprie răutăcioasă, care, aproape nimicită, și-a strâns rândurile ca să opună o ultimă rezistență. Nu, sub tufa asta sigur nu ne-am băgat noi atunci, ne-ar fi zdrelit pielea și ne-ar fi tatuat-o cu cicatrice, în loc să apropie o piele de alta. Gabi ar fi refuzat oricum să se ghemuiască acolo jos ca să nu-și strice părul, blugii, geaca cea nouă, bla, bla, bla. Ca întotdeauna. Mofturi. Cine-i bătut mai și țipă câteodată, n-ai ce-i face. În plus, i-ar fi fost silă, vreun căcat ar fi putut da alarma și ar fi putut striga „stai”! Sub tufele astea le place excursioniștilor să se lase pe vine, când vor să nu dea bani la cârciumă, dar să se ușureze totuși, fără să-și ușureze și portofelele. Nu. Cred că trebuie să fi fost mai încolo, pe partea cealaltă, acolo e și mai neted și e și o poieniță înconjurată de tufișuri – ia uite mugurii, ce delicați, ce verzi sunt deja la vremea asta! Jandarmul își luminează drumul, dar încă nu vede nimic din ce l-ar putea interesa. Ici-

colo, în lumina lanternei mai lucește câte un ambalaj de dulciuri, de parcă ar vrea să-și bată joc de cel care caută. Celofanul ăsta de la dropsurile de tuse încă mai poartă urma caldă a mâinilor, nu va putrezi sute de ani de acum încolo și-i va putea încânta și pe nepoții noștri cu sclipirea lui – un truc din vremuri de demult – în caz că aceștia se vor nimeri pe aici noaptea, înarmați cu lanterne, rupți parcă din soare, mai luminoși ca orice discotecă.

Kurt Janisch, nu vă lăsați, căutați mai departe. Și cu cât situația pare mai fără speranță, cu atât mai avid caută el, de parcă acum ar trebui să-și salveze cel puțin propriile gânduri care amenință să-i scape. Nu, de gândit nu gândim, mai bine săpăm cu mâinile goale în noroiul înghețat iarna trecută. Kurt Janisch trage fără niciun rost de crengile joase, le scutură ca pe niște pumni, cum își închipuie că ar putea cădea ceva de acolo? Ce, aici cresc batistele în copac? Bărbatului ăstuia îi place cel mai mult să se înconjoare de copaci, pentru a savura sentimentul că are ceva din belșug, cu toate că n-are nimic. Dintotdeauna l-au interesat în primul rând casele și ce-a căpătat până acuma? Păi, trebuie să fiu sarcastică: natură, nimic altceva decât natură, căreia îi trage el acum niște șuturi, într-un acces de furie din ce în ce mai puternic, lovind trunchiurile cu bocancii lui grei de munte. Se agită în hățiș, nebun de furie ca un animal sălbatic, se aruncă bufnind spre molizi, mă rog, până unde ajunge și el, fiindcă rețeaua de crengi e foarte deasă, de nepătruns, scurmă în noroiul pe jumătate înghețat, care, topit de căldura corpului, i se prelinge de sub unghii, pentru că unghiile n-au mai fost în stare să înmagazineze totul. Acum lovește și cu pumnii, iar și iar, deja pe încheietura mâinii a început să-i curgă sânge. Se aruncă înainte cu forță ca un sunet care aleargă după propriul ecou, fiindcă nu l-a auzit și fiindcă în munți i se cuvine să aibă două copii, intră în pădure, spre râu, se trântește, pare că vrea să

îmbrățișeze cu pasiune copacii, totuși câți oameni nu confundă copacii între ei și ura cu iubirea, lipindu-se de el, de bărbatul cel rău, îmbrățișându-l, în timp ce el le jumulește crenguțele și le lovește, fără motiv, trunchiurile cu piciorul, chiar dacă ei sunt slab îmbrăcați, doar în scoarță și licheni. Copacii nu sunt îmbrăcați în haine destul de rezistente. Acum, Kurt Janisch s-a apucat chiar să scurme pământul la rădăcină. Oricine ar vedea scena asta, ar găsi-o ciudată, poate că a lăsat și urme de sânge, iar atunci jandarmul ar obține exact contrariul a ceea ce vrea să obțină. Pădurea asta nu-i promite decât distrugere și faptul că și el, Kurt Janisch, va fi, de asemenea, înlăturat după aceea. Nu o ca și cum te-ai îneca, nu, sunt animalele astea multe caro vor și ele să mănânce, pur și simplu, orice, dar n-ar intra pentru asta în apă. Se poate și invers: vedeți păstrăvul ăsta? Din gura căscată îi atârnă partea din spate a unui șoarece. Cum e posibil? Cum se face asta? Nu știu nici eu cum o să se închidă această gură. În orice caz, n-o să scol șoarecele din ea. Aici și pretutindeni există un păstor minunat care și-a lăsat baltă oile, dar în apă nu le-a lăsat. Doar e alături de ele, chiar dacă nu întotdeauna, și stă pe marginea șoselei până când un maxilar azvârlit – ei, asta i bună! – îi rânjește din desiș – osul de sus, împreună cu dinții, a fost înhățat de mult de alte animale – hei, tu, am mușcat țărâna, dentistului meu nu i-ar fi plăcut deloc chestia asta. De fapt, mi-a interzis categoric s-o fac. Trebuie să fi fost vreo căprioară, dacă ți-e dragă o căprioară mai mult decât orice pe lume, te rog, uită-te acum în altă parte, căci poate să fi fost chiar ea aceea, ba nu, n-a fost ea, oricum, fapt e că și-a lepădat de mult trupul, poate din cauză că nu ți-a fost chiar atât de dragă pe cât credeai. Așa, deci, ceva ar fi scos flacăra asta, dinții sunt scoși și ei, copitele au terminat de galopat. Astăzi, un alt animal a avut mai mult noroc decât ăsta. Așa se întâmplă. Unul câștigă tot timpul, alții pierd

mereu. Deja, înainte de a îi stinsă de o gură țuguiată ca pentru un sărut și care poate că te-a înșelat tot timpul fără niciun efort, lumina vieții e doar o flăcăruie foarte plăpândă, prea mult combustibil n-a mai rămas, a fost consumat de mult, iar consumul e plătit deja și ni s-a reținut din cont. Ce scuipă acolo, parc-ar fi flăcări mai înalte și mai puternice? E cerul batjocoritor al nopții care ne spune, după poziția lunii, cât e ceasul și că în curând vor începe știrile în cutiuța asta de aici, iar atunci va începe și o nouă eră, iar dacă vrem să vedem și noi, în sfârșit, această eră, atunci trebuie să ne îndreptăm de pe acum către un loc mai îmbietor și cu mobilier mai modern.

Și iată că-l avem deja, LOCUL: o bucătărie drăguță, spațioasă, aranjată intenționat în stil rustic și, cu toate astea, suspinând de nemulțumire, fiindcă ar prefera să se adune într-un grup frumos de bucătării de la Dan sau de la cine-o fi, de preferință câte una pentru fiecare membru al familiei, ar vrea să se asocieze într-un cerc de bucătării și fiecare să fie în altă casă, deocamdată n-avem decât o casă jumate, deoarece casa fiului aparține încă altcuiva, în bucătăria asta se înfățișează fără nicio jenă, siguri pe ei și mândri de aventurile lor, invitații emisiunii VERA, cea care dialoghează cu lumea de dincolo și adună apele reziduale ale omenirii după care, rostind o binecuvântare, stropește cu ele peste capetele a milioane de oameni, apă sfințită, la care ne înghesuim numai ca să vedem că alții sunt și mai disperați decât noi. Ce veste minunată, sunt gata să scriu un roman întreg de încântare, dacă-i nevoie. Pe cel de față. Familiștii din bucătărie nu sunt pustiiți de ură, ci se bucură din plin de viitoarele lor proprietăți. Copilul Patrick va avea o cameră doar a lui pentru jocurile pe calculator. Soția fiului va avea toată pivnița la dispoziție pe post de spălătorie și cameră de călcat. Soția jandarmului va primi, poate, o grădină de iarnă, unde va pune

doar ea, singură-singurică, pariu cu televizorul că… sau, mai degrabă, televizorul va fi o cutie cu muzicanți care o va face să râdă cu poftă doar pe ea, singură-singurică, până când o să ajungă ea însăși închisă în cutie. Fiul jandarmului va primi un etaj întreg unde va putea construi scheme de cuplaj electronic, un hobby pe care-l are fiecare al doilea tânăr și pe care toți oamenii îl consideră deplasat, din moment ce aceste scheme există deja. Tot acolo se va putea dedica și celui de-al doilea hobby al său, cântatul la orga electronică. Totuși, fiindcă hobby-ul ăsta i-o ia mereu înainte, va renunța la el în curând. Jandarmul însuși va căpăta tot ce-și dorește și se va simți deosebit de împovărat de marea lui avere. Un lunatic, un trup cioplit în piatră (care cunoaște graiul femeilor), un tip care trebuie să întrețină o casă întreagă și, cu toate astea, una singură n-o să-i ajungă niciodată, deși mai multe nici n-ar putea întreține vreodată. Vedem: capete întunecate' care se apleacă asupra unui plan de casă sustras cu îndrăzneală dintr-un sertar și modificat, cu și mai multă îndrăzneală, cu cariocile din dotare. În baia asta se vor bălăci curând, iar în camera asta nou construită și prevăzută cu un balconaș închis vor schița gesturi foarte intime unul față de altul, gesturi care – un cadou la fel de personal, numai să nu fie ceva de la magazin! – vor fi inter pretate drept palme. Mai vedem și niște ochi care nu se feresc de liniile continui sau punctate, ci le completează sau refac complet diviziunea spațiului, după bunul plac și după propria măsură. Sufletul meu îmi spune că oamenii ăștia nu se gândesc nicio clipă la ei înșiși, ci numai la urmașii lor, care, în persoana lui Patrick, nepotul jandarmului, zac în fața televizorului, se lasă bombardați obraznic cu destine străine și se îndoapă, în schimb, cu un kil de biscuiți pe zi, dar numai din aceia pe care-i cunosc din reclamele ce se adresează tineretului nostru. Jandarmul se întoarce în sfârșit acasă, ca

scos din gunoi, ud, ciufulit și murdar, dar oricum el nu trebuie să dea niciodată explicații. Face un duș și se schimbă, iar între timp scapă printre buze, ca pe un noroi uscat, povestea cu cerbul. Pe aici nimeni nu face mare caz de chestia asta, poate cel mult de faptul că cerbul a supraviețuit, ceea ce se întâmplă foarte rar. Ca să vezi. De ce e în stare viața. Până acum credeam că numai moartea e capabilă să depășească asemenea greutăți. În cele din urmă, dacă a putut fi salvată la spital, viața devine mai prețioasă decât orice, și totuși, de ce sunt în stare un zidar vrednic, un tâmplar sau un dulgher, atunci când sunt lăsați să facă ce vor, asta depășește orice imaginație, ei procedează asemenea celor vrednici și harnici, despre care am vorbit atât de des aici, fără s-o fi regretat vreodată. În afară de asta, alții au făcut-o și mai des, nu-i așa? E greu să vorbești despre lucrurile normale. Despre lumina lămpii care spulberă întunericul, despre televizorul care alungă tristețea, despre discuțiile purtate la masă, în sânul familiei, care alungă mârâind spiritul, despre hainele care ascund trupurile diforme ale oamenilor sau care, uneori, acoperă o asemenea operă de artă compactă, sculptată de mână, cum e Kurt Janisch, care ar putea fi expus la muzeul satului, dacă ar fi puțin mai idilic, sau chiar despre un plan de casă care-și va renega ulterior propriul obiect; despre toate astea aș putea vorbi la nesfârșit, ah, ce frumos e, căci în timpul ăsta poți lucra temeinic asupra ta și a altora. Și ce fericită sunt totuși că pot spune toate astea aici. Mii de mulțumiri.

7.

Permiteți-mi să mai subliniez o dată următoarele, fiindcă mi se pare important și fiindcă pe moment nu găsesc pasajul unde am mai spus-o: dacă legumele dumneavoastră sunt îmbogățite cu o tonă de nitrați, să nu le mâncați pentru nimic în lume! E un semn că, din cauza utilizării excesive a îngrășămintelor, apa s-a dezechilibrat și, odată cu ea, bineînțeles, și legumele dumneavoastră. E vorba, deci, de un exces care poate aduce grave prejudicii sănătății (dacă nu cumva acestea au apărut deja), atunci când apa pe care o avem e contaminată. Apa pe care o folosim la stropitul mâncării, ca să nu luăm foc, ar trebui menținută cât se poate de pură. Apele naturale: vegetație luxuriantă. Ptiu, drace. Nici nu vreau să-mi imaginez cum se simte apa asta. Apa vrea să fie la fel de harnică și cumsecade ca oamenii care o beau, dar oamenii n-o sprijină deloc, nu-i întind o mână de ajutor. Animalele ar înlemni de spaimă dacă ar citi asta. Și ele trebuie să bea apă. Plantele acvatice ar dispărea, vă rog, pot să explic și de ce: în loc să înceteze să mai absoarbă oxigenul, așa cum facem noi când murim, ele abia atunci încep, la fel cum restul Austriei începe să-i vâneze, cu multă dragoste și aviditate, pe turiști, pe dragii noștri oaspeți, care nu ne mai vizitează țara dacă nu le place guvernul. Nici mie nu-mi place. Deci și eu sunt o străină. După cum spuneam, folosirea excesivă a otrăvurilor are ca rezultat faptul că întreaga orchestră a naturii intră în concert deodată, ceea ce nici Bruckner nu și-ar fi dorit. E prea mult, prea mult, prea mult din toate. Și noi avem prea mult. Mai mult decât ne trebuie. Ne-am săturat. Dacă vreți să vă scăldați în surplus, luați mai bine frișcă și lăsați oxigenul în pace! De altfel, și mica mea sticluță de aici, din această mașină, e plină cu otravă. În loc să răspund frumos când sunt

întrebată, eu îmi dau toată viața, sfârșită de mult, în zona asta cu apă moartă. Numai că mai mort decât moartea nu se poate. Ar fi bine dacă prin zona asta apa ar curge normal, ghidată de o adevărată politică de ocupare a forței de muncă, pentru ca trofismul ei să fie, în sfârșit, ameliorat. Altfel, o să rămânem ce-am fost dintotdeauna – trofee ale istoriei, expuse spre a servi drept avertisment celorlalte țări. Dar prada capturată n-am putut s-o luăm cu noi, ori da? Nu, tablourile astea de Klimt n-avem de gând să le dăm înapoi. La ceva tot trebuie să ne fi servit, din moment ce ne-am străduit atâta până când aproape că n-a mai rămas nimeni în viață. Ce ne-ar mai plăcea să vină iar vremuri mai tulburi și să profităm de înaintarea fluviului până la ultima particulă de apă din noi, până când suprafețele noastre dârze, de patrioți austrieci, vor fi cuprinse, pe lângă mișcarea principală (acumularea de bunuri) și de mișcări secundare, mai mici, dar mai drăgălașe (așa de grosolan se vorbește despre apele noastre, vă jur), cum ar fi credința în Dumnezeu, Tatăl ceresc, pe care l-am lingușit atâta spre propria noastră satisfacție, până când El ne-a redat în sfârșit nouă înșine, proaspăt refăcuți, nou-nouți – ba nu, și mai buni! –, iar noi n-am avut altceva mai bun de făcut decât să ne încredințăm unui nou Führer, de bunăvoie, de parcă am fi avut cel mult un an și jumătate și n-am fi înțeles ce ni se spune. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Unii pur și simplu nu se satură niciodată, tocmai i-am descris, iar acum trebuie să scăpăm și de propriul nostru gunoi, unul care seamănă cu leguminoasele: e rezistent, elastic, cleios, iar în apa asta, în lac, nu poate fi omorât sub niciun chip, cel puțin pentru o vreme. Gunoiul ăsta e formal din case proprietate personală, dintre care una o asigura întotdeauna pe cealaltă, până când băncile, epuizate, ridică un steguleț alb și se predau. Băncile sunt asexuate, adică nu se lasă impresionate nici de bărbați, nici

de femei. Nu sunt axate pe înmulțire și regenerare, ca roadele pământului, ci sunt programate pe concentrare, așa, iar acum iată că l-au prins din nou pe unul care inventase o porcărie cu gând să scape de dobânzi, numai că n-o sa ajungă prea departe. Dacă ar fi fost mai bogat, nu l-ar fi prins. I-au înhățat până și pe escrocul cu ferma de păsări și pe frate-său, însă pe complicii lor sus-puși n-au putut să-i prindă. Asociația FPO a constructorilor de locuințe s-a desființat de tot, păcat de ea. Pe jandarm l-au apucat deja de guler, dar el e întotdeauna foarte rapid și-și scoate imediat haina, așa că băncile n-au decât să se ducă naibii. Da, e cât se poate de adevărat, el este o persoană, un adevăr, o operă, o proprietate, numai că, în realitate, nimic nu-i aparține. Strângeți-vă în jurul meu, dacă vreți să mai auziți o dată câți oameni a omorât țara asta. Sigur o să vă întrebați de ce vorbesc mereu despre unul și același lucru. Doar nu despre asta e vorba. Ba nu, nu vă întrebați, înțeleg și asta foarte bine. Pe mine nu mă întreabă nimeni nimic, indiferent ce-ar fi. Tocmai am descris ce veți găsi în această apă stătătoare, care ar avea nevoie urgentă de încă un sprijin, numai că acum relicva, victima, e în sfârșit găsită, s-a terminat cu vorbitul doar despre ea. La început, găsirea unui cadavru poate părea mult mai îngrozitoare decât e de fapt. Și am șovăit atâta până să încep s-o descriu, că mi-am pierdut aproape tot cheful s-o mai fac, aici, pe malul drept al deciziilor mele. Vă rog, acum, să aruncați primii piatra, dar în așa fel încât să țopăie de câteva ori pe luciul apei, veselă, ca un nou cancelar federal.

Ca să vedeți cine produce toată indispoziția asta: e cadavrul lui Gabi, care a fost căutată vie și bineînțeles că n-a fost găsită tocmai de aceea, cu toate pozele puse pe stâlpi până aproape de Semmering, și care acum apare moartă, deși se știe că morții nu prea sunt întreprinzători și nu

reacționează la nimic. În apa adâncă a lacurilor noastre de munte există locuri unde nu-i mai găsești niciodată pe morți, nu-i nimic, oricum avem destui, vreau să spun, oricum ne-am săturat de toate astea. Acolo, în zonele cu lacuri de munte, malurile coboară abrupt, aproape pe verticală; lacurile astea pot avea o adâncime de 200 de metri sau chiar mai mult. Iar în lacuri există gropi în care oamenii pot să dispară definitiv și fără urmă. La Judecata de Apoi o să se mire toată lumea când vor urca deodată din adâncuri toate femeile alea frumos împachetate, ca să-și ia revanșa pentru nemulțumirile din iadul rece al apei. Și nu mică le va fi dezamăgirea când alții – trupele îngerești în vehiculele lor sprintene de teren, special create pentru ele, ca să poată pătrunde oriunde – vor vrea să se răzbune mai întâi pe ele, în ziua aceea, când trâmbițele vor suna fără încetare. Prin moartea altora, faptele rele comise de cei vii nu se șterg pur și simplu din catastif. Și totuși, chestia asta cu Gabi mă pune într-o asemenea încurcătură, că nici nu știu ce să mai spun, dar nici nu pot s-o expediez așa, în treacăt, și fără să-i dau nicio importanță, ca și când aș stinge o țigară. Desigur, descrierea e dificilă, când n-ai văzut niciodată un mort adevărat. Un film nu-i decât un slab substitut, o băncuță în gara numită „pădurea ororilor”. Astăzi, acolo își face apariția groaza și mă apasă cumplit, încât nu pot să-mi iau ochii de la ea, deși, de fapt, voiam să citesc ziarul. Doi bărbați care voiau să-și dezmorțească puțin picioarele făcând o plimbărică după masa copioasă de la cârciumă (curând vor regreta că nu i-au trimis pe alții la plimbărică asta) – nevestele lor rămăseseră pe scaune și trăncăneau în continuare, fără să trăncăne cu furia aia zdrobitoare despre propriile familii, furie care mă apucă, spre exemplu, și pe mine câteodată –, așadar, cei doi bărbați coboară acum spre lac, pe o potecă rece care va înverzi curând, dar care e abătută de pe acum, când se gândește la cizmele de

jandarm care o vor călca în picioare în curând. Vasăzică, așa. Le citesc acum – fiindcă sunt obișnuită să citesc – pe fruntea celor doi bărbați ce gândesc când descoperă deodată, apărând pe nepusă masă, așa cum a și dispărut, legănându-se ușor, nu departe de mal, un rulou de mărimea unui om, înfășurat în folie verde protectoare, din acelea care se folosesc, de obicei – cam fără rost, fiindcă nu sunt suficient de impermeabile (știu asta din experiență, de când a trebuit să scot de trei ori până acum apa din balcon) – la acoperitul unei zone în care se lucrează. Folia e legată cu sârmă. Ce-i asta? în orice caz, putem spune că e ceva ciudat. Dacă un lucru pare de mărimea unui om, asta nu înseamnă neapărat că e chiar un om. Dar cine vede ruloul ăsta se gândește că prelata de plastic e așa de mare tocmai ca să încapă în ea un om, sau patru metri pătrați de pământ, sau un buștean de un metru șaizeci; unul e total lipsit de apărare, celălalt ar fi avut nevoie urgentă de mai multă protecție, iar bușteanul nu și-ar fi dorit nimic altceva în afară de o bucățică de pământ frumos și umed, pe care n-o să-l mai vadă și n-o să-l mai simtă niciodată. Publicul cititor se ridică în picioare ca să vadă mai bine, prelata ascunde ceva care dispăruse timp de mai multe zile de parcă l-ar fi înghițit pământul, însă pământul a fost acuzat pe nedrept. Apa a ascuns la ea tot timpul ruloul uman și a jucat *yoyo* cu el, numai că firul era o sârmă legată prea strâns, drept pentru care apa s-a săturat repede de joc. N-a mers, cu pachetul ăsta nu se poate face nimic și orice-ar fi înăuntru, nu putem să-l despachetăm. Trebuie să punem iar mâna pe manualul nostru în care scrie ce anume ne-a omorât pe noi, apele, având în vedere că suntem alcătuiți aproape numai din apă, plus azot, fosfor, potasiu și materie organică. Din ultima am primit acum trei zile o porție proaspătă, dar n-avem ce face cu ea. În afară de asta, suntem și noi, ca mulți copii, hrăniți pur și simplu excesiv, situație pentru

care există motive. Astfel vorbește apa cu noi și cu cei doi bărbați, care nu-i înțeleg limba. Dar limba acestei folii de plastic o înțeleg instinctiv, se dau un pas înapoi și rămân brusc fără grai. Ce-i asta. Cei doi bărbați au mâncat deja, altfel, în clipa asta, le-ar fi pierit pofta de mâncare, ce bine de ei c-au reținut-o la timp, în restaurant, și au profitat de ea. Lacul nu-i nicăieri prea adânc și, cu toate astea, nimeni nu s-a deranjat să împingă ruloul ăsta un pic mai încolo. Iată-l, așadar, o posibilă formă de prezentare pentru un om, chiar dacă nu una tocmai bună.

Bărbații încearcă întâi să tragă la mal obiectul adus de valuri cu ajutorul unui băț lung, dar nu ajung departe. Se pare că ruloul nu li se potrivește deloc. Oare numai în rolul ăsta nu li se potrivește, sau nu li se potrivește de nicio culoare? Bărbații își spun: tocmai azi, când nici nu ne așteptam la așa ceva. Deasupra lor se rotesc păsări și țipă, încă e frig. Prea frig pentru anotimpul ăsta, chiar și aici. Altfel ne închipuiam că arată îngerii, atunci când ne băteau gânduri de răzbunare și am fi vrut să omorâm pe cineva, dar până la urmă ne răzgândeam. Ăștia sunt îngeri negri. În folia asta zace un chip de om și un corp de om, așa mi se pare. Bărbații se gândesc că e imposibil să fie ceea ce pare și ceea ce probabil că și este. Curând o să știm exact ce e, așa sună legea realității. Bărbații se ghemuiesc pe vine și trag cu ochiul încordați, pe sub apa deosebit de întunecată și de opacă – totuși, folia care ascunde ceva poate fi văzută foarte bine – și, cuprinși de o certitudine îngrozitoare, își dau seama cu cine au de-a face: cu moartea, această armă cu piedica veșnic trasă, care se învârte în joacă și-l fixează când pe unul, când pe altul, un arătător nervos pe corpul lor rece, oare pe cine o să nimerească astăzi? Vă rog, aș vrea să aflu eu prima: poate pe cei doi bărbați, în drum spre casă? Chiar că n-ar mai fi trebuit să bea și al treilea

pahar, iar plimbarea acum spre lac, pe o potecă rece care va înverzi curând, dar care e abătută de pe acum, când se gândește la cizmele de jandarm care o vor călca în picioare în curând. Vasăzică, așa. Le citesc acum – fiindcă sunt obișnuită să citesc – pe fruntea celor doi bărbați ce gândesc când descoperă deodată, apărând pe nepusă masă, așa cum a și dispărut, legănându-se ușor, nu departe de mal, un rulou de mărimea unui om, înfășurat în folie verde protectoare, din acelea care se folosesc, de obicei – cam fără rost, fiindcă nu sunt suficient de impermeabile (știu asta din experiență, de când a trebuit să scot de trei ori până acum apa din balcon) – la acoperitul unei zone în care se lucrează. Folia e legată cu sârmă. Ce-i asta? În orice caz, putem spune că e ceva ciudat. Dacă un lucru pare de mărimea unui om, asta nu înseamnă neapărat că e chiar un om. Dar cine vede ruloul ăsta se gândește că prelat.» de plastic e așa de mare tocmai ca să încapă în ea un om, sau patru metri pătrați de pământ, sau un buștean de un metru șaizeci; unul e total lipsit de apărare, celălalt ar fi avut nevoie urgentă de mai multă protecție, iar bușteanul nu și-ar fi dorit nimic altceva în afară de o bucățică de pământ frumos și umed, pe care n-o să-l mai vadă și n-o să-l mai simtă niciodată. Publicul cititor se ridică în picioare ca să vadă mai bine, prelata ascunde ceva care dispăruse timp de mai multe zile de parcă l-ar fi înghițit pământul, însă pământul a fost acuzat pe nedrept. Apa a ascuns la ea tot timpul ruloul uman și a jucat *yoyo* cu el, numai că firul era o sârmă legată prea strâns, drept pentru care apa s-a săturat repede de joc. N-a mers, cu pachetul ăsta nu se poate face nimic și orice-ar fi înăuntru, nu putem să-l despachetăm. Trebuie să punem iar mâna pe manualul nostru în care scrie ce anume ne-a omorât pe noi, apele, având în vedere că suntem alcătuiți aproape numai din apă, plus azot, fosfor, potasiu și materie organică. Din ultima am primit

acum trei zile o porție proaspătă, dar n-avem ce face cu ea. În afară de asta, suntem și noi, ca mulți copii, hrăniți pur și simplu excesiv, situație pentru care există motive. Astfel vorbește apa cu noi și cu cei doi bărbați, care nu-i înțeleg limba. Dar limba acestei folii de plastic o înțeleg instinctiv, se dau un pas înapoi și rămân brusc fără grai. Ce-i asta. Cei doi bărbați au mâncat deja, altfel, în clipa asta, le-ar fi pierit pofta de mâncare, ce bine de ei c-au reținut-o la timp, în restaurant, și au profitat de ea. Lacul nu-i nicăieri prea adânc și, cu toate astea, nimeni nu s-a deranjat să împingă ruloul ăsta un pic mai încolo. Iată-l, așadar, o posibilă formă de prezentare pentru un om, chiar dacă nu una tocmai bună.

Bărbații încearcă întâi să tragă la mal obiectul adus de valuri cu ajutorul unui băț lung, dar nu ajung departe. Se pare că ruloul nu li se potrivește deloc. Oare numai în rolul ăsta nu li se potrivește, sau nu li se potrivește de nicio culoare? Bărbații își spun: tocmai azi, când nici nu ne așteptam la așa ceva. Deasupra lor se rotesc păsări și țipă, încă e frig. Prea frig pentru anotimpul ăsta, chiar și aici. Altfel ne închipuiam că arată îngerii, atunci când ne băteau gânduri de răzbunare și am fi vrut să omorâm pe cineva, dar până la urmă ne răzgândeam. Ăștia sunt îngeri negri. În folia asta zace un chip de om și un corp de om, așa mi se pare. Bărbații se gândesc că e imposibil să fie ceea ce pare și ceea ce probabil că și este. Curând o să știm exact ce e, așa sună legea realității. Bărbații se ghemuiesc pe vine și trag cu ochiul încordați, pe sub apa deosebit de întunecată și de opacă – totuși, folia care ascunde ceva poate fi văzută foarte bine – și, cuprinși de o certitudine îngrozitoare, își dau seama cu cine au de-a face: cu moartea, această armă cu piedica veșnic trasă, care se învârte în joacă și-l fixează când pe unul, când pe altul, un arătător nervos pe corpul lor rece, oare pe cine o să

nimerească astăzi? Vă rog, aș vrea să aflu eu prima: poate pe cei doi bărbați, în drum spre casă? Chiar că n-ar mai fi trebuit să bea și al treilea pahar, iar plimbarea și trasă la mal. Nu-i nevoie de scafandri. Acolo sus e păr, ăsta-i primul lucru pe care-l vedem. Dar acum știm deja totul și ne pierdem controlul. Iisuse, păr, probabil natural! Unul dintre bărbați se lasă în voia Domnului și borăște pe colegul lui și la picioarele jandarmilor care reușesc să se ferească totuși la timp, dar vorbesc deja prin stație și sunt nevoiți să asculte zbieretele și hârâitul care ies de-acolo ca sălbăticiunile din crâng. Curând, toată zona va mișuna de oameni în uniformă (mai târziu și de civili cu grad înalt). Sub părul îmbibat de apă se vede și o bucată de frunte netedă care n-a încăput în folie sau pe care nu și-a dat nimeni osteneala s-o îndese acolo. E posibil ca în cazul ăsta cineva să-și fi dorit așa de mult să posede un om încât și l-a furat singur, vreau să spun că l-a furat pe acest om de la sine însuși, cum să mă fac oare înțeleasă. Poate că acest om a fost pur și simplu aruncat fiindcă nu i se mai găsea nicio întrebuințare. Încă o dată: făptașul l-a furat pe acest om de la el însuși (nici nu i-ar fi păsat, de altfel, pentru că oricum nu mai avea ce să facă apoi cu prada), l-a sustras chiar din propria sa viață. Dacă ar mai fi conștient, acest om și-ar lipsi lui însuși. Habar n-am de ce. Ochii se încleștează pur și simplu pe rulou, dar nici nu pot să reacționeze. Imposibil. Nu ne vine să credem. Păsările sunt dezamăgite, dar lacul e ușurat, a scăpat de responsabilitate și nu e nevoit să mai înghită îngrășământ în plus față de belșugul de care are parte oricum. În scurt timp, fotografii, criminaliștii în căutare de probe și o agitație de nedescris vor îngrășa excesiv tot satul și-l vor târî după ele, îngreunat de tot rahatul care se va mânca acolo, ca o avalanșă de primăvară ce se rostogolește pe fosta stradă principală, acum închisă circulației, într-un șuvoi tot mai umflat, din

care păcatele noastre se înalță precum copacii sau dărâmăturile de beton. Oamenii care tocmai stăteau pe vine într-un loc ferit, ca să nu-i vadă nimeni cum își fac nevoile, își propun acum să nu mai facă asta niciodată. După orice tufă poate să stea la pândă un bandit și până la urmă tu te trezești în lac. Iar ăla care te face pachet și te aruncă în apă o să mai și mintă după aceea că nu te-a văzut în viața lui. Chiar n-avem nevoie de așa ceva. Să fim renegați până și-n moarte, ca Iisus de discipolii săi. Lăsați-vă uciși și-o să vedeți dumneavoastră pe urmă ce pățiți: ce-o să mai trâmbițeze lumea pe seama dumneavoastră! Numai că oamenii de pe aici sunt destul de tăcuți. Nu-i prea ușor să scoți ceva de la ei. După primele fotografii, ruloul e desfăcut și din el ies la iveală un trup și un chip de o mare drăgălășenie. Trupul și chipul își mai poartă încă frumusețea gingașă și senină, tânăra femeie pare că doarme, dar în realitate e de mult lipsită de viață. Cineva a instigat viața împotriva ei și aceasta a plecat, jignită. Cu tipa asta nu mai vreau să am de-a face!, o fi zis. Lipsesc cizmulițele negre, iată în schimb geaca de blugi cu guler-șal, de care ne-a fost atât de dor, lipsește și geanta (unde-o fi? Nu va fi găsită niciodată!). Jandarmii își dau imediat seama despre cine-i vorba, doar au mai văzut-o pe tânăra dispărută pe ecranul calculatorului, iar acum o văd în natură, în acea natură care se scandalizează de prezența lor. Lăsați morții să se odihnească, sunt prea mulți ca să putem ști ceva, fie și despre un firicel de păr de-al lor.

În acest caz, vor fi audiați peste 2 000 de oameni, și totuși, ce poți să auzi de la oameni? Mint, de cum deschid gura. Spun mereu același lucru, spun ce-au citit și ce-au văzut la televizor, lucruri pe care le confundă cu ce li s-a întâmplat lor înșile și cu lucrurile despre care ar fi trebuit să scrie, de fapt, ziarele, fiindcă așa ar fi fost mai interesant. De fapt, prinderea criminalului ar fi

putut fi doar o chestiune de timp. Foarte probabil că a fost un străin. Numai că pe aici nu prea sunt străini, iar puținii turiști ies imediat în evidență prin îmbrăcămintea lor ultrasportivă sau rustic-vânătorească, prin care visează să ajungă și ei în clasele de sus, din care nu fac parte și cărora le aparțin domeniile de vânătoare, nu, nici măcar rudele lor nu aparțin acestor clase. Iarna, mâinile delicate și sensibile ale gerului îi alungă pe turiști, iar vara îi alungă ploaia care pune totul la pământ, până și pământul gol. Și dacă mai rămâne cineva pe aici, atunci îl alungăm noi personal. Fata asta, Gabi, a vrut pesemne să vadă lumea largă, dar n-a bănuit că până și lumea asta mică e cu un număr prea mare pentru ea. Ochii sfredelesc cu privirea alți ochi, discută, întreabă ceva. Se rostesc nume, sunt citați oameni. Nu-și fac decât datoria, repetă jandarmii, ori de câte ori dau peste câte un munte de om care-și dă aere în fața lor: un mușuroi de cârtiță care se crede Matterhorn. Oricum nu iese mare lucru din interogatoriile astea. Fiecare își spune adevărul, unul mai mult, altul mai puțin, iar adevărurile sunt, odată ce le-ai cunoscut, foarte greu de exprimat, probabil fiindcă nici nu sunt adevărate. Sunt chemați oameni și aceștia se grăbesc să vină, surescitați. Apoi sunt trimiși iar la plimbare. Toți au cunoscut-o pe Gabi, mama și prietenul ei au cunoscut-o în mod deosebit, așa că sunt interogați în mod deosebit. Ei spun că nimeni n-a cunoscut-o pe Gabi așa de bine ca noi: sigur n-a existat un alt bărbat. Cei doi s-au așezat din nou în bucătărie. Acum nu mai pot săruta buza cești de cacao pe care Gabi a lăsat-o pe jumătate plină când a fost văzută ultima dată. Și-a preparat ceașca de cacao chiar în seara aceea, înainte de a pleca. N-a băut-o pe toată. Ceașca a fost spălată. Unde-o fi dispărut după aceea? Nu ceașca, Gabi! Dup-aia n-ar mai fi trebuit să iasă din casă, doar i-am spus foarte ferm: stai acasă sau îl iei și pe prietenul tău. Ori una, ori alta. Prietenul nici n-a știut că ea mai

are de gând să iasă, după cum declară chiar el, deși ăsta nu-i motiv să-ți dai importanță făcând declarații. Ea n-ar întreprinde niciodată nimic fără mine, spune prietenul. Ciudat. La început e firesc ca prietenul să fie principalul suspect, însă nu dă impresia că ar fi fost el. E foarte liniștit. Și la școală era foarte liniștit, cu excepția cazurilor în care i se ordona să vorbească. În exercițiul de vorbire din prima oră, nu s-a exprimat mai greoi ca de obicei. Ar fi trebuit să se vadă ceva pe el sau să i se simtă în glas. Nimic. În fața unui lucru așa măreț cum e moartea, ar fi trebuit să se facă automat mic, să pălească, să se bâlbâie, orice, din partea mea chiar să transpire și să bălmăjească ceva. Figura lui li se părea tuturor foarte cunoscută, ca întotdeauna. Totuși, cine știe cine-o fi, nu, nu prietenul, vreau să spun: care dintre noi știe cine e el însuși. Noi, adică toți în afară de mine, știm cum se gătește fazanul împănat cu slănină, dar nu știm cine suntem. Mai exact, eu sunt una dintre puținii care chiar nu vor să știe. Asta e un motiv pentru care avem mereu nevoie de o schimbare, ei, uite că eu n-am nevoie. Poate că ne-am regăsi în altă parte? Dar pentru asta, ar trebui să călătorim mereu în altă direcție. Și despre Gabi am știut tot, cu excepția unui amănunt hotărâtor, se gândește comisarul-șef al landului, până când îl ia somnul, adică moartea provizorie. Numai așa poate să se pună în locul victimei, cufundându-se în somn, cu speranța că a doua zi va da de o pistă apărută în creierul lui înainte de a adormi și pe care nu mai apucase s-o urmărească. Iar nimic. E foarte aproape, o știe, dar cu toate astea: nimic. Îmi pare rău. V-aș spune, dac-aș putea. Însă nu pot pătrunde în această dimensiune. O cutie de carton plină cu pliculețe de zahăr de la diferite cafenele din împrejurimi, colecționate de plăcere, o plăcere care sigur n-a fost mai mare decât aceste cuburi de zahăr, aceste amintiri care nu se supără, ci-s chiar bucuroase dacă nu trebuie

să se autodizolve și mai au prilejul să cunoască înainte de asta vreo doi, trei oameni cărora să le fie servite, în caz că primii proprietari n-au deteriorat prea tare ambalajul cu semne zodiacale. Dar Gabi se ducea întotdeauna singură la aceste localuri, sau cu prietenul ei. N-a fost văzută niciodată cu vreun bărbat străin. Cel puțin nu cu unul pe care să-l fi observat noi sau de care să ne putem aminti. Prietenul declară cam rușinat că, într-adevăr, e posibil ca entuziasmul ei erotic să fi scăzut în ultima vreme. Ăsta ar putea fi un indiciu, dar poate că nu arată nimic altceva decât că fata era cam apatică sau că avea mult de lucru la firmă. Într-o seri soare îi spunea unei prietene: mama și prietenul meu mă îngrădesc, nu mă lasă să respir, mă controlează și se tot milogesc pe lângă mine, habar n-am ce vor, dar se pare că le ajunge simpla mea prezență, cu toate astea, știu că eu îi domin pe ei, știu, tocmai fiindcă se milogesc atâta. Calculatoarele ordonează aceste nume, cifre și date pe care le arată, la rândul lor, altor oameni și altor mașinării. Mulți alții își notează numere de mașini și se interesează de proprietarii lor, de acești filfizoni dichisiți, pardon, lăcuiți. Ce prostie! Niciodată nu vei putea ști totul de la un singur om, așa cum nu poți să știi nimic de la toți oamenii, ce înseamnă asta?! Până și pentru una pricepută, toate astea sunt greu de exprimat, am mai spus-o, iar eu prea pricepută nu sunt; cred că trebuie să mii îmbrac mai bine ca să pricep și eu viața – cu toate că dau și așa o avere –, altfel, pe viitor, n-o să mi se mai permită accesul la viață și-o să trebuiască să-i las pe toți să mi-o ia înainte. Dar, la drept vorbind, acum e puțin cam târziu pentru viață, nu-i așa? Oh, măcar de-aș fi învățat ceva! Mama se trezește cu gândul că fiica ei a murit, iar acum ea, mama, poate să plece imediat la prietenul ei din Germania, mai exact din Bavaria. În primul moment, gândul ăsta n-o mai bucură deloc, dar în al doilea moment o să se întoarcă și bucuria. Da, or

să se întoarcă amândoi, doamna Bucurie și domnul Chef de Viață, probabil după ce au petrecut împreună un concediu foarte plăcut. În orice caz, mama ar fi plecat la un moment dat de acasă. Adică de ce să nu fie și părinții o dată păsări migratoare? Și ei vor câteodată să plece. Mama i-a acontat lui Gabi un prieten doar pentru ea și o locuință proprietate personală, ceea ce ar fi trebuit să-i ajungă, cei doi s-ar fi avut unul pe altul, totul era planificat la fix, fata era aranjată și înconjurată de multă dragoste, însă Gabi ar fi găsit oricând mijloace și modalități de a fi nesuferită și de a pretinde să fie tratată cu multă precauție în schimb. Și alți oameni sunt atât de împovărați de probleme, că nici nu-i de mirare dacă cineva preferă să le ia locuința în loc să-i ia pe ei. E de mirare totuși că majoritatea mai sunt încă întregi, la cât de des a dat destinul cu ei de pământ și le-a smuls din mâini cele câteva arme slabe și fragile, înainte ca ei să apuce măcar să citească instrucțiunile de folosire. Așa. Mulți sunt în spital. Domnul Westenthaler și-a zdrobit iar rotula, mereu aceeași. Toți ceilalți au murit, așa spun eu, și cu asta mă scutesc de o groază de treabă. În plus, moartea, ca o gospodină bună ce este, i-a aruncat deja la gunoi, cu mâna ei. Așa că nu mai trebuie să-i descriu. Cei care au mai rămas zac sub povara problemelor lor și așteaptă să-i învioreze cineva și să-i livreze cuiva, care poate că o să se bucure. Dar pe lumea asta nu există nimeni care să fie trup și suflet cu tine. Cu toate astea, n-ai voie să te neglijezi, că altfel n-o să se profileze nici măcar la cel mai începătoșat orizont acel partener de mult visat, care să-ți vorbească frumos și amabil. Iar atunci când apare, n-ai voie să-l neglijezi, așa cum nu trebuie să te neglijezi nici pe tine. Dar când să te mai odihnești? Mai bine ar fi ca oamenii să fi fost deja vioi cu mult înainte, fiindcă atunci ar fi avut timp să-și găsească un partener mai bun decât cel pe care-l au. Numai cine știe ce-i dorul… Dar cine știe cât suferă

oamenii? Ah, cine ne iubește și ne cunoaște e foarte departe. În apă. Nici nu pleacă bine omul de lângă noi, că ni se și face dor de el. Sau nu ni se face, cine știe. Pe corpul fetei nu s-au putut constata niciun fel de leziuni, cel puțin nu din acelea vizibile. Spre surprinderea medicului legist, cineva s-a apropiat prea mult de fată, dar n-a procedat deloc brutal. Și ceea ce este și mai surprinzător: după toate probabilitățile, nu există niciun semn de act sexual înainte de moarte, nici măcar urme ale vreunei încercări violente de-a o penetra sau de a ejacula în sau pe ea. Apa a șters toate aceste urme. Dar de ce să-i fi dat cineva lui Gabi pantalonii jos până la genunchi și să-i fi tras puloverul și cămașa în sus, peste sâni? Da, și sutienul e desfăcut. La ce bun toate strădaniile astea, care poate că nici nu s-au întâmplat cu vreo intenție anume, ci pur și simplu fiindcă erau necesare? Iar apoi nu mai era necesar s-o și îmbraci cum se cuvine pe femeie, ca ce chestie, doar n-o s-o mai vadă decât medicul, nimeni altcineva. Dar n-ar fi costat nimic să aranjezi moarta pe care o vedem aici, să-i dai din nou o înfățișare decentă și s-o așezi pe năsălie. Se putea rezolva din două mișcări, una sus și alta jos, însă unii nu le mai cunosc, de când femeile au învățat să se îmbrace și să se dezbrace singure. Oare și-o fi îndreptat vreun bărbat armele încordate asupra acestui trup care venise rugător sau poate chiar indiferent, spunând nu, iar atunci când spun nu, înseamnă nu? Știți, chiar și față de cei care te roagă poți să-ți pierzi cumpătul, din cauza umilinței cu care tind să acapareze totul, deși pe ei înșiși se dau la o parte, poate ca să facă mai mult loc în sine pentru ceva mult mai mare. Chiar a fost necesar să i se tragă fetei lucrurile de pe ea în sus, respectiv în jos, cu atâta insensibilitate? Și apoi moartea aceasta blândă, dar absolut sigură, fiecare gest al ei a nimerit la fix – moartea, acest alpinist amator. Trebuie să fie o persoană îndemânatică,

fiindcă de multe ori trebuie să dispară imediat de la locul faptei. Tânăra n-a fost pur și simplu sugrumată sau strangulată minute în șir, prin presiunea exercitată de niște mâini puternice, nu, totul s-a petrecut lin, printr-o apăsare ușoară cu palma deschisă sau cu antebrațul pe gât, acolo în față, unde-și are sediul centrala nervilor; cling-cling-cling, sună terminațiile nervoase împreună cu firele lor din rețea, iar apoi tac. N-aveți niciun mesaj. Nici pe *display.* Ora și data. Probabil că în anul 2000 va fi greu, cel puțin pentru o vreme, să găsești oameni însemnați de moarte pentru scadență. Computerul va ceda, poate, și el, răpus, tras pe sfoară de timpul însuși. Iar în 2001, s-ar putea să fie și mai rău, om trăi și-om vedea. Poate că nici moartea nu va mai funcționa, fiindcă va fi fost programată greșit. Tinerei care zace aici, cu părul ud și lipit de pe cap, de la axile și din zona pubiană (așa de ud, de parcă n-ar fi crescut niciodată nimic pe-acolo), îi lipsesc orice urme de luptă și de strangulare, care se găsesc aproape întotdeauna în astfel de cazuri. Doar un hematom ușor pe partea dreaptă a capului te-ar putea face să crezi că fata s-a lovit cu capul de ceva aflat în dreapta ei (în mașină, de mânerul ușii?), apoi, amețită, dar nu inconștientă, s-a sufocat în modul acesta straniu și neobișnuit. E posibil să se fi întâmplat și neintenționat, nu-i așa? Nu, asta nu. Un accident al iubirii care urmărea cu totul altceva decât a putut obține? În orice caz, fata nu s-a înecat, lipsesc cu desăvârșire caracteristicile pulmonare ale înecaților: edemele și modificările cu contur neclar și de culoare roșiatică sau albăstrui-vineție apărute la suprafața plămânului (petele lui Paltauf) și provenite de la hemoragie. Nu s-a format nici spumă? Nu, nu văd nicio spumă. Aceasta s-ar fi format în timpul înecării prin amestecul intens de lichid înghițit cu resturi de mâncare, secreții gastrice și aer. Însă în cazul de față nu s-a format așa ceva. Nu se vede nimic. Mai

aveți întrebări? Păstrați-le bine, că eu oricum n-o să vă pot răspunde nici mai târziu.

Să revenim la jandarmul Kurt Janisch: ca și când ar exista o înțelegere negativă în acest sens, în ultimele zile nu i s-au mai împrumutat bani. Totuși, suma amabilităților venite din partea femeilor pe care el le înhață de pe marginea drumului, le sfâșie și le lasă mâncate doar pe jumătate, într-o succesiune tot mai rapidă (aproape că nici nu-și mai face timp să cerceteze ce importanță ar putea avea pentru el cunoștința respectivă, se holbează doar la permisele de conducere deschise și vede lanțuri de aur, gulere de blană, inele, ceasuri, care-i cresc în fața ochilor ca niște vrejuri rezistente și ferme, conștiente că nici măcar forța unuia apucat de amoc nu le poate distruge. Jandarmul le ascultă pe femei cum se dezvinovățesc, cu aceleași litanii arhicunoscute, dar, de fapt, el n-aude aceste scuze și jumătăți de adevăr, la urma urmei și le știe pe-ale lui pe de rost și nu-i mai trebuie și-ale altora, preferă să observe încotro se uită femeile, care chipurile stau cu ochii plecați, dar, de fapt, privirea lor alunecă de la irisul de un albastru intens al jandarmului direct spre prohabul acestuia, *diretissimo,* ochii ăștia lacomi și acaparatori ai femeilor. Și totuși – oare de ce? – ochii sunt foarte neglijent acoperiți, cu nimic altceva în afară de un strat protector de rimei, menit pesemne să pună în valoare aceste priviri și să le ascundă într-o pădurice de basm, în care să fii imediat ispitit să intri. Dar probabil că pentru asta va trebui să plătești intrare, în loc să poți lua ceva acasă, așa că mai bine s-o lăsăm baltă.), suma aceasta crește, cunoștințele se adună, se strâng grămadă ca zăpada acolo sus, în mediul alpin, la fel de reci și de inutile. Mda, plăcerea unora e să se arunce prinși cu catarame de dispozitivele mele umblătoare și să se ducă în jos, tot mai în jos, ceea ce reprezintă deja jumătate din profit. Însă

jandarmului i-ar trebui tot profitul doar pentru el. Sportivii au nevoie să meargă la vale. Sau la deal, depinde de sport. În sus, sigur putem să mergem și cu liftul sau cu telescaunul. Se leagă conversații, femeile savurează priveliștea oferită de jandarm, totuși par să detecteze instinctiv disperarea lui crescândă, deja, pe moment, li se pare prea mult pentru o întâlnire agreabilă, știți, din păcate, e prea complicat pentru mine, am trăit destul și nu mi-a fost ușor, iar dacă mai încerc încă o dată, ar trebui ca măcar de data asta să nu fie așa obositor. Am și eu o situație. Iar din când în când vreau pur și simplu să stau liniștită la televizor, să râd și să plâng, oricum, cu televizorul nu ești niciodată singur. Evident, femeile bănuiesc că vor trebui să investească ceva în acest bărbat, lucru la care nu prea s-au gândit înainte și care le sperie pe aceste femei de pe șosea, unele supuse, unele blajine, altele, puține, îndrăznețe din fire. Trebuie să-și rișteîntreaga avere ca să-l salveze pe jandarm. Chestia asta nu începe bine, fiindcă nu începe deloc. Vă spun a nu știu câta oară, bărbatul ăsta e un personaj întunecat, uniforma lui îmi semnalase deja de câteva ori acest aspect. Vrea oare să se încurce cu mine, se întreabă femeile asupra cărora își aruncă privirile de un albastru luminos, pornite parcă din praștia părului și a genelor blonde, viguroase și dese, priviri menite să se explice pe ele însele, dar care nu pot decât să emită chitanțe, priviri, după care el urmează să se înfigă, cu gesturi devenite între timp destul de șovăitoare, în carnea moale a sânilor, pentru a da un pic bluza la o parte și a se uita în decolteul de la pulover sau de la vesta pufoasă de lână. Ia să vedem ce balcoane are tipa și cât mărunțiș la dispoziție? Unde i-o fi dispărut siguranța în încasarea amenzilor? înainte, jandarmul nu se înșela niciodată. Domnule Janisch, mă auziți, *over and out*? Acum, totul trebuie să decurgă mai repede, lucrurile se precipită, dar în toată nebunia asta nu trebuie uitat

cel mai încins fier din cuptor, această doamnă anume; nu trebuie uitată nu doar la anumite ore, ci pentru orice eventualitate care s-ar putea ivi. E o doamnă la care el ar face bine să se prezinte cu rugăminți, ei i-ar plăcea chestia asta și i-ar indica faptul că prețul lui a scăzut și că, în sfârșit, și-l poate permite și ea. Ambițioșii pățesc des așa ceva. Adesea ni se par atât de mici în comparație cu dorințele și scopurile lor, pe care le etalează în fața noastră, dichisite ca să pară niște chestiuni serioase, pentru ca noi să le acordăm atenția cuvenită. Și astfel ajungem și noi să considerăm din ce în ce mai neînsemnate aceste probleme ale altora. O femeie căreia să-i placă, să cunoască și să interpreteze ea însăși muzica, scoțând-o la plimbare în lesă, mereu strâns lipită de ea – asta i-ar plăcea jandarmului, fiindcă atunci n-ar trebui să se mai ocupe de ea, iar dacă muzica vrea să adulmece un pic mai mult printr-un colț (oare partea asta din sonată n-ar putea să fie nun rapidă, și acest final mai lent, ca să auzim fiecare sunet în parte?), e smucită imediat cu brutalitate de zgarda Nu m-am dumirit încă, dar poate că femeia asta a descoperit tocmai acum, la momentul nepotrivit, ceva ce pare a fi demnitatea ei, cel puțin așa o numește ea, iar descoperirea asta, ca orice noutate, îi face o mare bucurie. Totuși, n-o să dureze mult. Șezi! Culcat! Muzica execută imediat comanda, cu condiția să i-o spună cel sau cea care trebuie; de asemenea, vine cuminte înapoi, atunci când pui CD-ul de la început, numai la ea vine, muzica vine la femeia pentru care muzica este unică și unicul lucru pe care-l înțelege. De ce n-ar veni, deci, și jandarmul înapoi? De ce să nu-și facă și el o dată griji, dacă ea nu vrea să-i deschidă ușa, lui, care adesea nu vrea decât s-o înjosească? Spre deosebire de el, muzica nu se dorește decât pe ea însăși, așa încât ne putem închipui că a fost scrisă pentru fiecare dintre noi, că numai noi o putem înțelege corect. Muzica nu se supără, e modestă și

vrea să fie repetată mereu la fel în sălile noastre de concert, ca să sune de fiecare dată ca pe CD-ul nostru de acasă, deși mulți oameni jură că muzica e mereu altfel decât data trecută. Asta se întâmplă ca s-o rețină toată lumea, până și un om fără ureche, și, pentru a o reține și mai bine, să cumpere CD-urile corespunzătoare, drept model pentru realitate. Un circuit fără sfârșit, la scară mare și la scară mică. Jandarmul nu vrea să-și mai vină în fire, preferă să rămână departe și s-ar putea spune că nu se cunoaște, altfel probabil că ar vrea totuși să facă cunoștință cu el însuși. Are, în schimb, un nou coleg tânăr și pe ăla chiar vrea să-l cunoască mai îndeaproape. Nu demult, ca din întâmplare, i-a suflat ușor în ceafă, l-a atins cu răsuflarea lui și aproape că și-ar fi pus obrazul pe locul moale de deasupra claviculei, dar n-a îndrăznit. A schițat doar câteva mișcări de box, și-a înghiontit colegul mai tânăr în coaste, prefăcându-se că vrea să înceapă o luptă cu pumnii, a râs, după care a stat cu capul sus o jumătate de zi. De fapt, jandarmul ar trebui să fie mulțumit că are o căsuță, familie, un nepot și că mașinile gonesc pe lângă el, iar el are puterea să le oprească doar cu un simplu gest. Cu toate astea, el mai vrea neapărat încă o casă și încă una și încă una, la ce i-or fi trebuind, că doar nu poate să locuiască în toate deodată, pasărea asta migratoare. Și mai vrea să rupă folia transparentă în care sunt învelite femeile străine, înainte ca ele să poată fi văzute prea bine, să împrăștie peste tot conținutul pachetului și toată munca din el, pentru a se putea instala apoi chiar el în pachetul încă plin de firimiturile unei vieți străine. Acest bărbat vrea să pună mâna pe averea femeilor, iar pentru așa ceva e înzestrat cu o mare îndemânare, dar care a început totuși să-l cam părăsească în ultima vreme. Bărbații nu dau ce-i al lor. Dar mai nou, după cum spuneam, femeile par să intuiască ceva, nu însă ce are acest bărbat de gând, asta nu le-ar trece niciodată prin cap. Totuși,

orice ar fi, inconsecvente – așa cum pretinde legenda că este acest sex –, femeile, la rândul lor, nu mai vor să aibă absolut nimic de a face cu jandarmul. Nu știu că nu mai vor nimic de la el ca să nu fie nevoite să-i dea ceva în schimb. Harul iubirii, curva asta care ia pe oricine atâta vreme cât nu trebuie să plătească prea mult, își face apariția când biserica abia s-a deschis, ce, nu-i niciun client căruia să-și poată oferi serviciile? Pe Dumnezeu mai bine l-ar fi spânzurat de picioare, nu numai pentru a-i grăbi moartea, ci și pentru a potoli mai repede setea de iubire a oamenilor, în era atomică în care, deși în principiu nu mai există pericolul războiului, totul se poate nărui în orice clipă. Mă gândesc că oamenii, dacă vor vedea ceva atât de îngrozitor precum un răstignit cu capul în jos, își vor da seama ce bine le merge și nu vor mai avea absolut nicio nevoie. Cu cel devotat Tatălui, care moare fără păcat, e clar că s-au obișnuit deja toți credincioșii acestei biserici, care au primit dintotdeauna doar polițe fără acoperire și care abia așteaptă să dea năvală ei înșiși ca niște cavaleri apocaliptici ai evaziunilor fiscale și să ducă la faliment întreaga lume, care nu le-a dăruit niciodată nimic. Combinate întregi de creștere a păsărilor s-au afundat în țărână sau în frunzișul gardurilor vii formate din delapidatorii lui Rosenstingl, purtătorul de cuvânt al FPÖ pe probleme economice, garduri care au început totuși să se veștejească, și până și Dumnezeul nostru a trebuit să muște țărâna, dar n-a găsit pe acolo niciun grăunte, la fel ca păsările pe care nu le voia nimeni, la urma urmei creștinismul e o religie foarte umană, nu-i așa? Dumnezeu a murit degeaba și absolut de pomană. Seamănă mult cu noi religia asta, nu vi se pare? Clopoțeii sună și femeile se uită foarte ciudat, mai ales când popa arată bine, da, chiar și cele mai cuviincioase fac asta. Oricum, totul se duce de râpă. Ochi pentru ochi. Oamenii s-au obișnuit deja cu orice oroare

imaginabilă. Iubirea e singurul lucru pe care vor să-l trăiască mereu și mereu, însă de data asta exclusiv cu partenerul potrivit. Pe iubit vor să-l vadă tot timpul binedispus, altfel nu le face nicio plăcere.

Azi mi se pare, însă, că jandarmul ăsta numai binedispus nu arată. Nimeni n-o să-l poată lua vreodată de bărbat, fiindcă e deja însurat și, aproape o dată la trei zile, o întreabă pe nevastă-sa ce mai face. Apoi pleacă iarăși, dintr-un loc în altul, oprind mașini, ca și cum, astfel, ar putea să-și pună lui însuși frână. Să vadă el tocmai în iubire împlinirea aspirațiilor lui financiare, într-o mână grijulie, care-i înmânează hârtii de valoare și bijuterii, cecuri anonime și ceasuri de aur, într-un trup moale, care-i oferă lui propriul înveliș minunat, ferm și festiv, prevăzut cu o spoială excelentă, pentru ca el, jandarmul, să fie, în sfârșit, în siguranță, ce ziceți de asta? Vă plictisesc asemenea drăgălășenii? Atunci eu ce să mai spun?

N-o să se mai stângă și alte lumini, sper că a lui Gabi va rămâne singura, dar nu poți ști niciodată ce le dă disperatelor prin capetele lor confuze, pe care nu le apreciază nimeni. Pe aici au dispărut mai multe femei, la intervale mari, dar nu, n-am să mai spun nimic pe tema asta. Cauciucurile se înfig scârțâind în pământ, nu vor să cedeze, apoi gonesc totuși mai departe, nu se știe unde, din fericire încă mai sunt cauciucurile de iarnă cele care trec măturând în goană drumul ăsta rece, pe două urme adânci de gheață. Vântul se ridică împotriva vehiculelor care merg pe drumuri lăturalnice prost curățate, motiv pentru care acestea trebuie s-o ia în sus, spre munte, pe drumurile forestiere acoperite încă de zăpadă, pe drumuri ascunse, pe care străinii nu le cunosc. Se joacă vesel cu ele – vântul cu cele câteva mașini care vin din sens opus –, le mângâie trupurile strălucitoare și viu colorate, iar una dintre ele aparține jandarmului, fața lui e total

inexpresivă, dar cui îi pasă, că oricum nu-l vede nimeni. La ea acasă, o femeie (pe care a sunat-o în prealabil) trebuie să-l aștepte deja nerăbdătoare, întinzându-se din toate încheieturile, după care ar fi indicat să crape, dar nu prea devreme. Poate că asta ar fi cea mai durabilă soluție, atât pentru casă, cât și pentru femeie. Dar nu prea devreme. Adineauri am ieșit de la serviciu și acum mergem direct la ea. O fi posibil ca ieri să nu fi deschis, deși sunt sigur că era acasă? Nu. Nu se poate. Oare mânca singură, cufundată în gânduri, îngrămădind pe pâine felii din muzica ei preferată, la lumina lumânărilor, care e romantică, dar numai în doi, fiindcă omului îi face plăcere să se deranjeze. Acum să fim sinceri, când ești singur, orice flacără e o potențială cauză de incendiu și ar trebui evitată, mai ales dacă e după Crăciun, iar omul nu și-a aruncat bradul la timp. În orice caz, după ce o să dea târcoale de câteva ori și o să spioneze pe ici, pe colo, jandarmul va încerca să pătrundă în casa pe care ar vrea s-o cucerească astăzi printr-un atac fulgerător. I se pare că totul durează deja de prea mult timp. Îl mănâncă palma s-o snopească în bătaie pe femeie dacă ea nu vrea să-i dea casa de bunăvoie, își încleștează pumnii pe volan, numai de n-ar mai simți încă o dată duritatea de oțel a sfârcurilor ei, care-i zgârie degetele, sunt ca niște conuri mici rămase toată viața închise în fața oricărui copil, doar pentru a cădea apoi, pe gratis, în mâinile unui bandit. Până și eu le simt parcă între degete, pietroase, ascuțite și goale pe dinăuntru, doi saci vechi, bine căptușiți și lăsați să atârne, niște airbaguri de culoarea pielii cu vene de un albastru lăptos – producătorii chiar că și-au dat osteneala pe banda lor rulantă de mătase – care, iar aici cu greu se mai poate schimba ceva de acum înainte, nu vor mai conține nimic ce ar putea servi cuiva, măcar pe departe, drept hrană. Amândoi vor servi, așadar, doar plăcerii, dar nu, vă rog, nu tot plăcerii jandarmului, care nu dă doi bani pe asta și

pentru care nici măcar nu reprezintă o plăcere. Din partea lui, cei doi sâni ar putea face cunoștințe mult mai agreabile, ce bine de ei. Dar casa trebuie să-i rămână lui! Aș fi vrut să pot spune și eu același lucru despre mine. De bucurie, cele două țâțe ar sări oricând în mâinile jandarmului, fiindcă măcar el – unul între atâția alții ca el care, din când în când, primesc sarcina de a mărturisi ceva ce nu au făcut pentru a putea păstra tăcerea asupra a ceea ce au făcut – știe exact cum se învârte butonul unei femei, între degetul mare și arătător, vedeți, e foarte simplu să fii creator, atunci când creatura corespunzătoare există deja, fără s-o știe. Deșertul trăiește, iar ca să trăiască, trebuie să fi avut dinainte în el toată această energie, toată această forță colosală. Nu-i așa? Acest deșert își dorește insistent să fie întreținut cum trebuie, măcar atâta să faci și tu, altfel s-ar putea să aștepți degeaba. N-o să vă vină să credeți, dar pentru a înflori nu-i nevoie decât de puțină îndemânare și de dăruirea unui meseriaș talentat care știe cum merg lucrurile și care poate se va mai lăsa o dată convins, prin sărutări și rugăminți, doar o dată, te rog, te rog, să se mai apropie totuși de tine, chiar dacă se sprijină deja cu toată greutatea pe degetele tale de la picioare. Asta chiar că era să ne scape. Veniți, vă rog, domnii mei, și ciupiți-mă de sfârcuri cât puteți de tare! Și un pic mai jos, o să ne descurcăm și acolo, dragele mele degete, e un traseu de curse foarte scurt, de-a dreptul neglijabil, până ajungem la lână, la acea pistă împâslită din locul unde se termină burta, făcută din fibre organice care s-ar topi în focul pasiunii, dacă cineva ar putea să se înfierbânte vreodată din cauza lor. Ei, doar n-o să dau foc la toată casa, numai ca să aduc o femeie în plină dogoare și să ghidez către ea mișcările fluide și turbulente ale membrului, până când totul alunecă pe malul abrupt și cade în apă. Casa ar trebui, mai degrabă, să rămână în picioare. De mai mult nici n-avem nevoie ca să fim fericiți.

Ce vrei? Femeia apare la ușă, înconjurată parcă de o întreagă gardă de corp. Cum așa? Ca de obicei, această siguranță se va pierde complet după circa zece secunde. Apoi, ea tremură și nu știe de ce. Asta e un început. Bărbatul dă buzna pe lângă ea, de parcă ar evita un vehicul în zăpadă, fără s-o atingă nici măcar în treacăt. Mai târziu, oricum va trebui s-o îmbrâncească, fiindcă de la el toată lumea se așteaptă să fie grosolan. Nici n-ar putea fi altfel. O urăște. El, de fapt, ar fi liniștit, însă grosolănia ar izbucni și fără să se străduiască, spărgând gardul subțire din fața hrănitorii pentru vânat, în timp ce căprioarele mai blânde ar continua să-și prezinte, cuminți, biletele de intrare, după ce s-au așezat disciplinate la coadă. Ai auzit de chestia aia cu Gabi. Uite, asta-i geanta ei. Știi, alaltăieri și-a uitat-o la mine. Ca să vezi. Dă-mi-o, o s-o predau colegilor. Nu știu unde s-a mai dus Gabi dup-aia. Tu știi? Sigur a mai fost ea pe undeva. De ce nu te-ai mutat încă de acasă. Taci. Acum vorbesc eu. Ți-am spus, data viitoare când vin să fii deja dezbrăcată, de ce nu urmărești ce-ți spun. Ba nu, dimpotrivă, tu m-ai urmărit pe mine. Hai, dă-mi un pupic, te rog, te rog. Vreau să fiu mereu printre primii, mereu în frunte. Poate că asta e greșeala mea. Dacă tatăl meu ar mai trăi, viața mea ar fi decurs cu totul altfel. În persoana tatălui meu, aș fi avut pe cineva care mi se aseamănă sufletește, care mă înțelege și mă protejează. Dar el a căzut în război. De cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată mi-e mai dor decât de cineva pe care-l cunosc acum. Și cel mai tare mi-e dor de cineva care nici nu există. Încă nu există. Dar nu trebuie să abandonezi speranța. Vorbește femeia, la care e cald, plăcut și curat. N-o ascultă nimeni. Jandarmul o trage distrat și neîndemânatic de decolteul pe care și l-a aranjat special pentru el, crezând că e ceva deosebit și că el va dori neapărat să-l studieze. Însă el nu citește nimic, nici în ochii ei, nici pe trupul ei, pentru că știe dinainte pe de

rost cartea asta, ca, de altfel, orice altă carte. O halește pe femeie chiar aici, pe masa din bucătărie, unde e totul pregătit. Ea trebuie să pună repede farfuriile la loc pe bufet, în timp ce aude cum i se rupe fusta, ia totul de pe masă, dar nu apucă să aranjeze lucrurile cu grație, n-are acum timp de așa ceva, la ultimele castronașe cu măsline, miniporumb la borcan, alte soiuri de măsline și bucățele de dovleac murat nici nu se mai uită, le pune pe unde se nimerește și aude un clinchet de porțelan, dar nu-i decât ciocnirea amiabilă a două vapoare ce se întâlnesc noaptea pe o servantă și nu în largul mării, nu-i scrâșnetul strident al unor obiecte sparte în bucăți. Să sperăm că n-o să cadă acuma toate și n-o să iasă o porcărie, se mai gândește ea, în timp ce el îi ridică deja fusta, îi trage chiloții până sub genunchi și o întoarce cu spatele, totul ca de obicei, ca să nu fie nevoit nici de data asta să-i privească fața ofilită, care ar vrea să-l întrebe ceva, dar nu îndrăznește, așa, acum o îndeasă pe femeie, aplecându-i bustul, pe care-l frământă o dată scurt și rapid, după ce, în prealabil, i-a scos cozonacii din sutien și i-a trântit – înghesuiți unul în altul ca două franzele, fiindcă acum se sprijină pe ei întreaga greutate a femeii și-i turtește, dându-le astfel o formă care nu fusese prevăzută inițial – pe masa fără făină, urmează apoi capul, imediat după aceea, apucat strașnic de ceafă, ca un bici, și ajutat în plus de o mână străină care-l ține de păr, jos, jos cu tine, târfo, jos, în timp ce ea încearcă să-i expună rapid Programul Drăguț de Weekend pe care l-a pregătit pentru el, inclusiv începutul acestuia, vorbește febril, de parcă tot weekendul ar trebui planificat și derulat în cinci minute, după care, pe cât posibil, ar mai trebui plasate și siglele numerelor VPS de la aparatul video. Așa. Femeia se potolește imediat, iar părul vine și el peste ea, lângă ea, pe tăblia mesei, unde ea a încercat la început să se sprijine cu mâinile, pentru a scăpa de o parte din presiunea cu care

propria greutate apasă pe masa tare. Din partea mea, n-are decât, oricum n-o să reziste mult, că trebuie să mai poarte și greutatea lui în spate, așa, iar acum picioarele depărtate și mușchii din interior relaxați, altfel iei una la fund. Văd că sarcina asta i se pare dificilă, mai ales într-o asemenea poziție incomodă. Și când te gândești că ea a plănuit totul foarte exact, deși cu totul altfel. Rolul principal în toată treaba asta trebuia să-i revină unui hotel de munte din Semmering. Însă Dumnezeu propune și regizorul dispune. Se respinge. E prea scump. Mai bine îmi împrumuți mie banii. Ai de gând să te deschizi acum sau nu, că eu nu-i musai să intru acolo, tu o vrei mereu, ce mai aștepți, eu n-am nevoie de tine. Și-așa sunt în prag de ruină financiară. Dar ce poți face tu ca să împiedici asta. Femeia îl simte cum îi suflă agitat în ceafă și cum o mușcă tare de tot de cele două ligamente care-i țin capul fixat de trunchi. Te rog. Te rog nu. Au. Bine, dacă e o chestie cinstită. Însă omul ar trebui să știe măcar dinainte ce vrea. Dar tu o vrei sau nu? Ba da. Dar de ce trebuie să sufăr atât de fiecare dată? De ce-i părul ăsta așa de ciufulit, imediat după ce am fost la coafor? De ce-i ruptă fusta mea cea nouă? De ce jandarmului nu-i e milă de femeie? De ce iubește ea și face sacrificii, fără să bănuiască nimic? De ce-i femeia asta așa labilă și de ce trece adesea prin pase proaste, când e singură? De ce i-a promis el un weekend la Semmering, când oricum n-avea de gând să meargă acolo? De ce n-a știut ea că el n-o să vrea să meargă la Semmering? De ce frica ei nu cedează? De ce nu plecăm mai des în străinătate, unde ne-am putea simți și noi refăcuți? Oare fiindcă ne simpatizăm suficient ca să rămânem de la bun început aici? De ce iubim și ne sacrificăm? Pentru ce nu ne luăm adio de la vechiul nostru mod de acțiune, chiar dacă trebuie să recunoaștem față de noi că suntem înșelați și exploatați? De ce-și bagă bărbatul ăsta mereu puia, după ce și-a

șters-o cu o bucată de hârtie absorbantă (uitați-vă pe ecran, da, la hârtia asta mă refer, cea cu mare capacitate de absorbție, urechile dumneavoastră sunt nimic pe lângă ea, iar mintea dumneavoastră, idem, poți să torni și apă pe ea și să mai pui și jumătate de kil de legume deasupra că hârtia tot nu se rupe și nu cedează!) dintr-o rolă de bucătărie, de ce și-o bagă, așadar, repede la loc? De ce-o bate mereu scurt pe cap, atunci când e gata, de parcă ar împărți, de fapt, câteva palme zdravene, că te și apucă furia? Oare când va veni momentul lucidității? După călătoria de întoarcere, care nu-i necesară, fiindcă femeia e deja acasă? De ce n-are nicio poză cu el? De ce nu i-a făcut niciodată vreun cadou, nici măcar flori sau o prăjitură de la cofetărie? De ce trebuie să se curețe mereu singură, fără ca el s-o ajute? Unde-au dispărut iar batistele de hârtie? Nu-i decât rola asta de bucătărie, iar rochița ei e, într-adevăr, absorbantă, dar cam rigidă. Și ciupitura asta ca de clește, produsă din neglijență cu unghiile la sfârcul drept, oare chiar a fost neapărat nevoie și de ea? E o durere îngrozitoare pe care n-am cunoscut-o până acum, o să se și înroșească și o să se umfle, iar data viitoare el o să facă iarăși la fel, în același loc, Doamne-ajută. Da, pupicul-ciupitură fără pupic e un ingredient indispensabil. Pur și simplu așa i-a venit bărbatului, specialist și totodată om de viață, și a și trecut la treabă, pentru el asta nu-i muncă, ci o simplă ocupație. Așa i-a venit și și-a pus imediat ideea în practică. Îl înțelegem, poate că era ultima trăsătură neașteptată, hărăzită în joacă de artist operei deja terminate, înainte de-a nu i-o cumpăra iarăși nimeni. Când își va relua femeia greutățile cotidiene? Mâine? Poimâine? Săptămâna viitoare? Muzica strălucește încă în caseta ei, dar nu poate străpunge întunericul. Imediat își va putea revărsa din nou minunățiile în fața acestor doi oameni, care nu s-au apropiat unul de altul. Abia așteaptă să treacă de barajul CD-player-ului și să inunde

acest cămin, dorit ca puține alte lucruri pe lume, să dea năvală ca o mulțime furibundă ce protestează împotriva guvernului și pe care doar câteva rânduri de sârmă ghimpată o împiedică să mănânce tot ce nu corespunde voinței ei. Afară cu naziștii. Puia jandarmului s-a strecurat înăuntru și apoi iar afară, această pasăre care se descurcă foarte bine în căsuța ei la fel de mare ca ea însăși, niciun pic mai mare, în orice caz e o minune că se poate mișca acolo înăuntru. Nu vrea doar să mănânce, mai lasă câte ceva în urmă, câte o grămăjoară, găinațul ei, deh, așa sunt păsările. În fond, nu sunt altfel decât noi. Se pot controla la fel de puțin, cu toate astea, ne place să ne clătim ochii atunci când le vedem țopăind de colo colo, pe la locurile lor de cuibărit. Rahatul și-l lasă pe unde se nimerește, dar ele însele nu rămân niciodată acolo. Și încă ceva: nu, de la ele n-ai să vezi niciodată nimic. Ai să le vezi însă pe ele, păsăricile cip-cirip, cum sar și adună grăunțe, semințe de floarea-soarelui, nuci, cereale. Unde-i mâncare, acolo sunt și păsări. Dacă n-ar fi grăunțe pentru ele, nici n-ar mai veni. Natura nu se milostivește deloc de noi, nici măcar în lucrurile mărunte. Din nimic nu iese nimic. Și dacă existența n-ar avea niciun motiv, atunci n-am exista nici noi. Ne străduim, ce-i drept, din răsputeri să-i scăpăm destinului printre degete, dar jandarmul ăsta e unul care te înhață de gât, de ciuf, de fund, și de care nu mai scăpăm nici noi, nici altceva din ce ne aparține. Și nu scapă nici gustările astea pe care le înfulecă în picioare, direct de pe bufetul unde farfuriile s-au încălecat și s-au împiedicat unele de altele ca niște aisberguri. Jandarmul nu mai lasă nimic. Ce contează unde sunt farfuriile. Unde sunt, acolo mă duc și mănânc. Ar fi păcat de ele. Nicio problemă. Care-i problema. Numai Dumnezeu, îngrozit de tot ce e nevoit să vadă, a hotărât în ce hrănitoare vrea să se ofere pe sine drept hrană, sub formă de hostie. Nu merge să-l luăm acasă și să-l încălzim, eventual, în

cuptor. Un avocat a redactat ieri o convenție. Vă rog, luați și dumneavoastră loc, așezați-vă și nu mă mai ascultați. Haideți, puteți s-o faceți. Eu, în schimb, am să-mi scurtez discursul. Dar nu chiar acum. Mai așteptați, vă rog.

8.

Viața nu poate fi legată și dezlegată ca o pereche de schiuri pe care aluneci prin natură, prin această bogăție nemaiauzită, deși uneori înzăpezită, o combinație de aminoacizi și vitamine, pe care nu le poți cuceri însă numai printr-o aventură. Omul trebuie să-și administreze suplimentar aminoacizii și vitaminele, spre deosebire de plante, care sunt în stare să producă ele însele aceste substanțe. Își iau elementele de care au nevoie și care trebuie să se găsească într-o formă ce poate fi prelucrată de ele și, gata, trec la treabă. Solul proaspăt conține toate astea în cantități suficiente, solurile secătuite, însă, nu, sunt epuizate fiindcă timp de prea mulți ani li s-a impus același lucru, ar avea, deci, nevoie urgentă de schimbare. Aha. Acum, solul ăsta e acid, ceea ce nu-i prea bine. Concentrația de acizi trebuie neapărat redusă, totuși metoda prin care se face asta e de cele mai multe ori greșită. Oamenii se apleacă asupra pământului lor care li se pare mereu prea puțin și prea mic, cu toate că ei au exagerat deja cu lucrurile bune și nu i-au dat pământului niciun pic de răgaz, mai ales când acesta se află în apă. Zilnic te murdărești și te cureți, dar niciodată nu se merge prea în profunzime. Oamenii se adună acum în sat și vorbesc despre o tânără moartă. Cercurile din apă, care nu se mai termină și care pornesc de la ea, par să nu aibă nicio cauză, sau, cel puțin, cauza e necunoscută. Tânăra moartă a devenit deja de-a dreptul fantomatică. Cu cât se vorbește mai mult despre ea, cu cât se spun lucruri mai senzaționale și mai serioase, cu atât pare să dispară mai repede din cadrul modest, în care fusese plasată în timpul vieții Această Albă-ca-Zăpada a zăcut câteva zile în sicriul ei de apă, întunecat și rece, mult, mult timp, ba nu, o perioadă relativ scurtă, și nu a putrezit. În apă, cadavrul și-a păstrai prospețimea,

dar e totuși un cadavru. Niciun prinț n-ar putea s-o trezească, iar dacă ar lua-o pe fată la el în cameră, ea s-ar strica, ar începe să miroasă și ar face viermi, apoi ar urma petele cadaverice și pielea de pe burtă ar prinde o nuanță verzuie. O vreme, s-ar instala rigiditatea cadaverică, încât Gabi ar putea fi așezată în picioare. Trandafiri înfloriți, luați din cimitir, pe obraji, ba nu, ăștia nu, fiindcă n-a existat o agonie lungă și inutilă. Blugii atârnă moi ca niște frunze în ambalajul lor de apă, adică în punga verde de plastic. Această Albă-ca-Zăpada a murit ușor, prin strangularea lui *glomus caroticum,* un ganglion simpatic, de felul lui. Astfel, nervul vag, al zecelea nerv cranian, e paralizat pe loc și mori imediat, prin reflex. De aceea, n-au mai fost necesare și alte încercări de o omorî pe față. Nici pieptene otrăvit, nici măr otrăvit care să-l lase pe bietul copil fără suflare. Și nimeni nu se cutremură, în afară de noi, când fata cade la pământ și cotorul de măr îi zboară din gură cât colo. Nu un obiect a provocat moartea, ci brațele unui vânător de oameni și nicio lovitură puternică pe spate, la timpul potrivit, n-a mai putut să readucă viața în acest trup. Mai înainte, s-a instalat o oarecare neliniște, întâi ușoară, apoi mai puternică, vedem o gură ce părea făcută pentru a fi sărutată, dar nu se observă niciun fel de substanțe toxice care ar fi putut s-o îmbolnăvească grav pe față, vedem doar că nu mai intră aer în puțul ăsta viu și uman, în această groapă care respiră. Răsuflarea s-a stins, trandafirașii morții strălucesc în toată splendoarea lor sau poate că nu, depinde. Dar din păcate, anchetatorii nu-l vor cunoaște și interoga decât pe prietenul oficial, care, câteva săptămâni mai târziu, va purta sicriul, împreună cu cinci colegi de școală, și nu se va împiedica, pentru ca vreo bucată de măr să poată sări dintr-o gură și să-i readucă prietena la viață. Pe moment, prietenul încă e consternat, dar poate că joacă teatru, așa că hai să-l interogăm în continuare,

oricum n-avem deocamdată pe altcineva la îndemână, hai să-l întrebăm, așadar, pe băiatul ăsta drăguț și ambițios, care nu-i un prinț, dar are totuși câte ceva de oferit, și anume niște lucruri în care a integrat-o, prevăzător, și pe Gabi, ca pe un cip ce speră să funcționeze. Hai să-l întrebăm cum de a putut face față din prima oră, cu atâta calm și nepăsare, acelui exercițiu retoric. Prietenul abia acum observă că acea piesă, numită Gabi, a ieșit din uz și, din păcate, odată cu ea, s-a stricat tot aparatul. Nimic nu mai merge. Cei aflați pe culmile existenței se pricep la asemenea aparate electronice, dar, când se strică fie și ceva minuscul, trebuie să-și stoarcă creierii o mulțime până se neliniștesc de-a binelea și ajung să bage la repezeală sub Măria Sa Aparatul câteva piese în plus, așa cum faci cu o găină, în speranța că aparatul nu va observa și că se va supăra abia acum. Un moment! Așa. Viața poate continua. Hai să facem o nouă experiență și s-o identificăm pe Gabi cu Albă-ca-Zăpada, să punem apoi apele să urce, cu o viteză nebună, împotriva propriilor lor intenții, să le aruncăm în sus ca să se înnoiască și să se purifice, exact, o dată în viață să atingă și ele puritatea, întorcându-se din toate closetele, chiuvetele și căzile de baie: sus, tot mai sus, în înaltul cerului, pentru a putea cădea apoi din nou pe pământ. Dar dacă i se scoate fetei noul modul care acum o împiedică să funcționeze, oare atunci bietul copil o să funcționeze din nou? Nu, încă nu, poate că aceleia care nu seamănă cu o moartă, ci mai degrabă doar cu o adormită, ar trebui să i se monteze o piesă cu totul nouă, piesă care ar trebui montată pentru a se menține această impresie pozitivă, devenită însă și mai bună, mai completă, cea mai bună, prin revenirea la viață. Vă rog, luați loc! Ce mai lipsește? Mai lipsește liniștea înțelegerii dintre Gabi și prietenul ei, liniște care s-a destrămat definitiv. Acum și de-acum înainte, Gabi îl va însoți pe tânăr, în cel mai bun caz, ca o

persoană invizibilă, ceea ce prezintă măcar avantajul că ea va putea pleca neobservată, când el se va apuca iar să spele mașina. Cine are sarcina să rămână? Nu poți obliga pe nimeni s-o facă. Unii s-au dus fără să vrea, dragii noștri morți, cei mai mulți n-au vrut, dar n-au avut încotro. Le-ar fi plăcut lor să știe cum arată pe Lumea Cealaltă, dar de fapt n-au vrut niciodată să afle din proprie experiență, ci cel mult din mass-media. Ar fi fost mai comod decât să fie nevoiți să călătorească ei înșiși spre Lumea Cealaltă, cea întunecată, sora somnului, unde orice animal își poate continua existența lui infinită, ba nu, finită. În schimb, nu orice om poate face asta, el trebuie să înceteze și să iasă din joc. Indiferent ce a făcut ultima dată, moartea se cuibărise deja în el ca o boală și fiecare boală îi amintește imediat că trebuie, din păcate, să moară, dar că totuși nu i-a sosit încă sfârșitul. Chiar credeți că vom ieși din moarte sub formă de spirit, dacă noi nici în timpul vieții n-am știut ce-i ăla spirit? De unde să apară spiritul așa, deodată, mai ales când moartea a venit pe neașteptate, ca în cazul lui Gabi? Deasupra acestei ape, în lacul unde moarta a zăcut câteva zile frumos împachetată, de parcă apa ar fi trebuit împiedicată să ajungă la ea, acolo, deci, unde Gabi și-a avut domiciliul temporar, pentru a fi transportată apoi la mal de forța de tracțiune a mai multor jandarmi și a vâslelor lor, nu plutește nicio fantomă, nu, asta nu, dar nici vreun spirit nu văd, oricât m-aș strădui. Nici măcar preotul n-a mai putut fi chemat. După aceea, n-au mai trecut decât niște drumeți pe acolo, pe traseul circular din jurul lacului, și anume trei bărbați în pantaloni până la genunchi, bocanci de munte și hanorace, dar ei n-au văzut nimic. Probabil că nu s-au uitat în apă, ci au privit prin binoclurile lor și prin obiectivul aparatelor de fotografiat, dar tot n-au găsit nimic. Nu contează că nu-i niciun spirit pe-aici, fiindcă dacă omul ar avea spirit, ar fi Dumnezeu și ar fi nemuritor, ceea

ce, mai nou, și pe Dumnezeu a început să-l cam plictisească. Atunci, în viața lui Gabi ar fi trebuit să existe un sens, prin care să-și poată urmări și observa desfășurarea propriei vieți. Ar fi trebuit să aibă sentimentul: toți într-una, nu una pentru doi, nu, una doar pentru unul singur, așa gândesc adesea femeile, cred, atunci când își doresc cadouri de nuntă sau, cel puțin, un trup cald și puternic acolo unde el n-are ce căuta și unde, în caz că ajunge vreodată, nici n-are de gând să rămână. Acest trup e altfel și vrea să stabilească alte contacte sexuale, mai bune, iar cel de colo e în aceeași situație. N-o să-i vină greu, din moment ce a fost atâta vreme singur. Jandarmul. O place pe femeie, inclusiv pe cea de colo, dar din partea ei simpatia e mult mai mare. Te rog să fii soția mea, cine mai vrea să audă așa ceva în ziua de azi. Ei bine, ea va dori să audă asta și va fi imediat de acord. Însă n-am s-o las să se bucure acum de evenimentul ăsta. N-o să aibă parte de o conviețuire burgheză și de o situație solidă, lucruri la care a renunțat cumva odinioară, fiindcă o existență de artistă i se părea extrem de tentantă, însă, până la urmă, n-a fost să fie. Eu n-am prevăzut ca oamenii să se dăruiască unul altuia, în schimb, altcineva a prevăzut ca, în moarte, ei să se restituie speciei lor, de unde au lipsit doar pentru o vreme. Așa cum se întâmplă adesea, nu te găsești exact atunci când trebuie, în sfârșit, să te dai înapoi, ai mai plătit și o taxă suplimentară fiindcă ai depășit suma curentă din cont, fără să fi reușit totuși să te cunoști, măcar în mare, din cartea vieții. Omul nu se iubește pe sine, dar ăsta nu-i un motiv suficient ca să vrea să se dăruiască. Și totul i se pare anost și pustiu, un deșert de apă, de gheață, o autostradă pe care un șofer intrat pe contrasens tocmai se pregătește să transforme unicitatea, ghidușia viului – a acestei mame cu un copil mic așezat în spate, pe un scăunel special, a șoferului acestei camionete pline cu haine de damă, dar fără

dama (aoleu! iar am început!), a acestui student care tocmai și-a luat rufele curate de acasă – în pură materie vie și, în clipa următoare, în substanță moartă. Oamenii ăștia, acești morți mutilați, dar la urma urmei luați prin surprindere – fiindcă, așa cred, la momentul final nu se gândește nimeni sau, cel puțin, nu mai apucă să-și dea seama de el – vor mai reuși totuși să se întoarcă în timp, înainte de nașterea lor. Desigur, unii dintre ei nu vor ști o vreme că sunt morți și probabil că nici colegii lor, care-i întâlnesc, nu știu, pentru că de cele mai multe ori nu le poți citi numele dragi în niciun ziar și, până și pe ecran, nu-i arătată decât mașina făcută praf sau carbonizată, ca și cum ăsta ar fi fost cel mai important lucru legat de ei. Credeți că prin asta ajutați natura să se creadă pe sine ca fiind propriul ei spirit? Adică, nearătând spiritul la televizor, oricine își va putea cumpăra unul la fel sau măcar asemănător? Păi cum să ajungem noi la el dacă avalanșa asta de zăpadă aproape topită n-a fost anunțată dinainte de domnul meteorolog? Carevasăzică, așa. Iar pe Dumnezeu îl arătați doar făcut din aur, argint sau marmură, când el s-a străduit așa de mult și a luat atâtea asupra lui tocmai ca să depășească materia, concretul și să poată reveni, în sfârșit, la sine, sub formă de spirit, un spirit foarte în formă (oricum, oamenii nu reprezintă o concurență cu care să se poată măsura, că doar el i-a făcut pe ei!), care zboară peste tot, intră și iese din oameni, după bunul plac. Deci, în ceea ce mă privește, vă rog să vă decideți, ori înăuntru, ori afară. Eu nu sunt aeroport, nu sunt nici măcar o stație de taxi. Dați-vă un pas mai încolo, ei, nu, nici chiar așa departe, nu vedeți că acolo începe prăpastia dinspre Höllental, teren de vânătoare luat în arendă de un industriaș din Germania, care s-a retras din afaceri și nu vrea să se mai dedice decât tinerei lui soții în viață și animalelor sale moarte, de diferite vârste. Pământul aparține fondului forestier de stat (de

fapt, fondului familiei Habsburg, dar de ăștia puteți să și uitați, doar dacă n-o să vină Zvonimir Habsburg în persoană, când va putea să îndruge câteva vorbe, să-l revendice de la dumneavoastră, atunci o să ieșiți cu o pușcă Flobert în fața căsuței pentru care ați făcut economii la greu și o să-l spulberați pe minunatul pretendent la tron, însă, după aceea, o simplă răsuflare de-a lui o să vă mănture pe dumneavoastră, în timp ce camerele de luat vederi vor încerca să fie și ele de față, dar vor ajunge prea târziu, da, asta e TOT ce nu vom obține vreodată: atenție), pantofii pe care vă sprijiniți cu picioarele sunt cumpărați de la Dusika Sport, deși de la Shopping City Sud i-ați fi luat mai ieftin, șoferii sunt ai jandarmului, care mai primește și bani pentru asta și, uite-așa, o să reușiți dumneavoastră să determinați natura să se ucidă pe ea însăși și să mai și considere asta drept unicul ei scop. Își va lepăda învelișul vizibil și palpabil, așa cum își străpunge omida – sau, mă rog, cine-o mai fi – coconul, atunci când fluturele e gata format. Și apoi, pe lac, va apărea o *imago* strălucitoare, bătând din aripi, întruchiparea perfectă a animalului desăvârșit, însă pentru tânăra moartă chestia asta nu va reprezenta un impuls, pentru că ea nu poate să se strecoare singură afară din pupa ei, folia de plastic, și să plutească în voie. O să plutească suspendată pe apă, dacă nu va fi găsită la timp, ceea ce s-a și întâmplat aici. Așa am hotărât eu. În moarte, tânăra asta și-a lepădat învelișul de pupă, dar, spre deosebire de Fiul Omului, n-a devenit Dumnezeu, ceea ce, la drept vorbind, e păcat. Moartea ei trebuie privită mai degrabă negativ. Hai să vedem acum dacă și negativul are un sens, da, are, îl văd, ar putea fi vârful a ceea ce poate omul să atingă în calitatea lui de natură, iar asta ar fi vârful unui aisberg. Din acest vârf înghețat de munte, îl va putea privi mult mai bine pe Dumnezeu, fiindcă va fi considerabil mai aproape de el. Fericit nu e nici cel ce crede. Natura

ei, natura tinerei moarte, se va arde pe sine, de parcă ar fi o corabie, va ieși din sine, va rămâne în urmă, la nevoie va înota și va reapărea apoi, ca spirit, tânără, drăguță, frumușică și harnică. Iată, aici îl avem deja și pe tânărul fluture, gata format, frumos ca o cadră, de obicei nu prindem decât din ăia bătrâni, bine ați venit, iubite spirit nou-născut, căruia îi lipsesc pantofi i și poșeta, alegeți-vă ceva din depozit, avem milioane de genți și pantofi fără stăpân, pe care le-am lăsat fără oameni. La început, am crezut că Gabi mai are pantofii în picioare, dar au dispărut și ei, scuze, a fost greșeala mea. Cine a știut că pe tălpile pantofilor sunt urme care pot duce direct la criminal? Eu ar fi trebuit să știu. Altcineva a știut. Cine i-o fi scos pantofii și unde-or fi acum? În plus, v-aș sfătui insistent să nu faceți acel pas în necunoscut pe care a trebuit să-l facă Gabi, aoleu, e prea târziu, deja ați făcut cunoștință cu necunoscutul, momentan zăceți acolo jos, printre pietrele desprinse din munte, și puteți să încercați toate astea pe pielea dumneavoastră. Dar în ordinea corectă. În niciun caz n-aveți voie să deveniți mai întâi spirit și după aceea să muriți, fiindcă atunci lumea o să vadă cum vă transformați și apoi cum rătăciți fără sfârșit și fără potop de lumină – doar în licărirea roșie din fața tabernaculului de unde Dumnezeu a plecat, fiindcă și-a găsit o locuință mai mare – cum zburdați noaptea peste colinele înzăpezite, ceea ce nu vă face nici mai buni, nici mai frumoși, atunci când oricum se vede prost, dar morții bineînțeles că se văd. Radiază, așa, un fel de lumină, dar nu una veselă. Morții, adică. Actori și spectatori într-o singură persoană. Devin foarte rar spirite, fiindcă, așa cum spuneam, nu găsesc nicăieri spiritul în care să se poată strecura precum viespile parazite. Dacă s-ar întâmpla asta, ei ar mânca spiritul ca să poată supraviețui. Moartea ar putea să-și ceară scuze de la noi când vine prea devreme, așa ceva nu se face, gospodina încă e ocupată cu machiatul,

cu frezatul și cu frecatul maionezei, din care n-o să mai iasă nimic, văd asta din prima. Cred că am spus-o de mai multe ori: doar la moarte și la Olimpiadă ți se cere doar să participi, adaug însă faptul că, prin biletul de intrare la propria noastră moarte (pentru care am stat destul la coadă la „făcătoarea de îngeri”[34], care ne-a respins, până la urmă, fiindcă eram prea avansați și, din păcate, a trebuit să ne naștem), am devenit parte a realizării de sine a lui Dumnezeu, da, asta e meseria și, în același timp, hobby-ul lui și bineînțeles că totul se petrece pe cheltuiala noastră. Adevărul e că prețurile de la sala de fitness Manhattan sunt prea de tot, până și pentru Dumnezeu. Probabil că dumneavoastră – care sunteți un individ atât de încuiat, încât trebuie să citiți cărți ca să vă faceți măcar o idee despre spirit – oricum sunteți doar îngrășământ pentru procesul de mântuire care presupune că trebuie să te dizolvi, să-ți iei rămas-bun, vă rog frumos, gata, am terminat, oare cum s-o putea transfigura în halul ăsta necesitatea de a muri? Ea este singura mea consolare personală, vă rog să mă iertați. Tânăra asta moartă: îmi vine să și râd de prostia ei, să se încredințeze ea unui animal de pradă și să ducă o mânuță la șlițul lui – la ce i-o fi trebuit așa ceva unui animal, care umblă mai tot timpul dezbrăcat? Inima lui, însă, nu bate mai repede când își sfâșie prada, iar când animalul trebuie să lucreze, nu poate să se și pișe în același timp; cred că de treaba asta are grijă *nordadrenalina* sau *sudadrenalina* pe care o secretă în timpul ăla. Animalul. Ar repeta oricând acțiunile astea, numai ca să miște ceva, spune animalul. Cine lucrează pentru o asociație musulmană de întrajutorare și mai câștigă și bani din asta duce o viață periculoasă, spune un alt animal, un vulpoi din Gralla[35], după ce i-au explodat mâinile și a apucat-o și el pe drumul fără întoarcere, urmându-și mâinile care i-au arătat calea. Folosirea forței e întotdeauna imprevizibilă.

Așa stau lucrurile. Ce bine că vulpoiul a vorbit înainte cu noi, măcar un pic, despre adevărul lui foarte personal care, în mod ciudat, nu mi se pare mai straniu decât toată țara asta, unde mă aflu în momentul de față. Foarte bine, acum țara se ocupă puțin de ea însăși, ca să nu-i sperie pe alții. Vasăzică, această moarta e spintecată acum de medic de sus până jos, craniul deschis cu fierăstrăul – oricum nu se mai întrezărești' nicio speranță – și de pe mâna ei, care a simțit ceva cândva, e scos un inel de argint, un inel al prieteniei, pentru a fi restituit familiei. Moartea. Cred că spaima de ea se trage doar din legătura între individualitate și faptul de a nu mai fi. Dacă am fi toți egali, atunci și moartea ne-ar fi indiferentă, fiindcă n-am putea muri decât ca specie, fără să ne mai povestim unii altora despre asta. Priviți, de exemplu, acest spirit cu totul nou, a fost inventat de un grup de oameni atunci când și-au dat seama că niciodată nu vor semăna mai bine cu Dumnezeu ca în acest film-pilot, unde reușesc, printr-un atac fulgerător, să se ia în stăpânire pe ei înșiși și pe alții ca noi. Măcar o dată! Vedeți și dumneavoastră cum, în fiecare seară, înainte de știri, picul ăsta de spirit astfel creat o să se străduiască în zadar să ajungă la noi, mereu în alte episoade, pentru a întrece în oroare știrile de dinainte, așa că azi încearcă din nou, altfel nu poate, să facă același lucru la televizor: să se umfle în pene. Spiritul e un șir de probe fără sfârșit (se vede pe el că e conștient de zădărnicia încercărilor sale, zic eu), mereu încercarea asta disperată fără niciun rezultat. Dacă nu-l înțelegeți imediat, puteți să-l și telecitiți pe teletextul ORF[36]. Spiritul se străduiește din răsputeri să facă totul palpitant pentru ca noi să reținem, nu contează ce. Astăzi, de exemplu, e de actualitate: accident de tren în Norvegia, deci concluzia e că n-ar trebui să plecați în Norvegia. Ați înțeles măcar asta? Oricum, nu ajută la nimic, fiindcă mâine o să se întâmple

altceva, și mai îngrozitor, dar în altă parte. Televizorul este locul preferat al spiritului nemuritor și poate că este chiar locul lui de baștină, din moment ce, aparent, nu vrea să plece de acolo pentru nimic în lume. Nici nu-i de mirare, acolo e cald și bine, iar pentru spirit e ca și cum s-ar mai afla încă în cap. Dar poate că televiziunea e și singurul loc unde spiritul mai poate spera, împotriva oricăror evidențe, că e băgat în seamă. Și astfel își aduce contribuția lui obligatorie la procesul de devenire și disoluție. Ne uităm la emisiunea *Universum* și vedem că fluturele ăla frumos nici n-a venit bine pe lume că i-a și pregătit o soartă crudă unei frunze de varză, motiv pentru care îl pocnim. În chestia asta ne-am fi descurcat, oricum, și fără el, fără televizor. Oh, dar el nu știe asta. Acum l-am jignit! Când, de fapt, mi-e atât de drag. Merge și fără el, dar n-am să i-o spun. În fond, totul merge de la sine. Înainte, spiritul era lumea întreagă, acum este, de exemplu, o telenovelă care-l frige la tălpi dacă nu trece mai departe, la episodul următor, mereu înainte de publicitate, gonit de ea ca de o leoaică nervoasă. Să rămânem mereu în mișcare până când o să-l putem vedea pe Domnul Dumnezeu care e posibil să transmită o imagine mai slabă, mai neclară (totuși fără ca aparatul să fie stricat!) decât cea de la filmul acela frumos despre natură, difuzat mai devreme. În afară de asta, lui Dumnezeu nu-i vine rândul decât o dată pe săptămână, duminică seara, înainte de filmul de la ora de maximă audiență. Iar dacă apare mai devreme, închidem televizorul. Dacă reușește totuși să se strecoare mai apoi, pe neobservate, ca o ninsoare care intră în casă, o face deghizat în episcop, și anume, luând înfățișarea domnului Horst Tappert care a început o carieră cu totul nouă, fiindcă de data asta ar vrea să demonstreze și el oleacă de spirit, sau, în orice caz, mai mult decât înainte. Se pare că e ceva molipsitor. De unde nu demult era să moară, tipul

ăsta ni se prezintă acum ca o sticlă, pe care noi trebuie s-o golim. Aici trebuie să le dau dreptate criticilor lui Hegel, că toată durerea, toată suferința, toată mizeria, tot totul, toată moartea nu vor reuși să facă nici măcar o nenorocită de oaie nevinovată să se zvârcolească mai puțin la abatorul istoriei. Dumnezeu a creat și apoi nu și-a mai bătut capul cu ce-a făcut, pun pariu că așa e. Am tunat și-am fulgerat destul de des pe tema asta, acum ajunge, o dată pentru totdeauna, trebuie să accept situația și, din fericire, ăsta e și sfârșitul absolut al dorinței mele de-a mai nota vreodată ceva. Acum aș vrea și eu, biet om de lume, să mă întâlnesc personal cu spiritul universal, ca să-mi trimită și mie o inspirație complet nouă și să-mi sugereze cum aș putea să-mi folosesc inventivitatea – pe care mi-am deghizat-o și eu o dată în spirit, la carnaval, față de un public neprofesionist, fiindcă sub masca asta sigur nu m-ar îl bănuit nimeni tocmai pe mine – într-un mod mai consecvent și mai sârguincios, mai ales în privința conținutului, că ăsta scârțâie la mine, iar aici rostesc o dogmă, care sună așa: Nici eu nu cred în asta! Mai bine evit spiritul ca și până acum și mă arăt, în schimb, pe mine, așa cum sunt, zăpăcită de tot de propria-mi importanță. Eu sunt eu. Noi suntem noi. Eu nu însemn nimic, dar am o oarecare însemnătate, vedeți și dumneavoastră. Poate că sunt chiar mai importantă decât dumneavoastră! Cel puțin, cu importanța asta am călătorit destul de bine până acum, că mașină nu am. Dacă nici eu nu cred, cum să credeți dumneavoastră că se poate călători fără să pui ceva în rezervor? Grupul cu care călătoriți dumneavoastră s-a întâlnit acum o jumătate de oră la peronul patru, dar acum a plecat și trenul ăsta. Prin urmare, dacă spiritul universal va veni totuși, contrar așteptărilor, pentru că eu nu m-am dus la el, am să fac tot posibilul să-l trimit, pe el, care m-a lăsat atâta să aștept, înapoi de unde a venit, cu o singură privire trufașă. Marș. La biserică. Acolo eu

nu mă duc niciodată. Așa că n-o să-l întâlnesc și, de aceea, nici nu va mai trebui să-mi înstrăinez gândurile. Bravo! Am auzit bine? Bravo? Deci acum chiar că nu mai am nevoie de spirit. Am primit dezlegarea, gata, adio, Roma, tot înainte, spre Maldive, spre soare! în sfârșit trăim, așa cum ne demonstrează zilnic un întreg partid cu foarte mulți oameni bronzați în el. Să fac scufundări nu știu, iar de înotat înot destul de prost. În plus, nici n-am contribuit la perpetuarea speciei. Dar, oricum, n-am primit nici ajutor de creștere a copilului ca mama lui Gabi, tânăra noastră Albă-ca-Zăpada, a cărei trezire, din punct de vedere medical, e formulată aici vag și fără prea mare bază științifică, poate pentru că fata nici nu s-a mai trezit. Adio, pitici care să taie în două o curelușă, pentru ca fata să respire mai întâi și apoi să revină la viață. Nu există indicii și nu este menționată nicio reluare a activității inimii în faza de trezire. La asta nu se adaugă nici respirația, ca semn suplimentar al procesului de resuscitare. Unde este clipitul des din ochi care trebuie să apară în asemenea cazuri? Aude cineva faimosul strigăt cu care persoane aparent moarte, cum ar fi Liz Taylor, și ea o soră a morții, se întorc la viață: ce-i cu mine, am dormit? Unde sunt jurnaliștii, acum când vreau să mă trezesc? Nu, tânăra noastră, sora mai mică a morții, nu doarme în sicriul ei negru și umed, în folia ei verde de plastic. E moartă de-a binelea. Absolut. Absolutul însuși. Eternă ca spiritul care, din păcate, deși am atât de puțin talent pentru el, mi-a cam făcut figura, așa cum a pățit și Kirstein Blockmalzmann, numai că: mie ce mi-o fi făcut, mai exact? Această tânără moartă a apărut deja de câteva ori la televizor, dar, cu toate astea, nu mai poate ajunge la noi. Cu fiecare dintre noi, murim și noi, moare toată specia noastră, asta de ultimă speță, dar nu ȘI a mea, eu n-am înființat niciuna și nici n-am dus vreuna mai departe. Faptul că alții, ascultători, au făcut-o nu-i

consolează cu nimic, atunci când aud coasa zbârnâindu-le pe la ureche. Dar oricum, de cele mai multe ori suntem cam într-o ureche, așa că de ce am fi altfel tocmai în fața morții, unde avem altele de făcut: să plângem, să respirăm, să ne rugăm, să fim atenți la activitatea inimii, să verificăm locul unde e depus sicriul, să sperăm la o scenă de trezire și să știm că nu va avea loc nici de data asta, să ne luăm rămas-bun, să ne împotrivim despărțirii, să ne interzicem orice tulburare, să țipăm și să râcâim cu degetele pe pătura de pat, de apă sau de nea, ȘI: să ne mai adăugăm cu fiecare ocazie, dar absolut cu fiecare, câte o semnificație, ca un strat nou de căptușeală care nu ni se cuvine și care va fi înlocuit în curând printr-o căptușeală de sicriu, menită să absoarbă mirosurile urâte și lichidele împuțite. Omul n-a însemnat nimic și nu înseamnă nici acum, pentru nimeni, cu excepția rudelor apropiate, care se bucură și ele, adesea, că am plecat în sfârșit și că nu le mai dăm bătaie de cap, dar și de faptul că nu ne-am putut lua banii cu noi, că i-am lăsat aici.

S-a spus deja totul sau poate că cineva a spus prea multe, iar acum își pune speriat mâna la gură. Până și Dumnezeu se împiedică de fiu-său, care e pur și simplu mai tânăr și mai frumos decât el și a mai și strâns în jurul lui o grămadă de discipoli pe care îi râvnește, iar Dumnezeu regretă deja că l-a adus înapoi și l-a înglobat în sine. E adevărat, așa a devenit și el mai tânăr, sau cel puțin așa arată, însă, până la 47 de ani, și efortul de a ține pasul cu tineretul e mai mare. Iisus vrea să facă sport, Iisus vrea să-și facă de lucru și să câștige suflete, Iisus smulge mereu câte o greșeală pe care o aduce încoace cu forța, cu intenția de a confecționa din ea un adevăr veșnic, ca un meseriaș ce este, ei, mă rog, prea îndemânatic nu e el, dar ce să-i faci. Jandarmii, în schimb, merg acum, neobosiți, din casă în casă și pun întrebări, un lucru pe care

trebuie să-l facă singuri și de care nu-i scutește nimeni. O avalanșă de povestiri cade răpăind asupra lor, urmată uneori de o tăcere ostentativă, încăpățânată, cum se întâmplă și cu prăbușirea de pietre din stânca aia capricioasă de la Neuberg – de unde se prăvălesc pietrele bubuind zile în șir, pentru ca apoi, timp de alte câteva zile, să fie liniște – care împodobește acoperișul mașinilor cu gropi și cucuie, ei, dar Domnul Dumnezeu are ornamente și mai frumoase, cununi întregi de raze pe care ar putea să și le rupă dacă se mai amestecă atâta în viețile noastre. Ei, dar lasă, că oricum n-o face. Aici este biroul firmei unde a lucrat Gabi, iar crucificatul de El atârnă și aici, în biroul șefului. Nu s-a împotmolit aiurea pe undeva, ci atârnă frumos, într-un colț. E o cruce simplă, modernă, cumpărată dintr-un magazin de artă decorativă și atât de mândră de prețul ei mândru, încât stă să plesnească din cuiele cu care e fixată victima celebră pe aparatul ei devenit între timp – cel puțin așa cred eu – mai nemuritor chiar decât sportivul de pe el, la care am putea renunța destul de ușor. Da, vedeți foarte bine, dedesubt se află o lumânare și o vază în formă de inimă cu un buchețel de siminoc în ea, așa cum îi place secretarei-șefe, care se deosebește de toate celelalte femei din firmă și căreia îi place să sublinieze prin propria înfățișare această deosebire, consolidându-și, de exemplu, frizura cu un lac de păr care o face tare ca betonul. Și apoi mai există încă o apariție care se deosebește de secretară prin faptul că nu mai apare deloc: o tânără moartă. Din cauza ei, e mare agitație la firmă. Dacă tânăra practicantă a murit deja, atunci de ce să mai bâjbâi prin viața ei și să lași amprente care ar putea fi confundate cu cele ale făptașului? N-a fost decât o vagă aluzie din partea unei prietene. Asta-i pista pe care mergem acum, am mai mers noi și pe altele care nu ne-au dus nicăieri și adesea a trebuit să ne sprijinim capul în mâini, mereu un cap în două mâini sau

într-o găleată cu nisip care șterge tot ce prinde. Nu v-a mai venit în minte ceva concret, ceva de care să ne agățăm? Orice detaliu, cât de mic, ar putea fi important, vă rog, gândiți-vă. Atunci, o colegă spune că Gabi era singura din întreprindere căreia i se decontau călătoriile cu autobuzul căilor ferate federale, și anume pentru că ea era încă în curs de calificare profesională. Pe polițiști i-a cuprins imediat frenezia: mai aveți încă biletele? Sigur că le mai avem. Ia uitați-vă: lipite ordonat pe foi A4, aici găsiți toate biletele. Pentru fiecare, Gabriele Fluch a încasat câte cincisprezece șilingi. Omul ia cât i se dă, apoi fuge și se uită cât de departe poate să ajungă cu ce a obținut. Nu prea departe. Polițiștii iau cu ei foile și descifrează codurile numerice imprimate în momentul compostării. Rezultatul: peste jumătate din bilete au fost compostate în cu totul alte stații, adesea chiar în direcție opusă, dincolo de Mürzsteg și Frein. Acum mai avem un punct de reper, de care legăm imediat o curea, ca să ne putem ține de el și să nu-l pierdem iar. După cum se clatină și se înclină uneori vapoarele propriilor noastre vieți, s-ar putea să avem nevoie de el. S-au găsit mai mulți colegi care i-au tot dat fetei biletele lor folosite. Spun că nu s-au mai gândit la asta și nici n-au pus întrebări. Doar o colegă, cu care Gabi obișnuia să-și mănânce gustarea și apoi să-și golească păhărelul de iaurt, le aruncă polițiștilor la picioare o mică descoperire, pe care a rumegat-o ea înainte destul de mult, așa că n-n mai rămas mare lucru din ea: Gabi avea pe cineva caro o ducea cu mașina, așa mi-a spus chiar ea o dată, dar eu nu trebuia să spun nimănui. Un alt coleg își amintește că a văzut-o o dată pe Gabi la firmă înainte să vină autobuzul de Mariazell. (Afirmație confirmată ulterior de mai mulți angajați ai firmei.) Acum, firul povestirii se derulează nestingherit și printre colegi, ca un fir de apă. Aproape toate formele sub care-și face apariția apa mi se par simpatice, mai ales tăriile cu

multe grade, dar și gheața e drăguță, când te uiți la ea, și poate că e bună chiar și de patinat sau de mâncat[37], dar în niciun caz de mers pe ea. Și nici aburul nu prea pot să-l sufăr, prefer să merg mai departe, poticnindu-mă, prin grohotișul povestim, acolo știu măcar unde sunt și chiar dacă și el îmi alunecă de sub picioare mai des decât aș vrea, nu e totuși așa de perfid ca aburul, care învăluie totul în ceață, și ca gheața care-mi vine în întâmpinare de jos și mă pocnește pe neașteptate drept în mutră. Cum de s-a ridicat strada asta așa brusc la perete, că doar nu-i pat pentru musafiri? Un angajat declară că a văzut-o pe Gabi într-o după-amiază la poșta din Mürzzuschlag, unde trimitea scrisori din partea firmei. A părăsit clădirea înaintea lui. El a plecat apoi, cu mașina personală, direct acasă. Pe drum, a trecut pe lângă casa părintească a lui Gabi și a văzut-o deja acolo, trecând strada. Sigur fata a fost adusă acasă cu o mașină, dar cu care? Pe vremea aia, Gabi încă nu era o fantomă – astea sunt unse cu toate alifiile – și, ca atare, nu putea să se depășească singură, pentru că nu se afla încă în veșnicie și mai știa încă unde e înainte și unde-i înapoi, sau unde-i trecutul și viitorul, chiar dacă viitorul n-avea să și-l mai cunoască personal. Ce știe un străin. La automobilul acestuia se referă și singurul indiciu concret, provenit din împrejurimi: un vecin de peste drum confirmă că a văzut-o pe Gabi ieșind din casă într-o dimineață și urcându-se, fără să ezite și fără să stea pe gânduri, într-o mașină parcată după colț. Vecinul ăsta, fost lucrător în industria lemnului, acum pensionar și braconier încă activ, ca mai toți bărbații de pe aici, declară că fata dădea impresia că se aștepta să găsească mașina exact în locul respectiv. S-a urcat, deci, fără să ezite și fără să discute înainte cu șoferul. Când a fost asta, ce fel de mașină era și cine se afla înăuntru, asta vecinul nu mai știe. Cei mai mulți vecini tac. Mereu aceeași poveste. Jandarmii, printre care și domnul Janisch, pe care

aici îl cunoaște toată lumea – un bărbat frumos (e straniu cât de des e folosit acest atribut în legătură cu el, ca și cum bărbatul nici n-ar exista fără detergentul și balsamul Fescho[38], intrate deja în compoziția lui, spre bucuria utilizatorilor. Ca și cum un ordin al sângelui[39] ar fi gata să fie conferit, dar el ar ști că nu-i nevoie să-l primească. Mai exact, el ar accepta, dacă în sfârșit ar avea ocazia, doar numerar sau arhicunoscutele proprietăți imobiliare, care vin întotdeauna mai multe deodată, fiindcă o singură proprietate imobiliară n-ar face față domnului Janisch. De asemenea, el va profita de orice ocazie ca să se lipească de colegi mai tineri, să-i mângâie pe șolduri și să-i facă, în sfârșit, să-i simtă scula așa cum trebuie, pe la spate, de parcă ei n-ar avea ochi și acolo. Dar niciunul nu îndrăznește să spună ceva!) – bat la ușă, intră în vorbă cu oamenii trecuți pe lista lor și nu află niciun cuvânt în plus sau în minus, ceea ce ar fi mai puțin decât nimic. Oamenii ascultă întrebările, dar de cele mai multe ori nu reacționează deloc, așa cum sunt nevoiți să constate în curând cu plăcere Kurt Janisch și camarazii săi. Protocoalele lor sunt goale ca deșertul Gobi, iar conținutul lor ne spune mai puțin decât conținutul unei cărți de rugăciuni, fiindcă, așa cum Dumnezeu nu ne crede pe noi, nici noi nu-i credem pe oameni. Porțile se închid în tăcere în urma polițiștilor, iar Kurt Janisch și colegul lui pleacă iarăși mai departe, lăsând acolo casele și pe locuitorii lor scorțoși. E o lume a martorilor muți care, cu toții, n-au văzut cum, timp de peste un an, o fată nu s-a urcat în autobuz, la doar o sută de metri de casă, ci într-o mașină necunoscută, pe care n-o știa chiar nimeni. Păcat. Noi toți avem mașină, în afară de mine, dar asta nu-i suficient ca să strigăm pe nume orice mașină care nu ne aparține. Alte fete i-au ținut de multe ori loc, dar nici ele n-au văzut unde s-ar mai fi putut urca Gabi dacă nu cu ele, în autobuz. Și nici n-au vorbit

vreodată despre asta. Apoi, mama și prietenul: n-au auzit și n-au văzut nimic mai bine de un an. E ciudat, nu-i așa? Doar ceașca de cacao, băută pe jumătate, singura care a rămas după toată povestea, ne poate spune ceva. Noroc de ea, fiindcă, astfel, medicul legist poate afirma cu certitudine că, la o oră după ce a părăsit domiciliul, Gabi era deja moartă, cel târziu la o oră și jumătate.

Din moment ce niciun om n-o scoate la capăt cu propria viață, ar trebui să-și dorească măcar să ajungă cu ea la bun sfârșit. Dar nu, nesiguranța asta a existenței trebuie să dureze veșnic și nu oricum, ci încarnată în aceeași persoană, în care a trăit și până atunci. Moartea nu întrerupe decât ceea ce oricum nu s-ar fi încheiat niciodată. Marele necunoscut e chiar criminalul, fantoma care a înșfăcat-o pe Gabi și a executat-o, atacând-o exact în locul unde se despart ramurile arterei carotide. La ce bun să-l mai căutăm pe cel care a ucis-o pe o anume tânără? La o anumită oră, ea trebuie să se fi aflat într-un anume loc, din păcate, nu-i cunoaștem însă decât destinația finală, lacul, apa, un loc umed de depozitare a gunoiului, deși toată viața ei s-a desfășurat într-o anumită perioadă și într-un anumit loc destul de mic. Moartea ei nu înseamnă că ea s-ar afla acum peste tot și nicăieri, aici și acolo. Moartea a pus capăt vieții ei în acest sat din regiunea prealpină. Ciudat cum le place oamenilor să-și imagineze moartea drept o poartă spre nemărginire. Eu prefer să mă refer în continuare la cadavru, ceva care rămâne totuși, cel puțin pentru o vreme, fiindcă e inutil să vorbim de lucruri definitive atunci când știm: ideea e că acest corp se descompune până când, la un moment dat, va deveni și el lichid, va dispărea, va fi luat de val, se va dizolva. Eu rămân alături de acest corp, nu cu atitudinea unei îndoliate, așa cum fac câinii, ci mai degrabă din curiozitate. Oricât de neînsemnată

ar fi fost moarta asta, ceva tot a rămas din ea, ceva de care să ne putem agăța. Ea este așa și pe dincolo și, totodată, nu-i nicicum. Materie înfășurată într-o folie de plastic din care flutură părul la capătul de sus, iar jos se ițesc șosetele. Pantofii s-au dus naibii. Despre spiritul ăsta încătușat nu pot să spun nimic, nici de bine, nici de rău. Nu-l văd. Bănuiesc că a fost eliberat, în sfârșit, de limitarea sa, dar mă tem totuși că prin asta n-a devenit nelimitat. E o enigmă pe care jandarmii nu vor și nu pot s-o dezlege. Ei vor să găsească făptașul și ceea ce l-a însuflețit să aibă nevoie de un alt suflet și poate chiar de mai multe, căci: unde sunt toți dispăruții? Priviți retrospectiv, toți au în poză o expresie ciudată a feței, ia hai să ne facem o copie ca să ne prindem imediat când mai vedem vreunul și să putem constata: ăsta s-a pierdut. În ceea ce privește călătoriile cu mașina, pe care Gabi le-a făcut în compania cuiva, se știe că n-a fost timp pentru dragoste. Din orele de plecare și de sosire, bine documentate, ale acestei fete extrem de punctuale reiese că, în acest interval, cei doi ar fi avut cel mult douăzeci de minute doar pentru ei. Probabil că pe acea distanță scurtă se câștigau doar zece minute. Ce vreți să faceți în zece minute? Să vă lăsați, foarte rapid, greutatea propriului trup peste celălalt, pentru a-l liniști, ca și cum i-ați da o suzetă, și a-l îmblânzi măcar pentru o vreme, până când începe iar să țipe? Să luați în gură o foarte prețioasă parte a corpului, care nu vă aparține, cu teamă, dar și cu multă curiozitate, mereu trează (nu orice se găsește la pungă, altfel ar fi ușor de luat la drum, dar și de uitat pe undeva), și să vă uitați dacă iese ceva de acolo și dacă da, cum miroase? Să vă instalați în pizda lui Gabi, de unde să ieșiți doar cu declarație scrisă și cu niște pete pe pantaloni, mai întâi închise, apoi deschise la culoare, pentru a vă întoarce apoi tot acolo? Să fi fost vorba oare doar despre un bărbat care voia să discute ceva cu o fată? Nu cred. Gabi n-a ieșit

niciodată fără mama, fără prieten sau fără prietenele ei, o spune mama, o spune prietenul și o spun și prietenele. Spun asta și în interviurile date presei imediat după dispariția lui Gabi. Dacă-i adevărat, atunci de ce-a ținut fata în secret toate călătoriile astea cu mașina? Probabil fiindcă bărbatul avea ceva de pierdut, poate fiindcă provenea din imediata apropiere a lui Gabi și nu voia să fie recunoscut, deși sau tocmai pentru că îl cunoștea oricum toată lumea. Numai că nu știa că el este. Nu era un străin. De tată și de mamă te poți desprinde, iar un străin te azvârle undeva ca pe un gunoi, că oamenilor tot nu le pasă de mediu. Un apropiat însă nu face așa ceva, pentru că el știe tot ce conține viața acestei fete și n-are chef să se întâlnească iar cu lucrurile astea. Orice, numai să nu devii conținut al unei vieți! Pentru propria siguranță, criminalul a preferat s-o îndepărteze pe fată, mai bine așa decât să devină totul pentru ea, chestie din care nu i-ar fi ieșit nimic. Mai mult decât Totul nu există. Așa, mai bine să băgăm acum corpul în punga asta verde, de plastic, pregătită din vreme, pe care am luat-o de pe un șantier, fiindcă șantierele sunt viața mea și doar casele, care sunt pe punctul de a lua naștere, doar ele sunt ceva pe care te poți baza, da, și oasele, părul și unghiile de la mâini și de la picioare n-au decât să rămână, dar nu așa de mult cât o casă bine dispusă, bine construită. O veșnicie, acolo unde omul credincios se va putea întâlni iar cu aceste case sau ele cu el – bum! – o negație a negației, pentru că făptașul nu construiește nicio casă și, probabil, nici nu mai primește vreuna cadou. Conceptele lumii finite îmi cad din mână, cum îi cade zidarului ciocanul la cinci după-amiaza. În sfârșit, nu știu ce să mai spun. Mai spun doar că acest minut ar mai fi necesar: nimic nu rămâne. Moartea e un fenomen natural, dar asta n-a fost o moarte naturală. Credeți că Gabi a vrut să pună mâna pe cineva care aparținea deja altcuiva? Nu

cred. Nu sunt credincioasă, de-aia mă lovesc mereu când dau de limitele existenței mele. Atunci cred că de acolo se poate merge mai departe, fiindcă tare mi-ar plăcea să-i urmez pe credincioși încotro îi trage pe ei ața. Dar nu merge, iar dincolo de granițe nu se poate merge nicăieri. Parcă aș fi o străină, din afara minunatelor state Schengen. E cineva acolo? Nu, nu-i nimeni, fiindcă toți vor să se împrăștie care încotro și, de aceea, nu sunt momentan acasă și nu vor fi nici în momentele viitoare. Nu poți să te împrăștii decât afară, casa noastră europeană e aproape întotdeauna prea mică pentru așa ceva, iar acum e prea mică și pentru Austria, copilul model, care n-a făcut niciodată nimic și nici nu va face. Iar dacă noi, locuitorii Austriei, nu mai suntem doriți pe nicăieri, nu vrem să-i lăsăm nici pe alții să se simtă acasă la noi în țară (ar cam fi cazul să facem ordine în casa noastră comună! Atunci ar putea să vină oricine!). Mai e cumva cineva care poate că ar vrea, în schimb, să mă vadă pe mine fericită? Și nici n-ar trebui să asiste la asta, fiindcă n-ar fi acasă când aș veni? Cine m-ar auzi dacă aș țipa? Nimeni? Poate pentru că nu m-a remarcat nimeni până acum. Și e evident că nici autorul acestei crime n-a vrut să se facă remarcat, ceea ce nu mă miră. În orice caz, dacă s-a ales cu niște răni de pe urma existenței sale, aceste răni nu se văd. Altfel, l-am înhăța imediat de cravată, așa cum aleargă sângerând prin localitate, în timp ce peste silueta lui se profilează ceva mai mare decât el, Animalul fornăind, care și-a pierdut sălașul și nu va înceta niciodată să-și caute unul nou. Iar dacă ar găsi vreunul, ăla ar fi din start prea mic, de fapt ar trebui să fie o casă întreagă. Dacă omul trebuie să moară cu de la sine putere, de ce să nu fie în stare să-și facă rost de o simplă casă, folosindu-se de mâinile proprii și de capitalul mai degrabă străin, obținut de la banca de credite pentru locuințe? Totuși, șalupele ei pornesc în larg, încărcate cu dobânzi, cu dobânzile

dobânzilor și cu câțiva hectolitri din sângele și lacrimile noastre, iar dobânzile nu mai sunt încasate niciodată, fiindcă, de fiecare dată, contractul a trebuit lichidat înainte de vreme. La un fond de pensii, așa ceva n-ar fi la fel de ușor de realizat, astea sunt lucrul dracului. Vasăzică, e mai ușor să mori decât să obții o casă. Când mori, mai rămâi un pic pe aici, dar când construiești, ți se surpă terenul sub picioare, fiindcă l-ai asigurat cu un alt teren, care era deja supraîncărcat sau insuficient din cine știe ce alt motiv. La orice licitație, domnul Schneider, care se ocupă de afaceri imobiliare, licita mereu împotriva lui însuși pentru ca prețurile imobilelor lui să crească vertiginos la toate băncile. Și să mai spună cineva că un imobil nu se mișcă! În schimb, o moartă, oricare ar fi, nu se mișcă decât dacă o arunci în apă, și atunci se mișcă ușor, foarte lin, în ritmul valurilor, de fapt o mișcă apa, fiindcă morții, inclusiv această moartă, nu se mai mișcă de la sine. Apa o poartă încolo și-ncoace, iar dacă plânge, o leagănă puțin ca s-o liniștească. Apa e drăguță. Aș vrea să îndrăznesc să intru în ea mai des și să am curajul să mă încredințez ei. Iar la mulțimea asta de stații de purificare nici nu m-aș uita. Ce vor ele, să purifice apa? Păi atunci n-ar mai exista nicio ființă în ea! N-am de gând să tolerez nicio stație de purificare pe aici. Totuși, într-un fel, nici fără ele nu merge, fiindcă atunci ar pluti pe lângă noi munți de rahat și în curând am avea apă acolo unde deocamdată e uscat, iar lucrurile s-ar schimba între ele, ar fi mizerie și jeg contra limpezime și adevăr. Nu, nu facem așa ceva, nu dăm apele oligotrofe și mezotrofe pe unele eutrofe. Nu, asta n-o facem. Le păstrăm pe unele, iar celelalte n-au decât să existe în altă parte, ca să ne putem expedia și noi mizeria și să ne simțim iarăși bine aici. Doar suntem de-ajuns pentru noi înșine, apa și cu mine. Sau nu? Poate că

vreodată o să mă descopere și pe mine cineva, dacă îndrăznește să pătrundă în mine. Cine știe.

9.

Hai să tratăm și noi o dată personajele mărunte ca pe ceva măreț. Să ne facem griji că am putea fi și noi printre ele, fără să fi devenit măreți. Exact la fel. Rămasă pentru totdeauna mică, în ciuda tuturor eforturilor: e judecata. Orice lucru am produce, rămâne la discreția noastră, nu ni-l ia nimeni. Niciun cumpărător. Noi dăm asigurări și spunem că, de fapt, am avut alte intenții, dar UE trage de noi cu mâinile ei de mamă și nici măcar nasul nu ni-l mai putem sufla fără să fim monitorizați cu strictețe de ea. Acum ce-am mai făcut? Nimic, doar niște papanași gustoși. Domnului Fuchs, cu brațele lui ciuntite de bombă, nu i-ar fi reușit așa ceva, lui nu i s-a dat voie să facă parte dintre noi, deși a făcut toată treaba în locul nostru. Acum s-a spânzurat de un cui din perete. Cu dinții a jupuit izolația cablului de la aparatul de ras, a curățat tot plasticul în liniște și cu răbdare. La sfârșit, moartea ardea zi și noapte de dorința de a-l vedea. Bărbia și-a descris-o drept germanică, în schimb nasul nu spune nimic, vechii germani de nord sau de răsărit, germanii de prin partea locului, negermanii și restul de slavi au și ei un nas la fel. Lupta s-a încheiat deja. Domnul Fuchs din Gralla spune că n-are nevoie de lamentări și de trăncăneală, că astea n-ajută la nimic. Lupta s-a încheiat deja, iar el crede că a luptat și a riscat mult. Dar și asta a trecut. Momentan am cam terminat-o cu turismul, fiindcă Europa ne boicotează. Dar și faptul că un lucru oarecare se termină va trece, la rândul lui, Europa se va obișnui cu noi, se va obișnui și cu faptul că oameni cu capetele plecate hoinăresc de colo colo fiindcă nu mai au slujbă. Vă rog, hai să le dăm noi una. Fără bani nu există niciun client la care să putem reveni.

Ia să mergem în capitală, își spune femeia dis-de-dimineață. Să ne așezăm în mașină, înainte să ne apuce teama, ca în fiecare zi. Viața îi este datoare cu călătoritul, fiindcă femeia a stat destul și s-a uitat la ea. Acum ar trebui să meargă ceva mai repede chiar dacă nu așa de repede ca la carnavalul din Villach, unde totul gonește pe lângă noi cu acceleratorul, ca nu cumva să ne vină ideea să vrem să înțelegem ce se întâmplă. Iată deja banda cenușie a autostrăzii, foarte asemănătoare lacului, care în unele zile de iarnă seamănă și el cu o suprafață de beton. Doamne-ajută. Mașina ia banda sub roți și o măsoară energic, poate că la urmă o să dea și un mic supliment, ca în merceriile de modă veche, unde vânzătoarea mai pune ceva în plus, dar nu la viteză. Liniște nu-i niciodată, fiindcă femeia pune imediat și o casetă și ascultă un concert de pian. Nu-i cunosc caracterul, de-aia nici nu i l-am putut descrie, dar în unele poze, în altele însă nu, mi se pare că femeia stă în expectativă, dar probabil că impresia asta ține de faptul că pentru o poză nu trebuie să te miști, dar s-ar cere să arăți măcar puțin mișcat. Totuși, nu oricine tace așteaptă neapărat ceva. Unii așteaptă să se poată muta, în sfârșit, în ei înșiși. S-au îngrijit de asta din vreme, înainte de a-ți instala mobila, dorințele și bucuriile în propriul interior, ar trebui să dai măcar cu aspiratorul și să scapi de tot ce ți-ar putea aminti de trecut. Cel mai bine ar fi să zugrăvești din nou. Dacă nu se poate, continui să zugrăvești pe dinafară.

Habar n-am de ce femeia, care a ajuns acum la periferia capitalei, vrea neapărat să se ducă în zona unde a locuit cândva, o așezare pusă la nimereală la marginea de vest a orașului. Acolo, fantezia omenească n-a fost deloc îngrădită, ceea ce e frumos, totuși ce a ieșit de aici nu-i la fel de frumos. Vile alpine, special construite pentru zonele cu înaltă presiune atmosferică, înconjurate

de balcoane prefabricate, încărcate de mușcate și begonii, de după care casa sclipește doar așa, un pic. Te rog, Doamne, trimite un fulger, ba chiar un potop de fulgere, pentru ca ceva mai frumos din noi să poată visa că n-a fost niciodată aici! Te rog, impresia asta din mine trebuie ștearsă imediat. În schimb, alte case copiază casele din orașele mari, dar la dimensiuni mult mai mici. Cer prietenește să mi se ia de pe cap expresia acestei grădinițe în stil roman timpuriu – cu fântână, întinderi de beton și destinderi din gard viu de trandafiri – înainte să-mi cadă din ochi pe picioare. Pe picioarele mele, expresia asta extatică n-o să ajungă prea departe. Și asta e o căsuță drăgălașă, ia uitați-vă aici, stimații proprietari au supraetajat-o și au câștigat de la șaptezeci la o sută cincizeci de metri pătrați pe etaj, iar la o adică ar fi putut să se întindă tot așa, în sus, și pe zece etaje. Cu siguranță, e satisfăcător spre insuficient să poți transforma o cabană de munte într-un zgârie-nori, dar, mă rog, pe mine m-ar satisface treaba asta și n-ar trebui să-mi mai caut un al doilea om, fiindcă mi-ar fi de-ajuns casa. Femeia pleacă întotdeauna însoțită de mașina ei. Deja de prin Spital am Semmering începe să-i fie dor de partenerul ei, pe care ar vrea să-l atașeze unei case și să trăiască și ea, în sfârșit, din plin, până nu e prea târziu, o casă unde ea să poată locui, găti, mânca, dormi și de unde să poată scăpa apoi nevătămată. Își dă totuși seama că el ar prefera să aibă un etaj din căsuța ei mai degrabă decât s-o aibă pe ea în întregime. El vrea să aibă totul doar pentru el. Chiar dacă pe femeie ar obține-o gratis, el n-ar fi interesat decât de supliment, adică de casa în care vrea să se bage. Această căsătorie nu va fi încheiată. Asta va trebui să recunoască și femeia față de ea însăși, iar până atunci n-o să mă potolesc nici eu. Îmi iese aici în întâmpinare, vede cercul meu de cunoștințe, încremenește, fiindcă ea nu pune preț decât pe un singur om, după care face stânga-mprejur și

dispare din nou în clarobscurul dimineții, păcat, tocmai când era gata-gata să pun mâna pe ea! Mai că era s-o prind, am simțit-o cu vârful degetelor. Mă grăbesc s-o ajung din urmă, surprinsă că femeia mi-a scăpat, punându-mi mâna la gură așa cum fac adesea când mă apucă râsul în genul acesta de instituție în care locuiesc. Nu, de fapt nu este o instituție, fiindcă în afară de mine nu mai e nimeni acolo, doar Caritas-ul, care spune: aici sunt eu și vreau bani de la mine, după care emite o chitanță. Femeia și cu mine suntem oare totuna? încă n-am căzut de acord dacă avem același plan, dar nu m-ar mira să avem. Vasăzică. În primul rând, ne luăm după săgeata care arată spre centru, dar mai întâi o cotim pe Wiental. Și acolo susură un râu, dar unul care nu poate să muște decât din ceea ce se află în imediata sa apropiere, și asta doar atunci când crește nivelul apelor, deci cel mult de trei ori pe an. Altfel, aproape că nici nu-l vezi. Oare e necesar ca și râul să fie drăguț, așa cum e femeia? Din partea mea, râul n-are decât să fie mai înfricoșător, un moment, a apărut cineva care vrea să vorbească cu mine, dar iată că a dispărut imediat. Mă ascund în spatele volanului, poate nu mă recunoaște. Trece mai departe. Totul merge mai departe. Apa o să ne mănânce și o să ne înghită pe toți. Ca pe acești doi bărbați, printre mulți alți oameni care au dispărut și n-au mai apărut niciodată, în apă, această poartă prin care pășesc unii, în timp ce alții pășesc prin alta, dar încotro? Imaginați-vă o duminică seara, o barcă pneumatică plină ochi și prinsă într-un cordon de stuf, ca o cataramă, să spunem așa, ca un zăvor, pe jumătate scufundată în carnea apei; cea mai lată porțiune a ambarcațiunii măsoară 85 de centimetri. Doi canotori au pornit la drum cu barca asta și au dispărut, doi bărbați tineri, ceea ce ne-ar plăcea și nouă să fim, dar nu ăștia doi, o să aflați imediat de ce. Au plecat într-o zi de iarnă, bătea un vânt rece, apa era rece ca gheața, poate că în curând avea să

fie chiar gheață, era o liniște ca niciodată. Vedeți mulțimea aia de mâini de copil care își ridică în aer animalele de jucărie cu care merg la scăldat, vedeți și brațele atașate mâinilor, din ale căror aripioare de înot mâinile copiilor se înalță ca niște dopuri încununate de părinții lor, auziți țipetele, plescăielile, râsetele, vedeți o patinatoare care, într-o piruetă ametitoare, face gaură în gheață unde ea însăși va fi, apoi, dopul? Asta ar însemna că n-ar fi vară, cum nu e nici acum. Prin urmare, retragem totul, e doar ceva scris. Acum a dispărut și nici nu-i nevoie să înțeleg despre ce-i vorba. A dispărut înainte să revină anxietatea care mi-e atât de dragă, dar care, în principiu, mă ține departe de apă. Hai mai bine să-i lăsăm la apă pe cei doi bărbați în barca lor gonflabilă, că nouă oricum n-are ce să ni se întâmple. Undeva arde un foc, undeva e un cort, undeva sunt și eu acasă și pot să dau drumul la căldură, dar nu aici. Pe un aragaz de voiaj se încălzește ceva, și niște mâini se adună deasupra flăcării, o crăticioară scoate ceva la iveală, apoi trece la stația următoare a unei călătorii, în timpul căreia semnele de viață se diluează tot mai mult și dispar, inclusiv cele mai stranii obiceiuri pe care oamenii le pot adopta, spre exemplu acela de a se spăla pe mâini înainte de masă. Câteva pietre de râu adunate grămadă, niște crengi așezate ciudat, una peste alta, vreo două cioburi de sticlă, o pungă de plastic pe jumătate plină cu aer, nu mai e nevoie să explic, fiindcă imediat totul va dispărea definitiv și va deveni astfel superfluu. Niciun efort în plus. Și eu am în urma mea o călătorie lungă. Un vaporaș al vieții trece pe aici, o barcă ce alunecă, amenințată de gheață și de adâncuri, să sperăm însă că se va întoarce. Marcaje pe o hartă a apei, care vrea să ne facă să credem că apa ar fi ceva solid, de culoare albastră și că s-ar putea locui în ea ca într-o cameră, din care să scoți capul unde și când ai chef. Ah, ce bine ar fi să poți forma un cuplu, nu

contează cu cine, poate așa cum erau cei doi tineri care au dispărut, se gândește femeia în timp ce conduce. Și-au împachetat barca gonflabilă ca pe un sac de marinar și, până au ajuns la apă, la destinația lor, au mers cu trenul regional. Apoi au plecat pe apă cu bagajul lor voluminos. Aici se pierde o urmă neînsemnată, o urmă pentru care lucrul cel mai important este împachetatul și expediatul, nu contează unde, departe să fie! Acesta ar fi totodată și sfârșitul oricărei comodități ce-ți oferă un loc unde să pui capul pe pernă, iar aici, iată, barca se învârte deja în cerc, fără rost, plutește în derivă, și într-un perimetru de vreo cincizeci de metri se vor găsi mai târziu, mult mai târziu, vâslele și rucsacurile, un cort, veselă de camping, alimente, o legitimație și o carte de credit a unuia dintre dispăruți, atât și nimic mai mult. Hei, tu, apă, ce-ai mai pus la cale? Cum de se cască asemenea crăpături la prora și de ambele părți ale bărcii? De parcă cineva sau ceva ar fi despicat prora în două, curat și precis, ca o tăietură de lamă. Doar noi nu suntem *Titanicul,* iar dacă am fi, am putea câștiga o mulțime de bani din dispariția noastră. Totuși și în ape mai puțin adânci se poate forma gheață, chiar mai repede decât în cele adânci. Oare s-o fi format deja? Când o apă îngheață așa de repede, stratul de gheață e foarte subțire, ca un abur, și așa de tăios, că te poți tăia la mână în el, mie mi s-a întâmplat asta chiar și cu hârtia, stând bine-mersi la căldură. Pentru așa ceva chiar că mi-a fost de-ajuns hârtia. Când o barcă din asta gonflabilă se ciocnește cu un asemenea strat de gheață, totul decurge destul de repede. Apa intră, oamenii se văd nevoiți să iasă. Barca e plină. Ia, hai să vedem cum e vremea: dimineața, doar înnorări slabe, cer parțial însorit. Ceață densă de dimineață și până la primele ore ale prânzului, în special în zonele de munte. După ce se risipește ceața, temperatura crește în cursul zilei până la valori de șase grade plus. Local, sunt condiții de

ger în timpul nopții. Asta înseamnă că o iei ori 300 de metri înainte, ori 300 de metri înapoi, pentru că nici sportivii antrenați nu rezistă mult în apa înghețată, maximum câteva minute. Minutele au trecut și, odată cu ele, și oamenii. Sunt plecați până în ziua de azi, iar eu mă gândesc acum la ei, împreună cu familiile lor, și vă rog și pe dumneavoastră să faceți același lucru, oriunde v-ați afla. Dacă nu v-ați gândit niciodată la cineva, atunci ăsta e un exercițiu bun pentru începători. Ei nu trebuie să se gândească la milioane de oameni, ci doar la cei doi bărbați tineri. Gândiți-vă acum, pe loc, la morți, de exemplu la toți înecații, dintre care cei doi, aici de față, deja nu mai pot vorbi în numele celorlalți și cu care nici nu se mai poate vorbi. Mobilul e închis. Dacă vă uitați în apă, umbrele alea de colo nu sunt oameni, sunt niște bușteni scufundați, iar acolo, da, ia uitați-vă, nu-i decât o barcă scufundată și mâncată de rugină, și mai încolo, în dreapta, nu sunt decât niște pietroaie. M-ar interesa foarte mult să aflu dacă morții or să apară vreodată. Din trecut pot să apară, e clar. Dar din apă? Gabi poate, nu-i nicio problemă. Să-ți faci bagajul, să-ți faci griji sau să le lași în seama altuia, să ai probleme sau să fii o problemă pentru altul, să tragi adânc aer în piept și să te bagi într-o prelată verde. Numai că omul nu-i aeroplan, vântul nu-l ține și nu-l poartă pe aripile lui, și nu-i nici vapor, apa asta nu-l ține la suprafață, omul e o bucată de carne, făcut el însuși din apă și aer, atunci când poate face rost de ele. Unii nici nu se mai întorc din morți, lucrurile astea pur și simplu nu pot fi prevăzute. Curenții, adâncimea apei și temperatura, toate astea au un rol important, de care, din păcate, omul arareori are parte în timpul vieții, ceea ce aproape că mă face să cred că, pentru unii, propria înmormântare e cel mai special moment prin care au trecut vreodată. Cu cât e mai rece apa, cu atât e mai lent procesul de putrefacție și, implicit, apariția gazelor

care îi scot de obicei pe morți la suprafață, unde pot spune voioși ce au pe suflet, de îndată ce întâlnesc pe cineva. Ala de ce-o fi luând-o la sănătoasa? Doar sunt atâtea lucruri care i s-ar putea povesti. Nu vă temeți de moarte! Deja a murit atâta lume, că e imposibil să nu reușiți și dumneavoastră. Până acum, toți au putut, așa că, dacă trebuie, o să fie în stare și un prost ca dumneavoastră sau ca mine. Aveți grijă doar să vi se păstreze cadavrul, dar nu prea mult! Și înainte era greu să pretinzi cuiva să aibă de-a face cu dumneavoastră, însă acum a mai apărut o dificultate cât se poate de serioasă, despre care totuși nu veți mai putea sufla niciun cuvânt. Dacă apa e rece, corpul nu putrezește, în schimb începe să se formeze în el o ceară moale, adică părțile moi, cu țesut adipos, se transformă cu totul în ceară, deci ceea ce era format deja rămâne pe dinafară aproape neschimbat, vă puteți închipui? Mai târziu, urmează un așa-zis stadiu al cretei, pe care însă nu pot să-l descriu, fiindcă n-am pătruns încă atât de adânc în nimic și nici nu pot înțelege ceea-ce-este-simplă-prezență decât dacă o văd sau dacă mă pot transpune în felul de a fi al raporturilor de preocupare față de aceasta. Dar nu pot. Aș putea totuși să consult un manual de anatomie patologică, numai că nu m-ar ajuta la nimic. Pescarul ăsta înecat a plutit vreo patru luni pe sub apă și încă arată ca nou. Fata asta din lac, cu scumpele ei buze moarte și moi – somez aici tărâmul ăsta delicat, mediul frumos al lacului, să-și țină odată gura, a luat cuvântul deja de prea multe ori, deși n-ar fi fost nevoie, că lacul tace oricum cu îndârjire, spre deosebire de mine, și pe deasupra își astupă singur gura, totuși mai înainte i-a scăpat ceva, din câte văd – ea a stat doar câteva zile în apa rece ca gheața, dar dacă ar fi rămas mai multă vreme sub apă, probabil că și corpul ei ar fi fost aproape conservat, cu toate că și apa asta e mereu pe muchie de cuțit, hop, ba e limpede și pură, țop,

ba-i eutrofică și are prea multe gaze, în orice caz, acolo există mai degrabă prea multe decât prea puține organisme vii, cât de des s-o mai spun, ei, sigur o să-mi reproșați că am făcut-o deja de prea multe ori – îngrășăminte, îngrășăminte, îngrășăminte! dar nu animale –, însă niciuna dintre ființele alea dinăuntru nu poate fi văzută cu ochiul liber. Apa a scos-o afară la timp pe fată. Pădure liniștită, în tine oare de ce nu găsim nicio barcă? Ba găsim, cum să nu, iat-o! Cineva a folosit barca asta în noaptea crimei. Pe tulpinile stufului se pot forma cercuri de gheață, dar nu acum. La anul. La revedere. Unii ar vrea să stea lipiți unul de altul și nu li se dă voie. După cum spuneam, nu cunosc caracterul acestei femei care conduce acum mașina, dar din poză nu mi-am făcut nicio impresie negativă. Merge. Femeia conduce mai departe. Ca orice mijloc de transport, mașina vrea să se miște, nu să huruie în gol (ceva s-a blocat acolo, dar sper că nu privirea mea), acum suntem deja jos, pe Wiental, care e prea aglomerată ca să se poată circula pe ea, chiar și la pas. A început traficul de dimineață. Mai mult te opintești decât te urnești. Aici spune și scrie că femeia a plecat de acasă la cinci dimineața. În landurile Stiria și Austria Inferioară a scăpat de traficul matinal, dar la Viena intră în plin în colimatorul de pe Hadikgasse. Totuși, la ieșirea din oraș mai merge, însă la intrare, ia riscați o privire spre Castelul Schönbrunn, unde, în loc să aștepte cuminți la marginea orașului, coloșii ăia de autobuze cu turiști se bat pe câteva locuri de parcare mici cât o cadă de baie, locuri care, fiind atât de mici, nici nu-s de zărit cu ochiul liber. Așa că hai să le lăsăm în seama turiștilor noștri, cât or mai avea de gând să vină la Viena, iar noi să mergem mai departe, că doar cunoaștem orașul. Viena e altfel, simbolul ei e o cireașă cu un sâmbure în formă de inimă. Ce e prostia aia de *big apple* în comparație cu așa ceva? Sau hai să-i lăsăm pe oameni să coboare pe banda

a doua și să acoperim țipetele handicapaților și/sau furioșilor cu motorul nostru turat la maximum, pe care putem foarte bine să-l folosim împotriva unor asemenea destine sau ale altora asemenea, un moment, aveți răbdare, plecăm imediat, așa, cam într-o jumătate de oră, dar dacă ne țineți pe loc, durează chiar mai mult. După aceea, mergem în parcare, pe zona verde, ca să otrăvim copacii, arbuștii, iarba și tufele chiar acolo unde au crescut, și nu acolo unde nici nu există. Castanii de pe Wiental sunt primii care au pierit sub un strat de plumb și sub dinții lacomi ai carilor. Urmează alții la rând. Copacii morți sigur n-or să vină după noi să se răzbune. Viul e înlocuit de ceva mort și impunător sau chiar de ceva modest, dar în orice caz mort, ăsta e un principiu al acestui oraș care a încheiat o căsătorie foarte solidă cu moartea și care de peste cincizeci de ani tot vrea să divorțeze, dar n-are niciodată toate documentele necesare, iar atunci când crede că, în sfârșit, le are pe toate și că mai poate să se fută și să-și mai pună masca vitalității și a veseliei pentru o ultimă dată, care va dura însă foarte mult, tocmai atunci apar prompt noi indicii că orașul ăsta a trăit aproape în întregime din bani furați și că n-are voie să moară decât după ce-și va achita datoriile, care uneori pot lua dimensiunea unor tablouri îngrămădite laolaltă, toate valorile astea furate, care între timp s-au acrit ca laptele și s-au împotmolit în timp, fiindcă, în loc să se piardă ele, s-au pierdut proprietarii lor. Și cum să nu fii acru după o chestie ca asta? Aici stă un simplu funcționar și spune: „Veniți săptămâna viitoare, atunci o să dezvelim cele mai noi tablouri și o să vedem ce era dedesubt, poate e și al dumneavoastră printre ele, cine știe. O femeie așa drăguță ca dumneavoastră, scumpă Vienă, sigur mai poate să aștepte un pic până la o nouă căsătorie, fără îndoială că la anul o să vă alegeți cu un mire, chiar dacă ar fi să vă spargem noi personal până atunci toate ornamentele”. O să

spuneți iarăși da, indiferent la ce, suntem absolut siguri. Ba nu, absolut siguri nu putem fi niciodată, altfel mai târziu o să se spună pe la spatele nostru niște lucruri pe care noi nu le-am spus în forma asta în fața nimănui sau, dacă da, în orice caz nu cu asemenea intenții răutăcioase. Nici măcar Balul Operei nu are intenții răutăcioase. Vedeți cum, în curiozitatea sa față de nou, prezentul prizonier captiv în sine stă acolo, într-o uniune extatică cu viitorul, și-și deschide porțile, cum ar fi spus grecii? Aviditatea față de nou, da, da, așa stau lucrurile, să fim cinstiți, curiozitatea nu se îndreaptă, de fapt, spre viitor ca spre o posibilitate, ci, în lăcomia ei, curiozitatea poftește posibilul ca pe un bun deja real. Sau cam așa ceva. Ia uitați-vă. Există un bărbat care privește casele nu ca pe o posibilitate de a locui în ele, ci, cu toate că nu-i aparțin și probabil că nu-i vor aparține niciodată, ca pe un bun care-i aparține deja, și anume, fiindcă TREBUIE să-i aparțină. Acum, porțile sunt deschise, iar dumneavoastră sunteți extraplat, fiindcă v-a călcat în picioare cineva care voia neapărat să intre mai repede ca dumneavoastră. Și apoi vă trimitem noi într-o misiune de pace într-un alt colț al lumii, vă băgăm în mașina de spălat și o lăsăm să vă rotească ore în șir împreună cu rufele puse la fiert, vă întoarcem de câteva ori cu cazmaua de pe o parte pe alta și, ce să vezi: o să arătați exact ca acum! Casa asta o să stea și ea bine înfiptă în pământ și n-o să poată profita de nicio ocazie de relaxare. Și nu, n-aveți nicio șansă să vă schimbați vreodată. Cu atât mai mare nevoie aveți acum de bonul ăsta de Perșii ca să puteți fi spălat și mâine la fel de bine și să ieșiți alb și nevătămat din malaxorul morții care scuipă clăbuci de săpun și unde v-ați prins în horă a și trebuit să jucați, cu totul pe nedrept. Există o avarie totală, în caz că nu sunteți atent, dar o vinovăție totală nu există, pentru că, bineînțeles, căprioara asta sau căruciorul de pe trotuar sau animalul cu două capete de pe

această clădire v-au distras atenția de la autoturismul care se apropia încet, o mașină mică ce se prăbușește aproape sub încărcătura portbagajului de pe acoperiș, da, aia de-acolo, din fața dumneavoastră, doar un moment, din păcate, nu cel potrivit.

Femeia înaintează acum mai rapid, știe un drum de ieșire din oraș pe care-l cunosc doar inițiații, de pe Hadikgasse o luați la dreapta, urmăriți sigla Meinl, capul de maur, iar magazinul corespunzător se află de partea cealaltă a blocului de locuințe nou-nouț, pe care femeia nici nu l-a văzut încă. Ea apucase vechiul bloc, construit pentru angajații căilor ferate austriece, strada asta se cheamă Käthe Dorsch, exact. Dacă n-o nimerește, poate să meargă direct pe autostradă până în Austria Inferioară, apoi să se întoarcă de pe unde a înțărcat mutu' iapa, cum se zice pe aici, adică de foarte departe, traversând satele din apropierea Vienei, Hadersdorf, Mauerbach, Unter- și Oberpurkersdorf (pe asta o știți? Un bărbat vrea să-și ia bilet de tren la Beijing. Se duce la casa de bilete din Purkersdorf și cere: vă rog, un bilet dus pentru Beijing. Bărbatul de la ghișeu spune: ați înnebunit? Pot să vă dau cel mult un bilet până la granița cu Polonia, iar de acolo vedeți dumneavoastră cum mergeți mai departe, cu Transsiberianul, Transmongolicul sau cu sania trasă de câini, vă privește. Pe scurt, clientul căilor ferate ajunge la Beijing, se distrează ca un prost ce este, fiindcă de-aia s-a dus până acolo, însă la un moment dat vrea să se întoarcă înapoi. Se duce la ghișeul de bilete al gării centrale din Beijing și cere: vă rog, un bilet dus la Purkersdorf. Bărbatul de la ghișeu întreabă: Obersau Unterpurkersdorf? Ha-ha! Cum? Ce-ați spus? Nu contează.). Iată, aici avem gara din Hütteldorf și traversăm străzile din preajmă, conform planului ce nu poate fi cuprins cu privirea, făcându-ne, la rândul nostru, propriile planuri care, mai devreme sau mai târziu, se vor

întoarce împotriva noastră. Apoi mai mergem puțin pe Linzer Strasse, spre ieșirea din oraș, e o stradă care urcă abrupt, unde cei ce locuiesc în zonă stau politicoși în genunchi și imploră zadarnic respectarea limitei de viteză de 30 de kilometri pe oră, aici se joacă copiii noștri, în fața propriilor case, aici ies bătrânii noștri din locuințe și intră după aceea înapoi, pe aici mai trec și alți oameni care nu vor încă să moară și care n-au ochi la spate, dar strada le aparține, atâta lucru știu și ei; nu-i nimic, toți oamenii de aici, cât vezi cu ochii, ne aparțin, adică își aparțin lor, așa decenți, ambițioși și destoinici cum sunt, iar ca răsplată li se permite să locuiască aici, într-o suburbie sănătoasă din partea de vest a Vienei, și noi bineînțeles că nu vrem să fie lezați sau chiar atinși de străini. Cine respectă toate astea? Nimeni. Importanți suntem cu toții, și când dispunem de ceva și-l pierdem, trebuie să-l înlocuim. Timpul trece și el pe lângă noi, iarăși, asta-i bună, de data asta era să nu-l recunoaștem. Păi da, la felul în care arată astăzi. Trebuie să mergem urgent la coafor și la manichiură, ca să fim privite din nou ca niște femei îngrijite cărora timpul nu le poate face niciun rău. Da, trebuie să ne supunem la tortura asta, altfel, de la atâta grădinărit, o să avem curând prea mult pământ sub unghiile roase până la sânge. Negrul ăsta de sub unghii nu l-am furat, e mizerie care ni s-a pus acolo de la lucratul în grădină, și acum continuăm această muncă sănătoasă până când intrăm și noi în pământ. Însă înainte de asta, lumea ar trebui să ne mai privească de câteva ori cu simpatie, ca să ne poată recunoaște drept femei. Astăzi ne mai ridicăm încă o dată foarte clar deasupra bărbaților. Ne vedeți? Astăzi e de la sine înțeles că avem o slujbă și că suntem independente. Ce-am mai scris eu despre toate astea, fără să fi fost nevoie!

Ei, nu mai spuneți, dumneavoastră erați. Femeia a oprit puțin mașina pe o străduță în pantă și foarte îngustă, pe care a locuit cândva. Aici, căsuța asta moștenită de la părinți, pentru a fi păstrată, îi adăpostește acum pe alții, mai bine decât ar fi putut femeia să întrețină casa. Camioneta unui țiglar e parcată în fața casei, semn evident că acoperișul trebuie în sfârșit reparat. Femeia a vândut casa cu doi ani în urmă pentru a se stabili la țară, un vechi vis de-al ei, care acum s-a spulberat. Seducția viselor durează ani de zile, seducția oamenilor e mai rapidă. Cât n-am fost eu atentă, femeia a și fost recunoscută de o fostă vecină care a ieșit cu câinele la plimbare. Câinele e nou-nouț și total dezinteresat. Ați mai venit pe la noi? Nu v-am văzut de cel puțin un an. Ce bine arătați. Bine, mulțumesc. Dar dialogul ăsta scurt, pe care l-am omis aproape în întregime, e de-ajuns pentru ca femeia să nu îndrăznească să se oprească și să-și privească ceva mai îndelung fosta căsuță. Cumpărătorii sunt oameni de treabă, uitați-vă, au copii care cresc în aerul mai sănătos de la periferie, un aer despre care se spune că vine direct de la munte, dar care trăiește de mult în concubinaj cu centrul de incinerare a gunoaielor Flötzersteig (de obicei, partenerul află ultimul!), și într-o casă proprietate personală. Uite colo o tricicletă, în grădinița din fața casei, mama n-a insistat pe lângă copil s-o ia în casă, deși poarta grădinii n-are niciun metru înălțime și oricine poate să sară peste ea. Oameni de treabă, inofensivi, oare o fi avut vreodată vreun necaz? Alături sunt niște statuete de grădină, patru broaște și două ciori, în posturi vesele, stau de vorbă unele cu altele, ia uitați-vă ce plăcut și-au organizat șederea aici, că de loc de zburdat n-au nevoie. Casa dispare pe lângă femeia care se lasă târâtă în silă – cel mai mult i-ar fi plăcut să fie singură – de vecină, în lesa scurtă a unei discuții cam unilaterale. Din gura asta arhicunoscută n-apare nicio surpriză. Pare că

timpul, care pe vremuri mai putea să meargă, a stat acum pe loc și doar oamenii ar fi mers mai departe, mda, poate că s-au dus chiar mai departe decât ar fi fost bine pentru ei. Oamenii nici n-au observat că timpul a stat pe loc, așa erau de adânciți în sporovăială, ca aceste două femei. Cine aude un țipăt slab care n-are nevoie să iasă în evidență și, de aceea, rămâne aproape de neauzit? Nimeni. Femeile merg mai departe, câinele trebuie dus sus, în parcul special amenajat de municipalitatea vieneză, ca să alerge, să se joace și să se încaiere un pic cu alți semeni. Trebuie să se desfășoare în aer liber, ca un cântec trântit deodată pe pajiște și rămas fără niciun ecou. Câinele are voie să facă asta în fiecare zi. Fericitul de el. Urmele dispar înainte de a fi trasate, oamenii își ies singuri în întâmpinare, fiindcă n-o face nimeni altcineva, ba nu, aleargă unul după altul și nu se prind niciodată. Nu, nici asta nu-i adevărat, le-ar plăcea să-și iasă în întâmpinare, dar de cele mai multe ori acest lucru nu e dorit. Fiecare vrea să-și caute ceva propriu, o casă proprie, un copil propriu, un partener propriu, numai pentru sine. Doar cu o cameră proprie nu se mai mulțumește nimeni. Lumea ar prefera să aibă chiar și un canal propriu de televiziune, fiindcă nu-i place niciodată ce i se oferă. Cei lipsiți de scrupule sunt mai ales morții, fiindcă ni se sustrag, și mass-media care relatează despre morți (sau ați văzut vreun om mai plin de viață decât păcăliciul ăla cu muzica lui populară, Karl Moik, ultimul lucru pe care l-ați văzut înainte de a leșina? Mda, până și el a murit deja, de îndată ce a aterizat pe ecran, deși mutra lui mai vâslește încolo și-ncoace, de parcă ar fugi de un rechin), chiar așa, ați mai văzut și altceva viu în afară de emisiunile despre natură, care au fost dedicate special vieții, altfel n-am fi știut că acest peisaj se află aici și că trăiește cu adevărat? N-am fi văzut toate astea dacă n-ar fi fost mărite puternic de camera de luat vederi. Furnici, gândaci și larve

ne invadează ecranul, toate umflate la dimensiuni uriașe.

Aplecați urechea încoace și, între timp, uitați-vă cum urcă femeia pe pajiștea cu care se termină muntele acolo sus, nu, mai departe nu se poate merge, se poate însă coborî prin două mii de alte locuri, dar vreau să vă scutesc de descrierea lor. Vasăzică, am și ajuns. Iarba e rară, dar deja foarte verde, mai verde decât în Stiria cea verde. Aici, primăvara e mai hotărâtă și mai avansată, iar acum e din nou în cu totul altă parte. Curând o să vină vara, însă atunci voi fi și eu în altă parte și sper s-o întâlnesc acolo, vara. Câinele e eliberat din lesă și pleacă mai încolo, cu pași mici și repezi. Pe drum, ridicase de mai multe ori piciorul pe marginea străzii, dar acum, că tot muntele și toată pajiștea îi stau la dispoziție, va fi mai selectiv cu urina. Caută o doamnă cu care să se căsătorească pentru două minute, ce ghinion, nu-i niciuna prin preajmă! Câinele își găsește un tovarăș, îl adulmecă în zona genitală și dispare în grabă alături de el. Fosta vecină a femeii e de mult membră a unei asociații chinologice. Din asociația asta fac parte oameni care preferă să se bazeze pe câini mai degrabă decât pe alți oameni. Se înțeleg bine și se invită unul pe altul acasă. Femeia își ia la revedere, ușurată că vecina și-a găsit în sfârșit cercul de prieteni ieșiți cu câinii la plimbare și că s-a integrat în grupul ăsta mic și simpatic, își doresc toate cele bune, veniți mai des pe la noi, nu vreți să bem o cafea după aceea, nu, mulțumesc, am foarte puțin timp și n-am vrut decât să trec un pic prin zona în care am stat cândva, ca să nu mă uitați de tot, ha-ha. O formație de oameni traversează terenul de joacă al animalelor lor care se atacă unul pe altul, de cele mai multe ori în joacă, și formează alianțe interesante, ia uitați-vă numai la ăia doi care au sărit pe al treilea, oare de ce, nu, nu vă fac nimic, nu vă fac nimic! Nu vă fie frică. N-au mușcat

niciodată și, dacă mușcă astăzi, mâine o să se spună iar că n-au făcut-o niciodată, o să fie ca noi sau aproape noi fiindcă medicul veterinar le va înfige până atunci câte două cârlige în pleură. Grupul se îndepărtează, oamenii își apropie capetele și stau de vorbă, animalele nu se apropie prea mult unul de altul fiindcă nu-i încă momentul. Unii sunt împovărați de greutatea corporală, că de probleme n-au de ce să fie împovărați, sunt foarte răsfățați și bine hrăniți și, într-un cuvânt, fericiți, deși nu se poate discuta cu ei în propria lor limbă maternă. Femeia – care e lătrată de câteva ori, fiindcă animalele n-au mai văzut-o pe teritoriul lor și sunt iritate de figura străină fără însoțitor patruped și chiar fără lesa după care poți recunoaște cine e de-al tău o persoană care pesemne că nu s-a priceput niciodată să lege pe cineva sau ceva de ea, iar animalele simt asta, inima lor devine complet indiferentă și se despart fără niciun semn vizibil, pur și simplu se cară, vasăzică, acest personaj se oprește și privește orașul, a cărui jumătate de sud se desfășoară înaintea ei, într-o limpezime perfectă cum se întâlnește uneori după răsăritul soarelui, când imaginile sunt eliberate și năvălesc nerăbdătoare din spatele barajului, până departe, spre siluetele asimetrice și cocârjate ale blocurilor-turn din Alt-Erlaa, acum metroul circulă până în afara orașului, iar în direcția opusă până în Ottakring, o adevărată realizare pentru cetățeni, care și-au dorit mereu să ajungă acolo. Acum pot, în sfârșit. Aici, ca niște degete de mort, se înalță stâlpii de iluminat ai stadionului Ing. Gerhard Hanappi, iar cele câteva locuri de parcare din fața lui nici nu se văd. În dreapta, se vede o bucată din autostrada de vest, până când dispare între dealurile Pădurii vieneze, iar acolo, vizavi, este Auhof, ia uite, au construit și un Cinecenter, firma roșie, luminoasă, e ușor de citit și ziua, fiindcă lumina nu se stinge niciodată, iar neoanele de culoarea lămâilor verzi ale ultimei

benzinării înainte de ieșirea pe autostradă pot fi admirate în toată splendoarea și prospețimea lor citrică, cu care le-a dotat concernul producător.

Orizontul leagănă hipnotic globii oculari ai femeii care s-a oprit și încearcă să cuprindă cu privirea orașul ce a fost cândva al ei, mă rog, într-o anumită măsură. Totuși, ea se încăpățânează să-și țină ochii deschiși, vrea să vadă totul, totul. Și privirea trebuie să-i fie garnisită cu turle de biserici, cupole, acoperișuri, gazometre, turnuri de apărare antiaeriană. Îndrăgitele lăcașuri de cultură, la care femeia se ducea pe vremuri ca la munca câmpului, nu se zăresc nicăieri. Sunt în altă parte a orașului. Părul de pe capul orașului flutură altundeva, ar trebui s-o ții în continuare pe Wiental, numai că nici Wiental nu se ține după tine. La stânga, în Steinhof, se vede casa de nebuni și celebra biserică Otto Wagner, ajunsă din păcate o ruină, pe care o știe orice copil, dar nu mulți copii vor mai avea prilejul s-o cunoască (în afară de cei uciși în timpul nazismului prin injecții letale, după cure de foame, frig, vărsat – nu, nu se vărsa nimic pe ei, ci, cu ajutorul medicamentelor, li se provoca o vomă continuă, de nestăvilit – și bătaie, pe care nu trebuia să le inventeze nimeni fiindcă existau deja, copiii ăștia sunt încă prezenți acolo în număr destul de mare, prin creierele lor puse în borcane), fiindcă biserica se va prăbuși curând. Acolo ar trebui să te duci ca să vezi Domul Sf. Ștefan, dar de acolo, privirea va fi reținută și îngrădită energic de un deal mic, împreună cu o carieră de piatră, un deal care se bagă în față, poate fiindcă își închipuie că oamenii n-ar putea suporta atâta frumusețe. Și atunci trebuie să chemăm iar salvarea. Grupul mixt de oameni și câini a dispărut între timp după colț, iar acum va dura în jur de zece minute până vor apărea din nou, deși câteva călăuze care au luat-o înainte vor apărea mereu la orizont, nerăbdătoare și înarmate cu bețe, în timp

ce ariergarda de câini rămasă în urmă se apleacă asupra unei chestii pe care ar vrea s-o mănânce, dar care nu-i va pica prea bine. Femeia e absolut singură. Nu e la Paris sau la Londra, e la Viena. I-ar fi plăcut ei să meargă o dată și la Paris și la Londra. Dar n-o să mai aibă ocazia. La țară există întotdeauna ceva bun și rezonabil de făcut, s-a gândit ea, până când i-a preluat altcineva sarcinile astea, o persoană interesată exclusiv de bunurile și de averea ei. A pus și el mâna pe unde era necesar, inclusiv pe ea, că doar așa se obișnuiește la țară. Se pune mâna și se fac treburi așa de complicate, că femeia nu le-a priceput încă, iar de acum nici că vrea să le mai priceapă. Ea a țipat de multe ori, când el, cel flexibil în mișcări, se urca pe ea și, nelăsându-se înduplecat de nimic, azvârlea cu mica ei greutate în toate direcțiile, în funcție de partea dinspre care voia să intre în ea, în timp ce ea insista să-i ofere iubirea ei. Totuși, din nimic nu se naște nimic. Prin el, ea și-a găsit sufletul, își spune în sinea ei. Dar nu-i folosește la nimic, nu-i în stare să facă nimic cu propriul ei suflet. El a găsit în ea o construcție în care se poate adăposti. Uite-așa locuiesc unul în celălalt, pentru a putea, în sfârșit, trăi. Numai că unii necesită mai mult decât alții, care n-au nevoie decât de un partener pentru a se umple de lumină și de iubire. Ca, de exemplu, vasul ăsta gol, care este femeia fără bărbat, ceașca asta tulbure care nu-i umplută decât cu ea însăși și nici măcar pe ea nu se poate vedea până la fund, oare de ce face ea așa ceva? Nu-și mai vede podeaua. S-a vărsat pe jos, dar n-a șters-o nimeni de acolo. Poate că toate astea sunt o formă de nebunie, mă rog, mai degrabă o formă mititică în care-și îndeasă copiii nisipul, pentru a-l băga apoi în ochiul vecinului. Oraș și sat, mai voiam să spun ceva care n-are legătură cu autoanaliza psihologică pe care am practicat-o aici magistral, oare ce mai voiam să spun? Satul se confundă cu activitățile sale, fiindcă trebuie creat tot timpul, trebuie smuls

pământului și animalelor. Orașul înseamnă activități străine. El există deja. Chiar dacă se construiesc mereu lucruri noi, orașul este ceea ce era deja acolo. Obiecte reflectorizante lucesc fulgerător în lumina soarelui, geamuri, cornișe, acoperișuri de tablă, mașini. Dacă cineva reflectează, în schimb, la niște case, n-are decât să le obțină. Nu e un salariat oarecare, obligat să și le câștige. E funcționar public. A curățat carnea și a aruncat oasele, fiind el însuși un produs dezosat prin fierbere, care nu-și impune niciun fel de scrupule. Nu se construiește o fericire comună și nici nu se depun pe undeva rezerve de bani. Asta nu-i bine, banca nu poate să dea tot timpul, mai trebuie să și ia, firește mai mult decât dă, că altfel n-ar fi bancă, ci Caritas, ba nu, nici măcar Caritas: noi avem de suportat cheltuieli administrative, iar restul îl suportă alții. Ce credeți, de unde să iei fără să furi? Orașul își ia tot mai mult avânt, ora înaintează, se aud râsete, țipete, strigăte ale armatei de oameni și câini, care, iată, se apropie din nou. Oare femeia chiar stă aici de zece minute? Nu-i de-ajuns, niciodată nu-i de-ajuns, dar probabil că s-a plimbat, cel puțin, un pic pe aici. Ciorile călătoresc comod și competent prin aer. Se așază pe unul dintre copaci și stau de vorbă, imitându-ne, își trag puțin răsuflarea și, ce haios, mănâncă un măr sfrijit pe care l-au găsit cine știe unde. Dacă aia din vârful unui brad argintiu splendid (o plantă de cultură, ultrarafinată, provenită din nu știu ce țări care n-au mai vrut-o și au expulzat-o, o plantă care ar putea, mă rog frumos, să înceapă deodată să vorbească și să meargă, ca să nu mai fiu eu nevoită s-o văd, dar cred că, mai degrabă, eu sunt aia care trebuie să plece, nu ea! Porcăria asta cu țepi s-a stabilit aici pentru multă vreme!) cască ciocul ca să croncăne, o să-și piardă mărul. Femeia zâmbește involuntar când acest lucru se întâmplă întocmai. Un câine negru se apropie în fugă și, din păcate, cioara trebuie să strige la el, așa că-și

pierde fructul prețios. Ce repede merg uneori lucrurile, chiar dacă noi nu suntem de acord ca animalele să fie deposedate de bunuri. Și totuși, sunt cazuri când cele mai multe dintre ele trebuie să-și dea și viața din diferite motive. La fel ca noi, numai că mai umil și mai dureros, iar noi suntem datori să le mulțumim că se sacrifică pentru noi. Și chiar dacă n-o fac de bunăvoie, tot e drăguț din partea lor, nu-i așa? Altfel pe cine am mânca? Nici măcar lucrurile pe care ne așezăm sau cele pe care punem preț nu le putem lua cu noi, dar unii nu știu asta și cântăresc oamenii în funcție de averile lor. Iar atunci preferă să ia averea și să lase omul de izbeliște. Așa că omul stă acum și se uită ca prostul la un oraș central-european, îl cercetează în liniște și nu-i vine să-și creadă ochilor că vede într-adevăr ceea ce vede. Nu contează. La oraș, nu înseamnă nimic când îți privești vecinii. Nici la țară nu înseamnă nimic când îți privești vecinii, numai că acolo treaba asta atârnă mai mult fiindcă există mai puțini oameni. De-aia a plecat atunci femeia de la oraș. Cu speranța că va deveni mai importantă decât aici într-un loc cu mai puțină concurență. În regulă. A funcționat totul bine, inclusiv cântatul la pian, care la țară e mai rar decât trasul cu pușca. I s-au mărturisit dorințe și i s-a spus că e importantă pentru realizarea lor, dar nu indispensabilă. Acum mai vrem să facem încă o dată impresie și ne ducem la coaforul la care obișnuiam să ne ducem cândva. Se află tot în localitatea asta, numai că în partea cealaltă, într-o clădire nouă, mică, la parter. Acolo mergem, vă rog să ne urmați. Câinii vin, dar noi plecăm acum. Mergem să ne facem frumoasă. Punem să ni se prepare părul, genele și unghiile, apoi plecăm din nou în altă parte, pentru a le servi în liniște altcuiva. După tratament, părul ăsta o să fie așa de sănătos și puternic, că o să te poți spânzura de el. Pentru o singură pasăre ar fi de-ajuns în scopul ăsta și o singură șuviță de păr.

Venim încet, venim singuri, venim mai bine în doi, ceea ce ne aduce un mic avantaj, fiindcă patru ochi văd mai bine decât doi. Ce se întâmplă când nu vrei să vezi chiar nimic? Vă doresc lucruri măreţe şi importante, dar foarte puţini dintre dumneavoastră le vor obţine vreodată. La vechea ei coafeză, femeia poate să se strecoare între două cliente care au timp. Salonul tocmai s-a deschis ca să confere suplеţe tinerească buclelor pe care tot el trebuie să le confecţioneze. Un spălat, un tuns şi un coafat. La dumneavoastră ar fi cazul şi de un nou permanent, nu, acum nu se poate. În schimb, ne vopsim într-o nuanţă frumoasă, roşcată. Dacă vă gândiţi la averea dumneavoastră, ăsta ar fi, în orice caz, un atu, orice ar fi un atu. Cel pentru care ar face ea asta oricum nu observă nimic, în dezordinea angelică în care trăieşte, dar din care el nu face parte. Cu toate astea, ne ungem cu vopsea pe cap, că doar nu e mare lucru. Nu poate să ne strice, dar nici n-ajută la nimic. Ce matern curge apa de la duş (vă rog, cât mai rece, că-i mai bine pentru păr!) şi, murmurând blând, cuprinde în braţele ei mici capul lăsat pe spate, îl învăluie şi-l mângâie delicat. Apa nu poate să se ocupe acum şi de expresia feţei, ea are misiunea să clătească excesul de vopsea şi să mai lase totuşi ceva, un rest care e esenţial în acest proces. Oamenii îngrijoraţi se exprimă prin comentarii la ziar, dar n-o fac pentru această femeie care ar dori să se exprime în sfârşit prin corpul ei, însă nu rămâne decât o spectatoare, care păleşte până la rădăcina părului când o vede pe Claudia Schiffer. Când ţi se spală părul, nu prea poţi să citeşti, de altfel nici când eşti tuns, dar mai încolo, la cască, răsfoim totuşi câteva reviste ilustrate ca să ştim ce ratăm dacă n-o să mai avem nevoie de garderoba de primăvară. Ah, ce bine e, ce cald e prosopul, ăsta e întotdeauna un moment frumos, ştersul, dar şi tunsul e interesant. Acum le vine rândul, în sfârşit, şi unghiilor. Tot vă mai roadeţi unghiile? Doar

sunteți mare, stimată doamnă! Nu orice inimă e inimoasă, dar asta presimte totuși că nu va mai avea mult timp să fie prietenoasă cu oamenii care trebuie. Așa prizonieră cum e în ea însăși, unde, din păcate, a mai lăsat pe cineva să intre, nu pe cine trebuie și nu la momentul potrivit, femeia reușește să-și smulgă câteva cuvinte amabile, ca și cum ar fi un om ca oricare altul. Cuvintele îi sar din gură direct în realitatea neprimitoare și sună de parcă le-ar fi trimis careva la plimbare, fără mânie, dar și fără tragere de inimă. Ba nu, sună de parcă o insectă și-ar fi lăsat armura să cadă, numai că animalul e prea mic ca să provoace pe jos fie și o ușoară zgârietură. Așa. Gata. Uitați-vă, vă rog, și la spate, sunteți mulțumită? Coafeza îi ține oglinda retrovizoare, rotundă, în timp ce ucenicul, cu gândul la bacșiș, îi curăță puloverul cu peria. Totul își urmează cursul, dar ce curs, unde se sfârșește el oare? Timpul e un sfetnic bun, ba nu, nu e. Foarte frumos, mulțumesc. Din politețe i se dă un bacșiș bun. Femeia se simte de parcă i-ar fi ras cineva, cu un cuțit foarte fin, și ultima carne de pe oase, iar acum ar urma să fie fiert și ultimul os. Răsfierți există destui pe-aici, ba chiar sunt majoritari. Hai să dăm osul câinelui. Poate că măcar el o să vrea să ne mănânce. Supa o mâncăm noi cu lingura. E nostim când îți dorești ceva. N-ai de unde să știi că, probabil, nu vei obține niciodată lucrul respectiv. Pe distanțe mari, pe unde șuieră vântul și vânează animalele sălbatice, omul aici de față se cheamă că este o doamnă drăguță și politicoasă. O dată i-a permis jandarmului s-o fotografieze goală, oare în ce sertar s-o mai afla poza aia? În orice caz, jos de tot. Nicio grijă, a fost aruncată de mult. A fost făcută cu un scop anume, dar care? Poate că bărbatul a făcut-o ca să se excite ori de câte ori se sătura s-o mai vadă în carne și oase. Doar n-a pozat-o ca să se poată uita la ea când, de fapt, nici n-ar avea nevoie? Nu cumva avea de gând să râdă de ea împreună cu alții, la cârciumă, la post sau

când se schimbă la garderobă? Sau când face duș?? Ce frumos ar fi.

Într-o călătorie romantică sau într-o excursie de vis, îți poți întâlni partenerul mult visat, dar ce te faci dacă-l cunoști deja? Atunci nu mai faci nicio excursie în locurile alea romantice. Poate că acest bărbat simte nevoia să uite de singurătate, poate că nu-și calcă deloc pe inimă când se culcă cu ea, poate că i-ar fi fost foarte dragă dacă ar fi cunoscut-o. Nu, viitorul îmi spune: nici vorbă de așa ceva! Așa că nu mai faceți caz de asta și păstrați-vă altceva, sigur aveți și dumneavoastră niște amintiri și, mai ales, aveți mare grijă de carnetele de economii! Femeia a fost multă vreme prea rezervată, iar acum a dat în extrema cealaltă, nu se poate opri să nu-l caute peste tot pe bărbat, harnică și neobosită. Probabil că de partea ei interesul va fi mult mai mare, da, așa și este. Se va îndrăgosti nebunește de el, va deveni o plantă agățătoare și o pupăcioasă notorie, până când bărbatul va începe să se teamă pentru corpul lui, da, exact așa s-a întâmplat. Ba nu, cum așa, bărbatul ăsta nu se teme de nimic. Străbate sute de kilometri cu mașina, numai ca să i se facă frică de ceva, dar nu i se face frică niciodată. Femeia va continua să-l pândească peste tot, ani la rând, și să-i ofere încăperile ei, în care el nu va dori să locuiască decât dacă ea le va fi părăsit în prealabil, de dragul lui. Ea știe asta foarte bine. Dar n-ar putea să înceteze vreodată. Va țâșni mereu ca vipera din câte o ascunzătoare și-i va băga limba în ureche, doar pentru că lui i-a plăcut asta o singură dată, dar n-a mai vrut și a doua oară, în orice caz nu de la ea, dar poate că încă își mai dorește asta, în secret, cine știe. Ea știe că nu-și dorește. El e un tip rapid și foarte isteț și până acum și-ar fi dat seama dacă-și mai dorește așa ceva sau nu. Știe foarte bine ce vrea și ce nu. De câte ori va avea ocazia, ea se va lipi strâns de el, până când el nu va

mai simți, prin ea, decât zidurile dure ale casei. Țiglă, beton, tencuială. Astea i-ar fi lui mai pe plac. În plus, femeia ar putea să dea de înțeles foarte clar că e dispusă să repete asta oricând. Însă ea însăși este o reproducere a modelului minunat din această fotografie, numai că ea arată cu totul altfel. Unde-o fi planul casei, ieri era încă în sertar. Bărbatul întocmește un comunicat și îl semnează cu numele lui prețios, care încă n-are nicio valoare, dar care în curând va avea, și anume, atunci când el îi va lua casa, iar pe ea și-o va lua de pe cap: bineînțeles că vreau, cum să nu vreau să mă însor cu tine. Crede-mă, dac-ar fi după mine, imediat. Oh, dac-aș putea, deocamdată nu merge, dar poate că puțin mai târziu vom reuși să devenim un cuplu. Dar eu aș prefera să fiu una cu tine, cum să spun. Cuplu e prea puțin, trebuie să te topești împreună cu celălalt, să devii una cu el. Ce, nu se poate? Ba se poate. În casa asta, acest lucru poate deveni realitate. Casa asta e curată, spațioasă, comodă, de ce tocmai eu să nu vreau să locuiesc aici. Mi-am făcut calculul că ăsta ar fi modul cel mai simplu de a obține o casă pe care s-o moștenească mai târziu nepoțelul meu, Patrick, și, uite-așa, fiecare membru al familiei o să aibă câte o casă, fiindcă bătrâna își va muta curând accesele de *delirium tremens* la spital și apoi la cimitir. Însă casa va trebui să și-o lase aici, la Ernsti, care o așteaptă de mult. Niciun om nu-și sapă o groapă atât de mare, încât să încapă în ea și o casă, pentru asta am avea nevoie de o companie a armatei iugoslave, că ăia sunt obișnuiți cu așa ceva. Cel mai tare aș vrea să dau buzna în casă și s-o cos apoi în urma mea, ca pe un corp viu din burghezia mai cu dare de mână, ce comoară, cine o găsește, ăla a tras lozul cel mare, chiar dacă în niște condiții foarte speciale. Acum vorbesc tot de casă sau mai degrabă de un corp omenesc? Și mama încurca mereu una cu alta și își făcea nevoile peste tot, în toate colțurile, de-aia nici eu nu mă pricep prea bine. Știu doar un

singur lucru: țigla rezistă mai bine și mai mult decât carnea, oțelul inoxidabil rezistă și mai mult, atunci la ce bun să te mai atașezi de oameni, oricât ar fi ei de utili și de buni cu noi? Până și vopseaua asta de pe dulapul din bucătărie o să țină mai mult decât mine. În pădure înverzește un brăduț. Și-un trandafir, în ce grădină? Suflete, adu-ți aminte că deja au fost alese să-ți crească pe mormânt sau cam așa ceva, mă rog, nu sunt atât de educată, încât să știu toate astea pe de rost.

Mai fac un rezumat, dar, ca de obicei, nu pot să-l susțin și-l scap din mână în ultimul moment: buf. Femeia vrea să se simtă ocrotită și, în același timp, liberă. Mai vrea să simtă și multe altele, îmi pare rău, asta nu se poate. Din fire, îi place să preia conducerea, așa cum au obișnuit-o scumpii ei părinți, care au lăsat-o întotdeauna să conducă, îmi pare rău, nici asta nu se poate. Vasăzică, acum situația e următoarea: bărbatul pretinde, ca răsplată pentru amabilitățile lui, averea ce constă în casa femeii. Pe viitor, femeia n-ar putea uita niciodată armonia extraordinară a acestei relații, așa că ar fi mai bine să nu mai existe niciun viitor, pentru că femeia știe: n-aș putea uita niciodată o asemenea fericire. În privința sentimentelor, femeia nu se înșală, dar în privința lucrurilor concrete, da. Ce-ar trebui să faci, să sângerezi ca o vită proaspăt tăiată, în timp ce proprietățile imobiliare, încă neatinse de soare, sunt luate cu asalt în joacă? Să te usuci ca ghipsul, în timp ce planurile tale se duc pe apa sâmbetei, unul după altul? Nouă ne-ar fi prea frig pentru una ca asta. Ar trebui oare să te sui într-un autoturism care abia dacă-ți simte povara atât de slabă? Sau să faci cu mâna de la fereastră cuiva care nici nu se uită într-acolo, fiindcă ochii casei sunt închiși și nu simt că cerul apasă greu asupra lor, vedeți norișorii ăia de pe geam? Nu sunt niciun fel de norișori, sunt dâre lăsate de detergent, cu toate că el a promis față de milioane de martori să

nu facă niciodată așa ceva. Așadar, nu cerul își face apariția aici, pe gemuleț, și ca să fim cinstiți, nici nu ni l-a promis nimeni. Cine minte o dată nu mai e crezut și a doua oară, chiar dacă spune adevărul, îi zic acestui tratament de slăbit care – da, până și el! – nu s-a ținut de cuvânt față de mine și de prietena mea, iar acum am luat eu cuvântul și mă agăț bine de el, ca de o rudă dragă, pe care nu o am. Am cuvântul, deci, dar nu mi-am dat seama la timp și acum vorbesc prostii. Iertare. Dar sigur există și pentru dumneavoastră o emisiune în care vă puteți spune păsul. Dacă firmele și politicienii mint în public, nu văd de ce-ar trebui să vă încăpățânați dumneavoastră să spuneți adevărul în talk-show-ul ăsta? Cum? Aveți propriul dumneavoastră adevăr? Dar cu siguranță că nu sunteți singura, veți pricepe și asta în cursul emisiunii noastre pe care acum o putem transmite în sfârșit. Băgați-vă asta bine în cap. O să mai avem nevoie și de o rochie nouă, pe care o cumpărăm de la Fürnkranz, de pe Kärntnerstraße, un magazin de mare lux. În mod normal, femeia n-ar mai cumpăra de aici, pentru viața la țară n-ar merita atâta cheltuială. Rochia e din mătase colorată, cu flori, și destul de scumpă, dar pentru mine era importantă. E o încununare, nu-i vorba de Jacobs Krönung[40], ci de încununarea unei femei care ar vrea să fie și ea o dată în viață regină sau măcar o Albă-ca-Zăpada, căreia îi e totuna dacă doarme sau e trează, fiindcă oricum n-ar ști să facă nici una, nici alta. Așa că dormi, copilul meu, dar mai întâi trebuie să ne întoarcem acasă, unde se află patul, la prânz traficul nu-i așa de îngrozitor și dacă ajungem pe autostradă, mai departe ne descurcăm noi cumva, ne arată indicatoarele cum.

Nimeni nu-i este devotat femeii, așa că e nevoită să se ajute singură, trebuie să înghită ceva, cu mult alcool, cu un vin roșu minunat, *vino classico* sau cam așa ceva, foarte sănătos. Un pahar pe zi e de-

ajuns ca să-ți prelungească viața. Dar nu, asta chiar nu-i necesar! Mai întâi, femeia se îmbracă frumos și își aranjează încă o dată părul pe cap în poziția corectă, așa, iar acum urmează rujul, fardul de pleoape, rimelul. Să mergem la closet, și abia după aceea să ne punem chiloții de mătase asortați cu maioul pe care-l avem deja pe noi și pe care, de asemenea, l-am cumpărat. Înainte de a ne lăsa bătuți, dăm o groază de bani pe lenjerie drăguță. Până și femeile care seamănă cu o stâncă netedă, unde nu se poate ateriza, se înmoaie ca niște rufe la atingerea mâinii atotputernicului Silan, care ne toarnă un căpăcel în ultima apă de clătit (e singurul care se poartă într-adevăr delicat cu noi!). Iar dacă ne mai punem și căciulița asta pe cap, chiar că o să ne holbăm ca proștii, vă spun eu, o să ni se prelingă prostia pe urechi. Aha: vă uitați acum, cu ochii lipsiți de orice expresie, la dumneavoastră înșivă și nu vă place ce vedeți? De ce nu vă place? Cred, deci, că hotărârea acestei femei care nu face altceva decât să bâjbâie în căutarea vieții, da, la cea de-aici mă refer – tocmai și-a fript din nou degetele! –, hotărârea ei, așadar, este corectă. Unde-i biletul pe care-am scris totul cu mâna noastră, unde-i flaconașul șterpelit special din dulapul de baie al prietenei noastre care avea un câine epileptic, care între timp a murit? N-avem de ce să întrebăm, fiindcă am știut-o tot timpul. Medicamentul ăsta este fenobarbital în stare pură, substanță cu care distribuitorul de produse farmaceutice veterinare, firma R. Din W., eludează foarte frumos legea narcoticelor, de altfel într-un mod pe deplin legal, mă rog, nu tocmai, fiindcă în mâna unui medic veterinar cu experiență, medicamentul ăsta înflorește și poate face bine unui animal, pe când în mâna noastră face totul scrum, ceea ce nu-i greu deloc, și o țigară poate să facă asta. Furtul n-a fost legal, nu, dar a fost un furt permis, am sustras ceva de-ale gurii în cantitate mică, și doar n-o să fim trași la

răspundere după moarte, ar fi de-a dreptul inutil! Un flaconaș cu tablete e dus la gură și tabletele sunt înghițite una câte una, alcoolul curge vesel și liniștitor, nu, nu doare, nu vă fie teamă, hopa, am luat-o pe alături, gura încearcă să prindă chestiile astea rotunde și simpatice care alunecă apoi pe gât, hop-așa. Cum de viața a devenit deodată așa de veselă? Când e mai frumos, trebuie să te oprești, spune o copilă care apare în cadrul ușii și se îndreaptă către pian, și ea bâjbâie, dar măcar claviatura trebuie s-o nimerească, altfel o ia pe coajă, să sperăm totuși că sunt clapele corecte. Da, ați auzit bine: Stai jos! Insuficient. Răsună muzica preferată. Dacă tot vrei să te duci, poți să aranjezi lucrurile în așa fel, încât să-ți fie plăcut și comod, nu-i așa? Trebuie să ai pantofi potriviți, fiindcă drumul e lung. Așa o femeie care știe să guste plăcerile vieții, chiar n-am fi bănuit-o în stare de așa ceva, brusc a devenit ca o ștampilă care ar vrea să se imprime repede undeva, iar noi ne-am ales exact momentul ăsta, când nu ne mai putem scula ca să privim de la o oarecare distanță urmele lăsate de noi. Vasăzică, rămâne totuși ceva în urma noastră, ce frumos. Bine, atunci o să ne exprimăm aici, unde ne-am așezat deja, nu contează: ăsta n-a fost doar UN BĂRBAT, ei este BĂRBATUL, toată viața mea va îi bărbatul, singurul bărbat pe care-l iubesc cu adevărat, pe toți ceilalți bărbați i-aș compara întotdeauna cu el. El trebuie să primească și toată averea mea pământească, în special această casă și tot ce se află în ea, nu, fără mine, pe mine mă va putea însoți pe ultimul drum, înmormântarea e deja plătită, mormântul pregătit. El o să primească ce rămâne, eu am primit oricum rochia asta nouă și frumoasă, de mătase și culoarea asta roșcată și strălucitoare în păr și în acest pahar. Ambele lucruri m-au costat ceva și poate că el o să-mi ia în nume de rău cheltuielile astea, fiindcă deja totul îi aparține lui. Probabil că cei mai buni pantaloni negri bufanți pe care-i am și pe care i-am

îmbrăcat de câteva ori sunt cunoscuți publicului – poate că și unora dintre dumneavoastră, doamnelor și domnilor – de la concerte și de la operă, dacă v-ați uitat și dumneavoastră, ca și mine, care am un simț al penibilului foarte dezvoltat, jenați în podea, atunci când cornistul a dat rasol încă de la început. Așa mi-ar plăcea și mie să cad la pământ, ca un acord greșit, dar sunt deja întinsă în pat și nu mă mai pot scula. De-aici n-o să mai ies. Mi-am blocat telefonul, altfel cine știe ce mai eram în stare să fac. Poate că aș fi sunat la salvare cu un zâmbet poznaș și cu scuzele de rigoare, însă acum nici ea nu mă mai poate salva. Mi-ar dăuna să ies din ritm și din rând și să spun, ia uitați-vă, sunt aici, oare trebuie să înghit un bec aprins ca să mă vedeți, în sfârșit? Mai bine înghit lipiciul ăsta care va putea fi detectat în măduva osoasă și peste treizeci de ani, în caz că-și va da cineva osteneala să se uite tocmai acolo. Dar pe mine oricum n-a vrut nimeni să mă examineze mai în profunzime, cu toate că profunzimea asta nu-i mai adâncă decât un lighean pentru picioare. N-are cine să-mi deschidă gura și să-mi scoată bucățelele otrăvite, un procedeu neobișnuit, dar folosit totuși uneori pentru resuscitare. Femeia. Nu seamănă cu un cadavru, pare doar adormită. Dacă ar exista așa ceva, aș spune că e un cadavru adormit și că este chiar foarte atrăgătoare, moartea netezește totul. Numai prin sfânta sângerare ai mai putea câștiga atâtea puncte, însă atunci ai fi palid-albăstrui sau cam așa ceva. În curând, nu va mai exista nici trezire. Așa, acum a sosit momentul. Ochii nu se mai pot deschide pentru ca un om, nu foarte interesat, să încerce să citească în ei. Acum înțelegeți de ce în lumea basmelor și a legendelor somnul îndelungat al personajelor se dovedește a fi, de fapt, viață mascată și foarte încâlcită: e vorba de înfățișare. Avem de ales între: a muri subit, a leșina, a face pe mortul sau a fi mort de-a binelea. Nicio grijă, fata asta bătrână doarme, atâta tot, fără s-o fi sărutat

nimeni drept încuviințare, dar cu încuviințarea legalizată în plic, alături de ea, pe pernă. Copilașul mamei a mizat mândru pe propria avere și a avut dreptate, acum averea are voie să iasă în oraș. Nimeni n-o s-o aștepte la ușă, cu ceasul în mână, când se întoarce acasă. Din partea mea, n-are decât să ajungă și pe mâini străine, fiindcă și averea are nevoie din când în când de puțină schimbare. Pe femeie o trece un fior, pentru ultima dată îi spun pe nume, dar, vai, momentan îmi scapă cum o cheamă sau poate că n-am știut niciodată – aici nu scrie pe nicăieri, nu-i așa? –, am fost doar înștiințată să notez toate astea chiar de către ea. Atenție, somnul vrea să vină acum, faceți liniște, mai am cuvântul, somnul bate la ușa asta, urcă hotărât direct la țintă, la dispeceratul cerebral, apoi se cațără sus de tot, ca să se asigure mai întâi că starea fiziologică e în favoarea lui. Vino, somn dulce, intră. Când totul tace și unul vorbește, se cheamă că ne purtăm școlărește, hai, cine vrea să răspundă? Nimeni? Ei bine, atunci o să vorbească chimia în locul meu, n-am nimic împotrivă, și ea spune insuficiență respiratorie și colaps cardiovascular până la stop cardiac (scăderea temperaturii și a funcției renale până la anurie Barbara). Hai s-o lăsăm așa. De bășicile lui Holzer, apărute în locul unde corpul a stat întins pe spate, pe o rochie de mireasă care vine prea târziu și care se potrivește acum ca nuca-n perete, nu va mai trebui să ne ocupăm, iar semnele „inimii muribunde”, apărute la electrocardiogramă, vor fi înlocuite de o inimă moartă. N-a existat o dependență de acel medicament, ceea ce ar fi fost foarte neobișnuit în zilele noastre, când substanța respectivă nu mai e deloc la modă. Nu există niciun motiv suficient de puternic care să impună prescrierea acestui medicament femeilor gravide, așa că vă rog să nu faceți nici dumneavoastră asta, în caz că sunteți medic. Dar cine mai impune ceva cuiva. Nici măcar să poarte fustă în loc de pantaloni nu poți

impune cuiva. O femeie se prăbușește la propriile picioare, însă patul o împiedică să meargă până la capăt, și nici rochiei nu i se permite decât să cadă așa cum se cuvine. Acest om e expediat, cu adresa trecută pe el. Ce are ea mai bun poate fi încă atins, e vorba despre cărămizi, sticlă, beton, oțel și ghips. Nimic mai mult. E ridicol să vezi că păsările ciripesc sau că cineva îi arată altcuiva unde e gura și ăla tot nu găsește intrarea.

Acesta a fost un accident.

---

[1] Joc de cuvinte: Mars = Marte (germ.)

[2] *Achterl* = optime, dar și măsură pentru băuturile alcoolice (125 ml); *ein Achterl Wein* = un pahar de vin. (germ.)

[3] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omonimie: *Steuer* = 1. volan, cârmă; 2. impozit. (germ.)

[4] Verbul folosit este *ölen* = 1. a unge cu ulei, a lubrifia. 2. a bate, a-i muia oasele (cuiva) (germ.)

[5] Joc de cuvinte intraductibil: *Menschenlos* = soarta omului; *menschenlos* = fără oameni. (germ.)

[6] *Pappe* = carton. (germ.)

[7] Joc de cuvinte bazat pe omonimie: *geschickt* = 1. trimis; 2. îndemânatic. (germ.)

[8] Râu din Austria.

[9] Joc de cuvinte : *Niederschlag* = precipitații; *niedergeschlagen* = deprimat. (germ.)

[10] .Joc de cuvinte intraductibil: *Bankett* = 1. acostament; 2. ospăț, banchet. (germ.)

[11] Joc de cuvinte: *Schonung* = pepinieră; *schonen* = a menaja. (germ.)

[12] Tabloid austriac.

[13] Joc de cuvinte intraductibil: *angeben* = 1. a declara. 2. a se lăuda. (germ.)

[14] Joc de cuvinte intraductibil: *nagelneu* = nou-nouț; *Nagel* = cui. (germ.)

[15] Freiheitliche Partei Österreichs = partid populist din Austria.

[16] Joc de cuvinte intraductibil: *raten* = a ghici; *Raten* = rate. (germ.)

[17] Joc de cuvinte intraductibil: *Richter* = judecător. (germ.)

[18] Joc de cuvinte intraductibil: *Verkehr* = 1. trafic. 2. raport sexual. (germ.)

[19] Joc de cuvinte intraductibil: *Laster* = 1. camioane; 2. vicii. (germ.)

[20] Joc de cuvinte: *überlegt* = chibzuit; *überlegen* - superior, suveran. (germ.)

[21] *Bergbau* = minerit; *Bau* = construcție. (germ.)

[22] Joc de cuvinte intraductibil: *Spiegelei* = ochi; *Rührei* = scrob; *Spiegel* = oglindă; *rühren* = a emoționa. (germ.)

[23] *Eltern* (părinți) și *älter* (în vârstă) sunt omofone. (n. r.)

[24] Kurt Krenn, episcop de St. Polten până în 2004, cunoscut pentru vederile lui foarte conservatoare.

[25] Cadou de Crăciun. (germ.)

[26] Jörg Haider, politician populist.

[27] Joc de cuvinte: *Offenbarungseid* = jurământ de debitor; *Offenbarung* = revelație. (germ.)

[28] Joc de cuvinte intraductibil: *Almrausch* = bujor de munte, dar *Alm* = poiană alpină și *Rausch* = beție, extaz. (germ.)

[29] *Steiler Zahn* = dinte fain; în limbaj colocvial și argotic = gagică mișto. (germ.)

[30] Joc de cuvinte: *Harmonie* = armonie; *Harmonium* = armoniu. (germ.)

[31] Regiune cu multe saline.

[32] FPO, vezi nota de la p. 108.

[33] Joc de cuvinte: *Krebs* = 1. rac. 2. cancer. (germ.)

[34] *Engelmacherin* = femeie care provoacă avorturi. (germ.)

[35] Franz Fuchs *(Fuchs* = vulpe), originar din Gralla, autorul unui atentat cu bombă.

[36] Televiziunea publică austriacă.

[37] *Eis* = gheață, dar și înghețată. (germ.)

[38] *Fesch* = frumos, arătos. (germ.)

[39] Decorație nazistă.

[40] *Krönung* = încununare. (germ.)

Table of Contents

1. 5
2. 63
3. 153
4. 181
5. 256
6. 285
7. 304
8 . 334
9. 358